

ÎNDRĂZNEȘTE 'SĂ IUBEȘTI

„O carte fascinantă
și emoționantă!”

Simone Elkeles,
autoare de bestsellere *New York Times*,
despre *Destine Ia Ilimită*

Katie McGarry

RYAN

Locul al doilea nu mă interesează. Niciodată nu m-a interesat. Niciodată nu mă va interesa. Nu e pentru unul care vrea să joace în liga de elită. Și, prin prisma filosofiei mele personale, momentul de față e nașpa. Cel mai bun prieten al meu e la câteva secunde distanță de a obține numărul de telefon al tipei care lucrează la teighea în Taco Bell, reușită care-l plasează în fruntea clasamentului.

Ceea ce a început ca o simplă provocare s-a transformat într-un joc de-o seară întreagă. Mai întâi, Chris m-a provocat să-i cer fetei care stătea la rând la cinematograful numărul ei. Pe urmă, l-am provocat eu să-i cer numărul fetei de la sala de antrenament pentru baseball. Și, pe cât se adunau reușitele, pe atât jocul își lua mai mult avânt. Ghinionul meu, Chris are un zâmbet care topește inimile tuturor fetelor, chiar și ale celor care au parteneri.

Detest să pierd.

Gagica de la Taco Bell se înroșește când îi face Chris cu ochiul. Să fim serioși. Eu am ales-o fiindcă am auzit-o numindu-ne țărănoi fraieri, când am comandat. Chris se sprijină cu palmele de teighea, apropiindu-se centimetru cu centimetru de față, iar eu stau la masa și urmăresc desfășurarea tragediei. N-ar trebui ca ea să aibă o revelație divină în clipa asta? Sau, dacă nu, măcar să-și găsească o brumă de respect de sine și să-i ceară lui Chris să-și ia valea?

Toți mușchii de la ceafă mi se încordează când gagica de la Taco Bell chicotește, scrie ceva pe o bucată de hârtie și o împinge spre el. Fir-ar să fie. Ceilalți din grupul nostru hohotesc zgomotos și cineva mă bate cu palma pe spinare.

Tema serii nu e legată de numere de telefon sau de fete. E să ne bucurăm de ultima noastră seară de vineri de dinaintea începerii școlii. Am gustat din toate: din libertatea aerului încins al verii, într-un Jeep cu geamurile lăsate, din liniștea întunecoaselor drumuri de țară care duc spre interstatală, din ademenitoarea strălucire a luminilor orașului, pe timpul drumului de o jumătate de oră prin Louisville și, în cele din urmă, din savoarea de-ți lasă gura apă a unui taco unsuros într-un fast-food, la miezul nopții.

Chris ridică victorios hârtiuța cu numărul de telefon, așa cum un arbitru de box ridică mânușa unui campion care tocmai a cucerit trofeul.

– S-a marcat, Ryan.

– Dă-ncoa'.

Nici prin gând nu-mi trece să mă las întrecut de Chris, dacă tot am ajuns atât de departe.

Chris se prelinge pe scaunul lui, azvârle hârtiuța peste teancul celorlalte colecționate de-a lungul seriei și-și trage șapca de baseball a echipei liceului Bullitt County peste părul lui șaten.

– Hai să vedem. Chestiile astea trebuie gândite atent. Fata, aleasă cu grijă. Să fie îndeajuns de atrăgătoare, ca nu cumva să se îndrăgostească de tine. Nu o cățea care se gudură când îi azvârle cineva un os.

Maimuțărindu-l, mă las pe spătarul scaunului, îmi întind picioarele și-mi împreunez brațele peste abdomen.

– Nu te grăbi. Avem tot timpul.

Numai că nu-l avem. După weekendul ăsta, viața se va schimba: și a mea, și a lui Chris. De luni, eu și Chris vom fi în ultimul an de liceu și vom debuta în ultimul nostru sezon de toamnă al ligii de baseball. Eu mai am la dispoziție doar câteva luni ca să le produc impresie recrutorilor pentru echipele profesioniste de baseball, altfel visul pe care mi-l urmăresc de-o viață se va preface în scrum.

Un mic șut pe sub masă mă readuce la prezent.

– Termină cu chestiile serioase, îmi șoptește Logan.

Unicul elev din anul al treilea de la masa noastră și cel mai al naibii de bun prinzător din tot statul face semn cu capul către restul grupului. El îmi cunoaște expresiile faciale mai bine ca oricine. E și normal. Jucăm împreună de când eram copii. Eu, aruncând. El, prinzând.

De dragul lui Logan, râd la o glumă spusă de Chris, chiar dacă n-am auzit poanta.

– Ne pregătim să închidem, anunță tipa de la Taco Bell, în timp ce șterge o masă de lângă a noastră, oferindu-i un zâmbet lui Chris.

Pare aproape drăguță în lumina roșiatică a firmei care anunță că localul e deschis.

– Aș putea s-o sun, își dă cu părerea Chris.

Înalt o sprânceană. Îl știi că-și adoră iubita.

– Ba nu, n-ai putea.

– Aș fi putut, dacă n-ar fi fost Lacy.

Da, dar Lacy este, iar el o iubește, așa că niciunul dintre noi nu mai continuă discuția.

– Mai am o încercare, anunț, rotindu-mi ostentativ privirea prin salonul decorat în purpuriu, în stil texano-mexican. Pe care fată mi-o alegeți?

Un claxon de pe aleea din fața localului anunță sosirea unei mașini pline cu fete ispititoare. Muzica rap le bubuie înăuntru și-aș putea să jur că una dintre ele ne-a arătat chiloții. Ador orașul.

O brunetă de pe bancheta din spate își flutură mâna spre mine.

– Ar trebui să alegeți dintre astea, le propun.

– Siiiigur, ripostează, sarcastic, Chris. În definitiv, de ce nu ți-aș înmâna de acum titlul de campion?

Doi băieți de la masa noastră sar de pe scaune și ies, lăsându-ne singuri, pe mine, pe Logan și pe Chris.

– Ultima șansă la fete fierbinți de oraș, înainte de întoarcerea în Groveton, Logan.

Logan nu răspunde nimic, nici da, nici nu, și niciun mușchi nu i se clintește pe față. Țsta e Logan, dacă nu-l știți: nu-l mișcă prea multe. Afară de cazurile care implică isprăvi asociate cu moartea.

Ridică brusc capul, ca și cum ar fi uitat că sunt și eu acolo.

– Ce?

– Să mănânci. Ce vrei să mănânci?

– Pește. Ce crezi că vreau? Sunt într-o dugheană cu tacos.

Chris izbucnește iar în râs și, de data asta, Logan îi ține isonul.

Dacă nu salvez situația, o să le ascult caterincile pe tot drumul spre casă. De data asta, mă aplec eu peste teighea și-i fac semn cu mâna fetei care servește la geam. Îi adresez un zâmbet. Îmi zâmbeste, la rândul ei. Ia lecții, skaterițo. Așa trebuie să procedezi.

– Pot să vă răpesc un minut?

Tipa de la geam se luminează la față și ridică un deget, continuând să preia comanda persoanei de afară.

– Imediat vin. Promit.

Mă întorc la loc spre skateriță, dar în locul căldurosului *mulțumesc* pe care ar fi trebuit să-l primesc o vād clătinând din cap, vizibil iritată.

– Sportivi...

Zâmbetul meu pălește. Al ei crește.

– De unde știi că sunt sportiv?

Privirea i se abate spre pieptul meu și mă lupt să-mi abțin o strâmbătură. Pe tricoul meu gri stă scris cu litere negre *Echipea Liceului Bullitt County, Campioana statului la baseball.*

– Așadar, chiar ești nătărău, zice ea.

Mi-e de-ajuns. Fac un pas în direcția mesei noastre, dar mă opresc. Eu nu pierd.

– Cum te cheamă?

– Ce trebuie să fac ca să mă lași în pace?

Și iat-o: breșa de care aveam nevoie.

– Să-mi dai numărul tău de telefon.

Colțul drept al gurii i se ridică într-un rânjet zeflemitor.

– Cred că glumești, în mă-sa.

– Sunt cât se poate de serios. Zi-mi numele și numărul tău de telefon și am plecat.

– Cred că ai ceva leziuni pe creier.

– Bine ați venit la Taco Bell. Pot să vă iau comanda?

Întorcem amândoi capetele spre tipa de la geam. Îmi zâmbeste radioasă, apoi se face mică sub privirea skateriței. Își lasă pleoapele în jos, apoi întreabă din nou:

– Cu ce pot să vă servesc?

Îmi scot portofelul și trântesc zece dolari pe tejghea.

– Tacos.

– Și o Coca, adaugă skaterița. Mare. Dacă tot face el cinste.

– Ooo-kay, răspunde tipa de la Geam.

Tastează comanda, ia banii de pe tejghea și se întoarce la geamul pentru șoferi.

Ne privim unul pe celălalt. Fata asta nu clipește niciodată, jur.

– Cred că un *mulțumesc* ar fi la fix, îi zic.

– Nu ți-am cerut eu să faci cinste.

– Zi-mi numele și numărul tău de telefon și considerăm că suntem chit.

Își umezește buzele.

– Nu există absolut nimic din ce-ai putea face ca să mă convingi vreodată să-ți spun numele meu sau numărul de telefon.

Și iată că sună clopoțelul. Gata cu joaca, odată cu vorbele astea. Invadându-i intenționat spațiul personal, fac un pas spre ea și-mi proptesc o mână pe teighea, aproape de trup. Asta o afectează, îmi dau seama. Amuzamentul îi piere din ochi și-o văd cuprinzându-și trupul cu brațele. E mică. Mai mică decât m-am așteptat. Tupeul ei e atât de mare, încât nu i-am observat dimensiunile sau statura.

– Pun pariu că pot.

Își smucește bărbia înainte.

– Nu poți.

– Opt tacos și o Coca-cola mare, anunță fata de dincolo de teighea.

Skaterița înhață punga cu comanda și se răsucește pe călcâie înainte ca eu să pot prelucra ideea că mă aflu în pragul înfrângerii.

– Stai!

Se oprește la ușă.

– Ce?

Acest *ce?* nu conține nici pe departe furia celui de dinainte. Poate că ajung la vreun rezultat.

– Dă-mi numărul tău de telefon. Vreau să te sun.

Ba nu, nu vreau, dar să câștig, vreau, e clar. Ea ezită. Pot să văd asta.

Ca să n-o sperii, îmi maschez entuziasmul. Nimic nu-mi provoacă o mai mare euforie decât victoriile.

– Hai să-ți spun ceva, îmi răspunde, fulgerându-mă cu un zâmbet care mustește de ademenire în amestec cu maliție. Dacă mă conduci până la mașină și-mi deschizi portiera, îți dau numărul meu.

Pot.

Iese în atmosfera umedă a nopții și țopăie într-un picior pe trotuar până spre parcare din spate. Nu mi-aș fi închipuit ca fata asta să țopăie într-un picior. Dar țopăie, iar eu o urmez, savurând gustul dulce al triumfului.

Dar triumful nu e de durată. Încremenesc cu un picior în aer pe trotuar. Înainte ca ea să țopăie dincolo de dungile galbene care

încadrează o mașină veche și ruginită, doi tipi amenințători coboară și niciunul dintre ei nu pare bucuros.

– Pot să-ți fiu de folos cu ceva, omule? mă întreabă cel mai înalt.

Brațele îi sunt pline de tatuaje de sus până jos.

– Nț, răspund, vârându-mi mâinile în buzunare și destinzându-mi postura.

N-am intenția de a intra într-o încăierare, cu atât mai puțin când sunt în inferioritate numerică.

Tatuatul continuă să înainteze prin parcare și probabil că ar fi tot înaintat, dacă n-ar fi fost celălalt tip, cu părul peste ochi, care se postează chiar în fața tatuatului, oprindu-i deplasarea. Totuși, alura lui dă de înțeles că nici el nu s-ar da în lături de la bătaie.

– E vreo problemă, Beth?

Beth. Îmi vine greu să cred că o fată atât de încrâncenată poate să aibă un nume atât de delicat. Ca și cum mi-ar citi gândurile, buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet răutăcios.

– Acum nu, răspunde, aruncându-se pe scaunul din față al mașinii.

Amândoi tipii se întorc la mașina lor, dar fără să mă scape din ochi, de parcă aș fi atât de prost încât să le sar în spate. Motorul prinde viață urlând și mașina trepidează, ca și cum ar fi lipită cu bandă izolatoare.

Nu mă grăbesc să intru la loc și să le explic prietenilor mei cum am pierdut, așa că mai rămân pe trotuar. Mașina pornește încet, iar Beth își lipește palma de geamul din dreptul ei. Pe ea sunt scrise, cu marker negru, cuvintele care-mi anunță înfrângerea: *nu poți*.

BETH

Nimic nu e mai bun decât senzația de plutire. Imponderabilitatea într-o atmosferă caldă. Caldă ca o pătură scoasă din uscător. Căldura unei mâini puternice pe fața mea, trecându-mi prin păr. Măcar dacă viața ar putea fi așa... pentru totdeauna.

Aș putea sta pentru totdeauna aici, în subsolul casei mătușii mele. Numai pereți peste tot. Fără ferestre. Exteriorul rămas exterior. Oamenii pe care-i iubesc, în interior.

Noah: cu părul lui care-i ascunde ochii, împiedicând lumea să-i zărească sufletul.

Isaiah: un braț întreg cu superbe tatuaje care-i înfricoșează pe cei normali și-i ademenesc pe cei liberi.

Eu: poetă în mintea mea, când sunt euforică.

Eu am venit în casa asta pentru siguranță. Ei, din cauză că sistemul social de adopție a ajuns în criză de cămine. Am rămas aici pentru că suntem piese răzlețe din jocuri de puzzle diferite, sătui să nu ne găsim locul niciodată.

Acum un an, Isaiah și Noah au cumpărat canapeaua, salteaua dublă și televizorul, de la Goodwill¹. Porcării lepădate de cineva. Cărându-le pe scară în adâncul pământului, au făcut astfel încât să avem un cămin. Mi-au dăruit o familie.

– Purtam panglici, zic eu și propria-mi voce îmi sună bizar.

Cu ecou. Îndepărtată. Așa că mai spun ceva, doar ca să-i ascult ciudățenia.

– Multe de tot, adaug.

– O ador când face din astea, comentează Isaiah spre Noah.

Stăm toți trei pe pat, destinzându-ne. Noah stă la un capăt, sprijinit cu spatele de perete, și tocmai termină de dat pe gât încă o bere. Eu și Isaiah ne atingem. Nu ne atingem decât când suntem drogați, sau beți, sau ambele. Atunci putem s-o facem, pentru că atunci nu se pune. Nimic nu se pune când te simți imponderabil.

Isaiah își trece din nou mâna prin părul meu. Smucitura blândă mă îmbie să închid ochii și să dorm pe vecie. Extaz. Asta e extazul.

¹ Importantă rețea de magazine second-hand din S.U.A., operând ca o organizație nonprofit.

– Ce culori? mă întrebă Isaiah, cu o voce din care au dispărut obișnuitele nuanțe aspre, lăsând în loc o profunzime domoală.

– Roz.

– Și?

– Rochii. Iubeam rochiile.

Când vreau să întorc capul ca să-l privesc, îl simt de parcă m-aș mișca prin nisip. Îl țin pe burta lui și zâmbesc când căldura pielii îi radiază prin tricou până pe obrazul meu. Sau poate zâmbesc pentru că e vorba despre Isaiah și numai el e capabil să-mi provoace zâmbetul.

Ador părul lui brun, tuns cu mașina aproape până la piele. Îi ador ochii cenușii, prietenoși. Ador cerceii din ambele urechi. Ador că... e sexy. E sexy când e euforic. Chicotesc. Când e treaz, e tragic de sexy. Ar trebui să-mi notez chestia asta undeva.

– Vrei rochie, Beth? mă întrebă Isaiah.

Nu glumește niciodată cu mine atunci când îmi amintesc de copilărie. De fapt, e una dintre puținele situații în care-mi pune întrebări la nesfârșit.

– Mi-ai cumpăra una?

Nu știu de ce, dar gândul ăsta îmi face inima ușoară. Acea micuță parte a creierului meu rămasă trează îmi amintește că eu nu port rochii, că m-am lepădat de panglici. Restul minții, rătăcită în ceața ierbii fumate, savurează jocul: perspectiva unei vieți cu rochii și panglici și cu cineva dispus să-mi împlinească și cele mai nesăbuite visuri.

– Da, răspunde, fără ezitare.

Mușchii din jurul gurii mi se îngreunează și tot restul corpului, inclusiv inima, le urmează exemplul. Nu. Nu sunt pregătită pentru deziluzii. Închid ochii și le forțez să dispară.

– E turtă, zice Noah.

El nu e turtă și o parte din mine îi poartă pică pentru asta. S-a lăsat de fumat iarbă când a absolvit liceul și, ieșind de sub tutelă, l-a luat și pe Isaiah cu el.

– Am așteptat prea mult, adaugă el.

– Nu, e perfect, îl asigură Isaiah.

Se dă într-o parte și-mi pune capul pe ceva moale și pufos. Mi-a pus capul pe o pernă. Isaiah mereu are grijă de mine.

-
- Beth? zice și răsuflarea lui caldă îmi plutește pe lângă ureche.
 - Da, îi răspund, într-o șoaptă turmentată.
 - Mută-te cu noi.

Primăvara trecută, Noah a terminat-o cu liceul și cu tutela sistemului de adopție. S-a mutat de unul singur, iar Isaiah a mers cu el, chiar dacă, oficial, Isaiah n-ar putea ieși de sub tutelă până când absolvă liceul, anul viitor, și împlinește optsprezece ani. Mătușii mele nu-i pasă unde locuiește Isaiah, atât timp cât continuă să primească cecurile de la stat.

Încerc să scutur din cap în semn de nu, dar nu-mi reușește prea bine prin nisip.

- Noi doi am stat să discutăm și am stabilit că tu poți să ai un dormitor, iar noi să-l împărțim pe celălalt.

Insistă amândoi pe tema asta de săptămâni, încercând să mă convingă să stau cu ei. Numai că, ha! Până și drogată, tot pot să le zădărnicesc planurile. Deschid ochii, fluturând din pleoape.

- N-o să țină. Aveți nevoie de intimitate, pentru sex.
- Avem canapeaua, chicotește Noah.
- Eu sunt încă la liceu.

- Ca și Isaiah. Dacă n-ai observat, sunteți amândoi în ultimul an.

Deșteptul lu' pește. Îi arunc lui Noah o privire cruntă. El nu face decât să soarbă din bere.

Isaiah preia cuvântul.

- Altfel cum o să ajungi la școală? O să mergi cu autobuzul?

Pe naiba, nu!

- O să-ți miști tu fundul prăpădit mai de dimineață ca să mă iei.

- Dar de ce nu vrei să te muți cu noi? insistă Noah.

Întrebarea lui directă mă trezește brusc. *De-aia*, țip în sinea mea. Mă întorc pe o parte și mă ghemuiesc. După câteva secunde, ceva moale îmi acoperă trupul. Pătura, îndesată drept până sub bărbie.

- Acum, chiar e gata, anunță Isaiah.

Fundul îmi vibrează. Mă întind, înainte de a-mi căuta telefonul mobil în buzunarul de la spate.

Pentru o clipă, mă întreb dacă frumușelul de la Taco Bell o fi izbutit cumva să facă rost de numărul meu. L-am visat: pe el, băiatul din Taco Bell. Stătea aproape de mine, arătând cu totul arogant și

superb, cu claia lui de păr nisipiu și ochii căprui-deschis. De data asta nu mai încerca să mă ducă de nas ca să-i dau numărul. Îmi zâmbea, ca și cum chiar aș fi contat pentru el.

Cum spuneam: doar un vis.

Imaginea se estompează când citesc ora și identitatea apelantului pe ecranul telefonului: 3:00 dimineața și barul The last stop. Rahat. Dorindu-mi să nu mă fi trezit, primesc apelul.

– Stai puțin.

Isaiah doarme alături de mine, cu brațul aruncat neglijent peste burta mea. Ridicându-i-l ușor, mă strecor de sub el. Noah zace pe canapea, cu iubita lui, Echo, pe care o ține strâns lipită de el. Ce naiba, când s-o fi întors ea în oraș?

Urc treptele fără zgomot, intru în bucătărie și închid ușa care dă spre subsol.

– Da, zic.

– Mama ta ne face iar probleme, zice o voce bărbătească iritată.

Din nefericire, cunosc vocea asta: e a lui Denny. Barmanul/proprietar la The last stop.

– Nu i-ai tăiat macaroana?

– Nu pot să-i împiedic pe băieți să-i facă cinste. Uite ce e, fetiço, tu mă plătești ca să te sun înainte de a chema poliția sau de-a o arunca afară pe trotuar. Ai un sfert de oră ca s-o scoți naibii de-aici.

Închide. Denny chiar ar fi cazul să mai lucreze la manierele lui conversaționale.

Merg pe jos cale de două cvartale până la complexul comercial lăudat că ar deține toate marafeturile pe care și le-ar putea dori pleava societății albe: un Laundromat², un Dollar Store³, o prăvălie cu spirtoase, o porcărie de piață în care se primesc bonuri de masă și tichete WIC⁴ pentru pâine uscată și carne veche de o săptămână, o tutungerie, o casă de amanet și un bar pentru motocicliști. A, și un

² Spălătorie cu autoservire.

³ Magazin în care majoritatea mărfurilor, din toate categoriile necesare gospodăriei, se comercializează la prețul de un dolar.

⁴ Abreviere uzuală pentru Special Supplemental Nutrition Program for Women, Infants and Children, un program guvernamental al S.U.A. pentru ajutorarea femeilor gravide, a celor care alăptează sau au copii cu vârste de până la cinci ani și care au o situație materială precară.

birou avocațial dărăpănat, pentru eventualitatea că te-ar prinde furând din magazine sau că deții vreuna dintre prăvăliile sus-numite.

Celelalte prăvălii sunt închise de ore bune, cu stourile trase peste vitrine. Grupuri de bărbați și femei stau ciorchine în jurul zecilor de motociclete care umplu parcare. Mirosul stătut de țigări și aroma dulceagă de cuișoare și *iarbă* se contopesc în aerul torid de vară.

Știm amândoi, eu și Denny, că el n-ar chema poliția, dai nu-mi permit să risc. Mama a fost arestată de două ori și e eliberată condiționat. Și chiar dacă el nu cheamă poliția, oricum o azvârle afară. O explozie de hohote bărbătești îmi amintește de ce nu e de bine. Nu sunt râsete de bucurie sau de veselie, nici măcar de oameni sănătoși la cap. Cum să zic, au ceva tăios în ele, ceva care pofteste să vadă pe cineva suferind.

Mama are noroc la bărbați nesănătoși. Nu mă prind de ce. Nici nu-i nevoie. Eu doar repar stricăciunile.

Becurile mate atârând deasupra meselor de biliard, firma cu neoane roșii pâlpâind deasupra barului, precum și cele două televizoare montate pe perete constituie singurele surse de iluminat din local. Afișul de pe ușă afirmă două lucruri: n-au voie cei sub vârsta de douăzeci și unu de ani și nici membrii bandelor de stradă. Până și în lumina chioară, pot să constat că niciuna dintre reguli nu se aplică. Majoritatea bărbaților poartă geaci pe care se văd limpede emblemele bandelor lor de motocicliști și jumătate dintre fetele agățate de ei sunt sub vârsta legală.

Mă strecor printre doi tipi până la bar, unde servește Denny băuturi.

– Unde e?

Denny, în tipica lui flanelă roșie, e cu spatele la mine și toarnă vodcă în țoiuri. Nu vorbește în timp ce toarnă în pahare; cel puțin, nu cu mine.

Îmi forțez trupul să rămână nepăsător chiar și când o mână mă strânge de fese și un tip duhnind a nespălat se vâra în mine.

– Vrei de băut?

– Marș de-aici, idiotule.

Râde și mă strânge din nou. Îmi concentrez atenția spre sticlele cu spirtoase aliniate dincolo de bar, închipuindu-mi că sunt altundeva. Altcineva.

– Ia-ți mâna de pe curul meu dacă nu vrei să-ți smulgi ouăle.

Denny îmi acoperă imaginea sticlelor și împinge o bere spre individul aflat la doar câteva secunde de pierderea bărbăției.

– E minoră, faci pârnaie, îi explică.

Idiotul pleacă de la bar, iar Denny face semn cu capul spre fundul sălii.

– Acolo unde e mereu.

– Mersi.

Mă aleg cu priviri stăruitoare și chicoteli în timp ce trec printre mese. Majoritatea râsetelor provine de la clienți de-ai casei. Ei știu de ce sunt aici. Citesc în ochii lor muștrarea. Amuzamentul. Mila. Naiba să-i ia de ipocriți.

Merg cu capul sus și umerii drepți. Sunt mai presus de ei. Șușotelile și bășcăliile pe care mi le aruncă nu contează. Fac ceva pe ei. Fac ceva pe ei toți.

Aproape toată lumea aflată în salonul din spate stă strânsă îl jurul unei mese de poker, aproape de intrare, lăsând încăperea goală în rest. Ușa care dă spre alee e larg deschisă. Pot să și văd de aici complexul de apartamente în care stă mama, chiar și ușa ei de la intrare. Convenabil.

Mama stă la o măsuță rotundă, într-un colț. Lângă ea zac două sticle de whisky și un țoi. Își freacă obrazul, apoi își ia mâna de acolo. Simt cum furia erupe în interiorul meu.

El a lovit-o. Iar. Are obrazul înroșit. Pătat. Pielea de sub ochi deja începe să se umfle. Iată motivul pentru care nu pot să mă mut cu Noah și Isaiah. Motivul pentru care nu pot să plec. Trebuie să rămân la două cvartale distanță de mama.

– Elisabeth, bâiguie mama, îngălând s-ul și făcându-mi semn cu o mână nesigură, de om beat, să mă apropii.

Ia o sticlă de whisky și o întoarce cu gura în jos deasupra zonei aproximative în care se află țoiul, dar nu curge nimic din ea. Ceea ce e bine, fiindcă ar fi nimerit la doi-trei centimetri pe lângă pahar.

Mă duc spre ea, îi iau sticla și o așez pe masă, lângă noi.

– E goală.

- Aha, exclamă ea, clipind din ochii albaștri, pustii. Fii fată bună și du-te să-mi mai aduci una.

- Am șaptesprezece ani.

- Atunci ia-ți și ție ceva.

- Hai să mergem, mamă.

Mama își netezește părul blond cu o mână tremurătoare și privește în jur, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din vis.

- A dat în mine.

- Știu.

- Am dat și eu pe urmă.

Nu mă îndoiesc că ea a dat prima.

- Trebuie să mergem.

- Nu-ți port pică.

Afirmația asta mă lovește într-un fel de care un bărbat n-ar fi capabil. Răsuflu prelung și caut o cale de a-mi alina usturimea cuvintelor ei, dar nu reușesc. Iau cealaltă sticlă, recunoscătoare pentru bruma de alcool rămasă, îmi torn în pahar și-l dau pe gât. Pe urmă, îl umplu din nou și-l împing spre ea.

- Ba da, îmi porți.

Mama fixează cu privirea băutura, după care urmărește cu degetele ei de femeie între două vârste buza țoiului. Unghiile îi sunt roase până la sânge. Pelițele crescute peste ele. Pielea din jurul unghiilor e uscată și crăpată. Mă întreb dacă mama o fi fost vreodată drăguță.

Își dă capul pe spate în timp ce bea.

- Ai dreptate. Îți port. Tatăl tău n-ar fi plecat niciodată, dacă n-ai fi fost tu.

- Știu, răspund și usturimea alcoolului îmi înăbușă durerea amintirii. Hai să mergem.

- El m-a iubit.

- Știu.

- Ce-ai făcut tu... l-a forțat să plece.

- Știu.

- Tu mi-ai distrus viața.

- Știu.

Începe să plângă. E un plâns de om beat. Genul la care totul curge afară: lacrimile, mucii, scuipatul, oribilul adevăr pe care n-ar trebui să-l pronunți niciodată la adresa altui suflet.

– Te urăsc.

Tresar. Înghit. Și-mi amintesc să trebuie să respir.

– Știu.

Mama mă apucă de mână. Nu mi-o retrag. Dar n-o apuc la rându-meu. O las să facă tot ce știe că trebuie. Am mai bătut drumul ăsta de mai multe ori.

– Îmi pare rău, puiule, zice mama, ștergându-și nasul cu pielea dezgolită a antebrațului. N-am vrut. Te iubesc. Tu știi că te iubesc. Nu mă lăsa singură. Bine?

– Bine.

Ce altceva aș putea să spun? E mama mea. Mama mea.

Degetele ei îmi descriu cerculețe pe dosul palmei, iar ochii refuză contactul vizual.

– Rămâi cu mine în noaptea asta?

Aici e locul în care a tras linie Isaiah. De fapt, a tras linia mult mai departe, silindu-mă să-i promit c-o să mă țin la distanță de ea, cu desăvârșire, după ce iubitul ei mi-a tras o bătaie soră cu moartea. Mi-am ținut oarecum promisiunea, mutându-mă în casa mătușii mele. Dar cineva trebuie să se ocupe și de mama: să aibă grijă ca ea să mănânce, să aibă mâncare, să-și plătească facturile. În definitiv, chiar e vina mea că a plecat tata.

– Hai să te duc până acasă.

Mama zâmbește, neobservând că nu i-am răspuns. Uneori, noaptea, în vis, o văd zâmbind. Ea a fost fericită cât timp a stat tata cu noi. După care eu i-am distrus fericirea.

Genunchii i se înmoaie când se ridică, dar reușește să meargă. E o noapte favorabilă.

– Unde te duci? o întreb, când o văd pornind în direcția barului.

– Să-mi plătesc nota.

Impresionant. Are bani.

– Mă duc eu. Tu stai aici și pe urmă o să te duc eu acasă.

În loc să-mi înmâneze banii, mama se sprijină de tocul ușii din spate. Grozav. Acum am rămas cu nota pe cap. Bine măcar că băiatul din Taco Bell mi-a făcut cinste și mai am ce să-i dau lui Denny.

Îi împing pe cei care-mi stau în drum ca să ajung la bar, iar Denny face o strâmbătură când mă zărește.

– Scoate-o de-aici, fetiço.

– E afară deja. Cât are de plată?

– S-a plătit deja.

Simt că-mi îngheață sângele în vene.

– Când?

– Chiar acum.

Nu se poate.

– Cine a plătit?

Denny îmi evită privirea.

– Tu ce crezi?

Pe naiba! Mă reped, împleticindu-mă de atâta grabă, împiedicându-mă de oameni, îmbrâncindu-i din cale. El a pocnit-o o dată. O s-o pocnească iar. Alerg cât mă țin picioarele, ies pe alee pe ușa din spate, dar nu văd nimic. Nimic, printre umbrele întunecate. Nimic la lumina felinarelor stradale. Greierii țârâie de pretutindeni.

– Mamă?

Zgomot de sticlă spartă. Și încă un zgomot de sticlă spartă. Țipete oribile răsună din fața complexului de apartamente în care stă mama. Dumnezeule, ăla o omoară! Știu asta.

Inima îmi bubuie în piept, izbindu-se de coaste, îngreunându-mi respirația. Totul îmi tremură: mâinile, picioarele. Imaginea pe care urmează s-o zăresc când o să ajung în parcare îmi mănâncă sufletul: mama, un morman însângerat, și jigodia de amant al ei, stând deasupra. Lacrimile îmi ustură ochii și mă împiedic când trec de colțul clădirii, julindu-mi palmele de caldarâm. Nu-mi pasă. Trebuie să dau de ea. De mama mea...

Mama mea tocmai se avântă cu o bătă de baseball și face țândări geamul din spate al unei porcării de El Camino.

– Ce... ce tot faci? o întreb.

Și de unde-o fi făcut ea rost de o bătă de baseball?

– El.

Își ia din nou elan cu bătă și mai sparge o bucată de geam.

– M-a înșelat.

Clipesc mărunț, nedându-mi seama dacă aș vrea s-o iau în brațe sau s-o omor.

- Atunci, desparte-te de el.

- Căteza tâmpită!

Din intervalul dintre două clădiri cu apartamente, amantul mamei se repede spre ea și-o pocnește peste față cu palma desfăcută. Simt pe pielea mea vibrațiile impactului dintre palma lui și obrazul ei. Bâta de baseball îi cade din mâini și țopăie de trei ori pe caldarâm, când cu vârful, când cu coada. Fiecare trosnet găunos al lemnului îmi ascute simțurile. Până la urmă, bâta rămâne la sol și se rostogolește spre picioarele mele.

El urlă la ea. Numai insulte, însă cuvintele lui se contopesc într-un zumzet în capul meu. El a dat în mine anul trecut. Tot mai dă și în mama. N-o să mai dea altă dată în niciuna dintre noi.

Îl văd ridicând mâna. Mama își azvârle brațele ca să-și apere fața în timp ce se lasă în genunchi lângă el. Iau bâta de jos. Fac doi pași. O avânt dincolo de umăr și...

- Poliția! Lasă bâta jos! Întinde-te la pământ!

Trei polițiști în uniforme ne înconjoară. Fir-ar să fie. Inima îmi bate cu putere în piept. Trebuia să mă fi gândit la asta, dar n-am făcut-o, iar greșeala o să mă coste. Polițiștii patrulează în mod regulat prin complex.

Nemernicul arată spre mine.

- Ea a fost. Fata asta dementă mi-a făcut praf mașina. Eu și mama ei am încercat s-o oprim, dar au apucat-o pandaliile!

- Lasă bâta jos! Mâinile deasupra capului.

Uluită de minciuna lui sfruntată, nu-mi dădusem seama că țineam încă bâta în mâini. Îi simt lemnul aspru în palme. O las să cadă și ascult același bufnet găunos când, din nou, începe să țopăie pe caldarâm. Împreunându-mi mâinile la ceafă, îmi îndrept privirea spre mama. Și aștept. O aștept să explice. O aștept să ne apere.

Mama stă în genunchi în fața nemernicului. Clatină discret din cap și mimează din buze spre mine cuvintele *te rog*.

Te rog? Te rog să ce? Fac ochii mari, implorând-o să explice.

Ea mai mimează două cuvinte: *eliberare condiționată*.

Un polițist îndepărtează bâta, izbind-o cu piciorul, și începe să mă percheziționeze.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu am fost de vină, îi răspund. Eu am distrus mașina.

RYAN

Sudoarea îmi picură din păr și-mi șiroiește în jos pe frunte, silindu-mă să mi-o șterg înaintea de a-mi îndesa șapca la loc. Soarele după-amiezii mă dogorește, parcă m-aș înăbuși în tigaia iadului. E cel mai rău să ai meciuri în august.

Îmi transpiră palmele. Nu-mi pasă de cea stângă: în ea port mănua. Palma folosită pentru aruncări e cea pe care mi-o șterg în repetate rânduri de cracul pantalonului. Pulsul îmi bubuie în timpane și mă împotrivesc unui val de amețală. Mirosul de floricele arse și de hotdogi plutește prin aer dinspre tarabă și am crampe la stomac. M-am culcat prea târziu azi-noapte.

Aruncând o privire spre tabela de marcaj, urmăresc cum temperatura crește de la treizeci și cinci la treizeci și șase de grade. Indicele de confort termic probabil că e de peste șaptezeci și opt. Teoretic, în momentul în care indicele ajunge la optzeci, arbitrii ar trebui să oprească jocul. Teoretic.

N-ar conta dacă temperatura ar fi spre minus douăzeci de grade. Tot așa avea crampe la stomac. Palmele tot mi-ar transpira. Presiunea... se acumulează constant, făcându-mi măruntaiele să se zvârcolească până în pragul imploziei.

– Haide, Ry! urlă Chris, stoperul nostru, dintre bazele a doua și a treia.

Răzlețul lui strigat de luptă provoacă îndemnuri și din partea celorlalți din echipă: cei de pe teren și cei care stau pe bancă. N-ar trebui să spun că stau. Toată lumea de acolo e în picioare, cu degetele încleștate de margine.

La începutul rundei a șaptea, conduceam cu un punct, aveam doi adversari scoși în aut, dar am dat-o în bară și i-am aruncat o minge unui alergător din prima bază. Al naibii efect a luat. Cu cel aflat acum la bătaie am la activ o lovitură și două mingi nimerite. Nu mai e loc pentru greșeli. Încă două lovituri și s-a terminat partida. Încă două mingi nimerite de el și-i ofer echipei adverse o alergare cu perspective de a înscrie un punct.

Mulțimea li se alătură. Aplaudă, fluieră și aclamă. Dar niciunul mai zgomotos ca tata.

Strângând cu putere mingea în mână, trag aer adânc în piept, îmi ascund brațul drept la spate și mă aplec înainte ca să descifrez semnalele lui Logan. Stresul acestei următoare lovituri mă apasă. Toată lumea vrea ca meciul ăsta să se încheie. Dar nimeni mai mult ca mine.

Eu nu pierd.

Logan se lasă pe vine în poziție în spatele celui de la bătaie și face un gest neașteptat. Își ridică masca de prințator pe creștetul capului, își duce mâna între picioare și mimează că-mi dă un bobârnac.

Ticălos afurisit.

Pe buzele lui Logan flutură un rânjel, iar aluzia lui face ca umerii să mi se destindă. Nu e decât primul meci al sezonului de toamnă. Unul foarte încrâncenat. Clatin afirmativ din cap, iar el își lasă masca în jos peste față și-mi arată de două ori semnul păcii.

Aruncare fulgerătoare să fie.

Privesc scurt peste umăr spre prima bază. Alergătorul a luat o importantă opțiune în cursa lui spre a doua, dar nu suficient cât să riște un start furat. Îmi duc brațul înapoi și arunc, alimentat de un val de energie și de adrenalină. Inima îmi bubuie de două ori când se aude plăcutul sunet al pocnetului mingii în mânășă lui Logan, iar cuvintele *Lovitura doi* ies de pe buzele arbitrilor.

Logan îmi expediază mingea înapoi și nu mai pierd timpul cu pregătirea următoarei aruncări. Asta o să pună capăt. Echipa mea poate să plece acasă; victorioasă.

Logan ține degetul mic și inelarul lipite. Scutur din cap. Vrea să pun capăt meciului și o aruncare fulgerătoare ar fi calea, nu una cu efect. Logan șovăie, după care îmi arată de două ori semnul păcii. Așa te vreau, băiete! Tu știi că sunt capabil să bag material.

Cu mâna între picioare, el ezită puțin, după care arată dincolo de cel de la bătaie, indicându-mi că aruncările mele fulgerătoare s-au rătăcit afară. Încuviințez. Înțeleg că trebuie să-mi sincronizez în minte precizia cu viteza. Mingea zboară din mâna mea izbește mânășă lui Logan drept în mijloc, iar arbitrul striga *Minge!*

Mi se oprește respirația. Asta a fost o lovitură.

Îngrăditura trosnește sub pumnii coechipierilor mei, care-și urlă protestele față de decizia nedreaptă. Strigă la arbitru. Antrenorul e

în picioare, în zona neutră dintre banca de rezerve și teren. Camarazii mei de pe teren fluieră decizia incorectă. Mulțimea murmură și huiduie. Undeva în tribună, cu capul plecat și adâncită în rugăciune, mama strânge în mână perlele atârinate de gât.

Fir-ar să fie. Smucesc cu putere de cozorocul șepcii, încercând să-mi domolesc goana sângelui prin vene. Deciziile incorecte sunt nașpa, dar se mai întâmplă. Mai am o aruncare ca să pun capăt partidei ăsteia. Încă una...

- A fost lovitură, se aude vocea tatii, care coboară din tribună și se îndreaptă spre îngrăditura aflată chiar în spatele arbitrilor.

Jucătorii și publicul amuțesc. Tata pretinde corectitudine. Mă rog, varianta lui de corectitudine.

- Întoarceți-vă la locul dumneavoastră, domnule Stone, zice arbitrul.

Toată lumea din orașul ăsta îl cunoaște pe tata.

- Mă voi întoarce la locul meu atunci când vom avea un arbitru capabil să ia decizii corecte. Ați luat decizii greșite în tot acest meci!

Chiar dacă și-a rostit cuvintele cu o voce suficient de sonoră ca s-o audă toată arena, nici măcar pentru o clipă n-a ridicat tonul. Tata e un tip impunător, o persoană pe care o admiră întregul oraș.

De dincolo de gard, tata îl domină cu statura lui pe arbitrul scund și gras, așteptând să îndrepte cineva ceea ce el consideră că e nedrept. Suntem ca două copii la indigo, eu și tata. Păr nisipiu și ochi căprui. Picioare lungi. Numai umeri și brațe. Bunica susține că oamenii ca tata și ca mine sunt făcuți pentru munci grele. Tata susține că suntem făcuți pentru baseball.

Antrenorul meu intră pe teren, împreună cu antrenorul celeilalte echipe. Îi aprob. Arbitrul a tot luat decizii greșite, pentru ambele părți, dar mi se pare o ironie faptul că nimeni n-a avut tupeu să spună ceva, până când n-a declarat tata război.

- Taică-tău e cel mai tare, exclamă Chris, apropiindu-se de postul aruncătorului.

- Mda, răspund.

Cel mai tare. Mai arunc o privire spre mama și spre locul gol pe care obișnuia să stea fratele meu mai mare, Mark. Lipsa lui Mark mă ustură mai mult decât aș fi crezut. Îmi întind mânușa spre Logan, care s-a depărtat tiptil de cei patru bărbați aflați în plină

controversă cu privire la corectitudinea deciziilor. Din reflex, el îmi aruncă mingea înapoi.

Chris cercetează publicul.

– Ai observat cine-a venit la meci?

Nu mă obolesc să privesc. Lacy mereu vine să vadă meciurile lui Chris.

– Gwen, îmi zice el cu un rânjel de canar care a înfulecat pisica. Lacy a auzit că i s-a pus iar pata pe tine.

Reacionez fără să gândesc și întorc capul spre tribună, ca s-o caut cu privirea. Timp de doi ani, Gwen și baseballul au însemnat toată viața mea. Vântul adie prin părul ei lung și blond și, ca și cum mi-ar simți privirea, Gwen întoarce fața spre mine și zâmbeste. Anul trecut, adoram zâmbetul ăsta. Un zâmbet rezervat, odinioară, pentru mine. Au trecut mai multe luni de atunci. Mama încă o iubește. Eu nu mai știu ce anume simt. Un tip urcă în tribună și-o cuprinde cu un braț. Mda, bagă mare, dobitocule. Sunt conștient de faptul că între mine și Gwen s-a terminat.

– Se rejoacă mingea! tună vocea unui arbitru nou dinspre lăcașul celui la bătaie.

Vechiul arbitru îi strânge mâna tatii peste gard. Așa cum am spus, tata crede în corectitudine și, de asemenea, consideră de dreptatea trebuie împărțită de un bărbat cu prestigiul încă neafectat. Mă rog, e valabil pentru oricine, în afară de fratele meu.

Toți cei din afara terenului aplaudă și-l urmăresc din priviri pe tata cum se întoarce la locul lui. Unii îi întind mâinile. Alții îl bat cu palmele pe spate. În afara terenului, tata e liderul acestei comunități. Pe teren, eu sunt cel mai tare.

Ieșit din lăcașul lui, cel de la bătaie face câteva mișcări de exercițiu. Două lovituri. Trei mingi ale lui. Și băiatul știe că sunt capabil să bag material. Șuier și gesticulez spre Logan.

În spatele meu, Chris râde. El știe că mereu clocesc câte una. Logan se apropie, cu masca prinzătorului ridicată pe creștet.

– Care-i treaba, șefule?

– Spune-mi tot.

Asta trebuie să facă orice prinzător de valoare.

- Ȃla de la bȃtaie a fost moale, dar a avut timp de odihnȃ, ceea ce ȃnseamnȃ c-o sȃ dea tot ce poate. Aruncȃrile tale rapide s-au rȃtȃcit afarȃ Ńi el o Ńtie.

Rȃsucesc mingea ȃn palmȃ.

- O sȃ se aŃtepte la o fulgerȃtoare?

- Dac-aŃ fi ȃn locul lui, eu m-aŃ aŃtepta sȃ arunci fulgerȃtor, intervine Chris.

Ridic din umeri Ńi muŃchii ȃmi urlȃ ȃn semn de protest.

- Hai sȃ schimbȃm foaia. El o s-o interpreteze ca fulgerȃtor Ńi n-o sȃ aibȃ timp suficient ca sȃ se adapteze.

Un zȃmbet trece pe chipul lui Chris, care-Ńi duce mȃnuŃa la gurȃ.

- Ȃl scoȃi din mȃnȃ, zice el.

- Ȃl scoatem din mȃnȃ, confirm, mascȃndu-mi la rȃndul meu miŃcarea buzelor cu mȃnuŃa.

Mȃ ȃntorc spre teren Ńi fluier ca sȃ captez atenȃia tuturor. Chris se ȃntoarce la postul de stoper, ȃŃi lasȃ palma desfȃcutȃ sȃ-i alunece de-a curmeziŃul pieptului, apoi se bate de douȃ ori cu mȃna dreaptȃ peste braȃul stȃng. Centrul nostru vine fuga, iar omul de la baza a doua transmite mesajul. Pȃnȃ sȃ mȃ ȃntorc cu faȃa spre cel de la bȃtaie, Logan a expediat deja instrucȃiunile pentru baza a treia Ńi prima.

Logan ȃŃi trage masca pe faȃ, se ghemuieŃte ȃn poziȃie Ńi ȃntinde mȃnuŃa pentru prindere. Mda, o sȃ pun capȃt meciului.

- Pe disearȃ, cumetre, ȃmi zice Chris, ciocnindu-Ńi piciorul de al meu din mers.

Ține geanta cu bȃta ȃntr-o mȃnȃ Ńi mȃna lui Lacy ȃn cealaltȃ. Eu Ńi Chris am cunoscut-o pe Lacy cȃnd au fuzionat Ńcolile noastre, ȃntr-a Ńasea. Mi-a plȃcut de ea ȃn ziua ȃn care Ńi-a julit genunchiul jucȃnd fotbal cu bȃieȃii. Chris s-a ȃndrȃgostit de ea ȃn ziua ȃn care Lacy l-a ȃmbrȃncit pe teren dupȃ ce el a pȃtruns ȃn baza ei la baseball. Alcȃtuiesc un cuplu ȃncȃ din anul al doilea de liceu: anul ȃn care a ȃnceput el sȃ aibȃ ouȃ Ńi, ȃn sfȃrŃit, a invitat-o sȃ iasȃ ȃmpreunȃ.

Lucy ȃŃi scoate un elastic de pe ȃncheietura mȃinii Ńi-Ńi rȃsuceŃte pȃrul Ńaten ȃntr-un coc dezordonat. Ȃmi place la ea faptul cȃ nu e o fatȃ ca toate fetele. Ca sȃ ȃinȃ pasul cu mine, cu Chris Ńi cu Logan, o

față trebuie să aibă pielea groasă. Să nu mă înțelegeți greșit: ea e al naibii de sexy, dar n-o doare nici în cot de ceea ce cred alții despre ea.

– Diseară mergem la petrecere. Am chef de conversație și de lume și de dans. Viața nu înseamnă doar terenul de joc și provocările.

Cu degetele încremenite pe șireturile pe care tocmai ni le dezlegam, eu și Logan ridicăm brusc capetele. Chris se albește la față.

– Țsta-i un sacrilegiu, Lace. Retrage-ți cuvintele.

Alături de mine, Logan își vâra picioarele în perechea lui de Nike și-și azvârle pantofii de sport în geantă.

– Nu știi tu ce-i fiorul de a ieși câștigător la o provocare pe cinste.

– Provocările nu sunt distractive, ripostează ea, cu o pronunțată nuanță muștrătoare în ton. Sunt nebunești. Mi-ai dat foc la mașină.

Logan ridică mâna.

– Am deschis geamul la timp. Ca argument în apărarea mea, tapițeria abia dac-a fost un pic pârlită.

Eu și Chris chicotim amintindu-ne cum țipa Lacy, în timp ce lua o curbă cu șaizeci și cinci la oră. Povestea, pe scurt: un ambalaj de hamburger, o brichetă, un cronometru și o provocare. Logan a scăpat accidental ambalajul arzând, iar acesta s-a rostogolit sub scaunul lui Lacy. O căutătură tipică de genul *vă bat până vă las lați* a lui Lacy ne reduce pe amândoi la tăcere.

– Îmi doresc să-ți găsești o iubită, ca să-ți pună fundul dement la locul lui.

– N-am cum, replică Logan, bâțâind din sprâncene. Sunt acolitul lui Ryan.

– Acolit, repetă Lacy, parcă scuipând cuvântul, după care îndreaptă o unghie sclipitoare atât spre mine, cât și spre Logan, dar nu-mi scapă faptul că zăbovește mai mult în direcția mea.

– Unul dintre voi trebuie să-și găsească o fată și să se lege de ea. M-am săturat de rahaturile astea provocate de testosteron.

Lacy n-a putut suferi șiragul de fete cu care am umblat eu de-a lungul verii. O îngrozește gândul că l-aș putea influența pe Chris s-o

lase baltă, deși ar trebui să știe că nu e cazul. Chris o venerează, ca pe o religie a lui, personală.

– Tu n-ai fost de acord cu cea de care m-am legat ultima data, îi zic. De ce-ar trebui să mai încerc?

– Pentru că poți să găsești și altceva decât răutăți.

– Gwen nu e răutate, o contrazic, coborând tonul.

Chiar dacă ne-am despărțit, nu văd ce rost ar avea să spunem lucruri urâte despre ea.

– Vorbești de lup, bombăne Logan.

– Bună, Ryan.

Întorc capul ca s-o zăresc pe Gwen în toată splendoarea ei. O rochie albastră din bumbac îi foșnește în jurul picioarelor bronzate și e încălțată cu o pereche de cizme de cowboy, nouă după după știința mea. Buclele făcute tresaltă la vârfurile părului ei lung și blond. Înconjurată de cele trei bune prietene ale ei, trece parcă plutind drept pe lângă noi, dar mă fixează tot timpul cu ochii ei verzi.

– Bună, Gwen, îi răspund.

Ajungând la taraba cu gustări și băuturi, își azvârle părul peste umăr și-și redirecționează atenția. Eu rămân cu ochii spre ea, încercând să-mi aduc aminte de ce ne-am despărțit.

– Teatru! exclamă Lacy, blocându-mi intenționat vederea spre fundul lui Gwen. Ea n-a fost altceva decât teatru. Nu-ți amintești? Tu mi-ai zis, *Lacy, nu există nimic autentic la ea*, și eu tim zis *Știu*, după care ți-am aruncat cu toată bucuria în față un *Ți-am zis eu*. După care tu ai zis, *Nu mă lăsa să mă întorc la ea*, iar eu am zis, *Pot să-ți smulg ouăle dacă încerci așa ceva*, iar tu ai zis...

– Nu.

Am zis nu pentru că Lacy chiar ar fi făcut una ca asta, iar eu prefer să-mi știu ouăle la locul lor, dar tot am rugat-o să-mi aducă aminte de discuția asta dacă se-ntâmplă să dau semne de slăbiciune. Eu și Logan ar trebui să invităm vreo câteva fete la film în weekendul viitor. Ce naiba, dacă skaterița mi-ar fi dat numărul ei, poate m-aș fi gândit chiar s-o sun pe ea. Dumnezeu mi-e martor că era al naibii de sexy, iar când vine vorba despre Gwen, ceva care să-mi distragă atenția e totdeauna de folos.

– Hai, Logan, zice Chris. Te duc eu cu mașina acasă.

În apropierea băncii de rezerve, tata o ține cu brațul pe după umeri pe mama, în timp ce stau la o șuetă cu antrenorul nostru și cu un alt bărbat în bluză polo și pantaloni kaki. Mă întreb dac-o mai observa și altcineva cum stă mama, ușor aplecată în direcția opusă a corpului tatii. Probabil că nu. Mama e în dispoziția convenită pentru serbarea de deschidere a anului școlar, toată numai zâmbete și râsete.

Privindu-mă peste umăr, tata îmi semnaleză că ar fi cazul și mă alătur grupului lor, dăruindu-mi unul dintre rarele lui zâmbete din categoria sunt mândru de tine. Asta mă descumpănește. Mda, am câștigat, însă noi câștigăm mai mereu. Așa se-ntâmplă cu campioanele de state. Și-atunci, ce-o fi cu mândria asta debordantă de acum?

Așa cum am spus, eu și tata parcă am fi clone, diferă doar vârsta și tenul. Anii de ploaie, soare, arșiță și ger și-au lăsat urme pe chipul lui. Faptul de a fi proprietarul unei companii de construcție necesită mult timp petrecut în contact cu elementele naturii.

– Ryan, ți-l prezint pe domnul Davis.

Domnul Davis și cu mine întindem amândoi mâinile în același timp. E un tip înalt, slab, și posibil de vârsta tatălui meu, doar că domnul Davis nu arată c-au trecut anii peste el.

– Spune-mi Rob. Felicitări pentru jocul bun prestat. Ai o aruncare fulgerătoare al naibii de bună.

– Vă mulțumesc, domnule.

Am mai auzit asta. Mama le spune tuturor că e un dar de la Dumnezeu și, chiar dacă nu știu precis ce să cred în privința asta, n-o să neg că mi-a plăcut faza. Păcat că eu și tata n-am reușit să atragem vreun interes la selecțiile pentru echipele profesioniste de baseball.

Sunt obișnuit cu întâlnirile și cu prezentările. Din moment ce tata deține o companie proprie și un loc în consiliul municipal, face parte din rețea. Să nu mă înțelegeți greșit: tata nu e genul avid de putere. A declinat de mai multe ori oferta de a candida pentru funcția de primar, chiar dacă mama îl imploră de atâția ani să se mai gândească. El e doar o autentică prezență în cadrul comunității.

Rob face un semn cu capul spre teren.

– Te-ar deranja să-mi arunci vreo două mingi?

Mama, tata și antrenorul fac schimb de zâmbete cu subînțeleș și mă simt de parcă ar fi spus cineva o glumă și m-ar fi lăsat fără poantă. Sau poate că eu sunt poanta.

– Sigur că nu.

Rob scoate din geantă un radar manual și o carte de vizită. Păstrează radarul în mâna stângă și-mi întinde cartea de vizită cu dreapta.

– Am venit azi ca să urmăresc un jucător din echipa cealaltă. N-am văzut la el ceea ce căutam, dar cred că am văzut ceva promițător la tine.

Tata mă bate cu palma pe spinare, iar etalarea asta publică de afecțiune mă determină să-mi întorc fața spre el. Tata nu e un tip afectuos. Cei din familia mea... nu suntem așa. Țin în mână cartea de vizită și am nevoie să-mi adun toată reținerea ca să nu scap o înjurătură de față cu mama, din cauza șocului. Omul care se îndreaptă spre zona din spatele bazei a patra e Rob Davis, recrutor pentru Cincinnati Reds.

– Ți-am spus eu că selecțiile de primăvară nu înseamnă sfârșitul, mi se adresează tata, îndemnându-mă prin gesturi să-l urmez pe Rob. Du-te și fă-l praf!

BETH

Gardianul mai vârstnic, cel cumsecade, merge lângă mine. Nu mi-a prins cătușele exagerat de strâns, cum a făcut celălalt gardian, dobitocul ăla. Nu se pune în fața mea, încercând să mă sperie ca naiba. Nu încearcă să rejeoce vreo secvență din serialul *Cops*. Doar merge alături de mine, fără să acorde vreo atenție existenței mele.

Mie îmi convine de minune tăcerea, după ce-am ascultat azi-noapte cum o fată resimțea trezirea dintr-o experiență nefericită cu LSD.

Sau poate că a fost azi.

Habar n-am ce perioadă a zilei o fi.

Mi-au dat micul dejun.

I-am auzit vorbind despre prânz.

Probabil că e dimineață. Poate amiază.

Gardianul deschide ușa a ceea ce n-aș putea descrie decât ca fiind o cameră pentru interogatorii. Altceva decât celula pentru detenție pe care am împărțit-o cu fata de cincisprezece ani, mult prea făcută praf pentru gustul meu, adică locul în care mi-am petrecut majoritatea timpului de după ce m-au arestat pentru distrugerea avutului privat. Gardianul își destinde spatele, rezemându-se de perete. Eu mă așez la masă.

Simt nevoia unei țigări.

Rău de tot.

Incredibil de rău.

La modul că aș fi în stare să-mi smulg o mână doar ca să pot trage un fum.

– Cam ce-ți lipsește? se interesează gardianul, fixându-mi cu privirea degetele.

Mă opresc din ciocănitul în masă.

– Nicotină.

– Complicat, zice el. Eu n-am reușit niciodată să mă las.

– Mda. E al naibii de nașpa.

Polițistul care m-a arestat azi-noapte – azi-dimineață – intră în cameră.

– Uite-o că vorbește!

Mda. N-avusesem în intenție. Închid gura. Azi-noapte, azi-diminează – cine naiba mai știe – am reușit să păstrez tăcerea când m-au perpelit la foc mic întrebându-mă despre mama, despre viața mea de acasă, despre amantul mamei. Am refuzat să răspund, am refuzat să rostesc vreo vorbă, pentru că, dacă aș fi spus ceva, ar fi fost ceea ce nu trebuia și-aș fi trimis-o pe mama la închisoare. Nici gând să mă pot împăca vreodată cu ideea asta.

Habar n-am ce s-o fi întâmplat cu ea, sau cu amantul ei, după ce mi-au prins cătușele de încheieturi și m-am instalat pe bancheta din spate a mașinii de patrulare. Dacă Dumnezeu mi-o asculta rugăciunile, atunci poate că mama o fi scăpat, iar nemernicul o împărți vreo latrină cu ceilalți nelegiuți de top.

Polițistul seamănă cu Johnny Depp la douăzeci de ani și miroase a curat: a săpun, cu un ușor iz de cafea. Nu e cel care a încercat să discute cu mine azi-noapte, ci doar tipul care m-a arestat. Se instalează pe scaunul din fața mea, iar gardianul pleacă.

– Eu sunt ofițerul Monroe.

Eu privesc încruntată masa.

Ofițerul Monroe întinde mâinile spre mine, îmi descurie cătușele și le plasează pe partea lui de masă.

– Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat în realitate azi-noapte?

Un singur fum, numai unul.... O, Doamne, ar fi mai bun și decât un sărut apăsător cu un tip de-a dreptul formidabil. Dar eu nu mă sărut cu un tip formidabil și nici nu am vreo țigară, din cauză că în clipa de față sunt interogată în purgatoriu.

– Amantul mamei tale, Trent... știm că e soi rău, dar e șmecher. Niciodată n-am avut destule probe ca să-l închidem. Poate ești tu în măsură să ne ajuți și să te ajuți și pe tine. Ajută-ne să-l vârm în închisoare și-atunci el o să fie departe de tine și de mama ta.

Sunt de acord cu el: e Diavolul. În afară de faptul că e un fost fotbalist terminat care a schimbat placarea adversarilor pe teren cu stâlcirea femeilor în bătaie, totuși, n-am ce să le spun, afară de zvonurile auzite pe stradă. Polițiștii care umblă prin cartierul răufamat sunt foarte la curent cu poveștile noastre de adormit privitoare la Nemernicul-pe-nume-Trent. Ispititorul flecușteț cum ca el tot dă în mine și în mama ne-ar putea aduce o fițuică amărâtă conținând în antet cuvintele *Ordin de restricție*, însă delinvenții

condamnați pentru violențe domestice rareori zăbovesc mai mult timp în celulele închisorilor, plus că Trent se șterge undeva cu ordinele de restricție.

Chiar de dinainte să se încurce mama cu Trent, poliția îl urmărea, numai că el e varianta umblătoare și vorbitoare din viața reală a picăturii de ulei: imposibil de prins, odată ce ai vărsat-o. Dacă i-aș ajuta pe polițiști, n-aș face decât să aduc mizeria și dezgustătoarea lui mânie în pragul casei noastre.

– El locuiește în același complex de apartamente ca și mama ta, nu? N-ar fi frumos să stai din nou cu ea și să nu mai trebuiască să ai grija lui?

Neavând habar de unde o ști că eu nu locuiesc cu mama, îmi vine greu să nu-mi ridic privirea spre el. Refuz să-i arăt că are dreptate.

– Noi nici măcar n-am știut că umblă cu mama ta. Știi... ăă... el se vede și cu alte femei.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap. Ce mai veste șocantă.

– Elisabeth, zice el, văzând că nu reacționez.

– Beth, îl corectez eu, fiindcă îmi urăsc numele de botez.

– Beth, singura persoană pe care ai sunat-o așteaptă pe hol de la cinci dimineață.

Isaiah! Îmi ridic fulgerător privirea spre ofițerul Monroe. Zidurile clădite ca să mă apăr se năruiesc și extenuarea se instalează pe măsură ce răceala glacială de care m-am agățat toată noaptea se topește. Teama și durerea dau năvală ca să-i ia locul. Îl vreau pe Isaiah. Nu vreau să fiu aici. Vreau să merg acasă.

Clipesc și-mi dau seama că senzația de usturime se datorează lacrimilor. Ștergându-mi ochii, mă străduiesc să-mi regăsesc tăria... să-mi regăsesc hotărârea, însă tot ce găsesc e o pustietate împovărată.

– Când pot să merg acasă?

Se aude un ciocănit. Ofițerul Monroe întredeschide ușa și schimbă câteva replici într-o șoaptă înfierbântată, după care face un semn de încuviințare. După câteva secunde, în cameră intră mătușa mea, o variantă mai vârstnică și mai dichisită a mamei.

– Beth?

Ofițerul Monroe pleacă, închizând ușa după el.

Shirley vine direct spre mine. Mă ridic și mă las îmbrățișată de ea. Miroase a acasă: iz stătut de țigări și de balsam pentru rufe cu lavandă. Îmi îngrop fața în umărul mătușii și nu-mi doresc altceva mai mult decât să zac în patul din subsolul casei ei timp de o săptămână în cap.

Imediat pe locul doi ar fi o țigară.

– Unde e Isaiah?

Oricât de recunoscătoare aș fi pentru prezența mătușii, inima mea era pregătită pentru vederea celui mai bun prieten al meu.

– Afară. M-a sunat imediat după ce-a aflat de la tine, mă informează Shirley, strângându-mă cu putere înainte de a se desprinde din îmbrățișare. Ce porcărie!

– Așa e. Te-ai văzut cu mama?

Ea face semn din cap că da, după care se apleacă spre mine și-mi șoptește la ureche.

– Maică-ta mi-a povestit ce s-a întâmplat în realitate.

Mușchii din jurul gurii mi se crispează și mă străduiesc să-mi împiedic tremurul buzei de jos.

– Ce să fac?

Shirley își plimbă mâinile în sus și-n jos pe brațele mele.

– Te ții de povestea ta. I-au adus aici pe Trent și pe maică-ta, ca să dea declarații. Dacă tu nu spui nimic, ei n-or să aibă pentru ce să-i aresteze. Totuși, maică-ta stă ca pe ace. Dacă tu spui ceva, or s-o arunce în pușcărie pentru încălcarea eliberării condiționate și distrugerea bunului personal. Îi e frică să nu ajungă la închisoare.

Și mie, dar nu se poate ca mama să ajungă la pușcărie.

– Și cu mine ce-o să se-ntâmples?

Mătușa mea își lasă brațele să-i cadă pe lângă corp și se duce de cealaltă parte a mesei. Sunt doar câțiva pași, dar ei creează între noi o prăpastie cât un canion. Luna trecută, am împlinit șaptesprezece ani. Până aseară, mă simțeam ca o adultă: bătrână și mare. Acum nu mă mai simt atât de mare. În clipa asta, mă simt mica și foarte, foarte singură.

– Shirley?

– Unchiul tău și cu mine nu avem bani pentru un avocat. Isaiah și Noah, ba chiar și fata cu care mai vine Noah, toți ne-au oferit cât au avut, însă eu și unchiul tău ne-am speriat când ne-au zis poliștii

că l-ai amenințat pe Trent cu o bătă de baseball. Și atunci, mi-a venit o idee.

Inima mi se prăbușește, ca și cum ar fi deschis cineva un chepeng imediat sub ea.

- Ce-ai făcut?

- Știu că nu vrei să ai nimic de-a face cu ce e din partea tatălui tău, însă fratele lui, Scott... el e un om cumsecade. După ce s-a lăsat de baseball, a devenit om de afaceri. Și are un avocat. Unul în vogă.

- Scott? repet eu, rămânând cu gura căscată. Cum... ce...

Parcă nu mai am aer în timp ce mă străduiesc să deslușesc logica bazaconiei ieșite de pe buzele mătușii mele.

- Nu se poate. El ne-a părăsit.

- Așa e, încuviințează ea, tărăgănat. Dar s-a întors luna trecută în orașul lui natal și m-a sunat ca să dea de tine. Voia să te duci să stai cu el și cu nevastă-sa, dar noi i-am dat cu flit. Când a devenit insistent, maică-ta i-a spus că ai fugit de-acasă.

Buzele mi se răsfrâng a dispreț când mă gândesc că l-aș putea avea oriunde în apropiere.

- Bine gândit. Și-atunci, de ce să-l amestecăm acum pe Scott? N-avem nevoie de el. Putem să ne descurcăm și fără el și fără avocatul lui în vogă.

- Ei au zis că aveai de gând să-l lovești pe Trent cu o bătă, repetă Shirley, frângându-și mâinile. E ceva grav și m-am gândit că avem nevoie de ajutor.

- Nu. Spune-mi că n-ai făcut asta, exclam.

Mă simt de parc-aș fi ajuns în iad. Sau, oricum, undeva al naibii de aproape.

- Ți-am fi respectat dorințele în privința lui, dar acum s-a întâmplat chestia asta și... l-am sunat. Ascultă ce-ți spun, el are o viață grozavă acum. Are bani grămadă și te vrea.

Izbucnesc în râs. Numai că nu e nimic amuzant. Nu e nici pe departe amuzant. E vestea cea mai al naibii de tristă pe care am auzit-o vreodată. Mă prăbușesc pe scaun și-mi sprijin capul în mâini.

- Nu e adevărat, nu mă vrea.

- A aranjat să fie retrase acuzațiile, îmi spune mătușa, dar în tonul ei nu descopăr nici cea mai mică urmă de bucurie.

Îmi ascund fața în continuare, incapabilă s-o privesc, de teamă să nu văd realitatea, oricare ar fi, spre care se îndreaptă cuvintele ei.

– Ce-ai făcut? o întreb din nou.

Shirley îngenunchează lângă mine și coboară tonul.

– După ce l-am sunat, unchiul tău Scott s-a dus la apartamentul mamei tale. A văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Lucruri care i-ar putea face rău mamei tale.

Mă înclin într-o parte, ca și cum m-ar fi izbit un val, și-n timpane îmi șuieră sunetul vijelios al oceanului care mă absoarbe. Lumea se prăbușește în jurul meu. El a intrat în fosta mea camera.

Mama mi-a spus să nu mai intru niciodată acolo, după ce am plecat să stau la Shirley, și n-am intrat niciodată. Sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu vreau să le știu.

– Nu le-a spus nimic polițiștilor, continuă ea.

Șocată de dezvăluire, mă zgâiesc la ea printre degete.

– Chiar?

Colțurile buzelor i se pleoștesc și fruntea i se încrețește.

– Mama ta n-a avut de ales. Scott a venit cu avocatul la secția de poliție și și-a expus pretențiile: ori ea renunță la tutelă în favoarea lui, ori el le spune polițiștilor tot ce-a văzut.

Mătușa mea mă fixează cu o privire lipsită de expresie.

– Ea a semnat pentru încredințarea tutelei. Acum, Scott e tutorele tău legal.

RYAN

Mulțumită dușurilor din complexul pentru agrement, nu mai am nevoie să pornesc spre casă. Spălat și îmbrăcat în haine de stradă, mă întorc în paradis.

Toată lumea a părăsit stadionul. Tribunele sunt goale. Taraba cu gustări și băuturi s-a închis. Muzica lui Kenny Chesney zbiară dinspre parcare, deci Chris nu m-a luat în serios când i-am zis că o să ne vedem mai târziu. Chris e cu adevărat priceput la trei lucruri: să joace pe postul de stoper, să-și iubească fata și să știe ce-mi trebuie mie, chiar și când eu însumi nu știu.

Cel puțin, în majoritatea timpului.

Dinspre bazinul de înot al complexului, țâncii chiuie încântați, în ritm cu zgomotele plescăiturilor și clămpăniturilor trambulinei. Eu și fratele meu, Mark, ne-am petrecut cea mai mare parte a vacanțelor de vară înotând în bazinul ăsta. Cealaltă parte ne-am petrecut-o jucând baseball.

Stau pe lăcașul aruncătorului, numai că de data asta sunt în blugi și în tricoul meu preferat cu Reds. Cerul începutului de seară își schimbă treptat culoarea, din albastru în galben cu portocaliu. Temperatura nu mai e de un milion de grade, iar vântul și-a modificat direcția, adiind de la sud spre nord. Asta e partea mea preferată a jocului: momentele de singurătate de după.

Adrenalina triumfului și conștiința faptului că am în față un recrutor interesat de mine îmi zăbovesc încă în sânge. Plămâni mi se dilată, umplându-se de aer curat, iar mușchii mei își pierd încordarea care m-a împovărat pe durata meciului. Mă simt relaxat, liniștit și viu.

Fixez cu privirea baza lăcașul pentru postul de bătaie și, în mintea mea, îl văd pe Logan ghemuit în poziție, iar pe cel de la bătaie încercând o lovitură de probă. Degetele mi se îndoiaie, ca și cum ar strânge mingea. Logan îmi cere o aruncare cu efect; eu accept, numai că de data asta...

– Am știut eu c-o să te găsească aici.

În cizmele ei de cowboy, din piele maro, și în rochia albastră, Gwen intră pe poartă în spațiul pentru banca rezervelor.

– De unde? o întreb.

- Nu ți-a ieșit aruncarea cu efect.

Cu o mișcare lină, Gwen se așază pe bancă și bate ușor cu palma lemnul lângă ea. E un joc. Unul pe care-l pierd, fiindcă naiba să mă ia dacă picioarele nu mă poartă în direcția ei.

Arată bine. Mai mult decât bine. Superb. Mă așez lângă ea, în timp ce-o văd aruncându-și cârlionții blonzi peste umăr.

- Mi-aduc aminte cum mi-ai explicat noțiunile de bază, chiar pe banca asta. A fost cea mai grozavă discuție despre baseball din câte-am avut noi vreodată.

Mă aplec în față și-mi împreunez palmele.

- Cred că ți-a scăpat o mare parte din discuție, pentru că nu-ți explicam jocul de baseball.

Gwen mă fulgeră cu zâmbetul ei sclipitor.

- Știu, dar tot mi-a plăcut demonstrația.

Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă și întorc capul când simt fierbințeala invadându-mi obraji. Gwen e singura cu care am avut o experiență adevărată. Obişnuia să se înroșească atunci când aduceam vorba despre orice avea legătură cu sexul, însă azi, nu. Am o senzație de greață în măruntaie. Oare ce noțiuni de bază noi o fi învățat-o Mike?

- Nu păreai în apele tale pe timpul meciului, îmi zice și materialul rochiei foșnește când își încrucișează picioarele și-și apleacă trupul spre mine.

Coapsele ni se ating acum, generând fierbințeală. Mă întreb dacă ea o remarca.

- Nu cumva ai iar probleme cu tatăl tău? mă întrebă.

Noi doi ne-am petrecut nenumărate după-amiezi și seri pe banca asta. Ea a știut mereu când tata mă facea să forțez prea mult nota cu arbitrii sau că, dacă jucam prost, veneam aici ca să-mi limpezesc mintea.

- Nu.

- Atunci, ce nu e cum trebuie?

Totul. Certurile dintre mama și tata. Lipsa lui Mark. Eu și baseballul profesionist. Relația mea, de prietenie sau nu, cu Gwen. Pentru o clipă, mă gândesc dacă să-i spun despre Mark. La fel ca tot restul orașului, ea rămâne într-o binecuvântată ignoranță. O privesc drept în ochi, căutând acolo fata pe care am cunoscut-o în primul

meu an de liceu. Cea de-atunci nu s-ar fi ținut de șmecherii cu mine. Din nefericire, între timp am devenit distracția ei preferată.

– N-am chef să fiu subiectul jocurilor tale, Gwen.

Ea își ridică mâna și-și răsuțește între degete o șuviță de păr. Sclipirea unui inel cu o piatră mare și roșie mă izbește ca un șpiț pentru spart gheața. Mă mut puțin, astfel încât coapsele să nu ni se mai atingă.

– Mike ți-a dat inelul lui de absolvent⁵.

Își lasă mâna să cadă și o acoperă cu cealaltă, ca și cum, ascunzând inelul, m-ar face să uit de prezența lui acolo.

– Mda, îmi răspunde, încet. Aseară.

– Felicitări.

Dac-aș fi putut lăsa să se scurgă afară mai multă furie, aș fi făcut-o.

– Ce-ar fi trebuit să fac?

– Nu știi, îi răspund și tonul mi se ridică odată cu fiecare cuvânt. Pentru început, să nu fii aici, ca să te ții de fițe cu mine.

Nu-mi ia în seamă remarca și, la rândul ei, își asprește tonul.

– Mike e băiat bun și e mereu disponibil când am nevoie de el. Nu e tot timpul plecat și nu are o mie de obligații, ca tine.

Cu toate pauzele și despărțirile noastre, noi doi nu ne-am certat niciodată. Niciodată n-am ridicat tonul unul la celălalt înainte, niciodată nu mi-a trecut prin cap să urlu la Gwen. Acum, e singurul lucru pe care vreau să-l fac.

– Ți-am spus că te-am iubit. Ce altceva ai mai fi vrut?

– Să fiu pe primul plan. Baseballul a fost totdeauna pe primul plan pentru tine. Dumnezeu! Ce imagine mai clară de-atât îți trebuie? M-am despărțit de tine când ți-a început campionatul.

Mă ridic, fiindcă nu mai sunt în stare să stau alături de ea. Ce imagine mai clară? E evident că aș fi avut nevoie de desene detaliate, cu indicații scrise.

– Puteai să-mi spui care era problema.

– Și s-ar fi schimbat ceva? Ai fi renunțat la baseball?

⁵ În liceele, colegiile și universitățile americane, există obiceiul ca elevii sau studenții aflați în anul de studiu terminal să primească inele simbolizând unitatea de învățământ respectivă și calitatea lor de absolvenți în devenire.

Îmi încârlig degetele în îngrăditura metalică și fixează cu privirea terenul. Cum e posibil să-mi pună o asemenea întrebare?! Cum e posibil ca o fată, oricare ar fi, să-i ceară unui băiat să renunțe la un lucru pe care-l adoră? Gwen se ține de jocuri cu mine în clipa asta, așa că mă hotărâsc să arunc mingea care să pună capăt rundei.

– Nu.

O aud inspirând scurt și resimt vinovăția de a o fi rănit ca pe un pumn în stomac.

– Nu e decât baseball, insistă ea.

Cum aș putea s-o fac să înțeleagă? Dincolo de îngrăditură e o ridicătură de pământ, o dungă care duce spre cele patru baze, toate înconjurată de un teren cu gazon tuns. E unicul loc de care am simțit că aparțin.

– Baseballul nu înseamnă numai un joc. Înseamnă mirosul de popcorn plutind prin aer, imaginea gângăniilor bâzâind lângă luminile nocturne, asprimea pământului sub pantofii de sport. E nerăbdarea care îți se acumulează în piept în timp ce se cântă imnul, șuvoiul de adrenalină din clipa în care bâta din mâinile tale izbește mingea, e năvala sângelui când arbitrul strigă *lovitură* după ce-ai aruncat. E o echipă întregă de băieți care-ți acoperă fiecare mișcare, o tribună plină de oameni care te aclamă și te încurajează. E... viața.

O bătaie din palme răsunând din dreapta mea mă face să sar ca ars. Cu părul ei roz și un trening asortat, profesoara mea de engleză din anul întâi și, curând, profesoara mea de engleză din ultimul an, încetează să cântă și-și înalță mâinile spre bărbie, ca într-o rugăciune.

– Asta a fost poezie, Ryan.

Schimb cu Gwen o părere de genul *ce naiba*, înainte de a ne întoarce capetele spre doamna Rowe.

– Ce faceți aici? o întreb.

Ea își ridică de jos geanta pentru plajă și-o leagă ușor.

– Bazinul s-a închis. V-am văzut, pe dumneata și pe domnișoara Gardner, și m-am hotărât să vă amintesc că primul vostru eseu particular pentru ora mea are termenul de predare luni.

Cizmele lui Gwen izbesc pământul în timp ce ea își schimbă din nou poziția picioarelor. Acum o lună, doamna Rowe a încercat să ne distrugă vacanța tuturor dându-ne o temă pentru vară.

– Sunt tare nerăbdătoare să le citesc, continuă ea. Presupun că vi le-ați terminat, nu?

Nici măcar n-am început-o.

– Mda.

Gwen se ridică și-și potrivește mai bine pe deget inelul lui Mike.

– Eu tre' să plec, ne anunță.

Și asta și face. Fără să scot vreo vorbă, îmi înfund mâinile în buzunare și încep să mă leagăn pe călcâie, așteptând ca doamna Rowe să-i urmeze exemplul lui Gwen. Am un ritual de desfășurat.

Dându-mi clar de înțeleles că n-are nicio intenție să plece, doamna Rowe se sprijină cu umărul de pereții spațiului pentru banca de rezerve.

– N-am glumit în legătură cu ce-ai spus, Ryan. Ai demonstrat că ai foarte mult talent la materia mea anul trecut. Adăugând ceea ce am auzit adineauri, aș afirma că ai vocație de scriitor.

Pufnesc în răs. Sigur, materia ei a fost mai interesantă decât matematica, numai că...

– Eu sunt jucător de baseball.

– Da, și din câte am auzit, unul foarte bun, dar asta nu înseamnă că nu le poți face pe amândouă.

Doamna Rowe e mereu în căutare de adepți pentru literatură. Ba chiar a pus bazele unui cerc literar la școală, anul trecut. Dar numele meu nu e pe lista asta.

– Mă așteaptă un prieten, îi zic.

Ea aruncă o privire peste umăr spre camioneta lui Chris.

– Te rog, transmite-i domnului Jones că și lucrarea dumnealui are ca termen ziua de luni.

– Sigur.

Încă o dată, mă aștept ca ea să plece. Încă o dată, ea nu pleacă. Nu face decât să stea pe loc. Stânjenit, bâigui un *la revedere* și pornesc spre parcare.

Încerc să-mi alung iritanta senzație de mâncărime din gât, dar nu reușesc. Momentul acela petrecut pe ridicătura terenului e ceva sfânt. O nevoie. O obligație. Mama o numește superstiție. Poate s-o

numească oricum ar vrea, dar dacă eu vreau să câștig următorul meci, trebuie să stau pe ridicătura aia iarăși – de unul singur – și să-mi dau seama ce greșeală am făcut la aruncările mele cu efect.

Dacă n-o fac, e de rău augur. Pentru echipă. Pentru aruncările mele. Pentru viața mea.

Îl găsesc pe Chris în bătrânul lui Ford negru, cu capul dat pe spate și ochii închiși. Portiera din dreptul lui e larg deschisă. Chris și-a rupt cocoșa muncind ca să-și ia camioneta asta. I-a arat bunicului său lanul de porumb vara asta, în schimbul unor camionete din care se scurg toate, ieșită din circulație de pe când aveam noi șapte ani.

– Eu ți-am zis să te duci acasă.

– Eu ți-am zis să treci peste aruncarea nereușită, replică el, în continuare cu ochii închiși.

– Am trecut, îl asigur, dar știm bine amândoi că nu e așa.

Chris se trezește la viață, închide portiera și pornește motorul.

– Hopa sus. Avem de mers la o petrecere care te va face să uiți.

– Am cu ce să merg, îi răspund, arătând spre Jeepul meu parcat alături de camioneta lui.

– Scopul meu e să mă asigur că n-o să mai fii în stare să conduci până acasă, îmi zice, turând motorul ca să nu-l lase să se oprească. Hai să mergem!

BETH

Ofițerul Monroe se desprinde de perete în clipa în care mă vede strecurându-mă afară din toaleta fetelor.

– Beth.

N-am chef să vorbesc cu el, dar nici n-am vreun entuziast veritabil pentru reîntâlnirea cu unchiul de mult uitat. Mă oprește și-mi încrucieșez brațele pe piept.

– Credeam că sunt liberă.

– Ești, confirmă ofițerul Monroe, care e limpede că stăpânește stilul de privire blajină al lui Johnny Depp. Când o să te simți pregătită să-mi povestești ce s-a întâmplat azi-noapte, vreau să mă sune, îmi mai zice, întinzându-mi o carte de vizită.

Asta n-ai s-o vezi. Mai degrabă mor, decât s-o trimit pe mama la închisoare. Îmi fac loc pe lângă el și ies în hol. Rănindu-mi pupilele, soarele dogorește prin geamuri și prin ușile din sticlă. Clipesc ca să-i alung strălucirea și-i zăresc pe Isaiah, pe Noah și pe Echo. Isaiah sare în picioare, însă Noah își pune o mână pe umărul lui și-i șoptește ceva, făcându-i semn cu capul spre stânga. Isaiah rămâne nemișcat. Ochii lui cenușii ca oțelul mă imploră să vin spre el. Și asta îmi doresc. Mai mult decât orice.

Două persoane se interpun în fața lui Isaiah și un junghi de durere îmi sfârteacă pieptul. Una e mama. Ca un soi de pui de maimuță alienat mintal, se agață de nemernicul ei de amant. Privirile îi e disperată. Își sugerează obrazii, semn că încearcă să-și stăpânească lacrimile. Ticălosul ăsta a înghițit-o în viața lui dezgustătoare. Jur pe Dumnezeu, o s-o smulg eu afară de-acolo.

Trent o smucește spre ieșire. Nu e gata, nemernicule. Nici pe departe.

Tocmai mă pregătesc să mă îndrept spre Isaiah, când aud vocea.

– Bună, Elisabeth.

Un fior de gheață îmi șerpuieste în jos pe șira spinării. Vocea asta îmi amintește de cea a tatălui meu.

Mă întorc spre omul croit să-mi distrugă viața. Seamănă cu tatăl meu și la înfașare: înalt, șaten închis, ochi albaștri. Principala diferență e că Scott are o constituție de atlet, în timp ce conformația tatălui meu e a unui drogat.

- Lasă-mă în pace.

El îi aruncă o privire de evaluare lui Isaiah.

- Eu cred că ai fost lăsată în pace prea mult timp.

- Nu te prefac că-ți pasă. Știi că promisiunile tale nu fac doi bani.

- Ce-ar fi să ieșim de-aici, dacă tot ești liberă să pleci? Putem să discutăm acasă.

Scott mă prinde de braț cu o mână, pe care nu și-o clintește când mă smucesc.

- Nu merg nicăieri cu tine.

- Ba da, zice el, pe un ton enervant de egal. Mergi.

Mușchii spatelui mi se încordează, ca ai unei pisici arcuindu-și spinarea și pregătindu-se să câhâie.

- Mi s-a părut mie sau mi-ai spus ce să fac?

O mână mi se încolățește pe încheietură și mă trage cu blândețe spre stânga. Isaiah se apleacă spre mine și mi se adresează în șoaptă.

- Ai nevoie să ți se aducă aminte că ești într-o secție de poliție?

Trag cu coada ochiului și observ că ofițerul Monroe și un alt polițist urmăresc disfuncționala noastră reuniune de familie. Unchiul meu ne privește cu interes, pe mine și pe Isaiah, dar păstrează distanța.

Nu mai am altceva în mine decât furia. Turbată. Îmi izbește plămânii, îmi face ravagii în sânge. Iar Isaiah stă să-mi spună că trebuie să mi-o înfrânez? Trebuie să mi-o descarc, fiindcă mă mistuie.

Isaiah face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată în stare de trezie: își pune mâna pe obrazul meu. Îi simt palma caldă, puternică și protectoare. Mă las pe ea și furia mi se scurge din mine la simpla lui atingere. O parte din mine tânjește după furia asta. Nu-mi pasă de înspăimântătoarea pustietate rămasă în urmă

- Ascultă-mă, îmi șoptește Isaiah. Du-te cu el.

- Dar...

- Jur pe Dumnezeu c-o să am grijă de tine, dar nu pot asta chiar aici. Du-te cu el și așteaptă-mă. Ai înțeles?

Fac semn din cap că da, pricepând în sfârșit ce încearcă el să-mi transmită, fără să pronunțe cuvintele. O să vină după mine. Un licăr

de speranță străpunge pustietatea și mă las să cad la adăpostul
brațelor protectoare ale lui Isaiaș și trupurile noastre se lipesc
strâns unul de celălalt.

RYAN

Pe câmpul din spate, cu care se învecinează trei ferme, o turbulentă petrecere în aer liber se desfășoară fără mine, Logan și Chris. Petrecherile sunt grozave. Acolo sunt fete, fete care beau bere, fete care dansează, fete cărora le place să danseze, și tipi care urăsc dansul, dar tot dansează, în speranța că le-o vor trage fetelor care beau bere.

Lacy are chef de dans, Chris are chef să evite dansul, eu simt încă usturimea întâmplării de aseară cu skaterița, iar Logan e mereu dispus pentru ceva prostesc și nesăbuit. La zece minute după ce am ajuns la petrecere, Lacy dansează, iar noi trei am lansat o provocare. Mai bine zis, eu am acceptat o provocare. Aseară am pierdut, iar eu nu pierd. Chris și Logan mă însoțesc în cursă.

– Pe asta n-ai cum s-o scoți la capăt, mă asigură Chris, mergând alături de mine, în timp ce ne îndreptăm spre mașinile parcate îngrijit, în linie dreaptă. Luna plină îi dăruiește câmpului o strălucire argintie, iar mirosul focurilor de tabără plutește prin aer.

– Asta din cauză că n-ai nici pic de imaginație, ripostez.

Din fericire, eu am din plin și știu vreo câțiva care se dau în vând după fetele jucate prietenilor.

– O să fie simpatic, apreciază Logan, în clipa în care eu schimb direcția și mă îndrept spre un grup de apărători, care se distrează la propria lor petrecere.

Tim Richardson are o camionetă mamut, distrugătoare de ozon, ceea ce e bine, fiindcă cei patru băieți așezați pe scaune de grădină în partea din spate cântăresc lejer câte 125 de kilograme fiecare. Tim extrage o doză de bere din lada lui frigorifică și mi-o azvârle.

– Care-i faza, Ry?

– Niciuna, îi răspund, așezând cutia rece pe ușița rabatabilă din spate, fiindcă nu e momentul pentru băutura, am treburi de rezolvat. N-aveți chef de petrecere? îi întreb.

Camioneta lui e printre puținele capabile să ajungă dincolo de deal, pe câmpul din spate.

– O fată de-acolo e șucărită pe mine, bombăne Tim. Ori de câte ori mă apropii de ea, nu poate să-și țină gura.

Logan pufnește și Chris îl pocnește după ceafă. *Șucărită* ar cam fi un eufemism. Zvonurile de la școală susțin că fosta iubită a lui Tim l-ar fi prins giugiulindu-se cu sora ei geamănă. Tim îl sfredelește pe Logan cu o privire de avertisment, după care își întoarce din nou atenția asupra mea.

– Ce e cu fratele tău? Băieții din echipă sunt supărați pe el. A promis c-o să ajute la antrenamentele de vară când se întoarce acasă de la colegiu.

Fiindcă detest genul ăsta de întrebări, îmi schimb postul și-mi înfund mâinile în buzunare. Tata a decretat categoric că nu trebuie să aflu nimeni ce s-a întâmplat cu Mark.

– A fost ocupat, răspund și, înainte ca Tim să aibă ocazia de a mă iscodi mai departe, comut discuția spre subiectul imediat. Ați vrea să-mi dați o mână de ajutor într-o... situație?

Tim se apleacă în față, iar camarazii lui din linia defensivă chicotesc.

– Ce provocare ți-ai mai luat pe cap de data asta?

Îmi smucesc capul dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ceea ce mă pregătesc să le cer n-ar fi mare șofală.

– Nimic ieșit din comun. Rick m-a provocat să-i mut mașina.

Tim ridică din umeri, fiindcă nu i se pare cine știe ce.

– Fără chei, precizează Chris.

Tim își lasă capul în jos și un hohot profund îi răsună din piept.

– Voi trei sunteți definiția demenței. Știți asta, nu?

– Vorbește ăla care-i plachează pe alți tipi ca să se distreze, ripostez eu. Vă băgați sau nu?

Scaunul de grădină de sub Tim se mișcă odată cu el când se ridică. În clipa în care se înalță de tot, scaunul se prăbușește pe platforma camionetei cu un zăngănit sonor.

– Ne băgăm.

Degetele încovoiate încleștează desperate metalul, iar spinarea și coapsele îmi urlă de durere. Șapte băieți, o mașină de 1,1 tone și încă vreo doi centimetri rămași.

– La trei, rostesc, printre dinți. Unu...

– Trei, zbiară Logan și abia apuc să-mi trag degetele de pe bara de protecție a automobilului Chevy Aveo cu două uși, când ceilalți șase băieți îl lasă să cadă.

Caroseria albastră țopăie ca un Slinky⁶ de câteva ori, apoi se oprește.

– Nițică mișcare, zice Logan.

Sunt learcă de sudoare. Gâfâind după aer, mă îndoii de mijloc și mi proptesc mâinile pe genunchi. Adrenalina triumfului îmi gonește prin vene și hohotesc zgomotos. Logan admiră opera.

– Doi metri mai încolo și parcată frumos, paralel, între doi copaci.

Frumos în sensul că barele de protecție din față și din spate ating în prezent scoarța copacilor.

Pieptul lui Tim urcă și coboară greoi, de parcă ar fi pradă unui infarct.

– Ești un dement afurisit, Ry, rostește, gâfâind. Cum naiba o să-și mai mute Rick porcăria asta?

– Eu, cu Chris și cu Logan, o să rămânem prin preajmă. După ce-o să-i mai treacă sperietura, o să-i săltăm partea diij spate și-o s-o mutăm, ca s-o poată strecura afară.

Tim izbucnește în râs și clatină din cap.

– Ne vedem luni la școală.

– Mersi, frate.

– La orice oră. Haideți, băieți. Am nevoie de o bere.

Mă las încet să cad pe pământ și mă sprijin de copacul de lânflă gă bara de protecție. Chris se prelinge cu spinarea pe portiera din dreapta, până când se dă cu fundul de pământ. Îl privim amândoi pe Logan, așteptând ca el să ne urmeze exemplul, însă e preocupat să studieze cei doi stejari care imobilizează automobilul omului nostru de la baza a treia.

În oricare cerc în care nu suntem prezenți eu, Chris și Lacy, Logan e notoriu pentru tăcerea și permanentul lui aer plictisit. În clipa de față, creierul băiatului așa-zis tăcut și plictisit zbârnâie ca un țânc hiperactiv din cauza excesului de zaharuri. E o ironie: la

⁶ Jucărie de forma unui arc elicoidal, care se comprimă și se extinde sub acțiunea impulsurilor, extrem de populară în S.U.A.

școală, lumea mă crede pe mine dependent de adrenalină, din cauză că admir provocările de calitate. Pe naiba, eu nu caut extazul: doar îmi place să câștig. Logan, pe de altă parte, se dă în vânt după situațiile limită. N-ai cum să nu iubești un tip ca el.

Nu sunt singurul care a remarcat pasiunea nebună pentru copac a lui Logan. Chris îl examinează cu o privire atentă.

– Ce mama naibii faci, juniorule?

Logan face cu ochiul spre mine.

– Revin într-o clipă, șefule.

Și începe să se cațere în stejarul bătrân. Micile ramuri uscate care nu pot să-i susțină greutatea cad printre celelalte crengi și se aștern pe pământ.

Chris începe să se impacienteze. N-ar recunoaște, însă înălțimile îl sperie al naibii de mult, iar faptul că lui Logan nu-i e frică de nimic îl sperie și mai al naibii de mult.

– Mișcă-ți fundul ăla înapoi, îi ordonă el.

– Bine, strigă Logan, de undeva din înaltul copacului.

– N-ar fi trebuit să spui asta, zic eu, clătinând din cap.

Deasupra noastră, crengile copacului trosnesc și pocnesc, iar frunzișul foșnește ca și cum ar năvăli prin el un vânt puternic. Dar nu e vântul. E Logan, și într-o zi ar putea să-și piardă viața. Un vârtej de praf însoțește izbitura de pământ. Trupul lui Logan îmi presează piciorul. Întins pe spate, cu părul lui negru plin de frunze smulse, Logan se zguduie de râs. E clar că nu asta e seara în care îi e sortit să moară. Întoarce capul spre Chris.

– Poftim, îi zice.

Îl lovesc cu putere pe Logan când îmi trag piciorul de sub fundul lui.

– Tu ești dementul afurisit, nu eu!

– Dement? repetă Logan, rostogolindu-se pe o parte și ridicându-se în șezut. Nu eu sunt ăla care s-a apucat să urmărească o gagică țăcănită până în parcare, ca să-i ceară numărul de telefon. Tipii ăia ar fi putut să te rupă în bătaie.

Fir-ar să fie. Sperasem că au uitat.

– Puteam să-i dau gata, zic.

Până la urmă, probabil că m-ar fi snopit, dar tot le-aș fi lăsat ceva vânătași în schimb. Doi contra unul înseamnă șanse ioc.

- Nu despre asta-i vorba, zice Logan.

- Dacă tot ai adus vorba, intervine Chris, scoțându-și șapca de baseball și ținând-o în dreptul inimii, o să profit de moment ca să vă amintesc tuturor următorul lucru: eu am câștigat.

- Iar eu am câștigat astă-seară. Așa că suntem iarăși la egalitate.

- Nu se pune, protestează Chris, îndesându-și șapca la loc pe cap.

Are dreptate. Nu se pune. Singurele provocări de care ținem socoteala sunt cele pe care ni le adresăm între noi.

- Savurează gustul efemer al victoriei. Eu o să fiu învingător data viitoare.

Ne cufundăm în tăcere, ceea ce e foarte bine. Tăcerile noastre nu sunt niciodată stânjenitoare. Spre deosebire de fete, băieții nu au neapărată nevoie să vorbească. Din când în când, auzim râsete sau strigăte dinspre petrecere.

Din când în când, Chris și Lacy își trimit mesaje. El preferă să-i lase libertate, dar nu are încredere în prezența tipilor beți în preajma fetei lui.

Logan își face de lucru cu o creangă lungă căzută la pământ.

- Am fost azi-dimineață cu tata în Lexington, să vedem cum e cu U din K.

Îmi opresc respirația, sperând ca discuția să nu ajungă acolo unde cred eu că se îndreaptă. Vizita asta a lui Logan era programată de mai multe săptămâni. El e al naibii de genial și toate facultățile i-ar bate la ușă la anul, inclusiv reprezentanții Universității din Kentucky.

- Cum a mers?

- L-am văzut pe Mark.

Mă frec cu mâna la ceafă, străduindu-mă să nu iau în seamă sâcâitoarea durere din interiorul craniului.

- El cum e?

- Bine. A întrebat de tine. De mama ta.

Ezită puțin.

- De tatăl tău.

- Tata e bine. Asta-i tot?

- Fără supărare, dar a fost ciudat. E ok că e fratele tău și și-a ales drumul lui, dar nu-mi bag eu nasul să fac pe psihologul apropo de problemele voastre de familie, mai ales că aveam și martori.

- Martori? repet eu.

- Mda, confirmă Logan. Iubitul lui, bănuiesc.

Acea strângere, de obicei rezervată numai meciurilor, îmi izbește stomacul. Îmi ridic genunchii spre piept și las capul în jos.

- De unde știi că era iubitul lui?

Chipul lui Logan se încrețește.

- Nu'ș'. Stătea lângă un alt tip.

- Poate că era un prieten, își dă cu părerea Chris. Ța arăta a gay?

- Mark nu arăta a gay, dobitocule, îl repede Logan. Cine-ar fi crezut, naibii, că apărătorul nostru ar juca în echipa adversă? Și, sigur, celălalt tip poate că era normal. Dar de unde naiba să știu eu?

Ascultându-i cum discută despre posibilul iubit gay al fratelui meu gay mă simt la fel de confortabil ca și când m-aș tot chinui să-mi conving mama că prefer fetele și părțile lor femeiești. Nimic nu te face să crezi mai abitir că ai putea avea nevoie de ani de terapie psihologică, decât faptul de a fi nevoit să rostești cuvântul *sâni* de față cu mama ta.

- Nu s-ar putea să încheiem conversația asta?

Îmi trece prin minte să mă întorc la camioneta lui Tim și să iau berea aia. Nu m-am îmbătat turtă decât de două ori în viață. O dată, când Mark a anunțat toată familia că e gay. A doua oară, când l-a dat tata afară din casă din cauza anunțului ăsta. Ambele incidente s-au petrecut la interval de trei zile. Lecțiile deprinse din asta: să nu-i spui tatălui tău că ești gay și beția nu schimbă niciun adevăr. Ți aduce doar o durere de cap a doua zi, dimineața.

Se aude un trosnet puternic. Logan a frânt creanga din mâinile lui. Își adună curajul, ceea ce înseamnă că n-or să-mi placă deloc următoarele cuvinte care-i vor ieși din gură.

- Mark a vorbit foarte cifrat, dar a zis că tu o să știi despre ce e vorba. A zis că nu poate să vină și speră că o să-nțelegi de ce.

Simt cum mi se încordează mușchii gâtului. Fratele meu n-a avut sânge în instalație nici măcar cât să mi-o spună personal. I-am trimis un SMS săptămâna trecută. Mi-am sfidat fățiș părinții și i-am

trimis un SMS. L-am invitat să vină acasă mâine-seară la cină, dar el n-a răspuns. În schimb, a ales calea lașității și s-a folosit de Logan ca mesager.

În vara asta, acum ceva vreme, tata i-a dat un ultimatum lui Mark: cât timp preferă bărbații, nu mai face parte din familia noastră. Mark a plecat, știind bine ce înseamnă plecarea: că o părăsește pe mama... că mă părăsește pe mine. Nici pentru o clipă nu s-a gândit să rămână acasă și să lupte pentru unitatea familiei noastre.

- El și-a ales drumul.
- Îi lipsești, îmi zice Logan, coborând tonul.
- Și a plecat, mă răstesc eu.

Izbesc cu piciorul cauciucul din spate al mașinii. Furios. Furios pe tata. Furios pe Mark. Furios pe mine. Timp de trei zile, Mark cel normal a fost cel care a vorbit. El tot Mark rămâne. Tot fratele meu. Fiul mamei mele. Mi-a mărturisit că ani de-a rândul a fost derutat, fiindcă-și dorea să fie ca mine. Își dorea să fie ca tata.

Iar când l-am rugat să rămână, când i-am cerut să-și apere punctul de vedere... el a plecat. Și-a luat marafeturile și-a plecat, lăsându-ne în urmă pe mine și distrugerea familiei mele.

- Să lăsăm naibii discuțiile serioase, intervine Chris. Am bătut azi. O să câștigăm și sezonul de toamnă, și pe cel de primăvară. O să terminăm victorioși liceul, iar după asta, Ryan o să ajungă profesionist.

- Amin, rostește Logan.

Să-i audă Dumnezeu, numai că, uneori, Dumnezeu preferă să nu asculte.

- Nu vă ambalați prea tare. Recrutorul de azi ar putea să fie o ocazie unică. Săptămâna viitoare ar putea să-și găsească un altul pe care să-l prefere.

Eu știu cum e. Asta mi s-a întâmplat primăvara trecută, la selecțiile pentru echipele profesioniste.

- Aiurea, exclamă Chris. Destinul îți bate la ușă, Ry, iar tu trebuie să-ți miști fundul ca să-i deschizi.

BETH

Am adormit. Ori asta, ori m-a drogat drăguțul de unchi-meu, Scott. Aleg varianta *am adormit*. O fi Scott un netrebnic, dar e genul de netrebnic hotărât să-i țină pe tineri departe de droguri. Știu eu. Odată a adus la grădinița mea panglici roșii și o mascotă de-a poliției.

Ador ironiile sorții.

Lumina lunii se strecoară prin perdelele din dantelă albă atârinate de o tijă metalică maro, de fițe. Mă ridic în capul oaselor, făcând să cadă o pătură roz, croșetată. Așternuturile de sub mine sunt încă perfect întinse și sunt îmbrăcată cu aceleași haine pe care le-am purtat vineri seara. Cineva mi-a așezat încălțările, ordonat, pe podeaua din lemn, lângă pat. Nici măcar trează n-aș fi făcut așa ceva. Nu le am cu ordinea.

Mă aplec și aprind o veioză. Cristalele care împodobesc partea de jos a abajurului se ciocnesc între ele. Lumina ștearsă îmi îndreaptă atenția spre vopseaua purpurie, dureros de veselă, a pereților. Închizând ochii, număr zilele. Ia să vedem. Vineri seara, am ieșit cu Noah și cu Isaiah și l-am pus la locul lui pe băiatul din Taco Bell. Sâmbătă noaptea, mama a încercat să devină infractoare. Sâmbătă dimineața, Scott mi-a distrus viața.

M-am prefăcut că adorm în mașină, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu Scott, dar am dat-o în bară și chiar am adormit. Scott m-a trezit, mi se pare, și aproape că m-a dus pe sus în casă. Fir-ar al naibii. Mai bine îmi lipesc un afix pe frunte, scriind că sunt o fraieră care are nevoie de ajutor.

Deschid ochii și-mi încordez privirea spre ceasul care ticăie noptieră. Douăsprezece și un sfert. Noaptea. E început de duminică.

Stomacul începe să-mi chiorăie. Am stat o zi întregă nemâcată. N-ar fi prima oară. N-ar fi nici ultima. Lunec jos din pat și-mi trag în picioare imitațiile mele de Chuck Taylor. E vremea să am o discuție cu cărțile pe față cu unchiul Scott. Asta, dac-o fi trează. Poate c-ar fi mai bine să se fi dus la culcare. Așa, aș putea să mă strecor afară fără certuri.

Poate reușesc să fac rost și de ceva de mâncare înainte să-l sun pe Isaiah. După cum arată camera asta, pun pariu că el cumpără cereale de firmă.

Casa are mirosul ăla de construcție recentă, de rumeguș proaspăt. Când ies din dormitor, ajung într-un salon, în loc de coridor. O scară largă, de genul celor despre care credeam că există numai în filme, urcă în spirală către etaj. De tavan atârână un candelabru veritabil. Bănuiesc că se câștigă bani buni din baseball.

– Nu...

O voce de femeie plutește spre mine dinspre partea din spate a casei. Pot să-mi dau scama că vorbește în continuare, numai a coborât tonul. S-o fi însurat sau și-o ține vreo parașută la îndemână, ca atunci când eram mica? Tre' să fie o parașută. L-am auzit odată pe Scott spunându-i tatii că n-o să se însoare niciodată.

Urmez sunetul vocilor scăzute până aproape de marginea unei încăperi spațioase, deschise, și mă opresc. Toată partea din spate casei – mă scuzați, a palatului – constă într-un enorm perete din geamuri. Livingul dă direct în bucătăria care joacă și rol de sufragerie.

– Scott, exclamă femeia, pe un ton marcat de exasperare. Nu la așa ceva m-am angajat eu.

– Luna trecută erai pe bune cu asta, răspunde Scott și o parte din mine se simte răzbunată, auzindu-l că și-a pierdut enervantul calm onctuos de ieri.

– Da, când mi-ai spus că vrei să reiei legătura cu nepoata ta. E o diferență între a relua legătura și a ne invada viața.

– N-ai avut nicio problemă cu asta când te-am sunat luna trecută din Louisville și ți-am zis că vreau ca ea să stea cu noi.

– Asta a fost după ce mi-ai zis că a fugit de-acasă, se răstește femeia. N-am crezut că tu chiar o s-o și găsești. Când mi-ai descris văgăuna în care locuia, mi-am închipuit că e dusă de-a binelea. E o infractoare. Te aștepti să mă simt în siguranță cu ea, în casa mea?

Cuvintele ei mă spintecă precum un cuțit. Nu sunt chiar atât de rea. Nu, nu sunt nici pâinea lui Dumnezeu, dar nici atât de rea. Arunc o privire spre costumația mea. Jeans. Maieu. Parul negru îmi cade peste față. N-are importanță. Ea și-a făcut o părere dinainte să

mă cunoască. Îmi las deoparte durerea, pătrund în încăpere și-mi îmbrățișez furia. Naiba s-o ia.

– Ai face bine s-o ascuți. Sunt o pacoste dată dracului.

După expresia șocată de pe chipurile lor, aproape că merită să locuiesc aici. Aproape. Strâng din buze ca să nu-i râd în nas lui Scott. E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi din bumbac și o cămașă cu mâneci scurte și guler răsfrânt. Foarte departe de echipamentul lui obișnuit de când eram copil: jeans gangsta, cu vedere la chiloți.

Iar femeia nu seamănă câtuși de puțin cu fetele cu care umbla Scott când avea optsprezece ani. Părul îi e blond natural, nu decolorat. E slabă, dar nu la modul slăbit pe bază de alcool, și pare oarecum deșteaptă. Deșteaptă, la modul că probabil a terminat liceul.

Stă pe scaun lângă o întinsă insulă din centrul bucătăriei. Scott e rezemat de blatul de lucru, față-n față cu ea. Îi aruncă o privire, apoi mi se adresează.

– E târziu, Elisabeth. Ce-ar fi să te întorci în pat și să discutăm dimineață?

Stomacul îmi e cuprins de crampe și un ușor val de amețeață îmi încețoșează creierul.

– Ai ceva de mâncare?

Își îndreaptă spinarea.

– Da. Ce vrei? Pot să-ți fac câteva ouă.

Scott obișnuia să-mi facă ouă jumări în fiecare dimineață. Ouă: alimentul recomandat de WIC. Amintirea îmi provoacă durere și, în același timp, o moliciune caldă.

– Urăsc ouăle.

– Aha.

Aha. Omul e un geniu al conversației.

– Cereale ai?

– Sigur, îmi răspunde.

Se duce în cămară, iar eu mă trântesc pe un taburet de lângă insulă, cât pot de departe de gagica lui Scott. Ea fixează cu privirea un punct aflat drept în fața mea. Hm. Nostim. Sunt la o lungime de braț de un butuc de măcelar plin de cuțite. Pot să-mi și imaginez gândurile care-i zboară prin creierul ei monocelular.

Scott îmi plasează în față cutii de Cheerios, Bran Flakes și Shredded Wheat.

– Rahat, cred că glumești, exclam.

De ce naiba nu are Lucky Charms⁷?

– Frumos limbaj, comentează femeia.

– Mersi, îi dau replica.

– N-a fost un compliment.

– Dau cumva impresia că mi-ar păsa, fir-ar să fie?

Scott îmi împinge în față un castron și o lingură, după care se duce să scoată laptele din frigider.

– Hai s-o lăsăm mai moale, zice el.

Aleg cutia de Cheerios și torn întruna, până când vreo câteva cerculețe rumenite se revarsă pe masă. Scott se instalează pe scaunul de lângă mine și amândoi mă privesc în tăcere. Mă rog, într-un fel de tăcere. Ronțăitul meu e mai zgomotos decât explozia unei bombe nucleare.

– Scott mi-a zis că aveai părul blond, spune femeia.

Înghit, dar e greu să faci așa ceva când îți simți gâtul strâns. Fetița care am fost, cea cu părul blond, a murit acum mulți ani și detest să mă gândesc la ea. Ea era drăguță. Ea era fericită. Ea era... cineva de care nu vreau să-mi amintesc.

– De ce ai părul negru? insistă ea și ornamentul de gazon de la celălalt capăt al insulei îmi devine în mod oficial agasant.

– Tu ce ești, mai precis? o întreb.

– Ea e soția mea, Allison, îmi răspunde Scott.

Un pumn de Cheerios îmi rămâne în gât și mă înec. Tușesc cu mâna la gură.

– Ești căsătorit?

– De doi ani, mă informează Scott.

Ptiu! Face mutra aia cu ochii holbați, pe care o tot face Noah cu Echo.

Îmi mai îndes în gură o lingură de Cheerios.

– După ce termin – ronț, ronț, ronț – am plecat acasă.

– Asta e casa ta acum, îmi zice Scott și are din nou tonul ăla calm.

⁷ Altă marcă populară de gustări pe bază de fulgi de ovăz prăjiți și glazurați cu zahăr, într-o largă varietate de forme și culori.

- E pe naiba.

Privirea lui Allison săgetează când spre mine, când spre cuțite. Mda, cucoană, câteva ore în arest și am evoluat de la distrugerea bunurilor personale la manifestări antisociale.

- Poate c-ar fi mai bine s-o ascuți, zice ea.

- Mda, zic, printre alte ronțaieli, poate c-ar fi mai bine să mă ascuți. Nevastă-ta își face griji c-o s-o iau pe urmele lui Manson⁸ și să-i tai beregata în timp ce doarme.

Zâmbesc spre ea, pentru efectul dramatic. Culoarea i se scurge din obraji. Câteodată, chiar îmi place că sunt cum sunt.

Scott mă măsoară din cap până-n picioare: începând de la părul negru, trecând apoi la unghiile mele negre, la inelul din nai și, în cele din urmă, la haine. După care se întoarce spre nevastă-sa.

- Vrei să ne lași singuri câteva minute?

Allison pleacă fără să spună o vorbă. Îmi mai îndes o lingură de cereale în gură și, intenționat, vorbesc cu ea plină.

- Ai avut nevoie să-i cumperi și lesă sau ți-a venit la pachet?

- Nu-ți permit să-i arăți lipsă de respect, Elisabeth.

- O să fac ce dracu' am chef, unchiule Scott, ripostez, maimuțărindu-i tonul superior. Iar când o să-mi termin de mâncat porcăriile astea de cereale, o să-l sun pe Isaiah și-o să plec spre casă.

El: tăcere. Eu: ronț, ronț, ronț.

- Ce s-a întâmplat cu tine? mă întrebă, pe un ton blând.

Înghit ce mai am în gură, las jos lingura și împing deoparte castronul pe jumătate golit de Cheerios.

- Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Scott: maestrul tăcerilor prelungite.

- El când a plecat? mă întrebă.

Nu e nevoie să mă pricep la citit gândurile ca să-mi dau seamă că Scott se referă la rățăcitorul lui frate. Oja neagră de pe unghii mi s-a

⁸ Charles Miller Manson (n. 1934), condamnat la moarte pentru crimă și instigare la asasinarea, de la sfârșitul anilor '60 și până în 1971, a mai multor persoane, printre care și actrița Sharon Tate, soția celebrului regizor Roman Polanski. În 1972, pedeapsa i-a fost comutată în închisoare pe viață.

ciobit pe la colțuri. Mai cojesc o parte din ea. Au trecut opt ani și tot mi-e foarte greu să vorbesc despre asta.

– Într-a treia.

Scott se foiește pe scaunul lui.

– Mama ta?

– S-a prăbușit în ziua în care a plecat el.

Ceea ce ar trebui să-i spună multe, întrucât ea nu era tocmai modelul de mamă de nădejde nici înainte ca tata să-și ia vaea.

– Ce s-a întâmplat între ei?

Nu-i treaba lui.

– Tu n-ai mai venit după mine, cum mi-ai promis, îi răspund.

Și nici n-a mai sunat de când am împlinit opt ani. Termostatul frigiderului se pune în funcțiune. Eu îmi mai cojesc o parte din oă. Iar el se confruntă cu faptul că e un netrebnic.

– Elisabeth...

– Beth, îi tai eu vorba. Prefer Beth. Unde ți-e telefonul? Eu am plecat acasă.

Polițiștii îmi confiscaseră telefonul mobil și i-l dăduseră lui Scott. El mi-a zis, în mașină, că l-a aruncat la gunoi, pentru că *n-am nevoie să țin legătura cu vechea mea viață*.

– Tu tocmai ai împlinit șaptesprezece ani.

– Serios? Uau. Probabil că am uitat, din moment ce nu mi-a organizat nimeni vreo petrecere.

Neluându-mă în seamă, el continuă:

– Săptămâna asta, avocații mei îmi vor asigura tutela legală asupra ta. Până când vei împlini optsprezece ani, vei locui în casa aceasta și te vei supune regulilor mele.

Perfect. Dacă nu vrea să-mi spună unde e telefonul, o să-l găsesc eu. Sar de pe scaun.

– Nu mai am șase ani, iar tu nu ești centrul universului meu. La drept vorbind, te consider o gaură neagră.

– Înțeleg că ești supărată pentru faptul că am plecat...

Supărată?

– Nu, nu sunt supărată. Tu nu mai exiști pentru mine. Nu simt nimic pentru tine, așa că arată-mi unde e afurisitul ăla de telefon ca să pot merge acasă.

– Elisabeth...

Tot nu pricepe. Nu-mi pasă.

– Du-te naibii.

Nu văd vreun telefon în bucătărie.

– Tu trebuie să înțelegi...

Dau roată prin livingul lui fițos cu mobilierul lui fițos tapițat cu piele și caut telefonul lui fițos.

– Adună-ți toate vorbele pe care le ai de zis și bagă-ți-le în fund.

– Vreau doar să discutăm...

Ridic o mână și clămpănesc din degete, ca și cum ar fi gura unei păpuși.

– Bla, bla, bla, Elisabeth. N-o să fiu plecat decât două luni. Bla, bla, bla, Elisabeth. O să strâng destui bani cât să plecăm amândoi din Groveton. Bla, bla, bla, Elisabeth. N-o să ai o copilărie ca a mea. Bla, bla, bla, Elisabeth. O să am grijă să ai ce si mănânci! Rahat!

– Aveam optsprezece ani.

– Eu aveam șase!

– Nu eram eu tatăl tău!

Îmi azvârl brațele spre tavan.

– Nu, nu erai. Tu trebuia să fii mai bun decât el! Felicitări, ai devenit în mod oficial o replică a neisprăvitului tău frate. Și acum zi, unde naiba e afurisitul ăla de telefon?

Scott izbește bufetul cu palma și răcnește:

– Pune-ți curul pe scaun, Elisabeth, și taci, fir-ar să fie!

Tremur pe dinăuntru, dar am stat destul timp în preajma nemernicilor de amanți ai mamei ca să mă abțin de la a tremura și pe dinafară.

– Uau. Poți să scoți un băiat dintr-un camping de rulote și să-l dichisești într-un echipament de baseball pentru Major League, dar nu poți să scoți campingul de rulote din băiat.

Trage aer adânc în piept și închide ochii.

– Scuză-mă. A fost o scăpare.

– Nu contează. Unde e telefonul?

Noah mi-a zis odată că am un har vecin cu statutul de supererou negativ: capacitatea de a-i împinge pe oameni dincolo de hotarele demenței. Felul în care scoate aerul din piept și-și freacă fruntea îmi dă de înțeles că l-am împins pe Scott, nu glumă. Bun așa.

Încearcă din nou tonul acela respingător, uniform, dar tot îmi simt nota de iritare din el.

– Vrei să discutăm ca-n campingul de rulote, atunci pot să vorbesc ca-n campingul de rulote. Tu o să locuiești în casa mea și după regulile mele sau ți-o trimit pe maică-ta la închisoare.

– Eu am spart geamurile mașinii. Nu ea. N-ai nicio dovadă împotriva ei.

Scott mijește ochii spre mine.

– Vrei să vorbim despre ce se găsește în apartamentul mamei tale?

Trupul mi se clatină spre stânga și sângele mi se scurge din obraji, lăsând în urmă o senzație de ceață și de mâncărime. Shirley mă avertizase deja, dar tot e un șoc s-o aud de la el. Scott știe ceea ce nu vreau eu să știu: secretul mamei.

– Provoacă-mă, Elisabeth, și-o să am exact aceeași discuție și cu polițiștii.

Mă împleticesc, căutând să-mi mențin poziția verticală. Călcâiele mi se ciocnesc de o măsuță. Dându-mi seama că am pierdut bătălia, mă așez. Chiar lângă mine e un telefon, dar, oricât mi-aș dori, nu pot să mă ating de el. Scott mă are la mână. Ticălosul mi-a cumpărat viața cu prețul libertății mamei mele.

Mă reazem de ușița rabatabilă, acum închisă, a camionetei tatii și ascult cum tata, aflat cu două locuri de parcare mai încolo, le povestește încă o dată unor bărbați care ard gazul în fața frizeriei toate amănunțele întâlnirii noastre de aseară cu recrutorul. Unii dintre ei au auzit deja povestea azi-dimineață, la biserică. În majoritate, ascultătorii sunt agricultori din tată-n fiu, și li se pare că merită să reasculte astfel de vești, chiar dacă asta înseamnă să stea în arșița tipică lunii august, când simți mirosul înțepător al asfaltului ce se topește.

Cu coada ochiului, observ că un bărbat se oprește pe trotuar să măsoare cu privirea cercul ascultătorilor și pe tatăl meu, povestitorul. Eu nu le dau atenție turiștilor, că, dac-ar fi fost localnic, s-ari fi alăturat grupului. E mai bine să-i lași în pace. Dacă te uiți la ei, intră în vorbă.

Groveton e un oraș mic. Ca să-i atragă pe turiști, tata i-a convins pe ceilalți membri ai consiliului să clasifice vechile clădiri din piatră datând tocmai din secolul al XIX-lea drept *istorice*, apoi să adauge cuvintele *cartier comercial*. După înălțarea a patru moteluri cu mic dejun inclus și organizarea unor alte noi tururi ale bătrânei distilerii de bourbon, oamenii de la oraș au cutezat să atace șerpuitul drum de țară, lung de douăzeci și patru de kilometri, dinspre autostradă. Asta poate face ca găsirea unui loc de parcare să devină o corvoadă în weekenduri, însă o bună parte din populația ajunsă la strâmtoare se alege cu locuri de muncă.

– Care-i subiectul de bîrfă prin partea locului? se interesează tipul.

A intrat în vorbă și nici măcar nu i-am întâlnit privirea. Mare îndrăzneală pentru un turist. Îmi încrucșez brațele pe piept.

– Baseball.

– Nu, pe bune!

Îmi atrage atenția ușoara coborâre a tonului. Întorc capul și simt cum mi se cască ochii cu încetinitorul. Nu se poate!

– Sunteți Scott Risk!

Toată lumea din orașul ăsta știe cine e Scott Risk. Chipul lui e unul dintre cele câteva care se zgâiesc la mulțimea elevilor de pe

panoul de onoare al liceului din Bullitt County. Ca apărător, și-a condus de două ori echipa liceului spre titlul de campioană a statului. Și-a luat licențele imediat după ce a ieșit din liceu. Însă adevărata lui realizare, adevărata ispravă care a făcut din el un rege în orașelul ăsta, a fost contractul lui de unsprezece ani cu New York Yankees. El e exact ceea ce visează să devină oricare băiat din Groveton, inclusiv eu.

Scott Risk are pe el o pereche de pantaloni kaki și o bluză polo, iar pe chip, un zâmbet bonom.

– Iar dumneata ești...?

– Ryan Stone, răspunde în locul meu tata, apărând ca din senin. E fiul meu.

Cercul bărbaților din fața frizeriei ne privește cu interes. Scott îi întinde mâna tatii.

– Scott Risk, se prezintă el.

– Andrew Stone, răspunde tata, strângându-i mâna cu un zâmbet infatuat prost ascuns.

– Andrew Stone, consilierul local?

– Da, confirmă tata, cu mândrie. Am auzit zvonuri cum că v -ați stabili înapoi în oraș.

Zău? E un zvon de genul celor pe care tata ar fi trebuit să le dea mai departe.

– Orașul ăsta s-a dat totdeauna în vânt după bârfe, remarcă Scott.

Are și acum înfățișarea prietenoasă, însă tonul lejer pare forțat. Tata chicotește.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Am auzit că intenționați să cumpărați vreo proprietate prin apropiere.

– Am cumpărat, afirmă Scott. Am achiziționat primăvara trecută fosta fermă Walker, dar i-am cerut agentului imobiliar să păstreze tăcerea asupra tranzacției, până când o să ne mutăm în casa pe care am construit-o ceva mai în spatele terenului.

Sprâncenele îmi țâșnesc în sus și la fel ale tatii. E ferma aflată chiar lângă noi. Tata se apropie cu un pas și-și întoarce spinarea astfel încât noi trei să alcătuim un cerc aparte.

– Eu dețin proprietatea situată la un kilometru și jumătate mai încolo. Ryan și cu mine suntem mari fani de-ai dumneavoastră.

Aiurea, el nu e. Tata îl respectă pe Scott pentru că e din Groveton, dar detestă pe oricine a jucat la Yankees.

– Afară de când ați jucat contra celor de la Reds, adaugă tata. Echipa locală are întâietate.

– Nici nu m-aș fi așteptat să fie altfel, răspunde Scott, abia acum remarcându-mi șapca de baseball. Tu joci? mă întrebă.

– Da, domnule.

Cam ce-aș putea să-i spun omului pe care l-am venerat de când mă știu? Pot să-i cer un autograf? Pot să-l implor să-mi explice cum de-și păstrează calmul pe timpul unui meci, atunci când totul e în joc? Nu cumva mă holbez la el ca un idiot, din cauză că nu găsesc ceva mai coerent de spus?

– Ryan e aruncător, declară tata. Un recrutor din prima liga l-a urmărit în meciul de aseară. E de părere că Ryan are potențial ca să fie ales de echipa secundă, după absolvirea liceului.

Zâmbetul nepăsător al lui Scott se transformă în ceva mai serios când mă fixează cu privirea.

– Impresionant. Înseamnă că ai aruncări de peste 140 de kilometri pe oră.

– Spre 150, îl asigură tata. Ryan a avut trei aruncări chiar de peste 150.

Un licăr de maniac îi apare în ochi lui Scott și zâmbim amândoi. Știu ce înseamnă scânteia asta și valul de adrenalină care o însoțește. Avem o pasiune comună: jocul de baseball.

– Peste 150? Și abia acum le-ai atras atenția recrutorilor?

Îmi potrivesc mai bine șapca.

—Tata m-a dus primăvara trecută la selecțiile pentru Reds, dar...

– Au zis că Ryan are nevoie să câștige masă musculară, îmi taie vorba tata.

– Sunt sigur că i-ai ascultat, apreciază Scott.

– Vreau să joc, îi spun.

Sunt cu zece kilograme mai greu decât astă-primăvară. Alerg în fiecare zi, iar seara ridic greutăți. Uneori, tata îmi ține isonul. Visul ăsta e și al lui.

– Orice e posibil, zice Scott, privind dincolo de mine, cu acea lucire îndepărtată în ochi, din momentele în care vezi imagini din trecut. Depinde de cât de mult ți-o dorești, adaugă el.

Mi-o doresc. Mult de tot. Tata își privește ceasul, apoi îi întinde încă o dată mâna lui Scott. Arde de nerăbdare să mai culeagă ceva picanterii legate de meci, înainte de cină.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc în mod oficial, îi zice.

– Și mie, încuviințează Scott, strângându-i mâna. V-ar deranja să vă răpesc puțin fiul? Am o nepoată care stă cu mine și-o să înceapă mâine cursurile la liceul Bullitt County. Cred că i-ar fi mai ușoară tranziția dacă ar avea pe cineva care s-o îndrume pe-acolo. Numai dacă n-ai nimic împotriva, Ryan.

– Ar însemna o onoare, domnule, îl asigur.

Și chiar așa e. E ceva mai presus de cele mai nebunești visuri ale mele.

Tata îmi adresează zâmbetul lui atotștiutor.

– Știi unde mă găsești, îmi zice.

Mulțimea din fața frizeriei se desparte în două, ca Marea Roșie la porunca lui Moise, când tata se îndreaptă agale spre magazinul cu articole de uz casnic.

Scott se întoarce cu spatele spre gloată, se apropie puțin de mine și-și trece o mână peste față.

– Elisabeth...

Se oprește, își pune mâinile în șolduri și o ia de la capăt.

– Beth e un pic cam necizelată, dar e fată bună. I-ar prinde bine ceva prieteni.

Clatin din cap ca și cum aș înțelege, deși nu e cazul. Ce-o vrea să spună prin necizelată? Dar clatin mai departe din cap, fiindcă nu-mi pasă. E nepoata lui Scott Risk și-o să am grijă să fie mulțumită.

Beth. O ciudată senzație de stânjeneză mi se instalează în stomac. De ce-mi sună cunoscut prenumele ăsta?

– O să-i fac eu prezentările. Să mă asigur că se adaptează. Chris, cel mai bun prieten al meu, e și el în echipă.

Îi spun asta fiindcă m-am hotărât să-i introduc pe Chris și pe Logan în orice discuție o să port cu domnul Risk.

– El are o prietenă grozavă, cu care sunt sigur că nepoata dumneavoastră o să se înțeleagă de minune.

– Mersi. Nu-ți dai seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Scott se destinde brusc, de parcă tocmai ar fi lăsat jos un sac de cincizeci de kile de ovăz. Se aude clopoțelul de deasupra ușii

magazinului de îmbrăcăminte. Scott îmi pune o mână pe umăr și gesticulează spre magazin.

– Ryan, ți-o prezint pe nepoata mea, Elisabeth.

Ea iese din magazin și-și încrucișează brațele peste piept. Păr negru. Inel în nas. Siluetă zveltă, cu forme abia sugerate. Cămașă albă, încheiată la doar patru nasturi între sâni și buric, blugi la modă și ochii dați peste cap în clipa în care mă zărește. Îmi simt stomacul prăbușindu-se, ca și cum aș fi înghițit o bucată de plumb. E posibil ca asta să fie cea mai nefericită zi din viața mea.

BETH

– Încântat să te cunosc, zice Arogantul băiat din Taco Bell, ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Poate că nici nu-și amintește. Sportivii, de obicei, nu sunt inteligenți. Mușchii le devorează creierul.

– Cred că faci caterincă de mine, ce dracu'?

Sunt în infern. Nu există urmă de îndoială. Versiunea asta de oraș scos din *Eliberarea*⁹ chiar este, fără discuție, încinsă ca iadul. Arșița din locul ăsta uitat de lume e înzestrată cu o pâclă sufocantă, care mă învăluie și-mi subjugă plămâni.

Scott tușește încet. O subtilă aluzie la faptul că *ce dracu'* nu mai constituie pentru mine o expresie acceptabilă în public.

– Vreau să-ți fac cunoștință cu Ryan Stone.

Pe vremuri, Scott obișnuia să rostească expresii de genul *care-i faza sau ești bolnav*. Variațiunile pe tema *ce dracu'* reprezentau singurele adjective și adverbe din vocabularul lui. Acum, vorbește ca un bogătan înțepenit, îmbrăcat în costum, îngâmfat. Adică, ia stai, asta și e.

– Ryan s-a oferit să-ți fie ghid mâine prin școală.

– Evident, bombănesc. Asta fiindcă viața nu mi-a fost îndeajuns de nașpa în ultimele patruzeci și opt de ore.

Dumnezeu probabil a ajuns la concluzia că nu și-a făcut încă suma cu mine. Nu și-a făcut suma cu mine când m-a obligat Scott, prin șantaj, să-mi duc viața aici. Nu și-a făcut suma cu mine când nevasta lui Scott mi-a cumpărat hainele astea tragic de conservatoare. Nu și-a făcut suma cu mine când m-a anunțat Scott că mă înscrie la școala locală de țărănoi, ca din *Copiii porumbului*¹⁰.

⁹ *Deliverance*, thriller american din anul 1972, în regia lui John Boorman. Protagonistii, patru oameni de afaceri din Atlanta (statul Georgia), interpretați de Jon Voight, Burt Reynolds, Ned Beatty și Ronny Cox, pornesc într-o expediție printr-o zonă necunoscută și, potențial, periculoasă, ajungând într-un oraș uitat de lume, unde sunt priviți cu suspiciune de localnici.

¹⁰ Povestire de Stephen King, publicată mai întâi în numărul din martie 1977 al revistei *Penthouse* și inclusă apoi în volumul de proză scurtă *Night Shift* al autorului american. Este vorba despre un cuplu care, căutând să-și salveze

Nu, încă nu și-a făcut nicidecum suma cu mine. Cireașa naibii de pe tort e dobitocul înfumurat care stă acum în fața mea. Ha, ha, rahat, ha, ha. Gluma e pe seama mea.

– Îmi vreau hainele înapoi.

– Ce? se miră Scott.

E bine: l-am atacat fără să înjur.

– El nu e îmbrăcat ca un idiot, așa că eu de ce-aș fi obligată?

Gesticulez spre blugii de firmă și cămașa apretată de elevă la școala catolică, veșminte care-mi fac trupul de ocară. La cererea lui Scott de a mă purta drăguț cu Allison, am ieșit din cabina de probă ca să privesc atrocitatea asta în mărime naturală în oglindă. Când m-am întors, hainele mele dispăruseră. Diseară, o să caut o foarfecă și înălbitor.

Scott mă cenzurează, clătinând discret din cap. Am aproape un întreg an de suportat rahatul din fața mea, iar pe femeia pe care încerc s-o protejez nici măcar n-o pot vedea: pe mama. O parte din creier îmi e cuprinsă de furnicăturile panicii. Ce-o mai face ea? Oare amantul ei o mai fi bătut-o? Și-o face griji pentru mine?

– O să-ți placă la nebunie aici, mă asigură băiatul din Taco Bell... adică Ryan.

– Sigur că da, îi răspund, iar tonul meu indică faptul c-o să-mi placă locul ăsta la fel de mult pe cât mi-ar plăcea să fiu împușcată în cap.

Scott își drege iar glasul și mă întreb dacă l-o interesa că lumea ar presupune că e bolnav.

– Tatăl lui Ryan e proprietarul unei companii de construcții din oraș și membru în consiliul municipal.

Mesaj subînțeleles pentru mine: nu face varză un moment ca ăsta.

– Sigur.

Sigur. Povestea vieții mele afurisite. Ryan e băiatul bogat care are totul. Tăticul care e proprietarul orașului. Tăticul care e proprietarul afacerii. Ryan, băiatul care crede că poate să facă orice vrea, din cauza asta.

căsnicia aflată în pericol, pleacă într-o vacanță și nimerește într-un orașel ciudat din Nebraska, unde se confruntă cu numeroase întâmplări stranii.

Ryan îmi adresează un zâmbet ușuratic și, oarecum, hipnotic. De parcă l-ar fi creat numai pentru mine. E un zâmbet superb. Pașnic. Cu o umbră de gropițe. Promite prietenie și fericire și veselie și mă face dornică să-i zâmbesc la rândul meu. Buzele încep să mi se arcuiască în semn de răspuns și mi le opresc brusc.

De ce-mi fac mie însămi una ca asta? Băieții de genul lui nu se încurcă nicidecum cu fete ca mine. Pentru ei, sunt o jucărie. Un vânat. Iar băieții de genul ăsta au, cu toții, aceleași reguli ale jocului: zâmbesc, mă păcălesc făcându-mă să cred că le plac, iar apoi mă aruncă deoparte după ce m-au folosit. Cu câți nenumărați fraieri mai trebuie să mă giugiulesc prostește, doar ca să am regrete în dimineața următoare? Pe parcursul ultimului an... prea mulți.

Dar, în timp ce-l ascult pe Ryan, divagând cu ușurință într-o conversație despre baseball cu Scott, îmi jur în sinea mea că am terminat-o cu fraierii. Am terminat cu cei care se folosesc de mine. Am terminat, și gata.

Și, de data asta, n-o să-mi încalc jurământul; indiferent cât de singură o să ajung.

– Mda, îi zice Ryan lui Scott, de parcă eu nici n-aș fi de față, de parcă n-aș fi îndeajuns de importantă ca să mă implice în discuție. Cred că Reds ar avea o șansă anul ăsta.

Dumnezeule, îl urăsc pe Ryan. Cum stă aici, perfecțiunea întruchipată, cu viața lui perfectă și corpul perfect și zâmbetul perfect, prefăcându-se că n-a mai dat ochii cu mine niciodată până acum. Îmi aruncă o privire cu coada ochiului și-mi dau seama de ce și revarsă farmecele. Ryan vrea să-i producă impresie lui Scott. Ghici ce? Nenorocirea, fără doar și poate, adoră să nu fie singură. Viața mea n-ar trebui să fie singura nașpa.

– S-a dat la mine, îl informez pe Scott.

Se lasă tăcerea, cuvintele mele nimicind imbecila conversație despre baseball. Scott se freacă la ochi.

– De-abia l-ai cunoscut.

– Nu acum. Vineri seara. S-a dat la mine și s-a holbat la curul meu cu ocazia asta.

Bucurie. O bucurie desăvârșită. Bine, nu desăvârșită, însă unica bucurie de care am avut parte de vineri seara încoace. Ryan își

smulge șapca de pe cap, își trece degetele prin neorânduiala de păr nisipiu, apoi și-o îndeasă la loc. Îmi place mai mult cu șapca scoasă.

– E adevărat? vrea să știe Scott.

– D-da, se bâlbâie Ryan. Nu. Adică, da. I-am cerut numărul de telefon, dar ea nu mi l-a dat. Dar am fost respectuos, jur.

– Te-ai holbat la curul meu. În prostie.

Mă întorc și mă aplec un pic, ca să pot face demonstrația.

– Adu-ți aminte, aveam o ruptură exact aici, zic, lunecând cu degetul peste spatele coapsei. Pe urmă, mi-ai cumpărat tacos. Și de băut. Motiv pentru care presupun că ți-a făcut plăcere priveliștea.

Aud voci bărbătești comentând pe înfundate și mă zgâiesc spre mulțimea de pe trotuar. Primul zâmbet autentic mi se strecoară pe față. Lui Scott o să-i placă la nebunie spectacolul. Poate dacă întind coarda suficient de mult o să fiu în Louisville până diseară.

– Elisabeth!

Scott coboară tonul până la nivelul campingului de rulote, varianta iritată.

– Întoarce-te.

Douăsprezece nuanțe diferite de roșu îi pătează obrajii lui Ryan. Nici măcar nu se uită la fundul meu, ci la unchiul meu.

– Bine... așa e, am invitat-o să ieșim împreună.

Scott tresare.

– Ai invitat-o să ieșiți împreună?

Hei, ia stai! De ce se miră? Doar nu sunt câine.

– Da, răspunde Ryan.

– Ai vrut s-o iei la o plimbare împreună?

Hopa. Scott pare bucuros. Nu. Bucuria lui nu face parte din plan.

– Da, încuviințează Ryan, desfăcându-și brațele. M-am gândit... m-am gândit...

– C-o să mă las ușor? mă răstesc, iar Scott tresare.

– C-o să fie distractiv, mărturisește Ryan.

Mda. Sunt sigură că exact la asta s-a gândit.

– Mai degrabă te-ai gândit c-o să fie distractiv să-mi tragi clopotele. Sau doar să mi-o tragi și-atât.

– Ajunge, se răstește Scott.

Ochii lui albaștri, din ce în ce mai îngustați, aruncă fulgere spre mine, în timp ce-mi îndes mâinile în buzunarele țepene ale blugilor

noi. Își lasă capul în jos și se ciupește de rădăcina nasului, forțând acel zâmbet fals relaxat să-și recapete locul.

– Îmi cer scuze pentru nepoata mea. A avut un weekend dificil.

Eu nu vreau să-și ceară el scuze pentru mine, față de nimeni. Cu atât mai puțin față de dobitocul ăsta arogant. Gura mi se deschide, însă privirea de incandescența fulgerului pe care mi-o aruncă Scott mi-o închide la loc. Scott redevine Domnul Superficialitate.

– Te înțeleg dacă n-o să mai vrei s-o ajuți pe Elisabeth la școală.

Pe fața lui Ryan e expresia aia impenetrabilă, mult prea nevinovată.

– Nu vă faceți probleme, domnule Risk. O să-mi facă mare plăcere s-o ajut pe Elisabeth.

Se întoarce spre mine și zâmbește. Dar zâmbetul ăsta nu e nici autentic, nici călduros, ci îngâmfat ca naiba. Bagă mare, mingicarule. Tot ce poți tu n-o să-ți fie de-ajuns.

Pereții bucătăriei noastre erau, odinioară, vopsiți în roșu burgund. Când eram copii, eu și Mark veneam fuga acasă din stația de autobuz și dam năvală în bucătărie, unde eram întâmpinați de aroma fursecurilor proaspăt coapte. Mama ne întreba cum ne-a mers în ziua aia, în timp ce noi înmuiam fursecurile fierbinți în lapte. Când se întorcea tata de la serviciu, o cuprindea în brațe pe mama și o săruta. Râsul mamei în brațele tatii era la fel de natural ca permanentele tchinări dintre mine și Mark.

Cu un braț încă încolăcit pe după talia ei, el se întorcea spre noi și ne întreba: *Ce mai fac băieții mei?* Ca și cum eu și Mark nici n-am fi existat unul fără celălalt.

Mulțumită renovărilor terminate de tata săptămâna trecută, pereții bucătăriei sunt acum gri. Iar mulțumită anunțului făcut de fratele meu și reacției tatălui meu la anunțul lui din vara asta, cel mai puternic sunet din bucătărie e clănțănitul cuțitelor și furculițelor pe porțelan.

– Gwen a venit la partida voastră, zice mama.

Și nu e decât a treia oară când pomenește despre ea în ultimele douăzeci și patru de ore.

Mda, a venit cu Mike.

– Mhî, zic, umplându-mi gura cu o halcă de friptură înăbușită de vacă.

– Mama ei zice că ea tot mai vorbește despre tine.

Mă opresc din mestecat și arunc o privire spre mama. Mândră de faptul că a obținut o reacție din partea mea, zâmbește.

– Lasă-l în pace, intervine tata. N-are nevoie de vreo fată care să-l distragă.

Mama își face gura pungă și pătrundem într-un alt interval de cinci minute cu clănțănit de furculițe și cuțite. Tăcerea pișcă... precum gerul.

Neputând să mai diger încordarea asta, îmi dreg glasul.

– Ți-a zis tata că i-am cunoscut pe Scott Risk și pe – *psihopata de-* nepoată-sa?

– Nu.

Mama își înfige furculița în roșia cherry care i se rostogolește prin castronul cu salată. În momentul în care străpunge mica legumă roșie, mama îi aruncă o privire aspră tatii.

– Are o nepoată?

Tata îi susține privirea cu o indiferență iritată, pe care o duce până la capăt cu o înghițitură din sticla lui de bere cu gât lung.

– Ți-am pus un pahar cu vin, îi amintește mama.

Tata lasă jos sticla, de pe care picură condensul, alături de numitul pahar de pe lemnul mesei... fără suport. Mama se foiește pe scaunul ei ca o cioară când își înfoaie aripile. Singurul lucru care-i lipsește e croncănitul supărat.

În ultimele câteva luni, eu și tata ne-am luat cina în living, cu ochii pe televizor. Mama s-a lăsat de gătit după plecarea lui Mark.

Mama și tata au început să urmeze programul de consiliere maritală acum câteva săptămâni, cu toate că mie încă nu mi-au spus-o direct. Nevoia lor de a etala perfecțiune nu le permite să recunoască o hibă cum ar fi cea că mariajul lor ar avea nevoie de ajutor dintr-o sursă exterioară. În schimb, am aflat la fel cum descopăr orice în casa asta: i-am auzit certându-se în living, noaptea, în timp ce eu eram în pat.

Săptămâna trecută, consilierul lor marital le-a recomandat părinților mei să încerce să realizeze ceva ca o familie. S-au certat timp de două zile pe tema a ceea ce ar trebui să fie acel ceva, până când s-au oprit asupra unei cine de duminică.

De-asta l-am invitat pe Mark. N-am mai luat o cină împreună de când a plecat el și, dacă ar fi apărut, poate că tuspătru am fi putut găsi o cale de refacere a legăturilor.

Mă întreb dacă mama și tata or simți pustietatea scaunului de lângă mine. Mark avea acel farmec prin care-i împiedica pe ai mei să se certe. Dacă erau iritați unul pe celălalt, Mark se apuca să le povestească o întâmplare sau să spună o glumă, ca să alunge răceala de gheață. Iarna arctică din casa mea n-a existat niciodată cât timp a fost el aici.

– Mda, are o nepoată, zic eu, sperând să împing conversația mai departe și să umplu golul din interiorul meu. O cheamă Elisabeth. Beth.

Și-mi transformă viața într-un infern; ceva nu prea diferit de obligația de a îndura cina asta.

Rup un pesmet și-l mânjesc cu puțin unt. Beth m-a pus într-o situație jenantă față de Scott Risk și am pierdut la o provocare din cauza ei. Las pesmetul să-mi cadă din mână: provocarea! O scânteie mi se aprinde în creier. Eu și Chris n-am stabilit vre odată o limită de timp, ceea ce înseamnă că încă pot să câștig.

Mama își netezește șervetul din poală, perturbându-mi gândurile.

– Ar trebui să fii prietenos cu ea, Ryan, dar să păstrezi distanța. Familia Risk a avut o anume reputație cu ani în urmă.

Scaunul tatii scrâșnește pe gresia nouă, iar el scoate un sunet dezgustat din gât.

– Ce e? Îl ia la rost mama.

Tata își dă umerii pe spate și se concentrează asupra fripturii de vită, în loc să răspundă.

– Ai ceva de spus, îl îmboldește mama, atunci spune.

Tata își azvârle furculița pe farfurie.

– Scott Risk are câteva legături prețioase. Eu spun să te apropii de ea, Ryan. Să-i arăți tot ce trebuie la școală. Dacă-i faci lui un serviciu, sunt sigur că-ți va face și el unul.

– Evident, ripostează mama. Dă-i sfaturi care să fie exact contrare alor mele.

Tata începe să vorbească peste ea și vocile lor ridicate, amestecate, îmi fac capul să pulseze de durere. Pierzându-mi pofta de mâncare, îmi împing scaunul de la masă. E dezgustător să ascult cum se derulează anihilarea familiei mele. Nu există nicidecum sunet mai neplăcut pe fața planetei.

Asta până când sună telefonul. Părinții mei se opresc din vorbit și tustrei privim spre bufet, ca să vedem numele lui Mark apărând pe afișajul aparatului. O șubredă combinație de speranță și durere îmi creează o apăsare în gât și în stomac.

– Lasă-l să sune, murmură tata.

Mama se ridică la al doilea sunet și-mi aud inima bătând în timpane. Haide, mamă, răspunde. Te rog.

– Am putea să vorbim cu el, zice ea, cu ochii țintă pe telefon. Să-i spunem că, atât timp cât își păstrează secretul, poate să vină acasă.

– Mda, zic și eu, sperând ca unul dintre ei să se răzgândească.

Poate că de data asta Mark va alege să rămână și să lupte, în loc să mă lase pe mine de izbeliște.

– Ar trebui să răspundem.

Telefonul sună a patra oară.

– Nu în casa mea, exclamă tata, fixând farfuria din fața lui cu o privire feroce.

Și deodată intră robotul. Vocea veselă a mamei anunță că suntem plecați pentru moment, dar apelantul e rugat să lase un mesaj. Urmează un piuit.

Și nimic. Niciun mesaj. Nici pârâituri. Nimic. Fratele meu nu are curaj să-mi lase un mesaj.

Iar eu nu sunt prost. Dacă ar fi vrut să stea de vorbă cu mine, ar fi putut să mă sune pe telefonul mobil. Țasta a fost un test. Eu l-am invitat la cină și el a sunat ca să vadă dacă eu sunt singurul care l-a vrut acasă. Presupun că am picat cu toții.

Mama se agață cu mâna de perlele de la gât, iar speranța din mine se topește într-un furios râcâit de gheare. Mark ne-a părăsit. M-a lăsat pe mine să mă descurc de unul singur cu distrugera asta.

Mă ridic dintr-o smucitură de pe scaun și mama își întoarc fața spre mine.

– Unde te duci?

– Am teme pentru școală.

Placa din plută de pe biroul meu pentru computer vibrează când trântesc ușa camerei. Încep să patruez prin încăpere, apăsându-mi tâmpilele cu palmele. Am o afurisită de temă de făcut și, în cap, limpezimea și liniștea unei bărci azvârlite de valuri. Ceea ce-mi trebuie mie acum e să alerg până când mi se risipește furia, să ridic greutatea până încep să mă usture mușchii, să fac aruncări până-mi cade umărul.

Nu să scriu o compunere afurisită de patru pagini la engleză despre *orice vreau*.

Scaunul din fața biroului meu se rostogolește înapoi când mă trântesc pe el. Cu o singură apăsare pe buton, monitorul prinde viață, luminându-se. Cursorul clipește batjocoritor spre mine de pe pagina goală.

Patru pagini. La un rând. Cu spații de câte doi centimetri și jumătate de-o parte și de cealaltă. Așteptările profesoarei mele sunt prea mari. Mai ales din moment ce, teoretic, suntem încă în vacanța de vară.

Degetele mele izbesc tastele. *Joc baseball de la trei ani.*

Și mă opresc din scris. Baseball... despre asta ar trebui să scriu. La asta mă pricep. Însă emoțiile care se învoldurează în interiorul meu au nevoie de o supapă.

Tata și mama s-ar transforma în doi tauri furioși dac-aș scrie despre situația adevărată a familiei mele. Aparențele înseamnă totul. Pun pariu că nici măcar nu i-au destăinuit consilierului lor marital motivul adevărat pentru care vin la ședințe.

Lumina unei idei îmi mai domolește din furie. N-ar trebui să fac asta. Dacă și-ar da seama cineva, aș fi băgat până-n gat; și totuși, în clipa de față, am nevoie să mă debarasez de toate resentimentele. Șterg primul rând și transpun în cuvinte emoțiile care imploră să fie eliberate.

George se trezi cu o vagă amintire a ceea ce fusese, însă o privire aruncată spre stânga îi aduse sfâșietoarea conștientizare a ceea ce însemna noua lui realitate. A ceea ce, mai precis, devenise el.

BETH

– Ei s-ar putea să-și aducă aminte de mine.

Zilele de luni sunt nașpa, ceea ce e cazul și cu prima zi de școală în Hicksville, S.U.A. Mă reazem de ferestrele din cabinetul îndrumătorului școlar și privesc înjur. Decorul e cam din anii '70, lambriuri false din lemn, birouri și scaune cumpărate de la chilipirurile din Wal-Mart. Mirosul de mucegai plutește prin aer. Un exemplu de școală din sălbăticie, la superlativ.

– Asta e și ideea, Elisabeth, îmi răspunde Scott, frunzărind broșură groasă cu materiile. Fosta ta școală elementară este una dintre cele trei școli de unde vin elevi aici. O să ai câteva cunoștințe și-o să reaprinzi vechile prietenii. Ce zici despre cursul de Gospdărie? Noi doi am copt câteva tăvi de fursecuri, de vreo două ori, îți amintești?

– Beth. Prefer Beth, îl corectez eu.

Omul ăsta parcă ar avea dificultăți de învățare.

– Și ultima dată când am copt ceva, adaug, au fost negrese, și am pus...

– O să trecem cursul de Gospodărie la categoria Nu. Dar eu prefer prenumele de Elisabeth. Cum se numea cea mai bună pretenă a ta? Te tot duceam cu mașina la ea acasă.

Și ne jucam cu păpușile. Iar și iar. Mama ei ne lăsa să-i folosim ceștile veritabile pentru petrecerile cu ceai. Aveau o casă adevărată, cu paturi adevărate, și-mi plăcea la nebunie să rămân la cină. Mâncarea lor era fierbinte. Începe să-mi fie greu la înghițit.

– Lacy.

– Exact. Lacy Harper.

Ușa cabinetului se deschide și îndrumătorul școlar își vârbă capul înăuntru.

– Încă vreo câteva minute, domnule Risk. Sunt pe fir cu liceul Eastwick.

Scott îi aruncă zâmbetul ăla unsuros.

– Nu vă grăbiți. Există vreo Lacy Harper în școala aceasta?

Cineva să mă împuște. Acum. Chiar acum.

– Da, există.

Distracțiile nu încetează să apară. Scott îmi aruncă o privire.

- Nu-i așa că e grozav?

Îmi exagerez falsitatea răspunsului.

- Formidabil.

El ori preferă să nu-mi ia în seamă sarcasmul, ori crede în entuziasmul meu.

- Doamnă Dwyer, ați putea s-o plasați pe Beth în clasă cu Lacy, la una dintre materii?

Domnul Dwyer practic se prăbușește la podea de admirație.

- În mod cert, vom încerca, răspunde, retrăgându-se din propriul său cabinet și închizând ușa.

- Te-a lovit cineva în moalele capului cu bâta? Îl iau eu la rost pe Scott.

Nu-mi vine să cred că el se așteaptă ca eu să frecventez școala asta

- Numai când aveam cinci ani și în zilele care se termină cu y¹¹, bombăne el, încă frunzărind catalogul.

Răspunsul lui îl simt ca o înțepătură în piept. Am făcut tot posibilul să-mi blochez amintirea acelei părți a copilăriei mele. Bunicul, tatăl lui, obișnuia să-i bată ca pe fasole pe el și pe tatăl meu. Scott l-a împiedicat să facă la fel și cu mine.

- Ce zici despre spaniolă?

Aici, chiar zâmbesc.

- Prietenul meu Rico m-a învățat ceva spaniolă. Dacă un tip e prea sensibil, pot să spun...

- Tăiem spaniola.

Pe naiba. Asta putea să fie distractivă.

- Nu, serios, Scott. Tu chiar vrei ca eu să merg la școală aici? Te-ai gândit bine? Odorul tău cu verighetă...

- Allison. Numele ei e Allison. Hai să-l spunem împreună, Allison. Vezi, nu e greu.

- Cum o fi. Ea adoră că toată lumea te venerează. Cât crezi c-o să dureze până și-or aminti că ești un zdrențaros din campingul de rulote de la vreo trei kilometri de Groveton?

Se oprește din răsfoitul catalogului. Chiar dacă e cu ochii țintă pe broșură, pot să-mi dau seama că nu mai citește.

¹¹ În limba engleză, numele tuturor zilelor săptămânii se termină cu y.

- Nu mai sunt copilul de-atunci. Pe oameni îi interesează numai ce sunt acum.

- Cât crezi c-o să dureze până când lumea și-o aminti de mine sau de mama?

Intenția mea fusese s-o spun pe un ton urâcios, ca o amenințare, dar mi-a ieșit unul blând și mă urâsc pe mine însămi pentru asta.

Scott mă privește și mi-e silă de compasiunea din ochii lui.

- Lumea o să-și amintească de tine la fel cum îmi amintesc eu: ca de o fată frumoasă care iubea viața.

Iritată de faptul că el continuă să vorbească despre fata aia demnă de plâns, îmi desprind privirea de a lui.

- Ea a murit.

- Ba nu, nu-i așa, răspunde el, apoi șovăie o clipă. Cât despre mama ta, ea s-a mutat aici în anul al doilea de liceu și s-a retras când încă avea cincisprezece ani. Lumea n-o să-și amintească de ea.

O senzație de greață mă izbește și-mi duc repede mâna spre abdomen. Scott n-a fost acolo când au venit polițiștii la rulotă și n-a fost acolo ca să-mi șteargă lacrimile. Țasta e un oraș mic și toți se cunosc între ei. Chiar dacă au promis să păstreze secretul despre noaptea aia, sunt sigură că a vorbit cineva.

- Ce-o să se-ntâmpale cu noi amândoi când și-o aduce aminte cineva de tata? îl întreb. Atunci n-o să te mai venereze nimeni. Asta e o greșală gravă, Scott. Trimite-mă acasă.

- Domnule Risk?

Îndrumătorul școlar din Hicksville își vâra din nou capul în cabinetul lui. Cutele de îngrijorare i se îngrămădesc pe fruntea exagerat de largă, iar în degete strânge până la albirea încheieturilor un document primit pe fax. I-am spus că la Eastwick m-am specializat în detenție.

- Putem să stăm de vorbă un moment?

Îmi înclin capul, știind ce cuvinte trebuie să rostesc ca să-l incomodez pe domnul Dwyer.

- Ce materie era cea la care ați vrut să mă înscrieți? Hmm, murmur, ciocnindu-mi bărbia cu degetul. Engleza pentru eminenți?

- Stai jos, Elisabeth.

Scott începe să devină cu adevărat priceput în a da comenzi pe un ton scăzut.

- Foarte bine, domnule Dwyer, haideți să discutăm despre orarul lui Beth.

Doamnelor și domnilor, plecați-vă capetele și spuneți un *amin*. Nepoata lui Scott Risk frecventează liceul Bullitt County și provocarea revine în joc. Îmi croiesc drum pe coridorul aglomerat ca un pas mai elastic ca de obicei. *Înfrângere* e un cuvânt urâcios. Un cuvânt pe care nu mai sunt obligat să-l accept.

Buna dispoziție mi se prăbușește când îl descopăr pe Chris care tocmai o lipește pe Lacy cu spatele de un dulap. Capul lui se apleacă, în timp ce al ei se ridică treptat. Nu e o poziție grozavă în care să te găsească directorul adjunct, tocmai ieșind din biroul lui. Anul trecut, ne-a ținut o predică tuturor celor din anul al treilea despre hormonii noștri, despre impulsurile carnale și despre consecințele suportate de cei care încalcă granițele corporale. Spus pe șleau: dacă te prinde stând prea aproape de o persoană de sex opus, atunci o să-ți petreci o zi în detenție. Iar etapele campionatului statal necesită antrenament, nu detenție.

- Banchetele din spate ale mașinilor sunt destul de bune, le zic, făcându-mi loc spre partea cealaltă a lui Chris și Lacy, ca să-i blochez imaginea directorului adjunct, aflat în drum spre noi. De preferință, în afara campusului, adaug.

Chris scapă un geamăt când Lacy își proptește mâna de pieptul lui și-l împinge până când ajung la o distanță *acceptabilă* între ei. Ea scoate un oftat de frustrare.

- 'Neața, Ry.

- Pleacă de-aici, îmi zice Chris, pe un ton categoric.

- Directorul adjunct a plecat la vânătoare, iar noi n-o să reprogramăm antrenamentul cum am făcut anul trecut, din cauză că ești tu în detenție.

Chris scoate un oftat identic cu al lui Lacy.

- Ție îți trebuie o iubită.

- Exact! exclamă Lacy, azvârlindu-și brațele în sus. Eu tot spun asta de luni în șir. Nu o iubită malefică. Nu ne mai încurcăm cu maleficul. M-am săturat de purtat cruciulițe la mine. M-am gândit dacă să umblu și cu agheasmă, dar pentru asta ar fi trebuit să mă strecur într-o biserică și pe urmă...

- Încetează, o întrerup eu.

Totdeauna a existat o ostilitate între Gwen și Lace, dar Gwen a fost într-o vreme partenera mea și n-o să-i permit nimănui s-o desconsidere.

Se aude prima sonerie, de avertizare, și ne îndreptăm tustrei spre ora de engleză. Stând de unul singur, emanând perpetua lui plictiseală, Logan ne așteaptă la linia de demarcație între dulapurile celor din anul patru și din anul trei. Noi patru ne-am ales cât mai multe materii comune cu puțință. Pentru distracție. Pentru camaraderie. Pentru ca Lacy și Logan să ne ajute pe mine și pe Chris la teme.

Pentru că băiatul e mai deștept ca Einstein și cei mai mulți dintre elevii școlii ăsteia sunt mai proști ca noaptea, Logan urmează cursuri de anul al patrulea. La anul, n-or să mai aibă cursuri îndeajuns de avansate pentru el, așa că există probabilitatea ca ei să-l înfunde într-un cotlon întunecos al bibliotecii și să pretindă că nici nu există.

Îmi rotesc privirea pe coridor, încercând s-o descopăr pe Beth.

– Așadar, apropo de continuarea provocării de vineri.

– Adică, apropo de pariul pe care l-ai pierdut vineri, mă corectează Chris, intrând în sala pentru engleză și ocupând obișnuitele noastre locuri de lângă fereastră.

Lacy zăbovește pe coridor, pentru conversațiile ca între fete.

– Nu, de pariul pe care o să-l câștig.

Chris îmi adresează un zâmbet incredul.

– Logan, tu-l auzi cum bate câmpii?

Logan se lasă să cadă pe scaunul lui și-și gârbovește umerii.

– Ai pierdut, Ryan. Rău de tot.

– Rău de tot? întreb eu.

– Cea mai tare distracție din ultimele săptămâni, comentează Chris. De fapt, ia hai să retrăim momentul. *Bună, eu sunt Ryan, vreau numărul tău de telefon!*

Și-i întinde mâna lui Logan.

– Stai să mă gândesc, zice Logan. Ea are stilul ăla elegant de a vorbi. A, da, cred că replica ei a fost *Du-te dracului.*

– Numele ei e Beth.

– Provocarea nu era să faci rost de numele ei.

Hotărât s-o împiedice pe doamna Rowe să pună stăpânire pe toate șepcile lui, așa cum s-a întâmplat anul trecut, Chris și-o îndeasă în buzunarul de la spate.

– Ai pierdut, îmi zice apoi. Fii bărbat. Înghite gălușca. Sau lasă-ne să ne distrăm pe seama ta în continuare. Ambele variante se acceptă.

– Mie-mi place să mă distrez pe seama lui, îl aprobă Logan.

Cobor tonul și mă aplec pe interval, ca să nu mă poată auzi decât Logan și Chris. Am o mică deschidere favorabilă și cu cât mai mult timp rămâne lumea în neștiință cu privire la unchiul ei, cu atât mai mari sunt șansele mele de a-i obține numărul de telefon.

– Numele ei adevărat este Elisabeth Risk și e nepoata lui Scott Risk.

– Beth.

Un teanc de cărți se trânteste pe banca mea și tresărim tustrei, ridicându-ne privirile. Păr negru, inel în nas și o cămașă albă mulată pe corp și descheiată temerar de aproape de zonele la care se holbează băieții. Mă rog, cel puțin la care mă holbez eu. Dumnezeule atotputernic, fata asta e trăsnet!

– O să vorbesc răspicat și-o să folosesc cuvinte scurte, în speranța că o să mă poți urmări. Dacă-mi mai spui vreodată Elisabeth, o să mă asigur că nu vei putea niciodată să faci copii. Mai spune-i și altcuiva a cui nepoată sunt, și-o să înghiți aerul printr-un tub înfipt în gâtul tău.

Chris râde și e genul ăla de răs adânc, gutural, care-mi spune că rahatul în care intrăm e cât casa.

– Îmi pare bine să te cunosc. Ryan tocmai ne spunea cât de mult și-ar fi dorit să te sune, nu-i așa, Ry?

Dong-dong, Chris a bătut gongul pentru runda a doua și a comis o încălcare flagrantă a regulilor jocului prin faptul că s-a amestecat. Bine jucat, pentru că și eu aș fi făcut la fel, naibii.

– Am încercat să te caut azi-dimineață, dar mi-a zis secretara că ești într-o întâlnire cu domnul Dwyer.

Ochii ei albaștri mă străpung și o sprânceană se arcuieste lent spre rădăcina părului. Tăcerea care se prelungește între noi devine o tortură. Chris se foiește pe scaunul lui, iar Logan se mai gheboșează cu vreo doi centimetri. Mi-aș dori ca ea să plece, însă

am nevoie de prezența ei ca să câștig pariul. Mă concentrez să-mi mențin fizionomia relaxată. Dacă respir, măcar, skaterița o să-și dea seama că e în avantaj.

– Mhî, răspunde ea în cele din urmă. Sunt convinsă că m-ai căutat. Lingăii așa procedează. Uite ce-ți propun. Eu te evit, tu mă eviți, iar când o să mă întrebe unchiu-meu dacă m-ai ajutat azi, o să chicotesc ca una dintre penibilele alea de pe coridor și-o să turui despre cum biata și neajutorata de mine nu s-ar fi putut descurca prin școala asta mare și rea fără ajutorul marelui și puternicului Ryan.

– Știi să chicotești? se interesează Logan.

Ea îi aruncă o privire fioroasă. El ridică din umeri.

– Nu mi se pare că ai fi genul care chicotește... ziceam și eu așa.

Ce naiba, a intrat și Logan în joc, ceea ce înseamnă că vrea să parieze contra mea. E momentul să salvez situația.

– Ți-i prezint pe Chris și Logan. Sunt în echipa de baseball, împreună cu mine. Chris are o iubită care sunt sigur c-o să-ți placă și, dacă vrei, poți să stai cu noi azi, pe timpul prânzului.

– Dumnezeule mare, tu chiar că ai leziuni cerebrale.

Se aude soneria și skaterița se duce în partea opusă a sălii, pitindu-se într-un colț. A mers bine. Prietenii mei au amândoi pe chipuri zâmbete care-mi provoacă dorința de a-i lua la șuturi.

– Pun douăzeci că te înjură de te spurcă până la prânz, zice Chris.

– Pe treizeci că te omoară până la prânz, plusează Logan.

– O să-i iau numărul, ripostez eu.

Râd amândoi și bicepsii mi se contractă la gândul unei alte înfrângeri. Foaia de caiet mi se mototoleşte în pumn.

– Ce, nu credeți că am tupeu?

– Nu ai destul pentru așa ceva, declară Logan.

– O să vă dovedesc că vă înșelați.

Cu coada ochiului, o zăresc pe Beth. Stă cu capul în jos și cu părul ei negru ascunzându-i chipul, și mâzgălește în caietul ei cu un pix ținut în mâna stângă. Hm... o stângace.

Chris scutură din cap.

– 'Pare rău, cumetre. Beth elevă la Bullitt înseamnă un eveniment care modifică regulile. Vezi tu, numerele de telefon sunt

pentru cele pe care n-o să le mai vedem niciodată. Ai la dispoziție luni de zile ca s-o convingi. Vrei să câștigi, atunci miza se mărește: tu trebuie s-o inviți să iasă cu tine, iar ea trebuie să accepte.

– Iar ieșirea trebuie să fie într-un loc public, pentru nu mai puțin de o oră, adaugă Logan. Înțelegeți, ca să păstrăm legitimitatea.

N-ar trebui să fac una ca asta. Dacă-o dau în bară, aș putea să mi-l șterg de pe listă pe Scott Risk; dar, pe de altă parte, dacă-mi joc cărțile corect, l-aș putea face pe Scott Risk să-mi mănânce din palmă. Numai că nu m-a implorat să mă împrietenesc cu odrasla Satanei de colo. Plus că, dacă dau înapoi din fața ocaziei ăsteia, ar însemna că am pierdut, iar eu nu pierd.

– Perfect, rostesc. Provocarea e acceptată.

Începe jocul, skaterișo. Începe jocul.

BETH

Simt nevoia unei țigări și a unui fumător care să aibă încredere în mine. Din nefericire, n-am dat peste niciuna dintre astea, în cele patru ore de când trăiesc versiunea adolescentină a filmului *Eliberarea*. De la distanță, în timp ce elevii din anii trei și patru se îndreaptă spre cantină, îi urmăresc pe doi tipi cu părul lung și blugi cu turul lăsat. Sper să-l pot convinge pe unul dintre ei să-mi dea și mie un fum.

Îi văd trecând după un colț și le las o secundă de răgaz. Dacă m-aș apropia înainte ca ei să-și aprindă țigările, ar încerca să se prefacă nevinovați, ca și cum n-ar face nimic. Și atunci, n-aș mai avea cu ce argumente să-i conving că nu i-aș turna.

Ce naiba, nici eu nu m-aș crede pe mine. Noua colegă, în cămașă albă, descheiată la gât.

Le-am lăsat destul timp. Trec și eu de colț, pregătită să le spun că pot să stea liniștiți, însă cuvintele îmi rămân în gât. Nu sunt acolo.

E un coridor scurt, cu uși duble care dau spre exterior. Mă grăbesc spre geamul ușii și-i văd pe cei doi mergând aplecați și în zigzag prin parcare școlii. Mă lovesc cu capul de ușă. Fir-ar să fie. Nici prin gând nu mi-a trecut că vor să chiulească. Din prima zi. Tare de tot.

Aud un ciocănit și inima îmi sare din piept, dar când arunc o privire pe geam, mi se topește. E el. Trupul mi se destinde, ușurat. E chiar el. Împing ușa și, în clipa în care soarele cald de vară îmi mângâie fața, Isaiah mă atrage în brațele lui. În mod normal, n-aș face așa ceva: să-l ating, când sunt atât de trează. Numai că azi nu mi pasă. De fapt, chiar mă îngrop la pieptul lui.

– Hai că e bine, îmi zice Isaiah.

Mă sărută pe păr și mă cuprinde cu o mână de ceafă, ținându-mă aproape. M-a sărutat. Îmbrățișarea asta ar trebui să mă deranjeze; ar trebui să-l îndepărtez. Noi nu ne atingem așa. Nu, când suntem trei. Dar azi, atingerea lui mă ispitește să-l strâng și mai tare.

– De unde-ai știut? murmur, cu fața în cămașa lui.

– Mi-am închipuit c-o să ieși la un moment dat ca să fumeazi. E singurul loc în care s-a fumat vreodată.

Inima lui bate într-un ritm viguros, regulat. Au fost momente când, aflată în căutarea imponderabilității, am întins coarda prea tare. Am băut prea mult. Am inhalat mai mult decât ar fi trebuit. Am avut relații fizice cu tipi care nu-mi erau de niciun folos. Am trecut dincolo de imponderabilitate, ca un balon a cărui sfoară s-a rupt... rămasă singură, într-un abis înfricoșător. Cu o singură atingere, Isaiah era capabil să mă readucă pe pământ. Mă împiedica să plutesc aiurea, cu brațele lui în chip de ancoră a mea. Și ritmul regulat al inimii lui mă asigură că nu-mi va da drumul niciodată.

Fără tragere de inimă, aștern ceva distanță între noi.

- De unde-ai știut c-o să mă găsești în școala asta?

- O să-ți explic mai târziu. Să mergem, până nu ne prindă cineva, îmi zice, întinzându-mi mâna.

- Unde? întreb, intrând în jocul lui, deși știu care o să-mi fie răspunsul.

Dar vreau să trăiesc fantezia... fie și numai pentru o clipă.

- Oriunde vrei. Ai zis odată că vrei să vezi oceanul. Hai să mergem la ocean, Beth. Am putea să locuim acolo.

Oceanul. Scena prinde viață în mintea mea. Eu, într-o pereche de blugi vechi, decolorați, și într-un maieu. Părul, fluturând năvalnic în bătaia vântului. Isaiah, cu părul tuns cu mașina și cu bustul gol, cu tatuajele lui vârând spaima în turiștii care se plimbă pe lângă noi. Eu stau desculță pe nisipul cald și privesc cum se sparg valurile, iar el mă privește pe mine. Isaiah e mereu cu ochii pe mine.

Mă înfășor cu brațele și apuc de tivul cămășii, ca să mă împiedic să-l iau în brațe.

- Nu pot.

El rămâne cu mâna întinsă, însă povara cuvintelor mele i-o face să tremure.

- De ce?

- Pentru că, dacă fug, dacă încalc regulile lui Scott, o s-o arunce mama în închisoare.

Mâna lui Isaiah e acum un pumn strâns, iar brațul cade pe lângă corp.

- Dă-l dracului!

- Dar mama!

– Dă-o dracului și pe ea. De fapt, ce-ai căutat să fii cu ea vineri noaptea? Mi-ai promis c-o să stai departe de ea. Îți face rău.

– Ba nu, amantul ei a fost. Mama nu mi-ar face rău niciodată.

– Te-a lăsat să tragi ponoasele pentru porcăriile ei și a stat departe când el te-a folosit pe post de piñata¹²! Mama ta e un coșmar!

Dinspre parcare se aude trântindu-se portiera unei mașini, așa că ne furișăm de-o parte și de cealaltă a ușii, în colțuri opuse.

– Trebuie să discutăm, Beth.

Încuviințez. Trebuie. Îi arăt cu capul către păduricea de pini.

– Hai să mergem acolo.

Isaiah scoate capul pe ușă și cercetează zona. Îmi face semn cu mâna că pot să ies. Nu alergăm. Mergem, într-o tăcere absolută.

De îndată ce sunt de părere că ne-am afundat suficient, mă întorc, așteptând întrebarea care, în mod sigur, îl sfâșie.

– M-ai mințit, zice Isaiah, înfundându-și mâinile în buzunarele blugilor și fixând cu privirea acele maronii de pin de pe pământ. Mi-ai spus că niciodată nu ți-ai cunoscut tatăl.

Bun. Nu e o întrebare, ci o acuzație. Una pe care o merit.

– Știu.

– De ce?

– Nu voiam să vorbesc despre tatăl meu.

El privește în continuare acele alea blestemate. Acum câțiva ani, i-am spus lui Isaiah aceeași minciună pe care le-am servit-o tuturor celorlalți, cu privire la tatăl meu. Isaiah a fost într-atât de mișcat, încât mi-a spus un lucru pe care nu-l mai spusese nimănui: că mama lui habar n-avea cine i-o fi tată. Minciuna pe care i-am spus-o lui Isaiah m-a legat de el pe viață. Când mi-am dat seama ce anume ne-a cimentat relația, credința lui că amândoi avem enorme semne de întrebare pe latura paternă, era prea târziu ca să-i mai spun adevărul.

– Știi cum sunt oamenii, îi zic, detestându-mi disperarea din glas. Adoră bârfele și, dacă află o poveste, se apucă să sape, iar eu n-

¹² Recipient confecționat din hârtie creponată, pânză sau lut, împodobit și umplut cu mici jucării sau bomboane, folosit la unele sărbători, când este agățat undeva la înălțime, iar participanții se străduiesc să-l spargă, lovindu-l cu băte sau prăjini.

am mai vrut nici să mă gândesc la ticălosul ăla. Când ți-am spus că nu mi-am cunoscut tatăl niciodată, n-am avut habar că asta ți s-a întâmplat ție în realitate. N-am știut că tocmai prin povestea asta o să ajungem prieteni.

Închide ochii la auzul cuvântului *prieteni* și maxilarul îi tresaltă de parcă aș fi spus ceva care să-l ofenseze. Totuși, noi suntem prieteni. El îmi e cel mai bun prieten. Singurul prieten.

– Isaiah...

Trebuie să-i ofer ceva. Ceva care să-i dea de înțeles ce înseamnă el pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu tata...

Până și respirația îmi provoacă durere.

– Când eram într-a treia...

Hai, spune odată!

Privirea ochilor cenușii ai lui Isaiah o întâlnește pe-a mea. Blândețea din ei se estompează, apărând un pic de violență.

– Tatăl tău e cumva prin zonă?

Cu mișcări agile de panteră asaltându-și prada, face câțiva pași spre mine.

– Ești în pericol? vrea el să știe.

– Nu, îi răspund, scuturând din cap. El s-a dus. Unchiul Scott și tata se urau reciproc. Scott nici măcar n-a știut că tata a plecat.

– Unchiul tău?

– E un dobitoc, dar nu s-ar atinge niciodată de mine. Jur.

Clipește și violența se șterge, dar mușchii încă îi freamătă de furie.

– Am avut încredere în tine.

Cinci cuvinte simple care mă înjunghie.

– Știu, îi răspund, gândindu-mă că pot acum să-i oferi sinceritatea. Mi-aș dori să pot veni cu tine.

– Atunci, vino.

– Dar e mama mea! Mă așteptam ca tu să înțelegi!

E o lovitură sub centură. Rămân tăcută, nemișcată, așteptându-l să-și înghită demonii.

– Înțeleg, răspunde el, pe un ton încrâncenat, dar asta nu înseamnă și că aș fi de acord.

Bun. M-a iertat. Sentimentul de vinovăție mă roade încă, dar măcar mușchii stomacului mi s-au relaxat, chiar dacă vinovăția se ospătează.

– Drăguță cămașă, zice și zâmbesc auzindu-i tonul jucăuș.

– Du-te dracului.

– Acum te recunosc. Mă întrebam cine ți-o fi aspirat personalitatea la prima oră de școală.

– Nu ești departe, îi răspund.

Timpul începe să ne preseze. Deja am pierdut foarte mult. Nu se poate să-l pierd și pe el.

– Ce facem?

– Care sunt condițiile unchiului tău?

– Să nu fug și să nu vă mai văd pe tine și pe Noah.

Scott a zis că vrea ca eu să-mi uit complet vechea viață. Că singurul fel în care aș putea să am un nou început ar fi să șterg totul și să pornesc de la zero, iar dacă eu nu-mi amputez de bună voie trecutul, atunci o s-o facă el în locul meu.

Isaiah se strâmbă.

– Și?

– Fără chiulit de la școală. Fără manifestări lipsite de respect față de soția lui, sau de profesori, sau de oameni.

– Ești mâncată.

– Du-te dracului încă o dată.

– Și eu te iubesc, Rază de soare.

Prefer să nu-l iau în seamă.

– Note bune. Fără fumat. Fără droguri. Fără băutură. Și... fără vreo legătură cu mama.

– Hmm. Cu asta din urmă sunt de acord. Ai putea să te conformezi de data asta?

Îl privesc chiorâș. El îmi dă cu tifla. Dumnezeuule, sâcâitor mai e!

– Fără înjurături. Ora limită de sosire acasă trebuie respectată.

Ridică brusc capul.

– Te lasă să ieși?

– Probabil cu un GPS cusut pe sub pielea frunții. Trebuie să lămuresc cu el fiecare secundă a fiecărei ieșiri. Ce părere ai?

– Părerea mea e că ești o fată inteligentă capabilă să-l ducă de nas și pe diavol ca să obțină ieșirea din iad. Tu doar ieși din casa aia

și-o să vin să te iau. Oricând. La orice oră. Și-o să te duc înapoi acasă teafară înainte de ora limită.

Speranța mă inundă și totuși nu e suficient. Am nevoie de ceva mai mult decât de Isaiah. Am nevoie de altceva. Îmi fac de lucru cu colțurile de jos ale cămășii.

– O să mă duci s-o văd pe mama?

Isaiah oftează.

– Nu. Ea nu-ți face niciun bine.

– Ți-a o s-o omoare.

– Treaba lui. Ea l-a ales.

Mă dau înapoi, împleticindu-mă de parcă mi-ar fi dat un pumn.

– Cum poți să spui una ca asta?

Furia îi revine în ochi.

– Cum? Acum câteva luni, te-a lăsat să sângerezi în fața ei. Cum de-a putut să se întoarcă la nemernicul ăla? Cum de te-a bătut lăsa să tragi ponoasele în locul ei? N-are rost să joci cartea compasiunii cu mine. Nimeni n-are voie să-și facă mendrele cu tine. Înțelegi ce-ți spun?

Clatin afirmativ din cap, ca să-l domolesc, dar îmi spun în sinea mea c-o să găsesc altă cale. Sunt în stare să-l păcălesc pe Scott, să-l păstrez pe Isaiah și să găsesc o cale de a avea grijă de mama.

Scoate un obiect din buzunarul de la spate și mi-l azvârle. Am ocazia să deschid un telefon mobil nou, argintiu sclipitor.

– L-am văzut pe Scott aruncându-ți celularul la gunoi, așa că ți-am cumpărat unul nou și te-am trecut pe planul meu.

– Ai un plan? Îl întreb, zâmbind ironică, iar el ridică din umeri.

– Eu și Noah ne-am făcut un plan tarifar și te-am trecut și pe tine în cadrul lui. Mai ieftin așa.

– Ce idee... – *inspirată de Echo* – matură!

– Mda. Noah are o grămadă din astea.

– De unde-ai știut? C-o să fiu aici? În Groveton? La școală?

Isaiah își fixează privirea asupra copacilor.

– De la Echo. La secția de poliție, ea a stat îndeajuns de aproape de unchiul tău și de mama ta, ca să poată trage cu urechea la ce-ai pus la cale. Pe urmă, Echo a tras-o de limbă pe Shirley, ca să afle restul informațiilor. Scott i-a dezvăluit lui Shirley planurile lui.

– Grozav, mormăi eu. Îi sunt datoare căței psihopate.

Dar, încă din clipa în care pronunț cuvintele, simt un junghi de remușcare. Ea nu e într-un totu nebună, însă adevărul e că relația dintre noi două e încordată. Ea e drăguță și încântătoare și-l face fericit pe Noah, însă a adus schimbări... prea multe se schimbă... și cum ar putea să-mi placă așa ceva?

Îl văd pe Isaiah că se foiește de pe un picior pe celălalt. Ceea ce nu e bine.

– Ce mai e, Isaiah?

– Echo a vândut un tablou.

Ridic din sprâncene.

– Și?

Doar Echo își tot vinde din tablouri încă de primăvara trecută.

El își vâra din nou mâna în buzunarul de la spate și scoate la iveală un teanc de bancnote. Sfântă Maică a Domnului, mă apuc și eu de pictat!

– A fost unul dintre preferatele ei. Unul pe care l-a pictat pentru fratele ei, înainte ca el să moară. Noah s-a șucărit când a aflat.

Îmi întinde banii.

– A făcut-o pentru tine.

Mă simt iritată. Mai mult decât iritată.

– N-am nevoie de milostenia ei!

Ea n-a făcut-o pentru mine. A făcut-o pentru Noah și pentru Isaiah, dar mai presus de toate a făcut-o pentru ca eu să-i fiu îndatorată și știe că mândria e unul dintre puținele lucruri de care mai dispun.

Isaiah reduce distanța dintre noi și-mi îndeasă bancnotele în buzunarul de la spate, înainte să pot avea ocazia de a mă îndepărta.

– Ia-i. Vreau să știu că ai bani lichizi la îndemână, în eventualitatea în care ar trebui să plătești repede o cauțiune. E datoria mea, de care trebuie să mă achit.

Simt greutatea teancului de bancnote în buzunarul meu de la spate. Chiar dacă sunt hotărâtă să aștept până trece și anul ăsta, știu de asemenea și că viața e nașpa. Și cel mai bine e să fiu pregătită.

Se aude soneria, semnalând sfârșitul pauzei de prânz.

– Tre' să plec, îi zic lui Isaiah și pornesc, dar când dau să trec pe lângă el, mă prinde de braț.

- Încă un lucru, zice și privirea i se adumbrește. Sună-mă. La orice oră. O să-ți răspund, îți jur.

- Știu.

Am nevoie de câteva clipe ca să-mi adun curajul pentru ceea ce urmează să spun, însă el mi-e cel mai bun prieten și merită cuvintele ustea.

- Îți mulțumesc.

- Pentru tine, orice, mă asigură Isaiah și-mi dă drumul, iar în timp ce mă întorc spre școală, trasez cu degetele contururile suprafața de piele care încă simte fierbințeala atingerii lui. E prietenul meu... singurul meu prieten.

Apăs clanța aceleiași uși pe care m-am strecurat afară și inima mi se face cât un purice când văd că ușa rămâne închisă. Nu se poate! Am încălcat regula fundamentală a chiulului: totdeauna să te asiguri că te poți strecura la loc înăuntru. Zgâlțâi clanța. Nimic. Zgâlțâi și clanța celeilalte uși. Același rezultat. Scânteii de groază mi se aprind în stomac, prefăcându-se cât ai clipi într-un fulgerător foc al panicii. Nu pot să intru la loc, ceea ce înseamnă c-o să fiu dată de gol când s-o constata că nu apar la ora următoare. Când o să afle Scott, o să-i explodeze un vas de sânge.

Apuc din nou clanța, cu amândouă mâinile.

- Hai odată!

Smucesc. Ușa cedează. O mână zboară afară, mă înșfacă de brat și mă trage înăuntru clădirii.

Îmi ridic privirea spre salvatorul meu și măruntaiele mi se lichefiază când văd că sunt privită de cei mai frumoși ochi căprui-deschis. Distrugând tot efectul, posesorul lor vorbește.

- Nu sunt sigur dacă la asta s-a referit unchiul tău când m-a rugat să-ți arăt locurile de pe-aici.

- Fir-ar a naibii, amărâtă viață mai am, mormăi eu.

E Ryan. Zău că urăsc orașul ăsta.

Skaterița e în tabăra perdantă în clipa de față. Își smulge brațul din mâna mea și mă fixează cu ochii ăia albaștri care nu clipesc.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

Grozav e gustul victoriei. Minunat. Îmi dăruiește un extaz mai mare decât orice altceva pe lume. Încordarea și apăsarea pe care le simt atât de des: dispărute. Victoria îmi lasă mușchii destinși, mă face să-mi înalț capul mai mult și naiba să mă ia dacă nu-mi aduce și un zâmbet.

– Poate că nu-l vrei, dar nevoie ai de el.

Se aude a doua sonerie și Beth se izbește de brațul meu, încercând să treacă pe lângă mine, cu pași furioși. Pe douăzeci de dolari că-și închipuie că a întârziat la oră.

– E numai a doua sonerie.

Ezită și spinarea îi devine rigidă.

– Câte sunt?

– După pauza de prânz?

Mă apropii ca într-o doară de ea. E mult prea distractiv.

– Trei. Una pentru terminarea prânzului. O sonerie de avertizare de două minute. Și apoi soneria de întârziere.

Lasă să iasă un curent lent de aer printre buzele ei perfect conturate și ușurarea îi destinde obraji. Fata asta e sexy, dar, în același timp, e o pacoste. Dacă n-aș fi acceptat provocarea, aș fi aruncat-o pe teritoriul *fugi ca de ciumă*.

– Ce oră ai acum?

– Du-te naibii.

Beth pornește repezită pe coridor, iar eu o urmez tacticos.

Ușile dulapurilor se deschid brusc și se trântesc la loc. Sporovăielile umplu coridorul. Lumea se oprește și se holbează în timp ce Beth se mișcă. Se mișcă: exact asta e ceea ce face ea. Ține capul sus și pune stăpânire pe mijlocul coridorului. Câțiva dintre noi s-au transferat în școala asta încă de când eram eu în anul întâi, dar și-au petrecut primele două săptămâni străduindu-se să-și schimbe culoarea potrivit mediului înconjurător. Nu e și cazul lui Beth. Șoldurile ei au acea ușoară legănare capabilă să fure privirea orcăruia băiat, inclusiv pe-a mea.

Beth citește numerele înscrise deasupra ușilor, fără îndoială căutându-și clasa în care urmează să aibă ora a cincea. Luțesc pasul și o ajung din urmă în clipa în care-și extrage din buzunarul de la spate un orar prost împăturit. Parcurge lista cu degetul mare până când își găsește ținta: *Educație sanitară/Educație fizică*.

Șansele de izbândă tocmai au sporit în favoarea mea. Și eu am tot asta în orar.

– Pot să-ți arăt eu unde e.

– Mă hărțuiești? Dacă da, o să fii luat la șuturi.

– De cine? De tipul cu care te-ai giugiulit la liziera pădurii?

Îmi vine foarte greu să cred că un tip atât de grozav ca Scott Risk i-ar permite nepoatei sale să umble cu Tatuatul, dar poate că tocmai de-aia a avut grijă s-o mute la altă școală. Toată admirația pentru un om care se îngrijește de familie.

– Scuză-mă că-ți spun, dar sunt în stare să mă descurc.

Pe chipul lui Beth apare o încruntare capabilă să omoare pe loc.

– O dată să-l mai ameninți pe Isaiah și eu o să te iau la șuturi.

Chicotesc la gândul micuțului pericol cu părul negru trimițând directe spre mine. Loviturile ei de pumn ar fi ca și cum un iepuraș ar mușca un leu. După cum își subțiază buzele, pot să-mi dau seama că râsul meu o enervează. E vremea să terminăm cu prostiile.

– Eu doar încerc să fiu de folos.

– De folos? Vrei să spui că încerci să-ți fii de folos ție. Ești o erecție ambulantă pentru unchiul meu.

Un mușchi din apropierea ochiului îmi zvâcnește. În situații rare, iepurașii pot fi atinși de turbare, iar Scott chiar m-a avertizat că ea e necizelată. A uitat să adauge și că lamele de ras reprezintă cel mai delicat strat al ei. Deschid brusc gura ca s-o întreb ce mama naibii are, când își face apariția Lacy, strecurându-se între noi și aruncându-mi o privire de avertisment: *Preiau eu de-aici*.

– Hai, cumetre, mă îmboldește Chris, bâțâind din sprâncene și-mi dau seama că el a trimis-o pe Lacy ca să ne întrerupă, gândindu-se c-o să-mi strice jocul. Hai să mergem la oră.

– Mda.

La oră. Îmi doresc să câștig pariul, dar asta n-o să se-ntâmple dacă-mi pierd cumpătul. Îl urmez pe Chris, dispus să facă orice, numai să mă îndepărtez de Beth.

BETH

În clipa în care Ryan îmi întoarce spatele, mă las să cad cu spinarea pe ușa unui dulap mov. Mirosul înțepător al vopselei proaspete îmi umple nărilor. Atenție: afurisitul ăsta de dulap e proaspăt vopsit, iar eu o să am dosul mov.

Un coridor plin de adolescenți necunoscuți cască gura la mine ca la un animal în cușcă de la grădina zoologică. Înghit în sec când două fete chicotesc trecând pe lângă mine. Amândouă își lungesc gâturile ca să vadă mai bine noua ciudățenie a școlii.

Oamenii judecă. În clipa de față mă judecă pe mine.

– Altădată aveai părul blond, îmi zice Lacy.

Ce-or avea oamenii din orașul ăsta cu părul meu? Abia dac-o mai recunosc pe fata pe care odinioară mi-o revendicam ca prietenă. Ne-am măsurat reciproc din ochi la ora de engleză, fiecare încercând să-și dea seama dacă într-adevăr cealaltă e cine credem că ar fi. Lacy are același păr castaniu ca atunci când eram copii. Exact la fel de lung, dar nu și la fel de lăptos. Acum e des. Îi face semn cu capul lui Chris, prietenul lui Ryan, indicându-i că e cazul să-l urmeze pe Ryan în clasă, iar el se conformează.

– Altădată umblai cu oameni ca lumea, îi dau eu replica.

Colțul drept al gurii i se arcuiește în sus.

– Altădată umblam cu tine.

– Exact asta am zis și eu.

Se aude soneria și cei câțiva rătăciți rămași se zoresc spre clasele lor. Norocul meu, am încă o oră comună cu Ryan. Mă desprind de perete, verific să văd dacă am luat vopsea pe mine și simt că-mi pierd echilibrul când constat că Lacy mă urmează.

Găștile se sparg la fel de repede pe cât se împrăștie gândacii de bucătărie când aprinzi lumina. Ryan și alți doi stau relaxați la o masă aproape de fundul clasei, cu aere de parcă ar fi darul lui Dumnezeu pentru femei. Blugii și tricourile lor scumpe, afișând emblemele echipelor lor cretine, țipă că sunt sportivi sadea. Îi înmânez foaia mea de înscriere unui profesor adâncit într-o conversație cu alți doi sportivi. Discută despre baseball, fotbal,

baschet. Probabil că e ceva tipic bărbătesc să discuți despre cum te joci cu mingiutele¹³!

Lacy se trânteste pe un scaun de la o masă liberă și împinge cu piciorul un altul, ca să mă așez lângă ea.

– Ryan zice că preferi să ți se spună Beth.

Mă las să cad pe scaun și arunc o privire spre Ryan. El întoarce repede capul. Simt o furnicătură în sânge: el chiar era cu ochii pe mine? Încetează. Furnicătura se domolește. Normal că era. Tu ești ciudățenia, ai uitat?

– Ce altceva ți-a mai zis Ryan?

– Totul. Cum te-a întâlnit vineri seară. Și ieri, cu Scott.

Fir-ar să fie!

– Așadar, toată școala știe, naibii.

– Nu, îmi răspunde Lacy, gânditoare.

Mă măsoară cu privirea și pot să-mi dau seama că o caută pe fata aia demnă de milă de acum mult timp.

– Nu ne-a spus decât mie, lui Chris și lui Logan. Cel brunet care stă lângă Ryan e Chris, iubitul meu.

– Scuzele mele.

– Tipul merită, mă asigură Lacy, apoi, după o ezitare: în majoritatea timpului.

La primele patru ore, lumea m-a ignorat. Am contribuit și eu la asta, așezându-mă în fundul fiecărei clase și aruncând priviri firoase către oricine stătea cu ochii pe mine mai mult de o secundă. Lacy bate darabana cu degetele pe masă. În jurul încheieturii are două elastice subțiri, negre, pentru cozi. Poartă jeanși cu talie joasă și un tricou verde, retro, cu un imprimeu alb, estompat, înfățișând un trifoi cu patru foi.

– Cam câtor oameni le-ai spus? o întreb.

Ciocănitul din degete încetează.

– Ce să le spun?

Cobor tonul și-mi jupoi ce mi-a mai rămas din oja neagră de fie unghii.

– Cine sunt și de ce-am plecat din oraș.

¹³ Joc de cuvinte în original, *balls* însemnând atât *mingi*, cât și *testicule*. Denumirile sporturilor enumerate au toate, în limba engleză, terminația *ball*.

Arunc și eu o nadă. Datorită faptului că i-am predat fiecăru profesor foile de înscriere, nimeni nu mi-a pronunțat cu voce tare numele în clasă și nimeni n-a pomenit despre unchiul meu. Pe ziua de azi, sunt anonimă, însă cât o să mai dureze? În același timp, încerc apa cu degetul ca să aflu bârfele din oraș. Tatăl lui Lacy era polițist și a fost primul care a intrat în rulotă în noaptea aia.

– Nimănui, îmi răspunde ea. O să le spui tu oamenilor despre unchiul tău când o să crezi că e momentul. E ceva de-a dreptul greșos. Nimeni nu dădea o ceapă degerată pe Scott, până la campionatul mondial. Acum, toată lumea îl idolatrizează.

Un grup de fete izbucnește în râsete. Același tip de poșetă zace pe masă în fața fiecărei fete perfect manichiurate. Sigur, culorile și dimensiunile diferă, însă stilul e același. Blonda cu râsul cel mai zgomotos mă observă că o privesc și-mi arunc părul peste umăr, în chip de pavază. O cunosc și nu vreau ca ea să-și amintească de mine.

– Gwen tot se zgâiește, mă informează Lacy. Ar putea să treacă vreo câteva zile până ca roata de hamster care-i pune în funcțiune creierul să descrie un cerc complet, dar tot o să-și dea seama cât de curând cine ești.

I-aș fi putut aprecia sarcasmul, dacă atenția nu mi-ar fi fost distrasă de blondă. Gwen Gardner. În vara de dinaintea începerii grădiniței, mama lui Lacy i-a propus lui Scott să mă duc împreună cu fata ei la Școala biblică de vacanță. Mi-am pus pe mine rochia preferată, una dintre cele două pe care le aveam, mi-am prins în păr cât de multe panglici am putut și am intrat țopăind în încăpere.

Un grup de fete în superbe rochii vapoase m-a înconjurat când am spus cine sunt. În acompaniamentul chicotelilor și șușotelilor celorlalte, Gwen s-a apucat să scoată în evidență fiecare gaură și fiecare pată a iubitei mele rochițe.

A fost punctul culminant al relației mele cu Gwen. De atunci încoace, a luat-o la vale.

– Tot afurisită e? mă interesez eu.

– Mai rău, îmi răspunde Lacy, coborând mult tonul. Și totuși toată lumea o crede sfântă.

– Și eu, care am crezut că a fost nașpa clasa a treia...
Lacy pufnește.

– Imaginează-ți ce-au putut să însemne gimnaziul și sutienele pentru sport, la ea. Jur că fata asta a înflorit la mărimea cupei C între a cincea și a șasea. Slavă Domnului că Ryan a rupt-o în sfârșit cu ea primăvara trecută. Nu mai puteam suporta să fiu nici măcar pentru o clipă la un pas distanță de ea.

Evident că Ryan a fost cuplat cu Gwen. Sunt sigură că despărțirea e temporară și cât de curând or să se căsătorească și or să dea naștere la tone de alte mici și desăvârșite vlăstare ale diavolului, care să tortureze viitoarele generații de oameni ca mine.

Ne cufundăm într-o tăcere stânjenitoare. Mi se pare ciudat să vorbesc cu Lacy. Altădată, eram noi două împotriva lumii întregi. După care eu am plecat. Presupun că, în lipsa mea, ea a devenit ca ele: fetele perfecte. Avea potențial pentru așa ceva. Părinții ei aveau bani. Mama ei i-ar fi cumpărat îmbrăcăminte. Lacy era drăguță și amuzantă. Din cine știe ce straniu motiv, a rămas cu mine: fata care avea doar două rochii și locuia în campingul de rulote.

Îmi râcâi oja rămasă. Ieri, Allison mi-a adus un lac pentru unghii în enervanta nuanță de mov. Cum ar putea cineva să mă privească și să mă creadă mov¹⁴?

– Ce ți-a spus tatăl tău?

Degetul mic al lui Lacy ciocănește repetat în masă.

– Că a fost chemat acasă la tine și că, mai târziu, tu te-ai mutat într-un alt oraș.

Surprinsă, ridic privirea ca să descifrez sinceritatea în ochii ei negri.

– Asta-i tot?

– Toată lumea crede că Scott a dat năvală acolo și te-a salvat. Tati și ceilalți tipi care au răspuns apelului în noaptea aia au lăsat zvonul să circule așa.

Fruntea i se încrețește.

– Așa s-a întâmplat, nu? Ai locuit cu Scott?

Mă scarpin pe obraz, încercând să ascund orice reacție ar putea să vadă ea. Aș putea să mint și să-i spun că da, dar asta ar fi ca și

¹⁴ Joc de cuvinte intraductivul, în original apărând expresia *think mauve*, ca o parafrază la *thinkpink*, denumire întrebuințată pentru desemnarea opiniilor feministe, sau la *Think Pink*, o cunoscută marcă italiană de echipamente sportive.

cum m-aș jena cu privire la mama. Și nu mă jenez. O iubesc. Îi sunt îndatorată. Și totuși, sunt momente...

– Am plâns trei luni după ce-ai plecat, continuă Lacy. Îmi erai cea mai bună prietenă.

Și eu am plâns. O grămadă. Din cauza mea și a hotărârilor mele prostești mama a pierdut totul, iar eu mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Tipic pentru mine: un uragan care nu lasă în urmă altceva decât distrugeri.

– Du-te să stai cu prietenele tale, Lacy. Eu sunt de rău augur.

– Din clasa asta, ăia doi băieți care stau acolo sunt singurii mei prieteni adevărați, îmi mărturisește Lacy, reîncepând să bată darabana. Și tu.

Înalt o sprânceană.

– Atunci, înseamnă că viața ta e nașpa.

– Nu tocmai, răspunde ea, râzând. E o viață frumoasă.

Profesorul cere liniște, iar eu îmi îndepărtez puțin scaunul de al lui Lacy. Îmi simt pieptul strâns ca de o menghină invizibilă, incomodă. Oamenilor normali nu le place de mine. Ei nu vor să-mi fie prieteni, dar iată aici pe cineva care-mi oferă prietenia de bunăvoie.

Profesorul strigă prezența. Citește numele lui Ryan, iar el răspunde cu un *Prezent* profund, liniștitor.

Asumându-mi riscul, arunc o privire pe furiș în direcția lui și mă pomenesc că e iar cu ochii spre mine. Nici vorbă de zâmbet. Nici vorbă de furie. Nici vorbă de îngâmfare. Doar o expresie meditativă, amestecată cu nedumerire. Se scarpină la ceafă și privirea îmi e atrasă de bicepsii lui. Trădătorul meu stomac îmi flutură. Dumnezeuule, poate c-o fi un dobitoc băiatul ăsta, dar indiscutabil e bine clădit.

Iar tipii ca el nu se încurcă niciodată cu fete ca mine. Doar se folosesc de ele.

Îmi forțez privirea să se întoarcă spre catedră, îmi ridic genunchii la piept și mi-i cuprind cu brațele. Lacy îmi invadează spațiul și-mi șoptește:

– Mă bucur că te-ai întors, Beth.

O fâșie de speranță se furișează dincolo de zidurile mele, dar trântesc la loc toate ușile deschise. Emoțiile fac rău. Oamenii care

mă fac să simt sunt și mai răi. Îmi caut tihna în împietrirea din interiorul meu. Dacă nu simt, nu sufăr.

În timp ce aștept cina de duminică, sunt în măsură să remarc multe din locul meu de pe canapeaua din livingul casei primarului. De exemplu, expresia serioasă a gurii și înclinarea corpului tatii spre domnul Crane îmi dă de înțeles că tata discută despre afaceri. Afaceri serioase. Mama, pe de altă parte, e toată numai râsete și chicoteli în timp ce stă alături de soția primarului și de cea a pastorului, dar după felul în care-și frământă perlele cu degetele îmi dau seama că e neliniștită. Asta înseamnă că i-a pus cineva o întrebare despre Mark.

Mamei îi e dor de el. Și mie.

Spiritul de observație. E o calitate necesară ca să pot juca baseball. Oare alergătorul din bază are de gând să riște o cursă furată? Cel de la bătaie o să trimită mingea în afara terenului sau o să expedieze o lumânare, ca să poată puncta alergătorul din a treia? Oare skaterița o fi atât de căpoasă pe cât cred eu că e?

În ultimele două săptămâni, am tot urmărit-o pe Beth cum bântuie prin școală. E o tipă interesantă. Deloc asemănătoare cu fetele pe care le cunosc eu. Stă singură la masa de prânz și mănâncă un meniu complet. Nu o salată. Nu un măr. Un meniu complet. Cum ar fi: aperitiv, două feluri și un desert. Nici măcar Lacy nu face așa ceva.

Beth stă în fundul clasei la fiecare oră, cu excepția celor de *Educație sanitară/Educație fizică*, atunci când Lacy, răbdătoare, face conversație chiar dacă Beth rămâne tăcută. Câteodată, Lacy reușește să-i smulgă lui Beth un zâmbet schițat, dar astea sunt rarități. Îmi place când zâmbește.

Nu că mi-ar păsa dacă e fericită sau mai știu eu cum.

Ceea ce mi se pare mai interesant decât orice este că, deși e Miss Antisocial, nu evită oamenii. Mda, foarte mulți copii se ascund vederii generale. Se pitesc în bibliotecă înainte de începerea orelor sau pe timpul pauzei de prânz. Ei scapă de contactul vizual și se strecoară printre umbre, ca și cum ar fi posibil să vină la școală, fără să fie vreodată detectați. Nu e cazul lui Beth. Ea se ține tare pe poziție. Pune stăpânire pe spațiul din jurul ei și rânjește cu superioritate dacă se-ntâmplă să se apropie cineva prea mult, ca și

cum l-ar provoca să se ia de ea. Un zâmbet care provoacă mă stârnește pe mine.

– Ești pregătit pentru testul-fulger de mâine?

Doamna Rowe, profesoara mea de engleză, se reazemă de brațul canapelei. Întâmplarea face ca ea să fie și fiica primarului. În timp ce tot restul lumii poartă pantaloni de costum, cravate sau rochii conservatoare, doamna Rowe e îmbrăcată cu o rochie hippy, imprimată cu margarete. Astăzi, părul ei e mov.

Gândindu-mă la certurile din familia mea pe tema lui Mark, devin curios să aflu ce scandaluri s-or petrece în spatele ușilor închise în casa asta. Sau poate că membrii altor familii găsesc calea de a se accepta reciproc.

– Da, doamnă.

Ca să-i descurajez cheful de trâncăneală, îmi îndes în gură un crevete înfășurat în bacon. Tata preferă să fiu prezent la adunările astea ocazionale de duminică. Devin util atunci când bărbații încep să discute despre sport. Altădată eram și mai util, pe vremea când umblam cu Gwen. Tatăl ei e șeful poliției, plus că prietenii mamei mele erau de părere că suntem *drăguți împreună*.

– Detestam astfel de lucruri când eram de vârsta ta, continuă doamna Rowe.

Îmi vâr încă un crevete în gură și clatin din cap în semn de încuviințare. Dacă le detesta, mă gândesc că-și amintește cât de dureroase, fizic vorbind, sunt astfel de conversații inutile.

– Tata mă obliga să particip la fiecare cină pe care o organiza.

Înghit și-mi dau seama că nici măcar o dată în cei patru ani de când sunt suficient de mare ca să pot reprezenta familia n-am văzut-o pe doamna Rowe participând la vreuna dintre sindrofiile astea. Mă gândesc s-o întreb de ce e prezentă astă-seară, dar imediat îmi amintesc că nu mă interesează. Așa că-mi ocup gura cu o chiftea.

– Ți-am citit lucrarea, declară ea.

Ridic din umeri. E meseria ei să-mi citească lucrarea.

– E bună. De fapt, e foarte bună.

Privirea îmi săgetează spre ea și mă înjur în sinea mea când o văd că zâmbește. Fir-ar să fie, n-ar trebui să mă intereseze dacă e

bună. Eu vreau să joc baseball, nu să scriu. Privesc ostentativ în direcția opusă.

– Te-ai gândit s-o dezvolti într-o nuvelă?

Asta e o întrebare la care am un răspuns.

– Nu.

– Ar trebui să te gândești, insistă ea.

Ridic iar din umeri și încep să caut prin cameră un motiv valabil de scăpare: ca, de exemplu, să ia foc draperiile. Un zâmbet șiret i se întinde pe față.

– Ascultă, am primit vești bune și sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să aștept până mâine ca să le transmit. Îți amintești de proiectul literar la care am lucrat anul trecut?

Mi-ar fi fost foarte greu să-l uit. Ne-am petrecut anul devotând cărți și filme. Pe urmă, le-am desfăcut în bucăți, ca și cum ar fi fost mașinării, ca să putem vedea cum se îmbină componentele întru crearea poveștii. Pe urmă, doamna Rowe a pocnit din bici și ne-a pus pe fiecare să scriem ceva din capul nostru. Cel mai al naibii de greu curs din câte am frecventat vreodată, dar am iubit fiecare clipă din el. L-am și urât, în același timp. Când deveneam prea interesat, sau prea înflăcărat, la ore, băieții din echipă mă luau peste picior rău de tot.

– Îți amintești că v-am înscris pe toți în concursul de compunere pe stat?

Fac semn din cap că da, însă răspunsul e nu. Doar pentru că am iubit materia nu înseamnă că am și ascultat tot ce-a spus.

– Și ce e? A câștigat Lacy? întreb, fiindcă ea scrisese o nuvelă a naibii de bună.

– Nu...

Încă o chiftea îmi pătrunde în gură. Nașpa. Lacy ar fi fost entuziasmată să afle că a câștigat.

– Tu ai intrat în finală, Ryan.

Chifteaua îmi alunecă întregă pe gât și mă înec.

Lepădând veșmintele protocolare în favoarea unei perechi de pantaloni de trening și a unui tricou cu Reds, mă las pe spătarul scaunului din fața biroului meu și fixează cu privirea tema pe care i-am predat-o doamnei Rowe. În patru pagini, bietul George se

trezește și descoperă că s-a transformat într-un zombi. Fraza mea preferată e ultima din lucrare:

Privindu-și fix mâinile, mâinile care foarte probabil că într-o zi vor ucide, George își înghiți dezgustătoarea conștiință a faptului că a devenit absolut neputincios.

De ce e preferata mea, nu știu. Numai că, de fiecare dată când o citesc, ceva se mișcă în mine, un soi de simț al împlinirii.

Îmi netezesc părul cu o mână, incapabil să conștientizez faptul că am intrat în finala unei competiții literare. Poate că mai târziu, în seara asta, iadul va îngheța și din fundul meu vor începe să zboare măgăruși. Orice mi se pare posibil într-un astfel de moment.

Mă rotesc cu scaunul și-mi examinez camera. Trofee și medalii și distincții pentru merite în jocul de baseball sunt împrăștiate pe pereți, pe rafturi, pe măsuța mea de toaletă. Un fanion al celor de la Reds îmi atârnă deasupra patului.

Mă pricep la baseball. Sunt bun la baseball. E și normal. A însemnat întreaga mea viață.

Eu sunt Ryan Stone: jucător de baseball, sportiv, liderul echipei. Însă Ryan Stone, scriitor? Chicotesc în sinea mea ridicând documentul de pe birou. Conținutul lui descrie în amănunt cum se va desfășura următoarea fază a competiției literare, cum se câștigă. Niciodată în viață nu m-am dat înapoi din fața unei provocări.

Însă asta... asta e mai presus de ceea ce sunt eu. Arunc hârtiile la loc. Am nevoie să rămân concentrat asupra a ceea ce e important, iar scrisul nu e.

BETH

Educația fizică e o batjocură la adresa respectului de sine. În timp ce-mi schimb cămașa albă creponată cu echipamentul cerut pentru orele de sport, compus dintr-un tricou roz cu emblema liceului Bullitt County și un șort asortat, le evaluez din priviri pe celelalte fete. Stau să bârfească în timp ce se schimbă. Majoritatea își perie părul. Unele își retușează machiajul. Toate sunt zvelte. Toate, în formă. Toate, frumoase. Dar nu și eu. Sunt suficiente de zveltă, dar nu și drăguță.

Fetele care mă irită cu adevărat sunt cele cărora Dumnezeu le-a dat de toate: bani, aspect fizic și piept pentru sutien mărimea C. Gwen e cea mai insuportabilă. Din clipa în care intră în vestiar, își dezbracă bluza și umblă peste tot fără probleme în sutienul ei din dantelă. Ca un memento tăcut cum că noi, cele cu mărimea B la cupă, suntem inferioare.

Năvălind afară din vestiar, mă destind când văd că sala de sport e goală. În cea mai mare parte a școlii nu e semnal pentru telefonul mobil, însă în sala de sport este. Simt o nevoie disperă să vorbesc cu mama. Au trecut două săptămâni de când am vorbit ultima oară cu ea, iar ultimele ei cuvinte pe care mi le-a adresat au fost acele jalnice *te rog... eliberare condiționată* din parcare. Trent nu i-a permis să-și ia rămas-bun de la mine, la secția de poliție. Dumnezeule, cât îl urăsc!

Mă ascund sub gradene, scot telefonul din buzunarul șortului și formez numărul mamei. Am sunat-o de mai multe ori în astea două săptămâni, dar n-a răspuns niciodată. În fiecare zi după ora patru e de găsit la bar. Mama mi-a spus odată că nu te numești alcoolic decât dacă bei înainte de amiază. Norocul ei că nu se trezește niciodată înainte de trei.

Telefonul sună o dată, după care urmează trei țuuituri sonore, în chip de răspuns. O voce sâcâitor de calmă declamă un mesaj fatidic: *Ne pare rău, numărul pe care l-ați format a fost deconectat.*

Regretul mi se transformă într-o greutate în stomac. Luna trecută, puteam să plătesc cu pensia de invaliditate a mamei fie factura pentru curentul electric, fie pe cea de telefonie. Compania furnizoare de electricitate a trimis un aviz de deconectare. M-am

gândit că o să am mai mult răgaz pentru telefon, așa că am ales să plătesc factura de curent.

Gâtul mi se strânge și ochii mă ustură. Ce porcărie... mama. Am dat-o în bară. Încă o dată. Închipuiți-vă. Trebuia să fi plătit factura telefonică. Trebuia să fi găsit o cale. Puteam să fi cărat marfă timp de mai multe ore la Dollar Store. Puteam să-mi înghit mândria și să-i cer bani lui Noah sau lui Isaiah. Puteam să fac atâtea și n-am făcut. De ce-oi fi eu atât de încurcă-lume?

Dintr-odată, îmi doresc să fi fost zece seara. E ora la care vorbesc cu Isaiah: în fiecare seară. De obicei, nu durează mult. Doar vre câteva secunde. El nu e vorbăreț la telefon, din fire, însă prima dată când l-am sunat mi-a cerut să-l apelez în fiecare seară, de control, și asta și fac. Vocea lui e singurul lucru care-mi menține sănătatea mintală.

Îmi strecur la loc în buzunar telefonul când toți ceilalți încep să se înșiruie în sala de sport. Trăncănesc și râd, neștiutori față de adevăratele probleme ale lumii reale. Eu am nevoie să găesc o mușină care să mă ducă în Louisville și am nevoie de asta cât de repede posibil. Un junghi ascuțit îmi spintecă țeasta, amenințând să se transforme într-o migrenă, când Lacy se desprinde de Chris și de Ryan și vine spre mine. N-am chef de așa ceva; nu azi.

– Te-ai schimbat repede, îmi zice Lacy. Te simți bine? Pari supărată.

– N-am nimic, îi răspund, cu toate că ard să-mi șterg ochii.

Nu știu cum, dar sunt umezi și plini și refuz să-i ating de față cu Lacy sau cu oricine altcineva. Eu nu plâng niciodată și niciodată n-o să las pe cineva să creadă că aș fi capabilă de o manifestare atât de cretină.

– Cinci minute de încălzire! strigă domnul Knox, profesorul nostru.

Are la gât un fluier sclipitor.

– Pe panoul de afișaj aveți toate exercițiile pe care va trebui să le executați ca să primiți calificativ de trecere la materia aceasta. Ne vom petrece trei zile în sala de sport și două în sala de clasă. Unele dintre exerciții le puteți face singuri. Altele necesită lucru în echipă. Aveți două șanse ca să-mi produceți impresie, așa că vă propun să vă întrebuințați timpul cu înțelepciune și să nu veniți la mine

pentru calificativ decât după ce ați exersat elementul până la perfecțiune.

Noi îl privim în tăcere. Domnul Knox face un semn brusc cu degetul mare în spatele lui.

– Treceți la treabă.

Eu zăbovesc în spatele celorlalți, rugându-mă în sinea mea ca majoritatea exercițiilor să le pot face singură. Măruntaiele mi se zvârcolesc când îi văd pe elevi grupându-se câte doi sau trei ca să-și execute probele cerute. Rămasă singură, mă apropiu într-o rână de panou și oftez atât de adânc, încât hârtia lipită acolo se mișcă. Sigur l-aș putea convinge pe domnul Knox că sunt, în interiorul meu, o piramidă în patru trepte.

– Poți să lucrezi cu mine.

Inima îmi fâlfâie la auzul vocii lui Ryan. Fir-ar să fie, de ce trebuie ca totul la băiatul ăsta să mi se pară atrăgător? Vocea lui, chipul, bicepsii, mușchii abdominali... Termină! Îmi încrucișez brațele pe piept și mă întorc ca să-l înfrunt.

– Credeam că avem o înțelegere.

– Nu. Tu ai trântit o criză de nervi cu șuierături în prima zi de școală. Asta nu constituie o înțelegere.

Ryan nu mai are pe cap șapca lui de baseball și-mi place la nebunie asta. Părul lui blond-nisipiu are o nuanță aurie. E aranjat și nu prea, într-o dezordine de nu-tocmai-cârlionți care se împrăștie în direcții diferite. Vino-ți în fire, Beth. Băieții sexy nu se încurcă vreodată cu fetele fraiere.

– Lasă-mă în pace, îi zic.

Plec de lângă Ryan, fiindcă el nu dă niciun semn cum că ar vrea să mă lase. Teancuri de echipamente sunt aliniate lângă peretele opus al sălii de sport. Unul dintre cele patru exerciții pe care le pot face singură este săritul coardei. Pe-asta pot s-o fac. Așa cred. Obişnuiam să sar coarda când eram mică.

Apuc o coardă și alte douăzeci se rostogolesc afară din cutie împreună cu ea. Toate înnodate și încurcate. Gwen și un grup de fete chicotesc, căscând gura la mine. Mă întreb dac-or să mai chicotească și când m-oi întoarce să le plesnesc cu coarda pentru sărit, înnodată ca naiba.

- Cădere pe încredere¹⁵, rostește Lucy, teleportată ca prin farmec în fața mea.

Încă ținând în mâini mănunchiul de coarde, îmi ridic privirea spre ea.

- Ce?

- Cădere pe încredere. Eu și băieții asta facem și-o să faci și tu cu noi.

- Nu, nu fac nimic.

- Ba da, faci. Se cere să avem cel puțin două fete în grup.

Clipesc de două ori.

- Du-te și ia-o pe una dintre fetele alea care se dichisesc între ele ca maimuțele.

- Alea nu sunt fete. Sunt vulturi.

Ryan și Chris ne urmăresc din priviri. Al treilea tip studiază platforma de un metru și jumătate de pe care ar trebui să *cădem*.

- Tipul cu părul negru ce caută la ora asta? o întreb pe Lacy.

Săptămâna trecută n-a fost, dar e cu mine în clasă la engleză și a avut tupeul să mă tachineze în prima mea zi de școală. Băiatul cu platforma are noroc că mai e în viață.

Lacy face un semn indiferent cu mâna.

- Așa e Logan. Și-a dat deja examenul final la matematică și conducerea i-a modificat orarul, iar restul e total neimportant. Hai să mergem.

Mă apucă de mână și coarda se târăște după mine până când îmi aduc aminte să-i dau drumul.

Lacy îmi lasă mâna liberă când ajungem lângă platformă. Ryan îmi adresează un zâmbet condescendent.

- Te-ai răzgândit? Nu-ți face probleme, așa se-ntâmplă cu majoritatea fetelor, când vine vorba despre mine.

Mi-aș fi dorit să fi avut o geacă în care să mă înfășor și să mă ascund. Dar n-am, așa că apelez la următorul mijloc, în ordinea importanței.

¹⁵ Exercițiu sportiv de grup în care o persoană se lasă să cadă de la o anumită înălțime, fără să încerce să-și atenueze în vreun fel căderea, bazându-se exclusiv pe coechipierii care urmează s-o prindă.

- A trebuit să le mituiești și pe celelalte cu tacom sau asta ai rezervat-o numai pentru mine?

Chris și Logan chicotesc pe înfundate, iar Ryan își răsuțește umerii dinspre mine. De cealaltă parte a sălii de sport, Lacy izbește cu picioarele într-o uriașă saltea din spumă. Băieții o salvează, ridicând gigantica saltea de parcă n-ar cântări nimic, după care o aruncă în fața platformei. O scânteie de panică îmi ustură plămâni.

- Asta pentru ce e?

- Pentru eventualitatea că te scăpăm, îmi răspunde Logan.

- Pentru eventuu... ce-ai zis?

Cuprinsă de frenezie, cercetez cu privirea platforma din lemn care-mi aduce aminte de o trambulină a unui bazin public. Eu nu știu să înot și nu sar.

- Că te scăpăm, repetă el.

Lacy îl pocnește pe Logan după ceafă.

- Termină. N-o să te scăpăm.

Normal că n-or să ma scape, fiindcă nici n-o să sar. Fac un pas înapoi.

- Care-i planul, șefu'? întrebă Logan, întorcând capul spre Ryan.

Pufnesc și Ryan îmi aruncă o privire. Evident, ei îl văd pe ireproșabilul Ryan ca pe neînfricatul lor conducător.

Ryan aranjează mai bine salteaua, ca să fie în dreptul centrului platformei.

- Fiecare dintre noi face câte o încercare de antrenament. Ne perfecționăm tehnica, după care îi arătăm antrenorului ce-am reușit. Logan, tu ești primul. Așa, dacă abordăm tehnica nepotrivită, măcar să scăpăm un băiat, nu o fată.

Chris, Ryan și Lacy se adună în jurul saltelei. Eu rămân pironită pe locul meu.

- Dacă tot ești tu șeful, atunci de ce nu sari primul?

- Pentru că Logan e țicnit și-ar sări primul chiar dacă nu i-aș cere-o. Măcar acum are cine să-l prindă.

- E adevărat, confirmă Lacy. Logan e prea deștept ca să aibă simțul realității.

- Frică, o corectează Logan, care între timp s-a așezat pe platformă, cu picioarele atârându-i într-o parte. Prea deștept ca să aibă frică.

Lacy ridică din umeri.

- Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba. Tot aia.

- Ba nu, nu e.

- Ba da, e.

- Terminați, ordonă Ryan. Hai, Beth. Tu și Lacy ocupați poziția în dreptul picioarelor lui. Eu și Chris ne ocupăm de spinare.

- De ce, ca să ne alegem cu un picior în cap? Ce mai cavaler!

- Nu, îmi răspunde Ryan, forțându-se să fie răbdător. Gretatea cea mai mare a corpului este concentrată în partea superioară. Eu și Chris o să-l prindem din zona asta.

- Zid masiv, puiule! exclamă Logan, bătându-se cu pumnii în piept.

- Mai puțină vorbă, mai multe sărituri, intervine Chris. Hai, cumetre.

Îmi ocup locul vizavi de Lacy. Fără să-mi dea de ales, Lacy mă apucă de amândouă mâinile și, după câteva clipe, ne strângem mai tare una pe cealaltă când o pereche de picioare grele ni se trânteste peste brațe.

- Dă-o-n mama mă-sii, juniorule, exclamă Chris. Trebuia să numeri înainte să sari. Ia trântiți-i jos fundul prăpădit!

Bun. Eu și Lacy îi dăm drumul și Logan cade până la capăt, pe saltea. Râde în timp ce se străduiește să se ridice.

- M-ați prins exact la fix.

- Rândul meu! anunță Lacy, sărind peste saltea și cățărându-l pe platformă.

Ryan îi ia locul lui Lacy vizavi de mine și-mi întinde mâinile. Eu le fixează cu privirea. Nu obișnuiesc să ating oamenii și nici ei nu mă ating pe mine. Adică, Lacy m-a atins, dar e cu totul altceva. Odinioară am fost prietene, chiar dacă asta s-a întâmplat demult. Picături de transpirație îmi apar în palme și mi le șterg de șort, apoi le pun deasupra mâinilor lui Ryan. Degetele lui mi le apucă pe-ale mele. Pielea lui are amestecul cel mai potrivit de vigoare și căldură, iar atingerea lui îmi trimite fiori prin corp. Am trecut prin două săptămâni de tortură fără țigări și chiar tânjesc după una acum.

- E în regulă, Lace, rostește Ryan, cu vocea lui profundă, liniștitoare. Oricând ești gata.

Eu și Ryan ne ținem de mâini de cinci secunde.

- E cam sus, zice Lacy, care stă acum în picioare pe marginea platformei.

Un pic din focul care arde permanent în ochii ei se mai domolește.

Ryan îmi oferă zâmbetul acela superb: cel simpatic, cu o umbră de gropițe. O trâmbă de fierbințeală mi se împrăștie prin fluxul sanguin. Fir-ar să fie, îmi place zâmbetul ăsta.

- Hai că poți, puiule, o încurajează Chris pe Lacy.

Ryan își plimbă degetul mare peste mâinile mele și absolut toate celulele ființei mi se prefac în racorduri electrice în funcțiune. Ne ținem de mâini de zece secunde.

- Știu, răspunde Lacy, dar nu arată că ar ști.

Arată la fel de nesigură pe cât sunt eu că aș prinde-o.

- Poate că unul dintre voi, băieții, ar trebui să încerce, propune ea.

- Fă stânga-mprejur, Lace, și lasă-te să cazi pe spate, o îndeamnă Ryan, pe un ton blând, dar imperativ.

Și chiar dacă i se adresează lui Lacy, își menține ochii ăia strălucitori, căprui-deschis, privind drept în ai mei. Degetul lui mare descrie încă un arc de cerc pe mâna mea, făcându-mi inima să sară peste o bătaie.

- Trebuie s-o faci și știi că noi o să te prindem, o asigură el.

Mă întreb în sinea mea, cum ar fi dacă el m-ar ține în brațe? S-ar simți la fel de însuflețit pe cât mă simt eu acum?

- Ai dreptate, încuviințează ea, oftând. Dați-mi o secundă.

Palmele îmi transpiră iar și nu vreau să-mi mai treacă prin minte imagini cu trupul meu întins lângă al lui sau cu mâinile lui pe pielea mea ori speranța că zâmbetul lui e pentru mine. Nu vreau să mă mai atingă nimeni. Cu atât mai puțin băieții puternici și calzi și cam drăguți și care-mi fac inima să tresalte. Încerc să-mi trag mâinile, însă Ryan își întetește strânsoarea.

- Ce faci? mă întrebă.

- Ea nu poate să sară, îi răspund. Și n-ar trebui s-o obligați.

Ryan mă studiază preț de o secundă.

– Ba da, poate. Lacy poate face orice dacă-și pune mintea.

Încerc încă o dată să-mi smucesc mâinile, însă Ryan mă ține prea strâns.

– E o tâmpenie, exclam, în timp ce panica îmi inundă creierul și mă face să mă simt un pic nebună. Toată chestia asta e o tâmpenie! Ce rost are tâmpenia asta?

– Să învățăm cum să lucrăm împreună, în echipă, și să avem încredere unii în ceilalți.

Vocea lui Ryan devine un balsam calmant pentru panica mea, dar numai până când îmi dau seama cât de mult îmi doresc s-o ascult. Și asta nu e bine. Nu e bine deloc. Nu așa proceda și fluierașul fermecat¹⁶? Nu cânta o melodie liniștitoare și toți șobolanii se înecau?

– Eu nu fac parte din tâmpenia ta de echipă.

– Știu, dar hai să zicem pentru câteva secunde că ai face.

– Ea e gata, anunță Chris.

Și, după o fracțiune de secundă, pantofii Nike ai lui Lacy sunt la câțiva centimetri de fața mea. Odihnindu-se în siguranța pe brațele noastre, Lacy râde.

– A fost grozav. Hai s-o mai facem o dată.

Ryan îmi dă drumul și-i ajută pe ceilalți băieți s-o pună pe picioare pe Lacy. Eu fac câțiva pași înapoi și încerc să-mi frec mâinile de veșminte ca să șterg orice urmă de Ryan de pe ele. Un vreau ca brațele mele să fie ținute de mâini puternice. Nu vreau să fac parte dintr-o echipă și sunt al naibii de sigură că nu-mi doresc să dovedesc nimic prin săritul de pe o placă.

– Tu urmezi, Beth, zice Ryan.

– Nu.

Cuvântul îmi iese automat.

¹⁶ Aluzie la legenda germană *Rattenfänger von Hameln* (*Prinzătorul de șobolani din Hameln*), cunoscută în limba engleză sub numele de *The Pied Piper of Hamelin* (*Fluierașul pestriț din Hamelin*). Eroul principal este un cântăreț din fluier, îmbrăcat în veșminte multicolore, angajat de cetățenii orașului Hamelin (Hameln) din provincial germană Saxonia Inferioară, ca să-i scape de șobolani cu ajutorul instrumentului său fermecat. El își duce misiunea la îndeplinire, numai că, atunci când cetățenii refuză să-l plătească pentru serviciile sale, le ademenește copiii cu cântecul fluierului său și-i face să dispară.

- Tot trebuie s-o faci, odată și-odată, așa că hai acum.

- Jur că nu e atât de rău pe cât pare, mă asigură Lacy, repezindu-se lângă mine. La început am zis și eu *nici gând*, după care Ryan a zis că *hai că poți* și eu mi-am zis *nu pot*, dar apoi m-am gândit *băieții ăștia n-or să mă lase să cad* și mi-am zis *ok*, așa că am făcut-o și a fost de-a dreptul palpitant.

Logan și Chris mă examinează cu priviri precaute. Ei or să mă lase să cad. La fel cum Ryan, fără doar și poate, m-ar lăsa să cad.

- De-a ce te joci tu aici? îl întreb pe Ryan.

- Ce? se miră el, îngustându-și privirea.

- Te-ai folosit de Lacy ca să mă ademenеști aici. ăsta era planul tău, să mă faci să capăt încredere în tine, și apoi să mă lași să cad, ca să poată râde toată lumea de mine?

Cu fiecare cuvânt, vocea îmi devine tot mai ridicată, iar inima îmi bubuie tot mai tare în piept.

- Nu, răspunde Ryan, scuturând din cap.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre vestiar. O să invoc crampe și sângerări și ciclu și tampoane și-o să tot rostesc cuvinte de genul *menstruație* până când profesorul o să-mi dea voie să plec de la oră. Dar chiar când ajung la un pas de intrarea în vestiar, silueta masivă a lui Ryan se profilează în fața mea.

- Unde crezi tu că te duci?

- Pleacă de-aici, îi zic.

Își îndreaptă degetul arătător spre mine.

- Tu faci parte din echipa asta și-o să ne ajuți până când vom trece cu bine proba.

- Nu, ripostez, mușcând cuvântul. Nu fac parte din echipa ta perfectă.

- Întoarce-te imediat.

- Uite care-i frumusețea traiului în America: nu mă poți obliga nici de-a naibii să fac ce nu vreau!

Și, cu asta, mă reped în el și pătrund în siguranța vestiarului.

Antrenorul ne-a trimis la vestiar mai devreme și eu m-am rezeptat să mă schimb. Din moment ce a intrat prima, Beth va fi una dintre primele fete care vor ieși. Eu și ea... avem o treabă rămasă neterminată. Ea mi-a lăsat echipa la ananghie, plus că mi-a stricat planul de a o invita să ieșim împreună.

O găsesc în vârful gradenelor din lemn, stând singură, cu spatele rezemat de peretele din BCA și cu picioarele întinse cât îi sunt de lungi. Părul negru îi e dat pe după umeri, iar cu degetele mari scrie ceva pe un telefon mobil. Un mic zâmbet îi arcuiește buzele. E o anume expresie pe fața lui Beth, una pe care n-am mai văzut-o până acum... una aproape pașnică.

Urc gradenele din două în două. Bufnetul sec al pașilor mei răsună cu ecou în sala de sport goală. Beth închide brusc telefonul și și-l îndeasă în buzunarul de la spate. Micul zâmbet și senzația de pace dispar în momentul în care ea își scoate, oficial, ghearele.

- Voi, elevii populari, n-ar trebui să binecuvântați masele cu prezența voastră în vestiar și să ne lăsați pe noi, ratații, să ne ascundem în tihnă?

- Trebuie să vorbim.

- Ei bine, eu vreau să fiu singură.

S-a notat, dar dac-o las singură, nu-mi ajută deloc la câștigarea pariului.

- Anul ăsta o să ți se pară foarte lung dacă tot respingi pe toată lumea. Eu te pot ajuta să te adaptezi, să știi.

Printr-o mișcare lentă, sexy, Beth își îndeasă după ureche părul ei mătășos.

- nșeleg. Ești amator de activități caritabile. Admirabil, dar cred c-o să mă lipsesc.

Cum o face, nu-mi dau seama, însă are un legănat hipnotic și o voce seducătoare capabile să mă determine, pentru câteva secunde, să uit de ce nu-mi place tipa. Abia apoi creierul meu îi recapitulează comentariile insultătoare. Ignorând faptul că-i admir trupul și-i ador sunetul vocii, mă așez pe un rând mai jos de ea.

Beth flutură din degete spre mine.

- Du-te, îmi zice, de parcă ar vorbi cu un câine. Ușș.

Trebuie să-mi joc cartea cu calm. Am făcut-o de atâtea ori. Să-mi pun în valoare farmecul. Să trec cu vederea faptul că mi-a dat papucii când am rugat-o să stea cu mine la ora de sport. Să mă prefac că n-aș fi avut nevoie să apelez la Lacy astfel încât să-mi ating scopul. Să-mi repet iar și iar în sinea mea că nu-mi pasă că ea a părăsit o echipă care depindea de ea.

– Îți stă drăguț, îi zic.

Ea își examinează dintr-o privire vestimentația: pantaloni negri – șic, mulați – și o altă cămașă albă descheiată la gât, numai că asta are mâneci bufante. Categorie nu e stilul ei vestimentar de când am întâlnit-o prima dată. La Gwen, hainele astea ar părea proaspăt luate de la o prezentare de modă. La Beth... mă fac să-mi fie dor de blugii cu găuri.

– Drăguț, ca pentru un clovn dintr-un circ ambulat. Unde vrei să bați?

Acolo unde m-ar lăsa, naibii, în pace.

– Hai să ieșim împreună.

– Încerci să înșfaci nepoata ca să-i faci impresie lui Scott sau o partidă de sex ca să-ți impresionezi prietenii?

Un mușchi al maxilarului îmi tresare, iar ochii ei atotvăzători prind mișcarea. Am ajuns să detest rânjetul ăsta răutăcios. Hai, fii drăguț. Chiar dacă ea nu e. Dacă mă enervez, asta n-o să mă ajute s-o câștig de partea mea. Plus că nu sunt chiar atât de departe de țintă.

– E o petrecere în aer liber vineri seară. Ar fi o bună ocazie să cunoști oameni, în loc să le dai cu flit.

Se apleacă și inspir mireasma inconfundabilă a trandafirilor.

– O să-ți încredințez un secret. Mie îmi cam place să le dau oamenilor cu flit. Asta se asortează cu atitudinea mea de *școala asta poate să se ducă naibii și să crape*.

Ce naiba o fi în neregulă la fata asta?

– Te mai întreb o dată: care ți-e jocul, Sportivule?

– Nu e niciun joc, îi răspund, prea grăbit, și încerc să-mi domolesc ritmul.

Ușa de la vestiare se deschide și aud râsete în timp ce lumea intra în sala de sport. Mai am câteva secunde ca să-i produc impresii până se vor umple tribunele.

- Ești drăguță, Beth, îi zic și dintr-odată îmi vine greu s-o privesc.

Chiar e drăguță. Mai mult decât drăguță. Îmi fixează pantofii cu privirea. Vino-ți în fire, Ryan. Ea e doar o provocare.

- Sunt drăguță? întrebă Beth, ridicând tonul, și-i zăresc cu coada ochiului pe ceilalți elevi urcând în tribună și ocupându-și locurile.

Pălăvrăgeala lor încetează, toți oprindu-se să urmărească scena dintre noi doi. Nu așa era vorba să se deruleze momentul.

- Sunt drăguță, repetă ea, suficient de tare ca s-o audă întreaga sală de sport.

Scânteia malefică din ochii ei mă informează că e mare amatoare de linșaj social.

- Asta-i cea mai bună replică pe care poți s-o găsești? Hai să derulăm pe repede înainte toată conversația asta, ca să nu-mi mai irosești timpul, mai zice, ridicând palma.

Și, chiar dacă literele s-au șters, eu tot pot să-mi citesc înfrângerea acolo: *nu poți*.

Tim Richardson imită șuieratul unei bombe căzute din ceri și-și folosește palmele pentru crearea exploziei.

- Praf și pulbere, Ry. Îmi face plăcere să aflu că fata cea nouă are anumite standarde. Când termini de jucat cu mingicarul, Beth, poți veni să te joci cu mine.

- Ia distanță, Tim, îl avertizez pe un ton scăzut, dar limpede.

Dacă Tim vrea să mă facă varză... bun, n-are decât, dar să n-o amestece pe Beth în asta.

- Fetele trebuie să fie tratate cu respect.

- Nu te prefac că încerci să mă aperi, mi-o trânteste Beth, privindu-mă cu ochii îngustați. Ești ofticit că nu-ți cad la picioare în adorație ca tot restul școlii ăsteia prăpădite.

Alte râsete din partea asistenței. Niște idioți. Ea tocmai le-a dat peste nas și lor.

- Nu poți să ții pasul, îmi șoptește ea. Stai naibii la distanță de mine.

Ba, pe naiba! Eu pot orice.

Antrenorul Knox suflă în fluier și întreaga clasă se întoarce cu la fața spre el.

- Ultimul punct pe ordinea zilei de azi. Avem nevoie să desemnați un băiat și o fată din ultimul an pentru prezidiul serbării de începere a anului. Mai întâi, băieții.

Se ridică mai multe mâini. Nu pot să țin pasul? Habar n-are cât se înșală!

- Mâinile sus dacă-l vreți pe Tim Richardson, cere antrenorul, clătinând afirmativ din cap la fiecare mână numărată.

Eu sunt regele în școala asta. Pot să câștig orice pariu, la orice oră. Să câștig orice joc. Dacă ea vrea să ne jucăm, hai să ne jucăm. Ea nu vrea să știe lumea că e nepoata lui Scott Risk. Skaterița m-a umilit și acum o să învețe că e corect din partea mea să i-o întorc.

- Și acum, fetele, anunță antrenorul.

Mâna îmi țâșnește în sus în același timp cu a tuturor celorlalți, dar nu vreau să-i las nimănui șansa de a propune un alt nume.

- Beth Risk.

Toate mâinile cad la loc. Toate privirile se plimbă grăbite între mine și Beth. Picioarele ei cad de pe bancă, unul imediat după celălalt: tronc, tronc.

- Ce-ai zis?

- Risk ai zis? mă întreabă Tim. Ca la Scott Risk? Ca la zeul baseballului care tocmai s-a mutat înapoi în orașul nostru?

Un val de șușoteli se revarsă peste elevii așezați în tribună. Numele lui Beth fiind subiectul fiecărei discuții șoptite. Neluându-l în seamă pe Tim, mă întorc spre Beth. Ochii ei albaștri dogores ca flăcările unui aparat de sudură. Ei, acum cine nu ține pasul?

- Nu, exclamă ea, scuturând din cap. Nu poți.

- Ba da, o contrazic, fiindcă ador să înving. Ba pot.

- Te propun pe tine, Beth Risk, pentru prezidiul serbării de începere a anului.

- Susțin propunerea, anunță Gwen, cu un zâmbet luminos lipit pe față, și stegulețul de alarmă se înalță imediat.

Ea își dorea să fie regina balului încă de când avea trei ani.

Beth se smucește de pe bancă și o izbește cu piciorul ca un țânc pradă unei crize de isterie.

- Nu, nu poți. Propune-te pe tine.

- Nu-i problemă, răspunde Gwen. Am fost deja propusă la prima și la a doua oră.

– Și eu la fel, o informez pe Beth, bătând din sprâncene spre ea. Am putea defila împreună pe teren. N-ar fi drăguț?

Beth rămâne complet nemișcată, cu buzele ușor pleoștite și mâinile depărtate de-o parte și de cealaltă a corpului, cu degetele răsfirate. În sfârșit, am încuiat-o pe fata care mă tot încuie de atâtea săptămâni.

Profesorul Knox bate din palme ca să ne capteze atenția.

– Toți cei care sunt pentru ca Beth să facă parte din prezidiul balului să ridice mâinile.

Toți ochii sunt pe Beth și toată clasa ridică mâinile. Toată lumea, în afara lui Lacy. Privirea ei învăpăiată mă străpunge, însă gura îi rămâne închisă.

– Cine este contra, întreabă profesorul.

– Eu, urlă Beth.

Iar eu zâmbesc. Ador să înving.

– Felicitări, rostește antrenorul Knox, pe un ton plictisit. Ești membră în prezidiul balului.

– Ce dracu' v-a apucat pe toți?

Profesorul Knox o țintuiește cu degetul arătător.

– Stai jos și controlează-ți limbajul.

Se aude soneria. Beth își înșfacă ghiozdanul și se apleacă spre mine.

– Ești ca și mort!

BETH

Arogantul ăsta... ce succes are! E exasperant felul în care-l adulează toți. Ryan încoace. Ryan încolo. Ryan e un zeu. Ryaft e un idiot afurisit. Am mai cunoscut tipi ca el. Ce naiba, unuia i-am și tras-o. Sau, mai degrabă, el mi-a cam tras-o mie. Nu mai sunt o prostituată și n-o să mai cad pe spate după chestii care arată drăguț.

Profesoara noastră de analiză matematică, una cu părul tapat ca-n anii optzeci, ne privește pe deasupra ochelarilor ei gigantici,

– Când vă spun numele, veniți în fața clasei și scrieți pe tablă ce-ați lucrat.

Scrutează sala cu privirea.

– Morgan Adams, Sarah Janes, Gwen Gardner și Beth Risk.

Capul mi se izbește de peretele din spatele meu. Fir-ar a naibii. Asta-i greșeala lui Scott. Prostul de îndrumător i-a zis lui Scott că n-aș putea ține pasul cu materia asta, dar Scott a insistat să fiu înscrisă la cursul pentru avansați. Mi-a explicat mai târziu, în aceeași zi, la tofu și la porcăria aia verde pe care nevastă-sa a insistat s-o numească masă de seară, că mă făcea să-mi sporesc așteptările față de mine însămi.

– Așadar, e adevărat, spune cineva, din primele bănci. Numele tău de familie e Risk.

Zang. Zang. Zgomotul lanțurilor care-mi strivesc plămâni îmi reverberează prin țeastă. După micul spectacol dat de Ryan în sala de sport, toată școala şușotește când trec eu și de data asta nu e din cauză că sunt ciudățenia liceului. Nu, se şușotește din motive cu mult mai grave. Privirile lor invidioase, cercetătoare, mă examinează pentru că vor să mă cunoască; sau, mai degrabă, pe unchiul meu.

– Ești rudă cu Scott Risk? se interesează o fată șatenă, tunsă scurt.

Toată clasa e cu ochii pe mine. Palmele încep să-mi transpire.

– Domnișoară Risk? mă îmboldește profesoara.

Nu-mi dau seama pentru ce anume: pentru că sunt singura care nu m-am dus încă în față sau pentru că n-am răspuns la întrebare. Fixez cu privirea foile goale ale caietului. Panica îmi împinge inima până dincolo de coaste.

- Ce să fac?

Buzele profesoarei se subțiază într-un rânjet mios.

- Ce-ar fi să începi să satisfaci curiozitatea colegilor dumitale?

În prima zi de școală, Scott s-a întâlnit în particular cu profesorii mei, ca să *fie sigur că sunt pe cele mai bune mâini cu putință*. Vrăjitoarea asta a cochetat cu el până când i-a smuls un autograf. Probabil că și-a tatuat pe cur mutra lui.

Picături de sudoare încep să mi se formeze la ceafă, la rădăcina părului, și lumea se clatină. E prea mult: prea multe schimbări. Am pierdut-o pe mama. L-am pierdut pe Isaiah. Mi-am pierdut căminul. M-am străduit. Zău că m-am străduit. Am bântuit pe coridoarele școlii ca o arătare de circ singuratică. Și iată că răspunsul ăsta o să schimbe iarăși totul.

- Da.

Șoapte și comentarii vuiesc prin clasă ca vântul prevestitor de furtună. Profesoara noastră devine atipic de voioasă.

- Sunt convinsă că lui Beth i-ar face mare plăcere să vă răspundă la întrebările despre unchiul ei în afara orelor. Și acum, domnișoară Risk, vrei, te rog, să vii și să scrii pe tablă rezolvarea ecuației de azi?

- Nu, îi răspund pe negândite.

Nu, la ambele fraze ale ei. N-o să răspund întrebărilor nimănui și n-o să mă duc să scriu rezolvarea. Replica mea reduce clasa la tăcere.

- Poftim? întrebă ea.

Privesc din nou foile mele goale. Nici de-a naibii n-o să mă duc la tabla aia ștearsă și să fac martoră toată școala la eșecul nepotei marelui Scott Risk, fiindcă sunt o tâmpită.

- Nu vin să scriu rezolvarea pe tablă.

Se aude soneria, iar chipul profesoarei mele dă o nouă semnificație termenului de *culmea furiei*. Încă alte câteva kilograme de lanțuri mi se aștern în stomac. Am făcut-o și pe-asta: i-am încălcat regulile lui Scott, într-o manieră extrem de publică. Oare cum de-am putut să-i fac mamei una ca asta?

- Domnișoară Risk, mă cheamă ea, de la catedră, în timp ce restul elevilor se scurg afară.

Mă duc, știind că rahatul în care mă aflu e prea adânc, încât să-i permit o scenă cu spectatori.

- Hai să discutăm câteva reguli, adaugă ea.

Le *discută* timp îndelungat, iar când, în sfârșit, îmi dă voie să plec, cobor treptele în goană. Scott mi-a dat de înțeles cât se poate de limpede că nu trebuie să pierd niciodată autobuzul. Imaginea autobuzelor cu motoarele pornite mă întâmpină când ajung la parter și privesc pe fereastră. Mai am câteva secunde până când pleacă.

Un fluierat strident îmi atrage atenția. Ryan stă rezemat de ultimul dulap din vestiar, cu un rânjete de dobitoc pe față. Își ridică mâna dreaptă și-mi arată palma. Pe ea e scris cuvântul care mă împinge să vomit: *pot*.

Autobuzele încep să se pună în mișcare. Ryan își lasă mâna în jos și iese, cu pași apăsați, pe ușă.

Sala de forță se umple de hohote groase, guturale, de râs, când Chris își desprinde foaia cu *Dă-mi un șut* pe care i-a lipit-o Logan pe spinare. Râsetele se întesesc când Chris face hârtia cocoloș, o azvârle în Logan și-i face semn să ia distanță.

– Așa, fetelor, rostește profesorul de sport, izbind cu mâna într-unul dintre dulapurile noastre, ca să ne capteze atenția. Am lista pe săptămâna asta pentru sala de studiu.

Râsetele se transformă în gemete. Profesorul e foarte serios când vine vorba despre calificativele noastre. În fiecare săptămână îi pisează la cap pe profesorii noștri, cerându-le rapoarte despre evoluție, și dacă vede că mediile au o cât de mică tendință de scădere, ne potcovește cu meditații după ore. Îmi șterg palmele cu un prosop și mă pregătesc să mă întind pe spate, ca să-mi termin ridicările de greutate. N-oi fi eu Logan, dar tot îmi mențin calificativele la un nivel acceptabil.

– Allen, Niles și Jones.

Chris își lasă capul pe spate și scoate un geamăt.

– Naiba să le ia de științe naturale!

Plesnesc cu prosopul către el.

– Distracție plăcută!

Nimic nu poate să-mi diminueze buna dispoziție. În sfârșit, m-am arătat mai tare decât Beth. Și cam era momentul, ce naiba! Nimeni nu m-a mai ținut la respect atât de mult timp.

– Du-te naibii, Ryan! ripostează Chris și, fără să mai privească înapoi, iese din sală.

– Stone! strigă profesorul.

– Da?

Profesorul îmi aruncă o privire neobișnuită și împunge cu degetul mare în direcția în care tocmai a plecat Chris.

– Sala de studiu.

– Pentru ce? mă mir eu, fiindcă mediile mele sunt foarte bune.

– Profesoara ta de engleză te-a solicitat, răspunde el, ridicând din umeri.

O ripostă din partea mea mi-ar atrage un număr de flotări sau de tururi de alergat, așa că-mi înghit orice comentariu și ies din

sală, pornind pe coridoarele pustii. Când, în cele din urmă, ajung în sala de studiu, sunt imediat întâmpinat de chicotelile lui Chris. Se lasă pe spătarul scaunului, ignorând cartea de științele naturii din fața lui.

– Viața mea tocmai a devenit mai frumoasă!

Dacă n-ar fi fost în sală profesorii și preparatorii, i-aș fi spus eu unde să și-o bage.

– Aici, Ryan, mă strigă doamna Rowe, făcându-mi semne cu mâna de parcă aș fi fost de cealaltă parte a unui stadion. Părul ei are azi o nuanță verde. Îmi mișc bărbia ca să-i dau de înțeles că am auzit-o și mă îndrept spre pupitrul ei. Mă strecor pe un scaun lângă ea.

– Am trecut testul și mi-am predat lucrările, îi zic, dar ea își flutură mâna prin aer.

– A, dar nu ești aici din cauza mediilor tale.

Îmi îngustez privirea, iar mușchii mi se încordează.

– Și-atunci, de ce sunt aici?

Frunzărește un teanc de hârtii, căutând ceva. Posibil, propria minte.

– Dirigintele vostru a zis că putem să vă solicităm pentru orice problemă școlară. Și nu trebuie să fie ceva de rău. Încetează cu comportamentul ăsta pesimist.

Pesimist?

– Îmi pierd antrenamentul la sala de forță.

– Așa este, încuviințează ea, în timp ce extrage din teanc povestea mea despre George, cel devenit zombi. Nu ți-ai depus lucrarea pentru concursul literar. Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze în privința asta e ratarea unei ocazii de a obține o bursă pentru facultate. Dacă ai câștiga concursul acesta, ai putea primi un ajutor financiar pentru orice școală ai alege din Kentucky. Nu o bursă care să acopere costurile în întregime, dar tot ar fi ceva.

– Nu mă duc la facultate, îi răspund, categoric.

Încremenește și se holbează la mine de parcă tocmai i-aș fi anunțat moartea iminentă.

– De ce?

Îi arăt tricoul de pe mine. Doamna asta are contact cu realitatea?

– Eu sunt jucător de baseball. Așa că o să joc baseball.

- Poți să joci baseball și din facultate, Ryan...

Ezită, apoi îmi pune lucrarea în față.

- Este cea mai strașnică scriere din câte am văzut din partea vreunui elev de liceu. De când mă știu. Nu ți-a trecut prin gând că ești ceva mai mult decât un jucător de baseball?

Deschid gura ca să-i răspund, dar nu iese absolut niciun sunet, ceea ce mă șochează și mă determină s-o închid la loc. Minte mi-e goală de orice gând. Eu sunt un jucător de baseball. Unul al naibii de bun. Nu e de ajuns?

- Ai citit măcar informațiile pe care ți le-am trimis despre concursul pe stat? De trei ani îți tot urmăresc obsedantele eforturi de a ieși învingător. Nu te interesează să învingi și în competiția asta?

Nu răspund nimic; în schimb, mă înroșesc la față. Doamna Rowe tocmai mi-a lansat o provocare și are tot dreptul s-o facă. Eu n-am citit documentele primite de la ea. Nici măcar nu m-am gândit la concurs, din seara în care m-a anunțat pentru prima dată că m-am calificat în finală.

- Am senzația că ți-a plăcut s-o scrii. E prea bună, ca să nu-ți fi plăcut.

Are dreptate, încă o dată. Chiar mi-a plăcut. Să găsesc toate cuvintele alea, să pătrund în mintea lui George... Fixez cu privirea foile scoase la imprimantă... am simțit-o ca pe o eliberare. Exact ca în clipa în care îmi ocup locul la postul aruncătorului, înainte de începerea partidei, când începe să se instaleze tensiunea. Momentul acela în care suntem numai eu, mingea și mânușa în care trebuie să arunc.

Și se întrebă ce s-o fi întâmplat cu lumea din jurul lui. Oare și ea s-o fi prăbușit în haos? Să-și fi încetat totul existența de până atunci, exact așa cum viața lui picase în neant? Sau restul lumii și-o fi continuat cursul normal, fiindcă, la urma urmei, locul lui în cadrul ei nu contase niciodată cu adevărat?

Cuvintele scrise de mine mă privesc de parcă m-ar acuza. O durere sâcâitoare îmi împunge măruntaiele. Sunt mândru de cuvintele astea, iar negarea concursului ar însemna, într-un fel, să

neg o parte din mine. Cât timp am stat în fața computerului, n-au mai existat secrete, nici complicații; doar un univers asupra căruia puteam să am controlul.

– Ca să poți intra în cursa pentru premiu, continuă doamna Rowe, ai nevoie să scrii o nuvelă cu început și sfârșit și s-o predai cu o săptămână înainte de competiție. Totuși, participarea ta este necesară în ziua respectivă, fiindcă atunci vei primi aprecierile critice pentru lucrarea ta și te vei întâlni cu cadre didactice de la universități de pe toată întinderea statului. E vorba despre o singură zi. O singură sâmbătă.

Aud în minte vocea tatălui meu.

– În zilele de sâmbătă am meciuri, îi răspund, aruncând o privire spre Chris, care mă urmărește atent. Oare cât o auzi el din conversația asta? Echipa mea se bazează pe mine, adaug.

Ea bate ușor cu palma peste foile care se odihnesc în fața mea.

– Hai să lăsăm fleacurile, bine? Transformă începutul ăsta de patru pagini într-o nuvelă așa cum trebuie. Eu pot să te scot de la toate antrenamentele din sala de forță sau tu poți să-mi promiți c-o s-o scrii acasă, în timpul tău liber. Alegerea îți aparține.

Și e una pentru care n-am de ce să mă mai gândesc.

– O s-o scriu în timpul meu liber.

– Bun, exclamă ea și ochii i se luminează. Dar o să te țin oricum în ora următoare. Vreau să începi chiar acum.

BETH

Allison are un Mercedes. Cu tapițeria din piele. Exteriorul, negru ca smoala. Isaiah s-ar înfierbânta tot și s-ar apuca să-și bată capul cu toate fleacurile de sub capotă. Ea conduce cu viteză pe drumurile lăturalnice de țară și de vreo două ori simt cum mi se prăbușește stomacul, ca și cum aș fi într-un montagne-russe.

– Miroși a fum, îmi spune Allison.

E îmbrăcată într-un costum roșu, protocolar, și în picioare are o pereche de pantofi negri cu tocuri cui. Și-a prins părul blond într-un coc dureros de strâns. Poate că de-aia o fi atât de crispată.

Cât timp am așteptat-o pe Allison să se smulgă de la întrunirea Comitetului feminin pentru planificare familială, am fumat una dintre țigările pe care le-am cerșit de la un băiat amator de droguri, înainte de incidentul de la ora de analiză matematică. Speram că m-ar putea ajuta să trec peste cearta mea cu Ryan. Nu știu de ce, dar faptul că am urlat la el m-a făcut să mă simt de rahat. Cam la fel cum mă simt după ce mă cert cu Isaiah.

– Asta poate în capul tău.

– Miroși a fum când te întorci acasă de la școală. Scott poate o prefera să nu ia asta în seamă, dar n-o să lase neobservată mica ta ispravă de la oră.

Allison pătrunde pe impresionanta alee din mijlocul pădurii și observă că o privesc.

– Chiar așa. A sunat profesoara ta.

Fir-ar. Habar n-am cum aș putea să mă scot la faza asta.

Scott și Allison locuiesc într-o casă albă, cu un etaj și o verandă care o înconjoară în întregime. Seamănă cu una dintre alea pe care le vezi în filmele despre Războiul de Secesiune, pline de bogătani proprietari de plantații. Pe o parte, casa e împrejmuțată de copaci. Partea cealaltă dă spre o pășune deschisă, cu un hambar pe ea.

Allison oprește mașina în fața garajului cu patru locuri și mă înhață de încheietură înainte să pot țâșni afară.

– Ai cumva idee cât de jenant a fost pentru mine să plec de la întrunire din cauză că ai sunat tu? Aici e un orașel mic. Profesorii tăi aparțin de aceeași parohie ca și noi. Cât crezi c-o să mai dureze până

să-și dea toată lumea seama ce pericol reprezintă? N-o să te las să ne distrugi viețile!

– Ia-ți mâna de pe mine!

Privirea mi se mută fulgerător de la degete la ochii ei. Nimeni n-are voie să mă atingă pe mine. Ea îmi dă drumul la încheietură ca și cum ar arde.

– De ce nu pleci? Până și Scott își dă seama că ești nefericită.

Pun pariu că Scott își dă seama și despre ea că e nefericită. Niciodată nu mi l-aș fi închipuit cu una ca ea. Manichiurată. Cizelată. Neînduplecată.

– Te-a surprins că n-a fost greu de prins în laț?

– Ce?

– Când i-ai – mimez în bătaie de joc ghilimelele cu degetele – *mărturisit* că ești gravidă, te-a surprins rapiditatea cu care te-a cerut de nevastă? Scott mereu a avut o slăbiciune pentru bebeluși. Altfel, de ce s-ar fi însurat cu tine?

Un val de sânge îi înroșește decolteul și-și repede mâinile spre gât.

– Nici măcar nu înțeleg ce vrei să mă întrebi, zice, apoi își drege glasul, evident fâstâcită. Iar Scott nu are o slăbiciune pentru bebeluși.

Oare n-a discutat niciodată serios cu bărbatul cu care s-a măritat?

– Dacă n-ar fi fost mama, el ar fi luat de nevastă jumătate dintre fetele cu care și-a tras-o în campingul nostru de rulote!

Și nici măcar n-a fost vorba să devină tatic.

– Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit.

Buzele i se schimonosesc și mârâie la mine printre ele.

– Ieși!

– Cu mare bucurie!

Deschid portiera, cobor, o trântesc, apoi repet procedura cu ușa de la intrarea casei lui Scott. Dar chiar înainte să pot ajunge la dormitorul pentru oaspeți pe care Scott l-a proclamat ca fiind camera mea, Allison intră în casă cu pași apăsați, trântind ușa de la intrare cu tot atâta forță ca și mine, dacă nu și mai și.

Scott deschide ușa de la biroul lui: încăperea situată de cealaltă parte a holului față de dormitorul meu. E în cămașa lui apretată cu guler răsfrânt. Fir-ar. S-a întors acasă devreme de la *munca în vânzări*, de la fabrica de bâte din Louisville. Se încruntă, împreunându-și sprâncenele.

– Ce naiba se petrece?

Allison mă arată cu degetul.

– Scapă de ea.

Scott își proptește mâinile în șolduri.

– Allison...

– Ți-ai tras-o cu fete prin campingurile de rulote?

În apărarea mea, precizez că nu asta e ceea ce am spus, însă până și eu știu când e cazul să-mi țin gura închisă. Fața lui Scott se înroșește, apoi se învinețește.

– Nu.

Allison se apucă de ghemul de păr de pe cap și cocul ei perfect se destramă.

– Hai să lăsăm campingurile de rulote. Nu-mi vine să cred că i-ai spus ei. Mi-ai promis că n-o să spui nimănui, exclamă, și o mână îi coboară spre abdomen.

Fir-ar să fie! Am nimerit-o... oarecum. Într-adevăr, ea i-a spus că e gravidă, doar că n-a mințit, așa cum am presupus eu. A fost gravidă, după care a pierdut sarcina. Dacă-ș fi știut, în ruptul capului nu i-aș fi spus chestiile alea. Sentimentul de vinovăție îmi face greață.

– Stai puțin! Eu nu i-am spus nimic!

Scott întinde mâna spre Allison, dar îi rămâne încremenită în aer când ea face un pas înapoi. Încearcă încă o dată și, văzând că ea rămâne nemișcată, o cuprinde în brațe, trăgând-o aproape. Își coboară buzele spre urechea ei și-mi dau seama că îi șoptește ceva. Umerii lui Allison tremură, iar eu mă simt ca un voyeur, un spectator nepoftit la această scenă intimă.

Mă strecor în camera mea și încerc să închid ușa fără să fac vreun zgomot. Soarele strălucește prin cei doi pereți din geamuri. Suindu-mă în mijlocul patului, îmi ridic genunchii la piept și mă fac ghem. Detest casa asta. Are prea multe geamuri. Toate, din podea până-n tavan. Toate, descoperite. Toate mă fac să mă simt... expusă.

RYAN

Sunt în garaj, în fața biroului tatii, și mă pregătesc pentru iminenta discuție. Documentele pentru înscrierea la concursul literar sunt strâns rulate în mâna mea stângă. Ciocănesc de două ori în ușa și tata îmi zice să intru.

În afara scaunului pe care stă, tata a meșterit tot ce se află în încăperea asta: biroul cromat și dulapul pentru acte din același material, suportul pentru imprimantă, masa mare și ornamentată pe care-și etalează teancul de proiecte pentru clienții lui. A împușcat cu mâna lui cei doi cerbi ale căror capete tronează pe perete. Instalația de climatizare se pune în funcțiune și vreo două foi aflate în apropierea orificiului de ventilație din podea flutură și se îndoieie una peste alta.

Tata își păstrează biroul ordonat, îngrijit și controlat. Își ridică privirea spre mine, apoi și-o lasă la loc pe manualul legat de pe biroul lui. S-a descotorosit de cravată, dar tot are pe el cămășa albă purtată la muncă.

– Cu ce pot să-ți fiu de folos, Ryan?

Mă așez pe scaunul din fața lui și-mi caut cuvintele. Înainte de plecarea lui Mark, n-am avut niciodată dificultăți când a fost să stau de vorbă cu tata. Cuvintele îmi veneau cu ușurință. Acum, îmi vin greu. Fixez cu privirea foile înfășurate laolaltă în mâna mea. Nu e bine. De când a plecat Mark, scrierea cuvintelor mi-a făcut viața un picuș mai acceptabilă.

– Ți-aduci aminte de tema de anul trecut, cu nuvela?

Mă privește nedumerit și se scarpină la ceafă.

Becul se aprinde, iar el face un semn de încuviințare din cap și se întoarce la studierea manualului.

– Ai scris despre un aruncător care s-a întors din morți, sau cam așa ceva, nu?

De fapt, era vorba despre un aruncător care și-a vândut sufletul diavolului, în schimbul unui sezon cu evoluții perfecte, dar n-am venit aici ca să-l contrazic.

– Ce-a zis profesoara ta de engleză, ți-a făcut capul mare? Că e prea mult sânge?

Îmi simt gura uscată și înghit.

– Nu. Eu... ăăă., m-am calificat în finala concursului literar.

Cu asta îi captez atenția.

– Te-ai înscris la un concurs literar?

– Nu eu. Doamna Rowe ne-a înscris pe toți din clasă în faza pe stat a concursului. Înscrierea a fost liberă pentru toți elevii de liceu care nu aveau să se înscrie în primăvara aia. Juriul a citit lucrările vara trecută și eu am ajuns în finală.

Clipește și zâmbetul întârzie să-i apară, dar în cele din urmă zâmbeste să se contureze.

– Felicitări. Mamei tale i-ai spus? Ea adoră să afle că ai rezultate bune la școală.

– Nu, tată, nu încă. Am vrut să-ți spun ție mai întâi.

Aș fi vrut să-i anunț pe amândoi în același timp, numai că, de când a plecat Mark, nu prea mai poți să-i găsești în aceeași cameră împreună.

– Ar fi bine să-i spui, mă sfătuiește el, însă zâmbetul îi dispare și-și abate privirea. Vestea o s-o facă fericită.

– O să-i spun.

Inspir scurt. Pot s-o fac și pe-asta.

– O să mai fie o etapă a concursului peste vreo două săptămâni, în Lexington. Trebuie să fiu acolo ca să câștig.

– Vă asigură doamna Rowe transportul sau școala vă lasă să va descurcați pe cont propriu?

– E într-o sâmbătă, așa că pot să mă duc eu cu mașina.

– Într-o sâmbătă, repetă tata. S-a supărat doamna Rowe când i-ai spus că nu poți să te duci? Dacă e așa, o să vorbesc eu cu ea. N-are niciun motiv să-ți poarte pică pentru asta. Poate ți-o lua locul vreunul dintre ceilalți elevi ai ei.

Își destinde poziția pe scaun și-și împreunează mâinile pe burtă.

– L-am văzut pe Scott Risk ieri, la meciul tău. N-a stat mult, din cauza unor obligații familiale, dar te-a văzut aruncând și a fost realmente impresionat. A pomenit despre un cantonament pe care ar putea să-l organizeze cei de la Yankees în toamna asta. Știu ce-o să spui – *nu vreau la Yankees* – dar odată ce-ți vei dovedi valoarea, vei putea să te transferi la altă echipă.

Mintea îmi e ca un vârtej. Scott Risk m-a văzut jucând. Ceea ce e grozav, dar și ciudat. Grozav, pentru că Scott cunoaște destui

oameni: mai precis, agenți de jucători. Ciudat, deoarece aş fi fost în stare să pariez că Beth m-a făcut praf în fața unchiului ei.

Dar nu e important. Sau este, dar nu acum. Am venit aici ca să discutăm despre concursul literar. Un concurs pe care tata nu l-a luat niciodată în calcul.

– Eu cred că ar trebui să particip. Pot să joc în meciul de joi și să-l las pe unul dintre ceilalți doi aruncători din lot să intre în locul meu sâmbătă.

Tata își încrețește fruntea.

– De ce-ai vrea să faci una ca asta? Meciurile cele mai importante sunt programate sâmbăta.

Ridic din umeri.

– Doamna Rowe zice că or să fie la concurs o mulțime de recrutori pentru facultăți și că foarte mulți dintre finaliști câștigă burse de studii. Mi-am zis că aş putea să obțin vreo bursă sportivă și s-o combin cu cine știe ce bursă aş mai putea să câștig din competiția asta cu scrisul și așa n-ai mai avea mult de plătit.

Tata ridică o mână ca să mă întrerupă.

– Ia stai. Oprește-te. Recrutori pentru facultăți și burse? Câni ți-a păsat ție de așa ceva?

Înainte discuției mele cu doamna Rowe, niciodată.

– Tu cu Mark ați vizitat mai multe facultăți. N-am discutat până acum despre asta, așa că m-am gândit că ar fi o ocazie bună să...

Tata se înroșește la față și-și rostește următoarea replică parcă scuipând-o.

– La el a fost altceva. Nu se poate să intri în NFL direct din liceu. A trebuit să se ducă mai întâi la facultate. Tu poți să intri în echipa secundă imediat după școală. Ce naiba, Ryan! Poți să intri direct în prima echipă!

– Dar Mark zicea...

– Nu mai pronunța numele acesta în prezența mea! Tu nu te vei duce la concurs. Am încheiat discuția.

Ba nu, n-ai încheiat nicio discuție.

– Tată...

Tata ridică un plic de pe birou și-l azvârle spre mine.

– O alocație de două sute de dolari pe lună pentru mașină, ca să-ți poți vedea de antrenamente și de meciuri.

Plicul îmi aterizează în poală și simt o încordare în gât.

– Plata pentru asigurarea mașinii tale, pentru cotizația sportivă, echipamente, costuri de transport, taxe pentru ligă...

– Tată...

Încerc să-l opresc, însă el nu se lasă.

– Benzină pentru Jeep, antrenamentele particulare... te-am susținut timp de șaptesprezece ani!

Furia din interior mi se declanșează brusc.

– Ți-am zis că mi-aș lua un serviciu!

– Asta e serviciul tău! urlă tata, izbind cu pumnul în birou, exact așa cum pune capăt discuțiilor un judecător în sala tribunalului.

Un teanc de hârtii aflat la margine cade pe podea.

Tăcere. Ne fixăm reciproc cu privirea. Fără să clipim. Fără să ne clintim. Atmosfera se umple de o încordare apăsătoare.

Tata mătură cu privirea biroul și inspiră adânc.

– Tu vrei să-ți irosești patru ani din viață mergând la școală, când ai putea să fii pe teren și să joci baseball pe bani? Uită-te la Scott Risk. A apărut de nicăieri și vezi ce-a ajuns? Tu nu pornești de la zero. Tu ai o serie de avantaje pe care el nu le-a avut niciodată. Gândește-te la ce poți să faci din viața ta.

Strâng în pumn documentele pentru înscriere, făcându-le să trosnească. Oare e corect? O fi corect din partea mea, chiar dacă e vorba despre un singur meci, să trag chiulul de la ceva pentru care părinții mei s-au sacrificat și au trudit atât?

Pe lângă asta, e vorba despre baseball. Baseballul e viața mea... prin propria opțiune. Și-atunci, pentru ce ne mai certăm?

– Ryan...

Vocea tatii se frânge; își trece o mână peste față.

– Ryan... îmi pare rău. Pentru că am urlat, adaugă, apoi șovăie pentru o clipă. Sunt unele probleme la muncă... unele probleme cu mama ta...

Eu cu tata... nu ne-am certat niciodată. Lucru ciudat, presupun. Știu o mulțime de băieți care se tot iau în bețe cu tații lor. Nu e cazul meu. Tata nu mi-a impus niciodată o oră la care să fiu acasă. E de părere că sunt îndeajuns de responsabil ca să hotărâsc singur în ce buclucuri vreau să mă vâr și zice că, dacă mă afund prea mult, sunt suficient de deștept ca să mă scot din ele. El m-a încurajat la fiecare

pas al drumului meu în baseball. Mai mult decât ar face-o vreodată majoritatea altor părinți. Tata are grijă de mine, iar acum, în problema asta... în problema asta, iată-l având încă o dată grijă de mine.

Clatin aprobator de câteva ori din cap înainte să vorbesc, încuviințând ceva, dar nu știu ce anume. Orice ar face să înceteze neînțelegerea asta.

– Mda. Nu-i nimic. Vina a fost a mea, îi zic, mototolind hârtiile în mână. Ai dreptate. Asta... adaug, ridicând cocoloșul de hârtie, asta nu înseamnă nimic. Ba, chiar, e o prostie.

Tata se forțează să zâmbească.

– Nicio problemă. Du-te înăuntru și spune-i mamei tale. O să fie entuziasmată.

Mă ridic să plec, străduindu-mă să nu iau în seamă senzația de gol din piept.

– Ryan, mă strigă tata, chiar când ajung la ușă și întorc capul spre el. Fă-mi un serviciu... nu-i mai spune mamei tale despre ultima etapă a concursului. A cam fost cu nervii la pământ în ultima vreme.

– Sigur, încuviințez eu.

Și ce rost ar avea să-i spun? Mama are felul ei de a-și da seama când sunt nesincer și nu ard de nerăbdare să descopăr că vorbele pe care tocmai le-am rostit către tata nu constituie decât o minciună.

BETH

Ceasul arată nouă și patruzeci și cinci, iar Isaiah iese de la muncă la zece. Degetul meu, oprit pe butonul de apelare rapidă, amorțește. Soarele a apus de ceva vreme, lăsând camera în întuneric. Nu m-am mișcat din locul meu de pe pat. Scott n-a intrat. Nici Allison. Nici ca să-mi țină predici despre școală, nici ca să mă certe pentru că am urlat la Allison, nici ca să mă cheme la cină.

În două rânduri am icnit, fără să am ce să vomit. Scott o s-o arunce pe mama în închisoare. Probabil că a sunat deja la poliție. Și știți care-i ironia în tot coșmarul ăsta? Că eu am încercat. Am încercat și-am dat greș. Închipuiți-vă.

La ora zece, o să-l sun pe Isaiah și-o să-i zic să vină să mă ia. O să mergem pe litoral. O să fugim. Păcat că n-o pot convinge pe mama să vină cu noi. Împreună cu Isaiah, aș putea s-o iau înainte s-o salte polițiștii.

Ridic fruntea și un val de speranță îmi inundă trupul, făcându-mă să amețesc. Aș putea s-o conving pe mama să plece. Am putea să plecăm de-aici... împreună.

Cineva bate în ușă. Îmi strecor telefonul pe sub așternuturi.

– Da.

Scott intră în cameră și aprinde lumina. E într-un tricou negru și o pereche de blugi. Pentru prima oară, mi se pare că zăresc ceva din puștiul care avea grijă de mine când eram mică și, nesăbuită, inima mea reacționează. Mă ridic din pat. Trebuie să-i spun că-mi pare rău.

– Scott...

Fixându-și privirea pe covor, mă întrerupe.

– N-am chef acum să te aud plângându-te. Dacă mai vorbești vreodată cu Allison, o să am grijă s-o regreți. E soția mea și o iubesc.

Încuviințez din cap, însă Scott nu mă privește ca să vadă asta.

Își scoate portofelul și trânteste pe măsuta pentru toaletă o carte de vizită. Numele și numărul sunt ale ofițerului răspunzător de supravegherea mamei în perioada de eliberare condiționată.

– Am discutat cu el astă-seară. Simpatice tip. Știai că mama ta riscă o pedeapsă de zece ani în cazul în care o dă în bară cu eliberarea condiționată? Zece ani. Asta fără ca măcar să punem la

socoteală ce acuzații i-ar mai aduce dacă le-aș spune eu ce știu. Tu alegi, Elisabeth. Oricum ar fi, tu locuiești aici până când împlinești optsprezece ani. De faptele tale depinde dacă mama ta ajunge la închisoare sau nu.

Sentimentul de ușurare care mă cuprinde mă face să mă simt dintr-odată slăbită. El n-a trimis-o pe mama la închisoare. Nu încă. Iar eu încă mai pot s-o scot la capăt. Tot felul de variante îmi trec în goană prin minte. Trebuie să găsesc cum să ajung în Louisville, s-o conving pe mama să plece cu mine, după care să-l iau în echipă pe Isaiah...

– Ultima șansă, se aude vocea lui Scott, întrerupându-mi gândurilc. De data asta, vreau perfecțiunea!

Izbește cu palma în măsuța pentru toaletă și ultima țigară pe care am cerșit-o se rostogolește afară dintr-o mapă, până pe podea. Fir-ar.

Scott se lasă pe vine și se holbează la țigară, înainte de a o ridica de acolo. Se comportă de parcă ar fi cu marijuana, nu cu tutun. De tot rahatul. Ca și cum ar fi o seringă plină cu heroină.

– Pot să-ți explic...

La drept vorbind, nu pot. Doar că l-am auzit pe Noah folosind expresia asta față de Echo și l-a ajutat să câștige timp.

Când se ridică, mâna îi tremură. Tatii obișnuiau să-i tremure mâinile.

– Asta e o porcărie. Eu te aduc în casa mea...

Ezită și-l văd că se străduiește să-și înfrâneze furia. Ceea ce mă sperie e că nu vrea să mă privească în față.

– Îți dau un cămin, iar tu nu ai nici măcar decența de a încerca să-mi respecti regulile.

Furia rece mă înspăimântă. Bețivii, idioții, cei care izbucnesc cu ușurință... cu toțiăștia mă pot descurca. Știu când e momentul să mă feresc din calea lor. Dar cei care-și rețin furia în interiorul lor, bărbații care gândesc ce fac și cum fac, ei sunt cei care mă înfricoșează. Ei sunt cei care provoacă răni. O voce firavă, o voce care seamănă mult cu a mea din vremea când eram mică, îi murmură cu gingășie că Scott nu mi-ar face niciodată vreun rău. Că el a fost protectorul nostru. A fost odată. Pe bărbatul din față mea nu-l recunosc.

- Am încercat, șoptesc eu.

- Porcării! urlă Scott, atât de tare, încât cristalele abajurului zornăie.

Tresar și fac un pas înapoi.

- Ai făcut tot posibilul, continuă el, ca să ne amărăști viața, mie și lui Allison!

Înghit în sec. Amantul mamei, Trent, tot așa a început. A intrat în apartament, întru totul calm și imperturbabil, dar cu furia clocotind pe dinăuntru. Pe urmă, a urlat. După care a început să lovească.

Și tata avea genul ăsta de furie. La fel și bunicul. Inima mi se zbate înnebunită în piept în timp ce Scott zdrobește țigara în pumn. Pentru prima oară, își ridică privirea spre mine.

- Dumnezeuule, tremuri!

Pornește spre mine, iar eu mai bat în retragere cu un pas. Mă lovesc cu spatele de fereastră și mâinile îmi zboară în toate părțile căutând ceva – orice – cu care să mă apăr.

- Ieși!

Furia aia... s-a dus, îmi strigă fetița din mintea mea, dar n-o iau în seamă. Ea a murit, odată cu dragostea mea de panglici, rochii, de viață. Nu e nimic altceva, decât o fantomă.

- Îmi pare rău, rostește el încetișor, lăsând ceva mai mult spațiu între noi. Nu mi-am dat seama că te-am speriat. Eram nervos. Allison era necăjită. Detest s-o văd plângând și-a mai sunat și profesoara ta... dar acum m-am calmat. Îți jur!

Eu am încercat. Pe bune, am încercat. Am încercat și uite unde m-a adus asta. Prizonieră într-o cameră plină de geamuri, cu un bărbat care seamănă cu tata. Și tata obișnuia să spună că e calm, numai că nu era niciodată.

- Ieși!

- Elisabeth...

- Afară! urlu, fluturându-mi mâinile prin aerul din fața mea, făcându-i semn să plece. Ieși de-aici!

Ochii lui Scott se cască, nefiresc de mari.

- N-o să-ți fac nimic rău.

- E vina ta! zbier și aș vrea să mă opresc, dar dacă m-aș opri, aș plânge.

O umezeală neobișnuită îmi ustură ochii. Buza mi-e într-atât de grea, încât tremură. N-am voie să plâng. N-o să plâng. Alegând bucuroasă furia, deschid gura din nou. Afurisit să fie dacă mă face să plâng.

– Tu ești cel care m-a târât aici. Nu-ți ajunge că m-ai luat de acasă? Mai trebuie să mă și umilești la școală?

– Să te umilesc? Elisabeth, ce tot spui?

– Eu nu sunt Elisabeth! UITĂ-TE LA MINE!

Cu o mână îmi apuc hainele de pe mine, iar cu cealaltă înșfac cartea de analiză matematică de pe noptieră și-o arunc drept spre capul lui. Scott se ferește și cartea bubuie cu putere când izbește peretele.

– Tu vrei ca eu să fiu altcineva. Nu vrei ca eu să fiu eu. Ești exact ca tata! Tu vrei ca eu să dispar!

Pieptul îmi zvâcnește și icnesc după aer. Tăcerea care se așterne între noi e apăsătoare și mă sufoc sub povara ei.

– Nu e adevărat!

Scott se oprește, parcă așteptând un răspuns. Ridică manualul și-l pune pe măsută. Exact lângă cartea de vizită a polițistului care răspunde de mama.

– Încearcă să dormi. Mai vorbim dimineață.

Ba nu, n-o să mai vorbim. El pleacă la muncă înainte să mă trezesc eu pentru școală.

Scott închide ușa cu toată delicatețea. Traversez în goană încăperea, o încui, sting lumina, apoi arunc așternuturile de pe pat, căutându-mi telefonul. Degetele îmi tremură în timp ce formez numărul. Pulsul îmi zvâcnește în urechi la unison cu numele celui de care am nevoie: Isaiah. O bătaie de inimă. Isaiah. Telefonul sună. Isaiah.

– Salut!

La auzul vocii lui nepăsătoare, mă sprijin cu spatele de ușa șifonierului.

– M-ai făcut să mă îngrijorez. E zece și cinci. Ai întârziat cu convorbirea noastră de un minut.

Sperând ca buza mea să-și înceteze tremuraturile, închid ochii și mi forțez lacrimile să rămână la locul lor. Totul e în zadar. Dacă vorbesc, o să plâng, iar eu nu plâng.

– Beth? insistă el și îngrijorarea începe să i se strecoare în voce.

– Aici, îi răspund în șoptă și acest unic cuvânt e cât pe ce să mă năruiască.

Eu și Isaiah... noi nu ne conversăm la telefon. Nu ne-am conversat niciodată. Ne-am uitat la televizor. Am petrecut. Am stat unul lângă celălalt... am existat. Cum poți să existi, doar, la telefon? Că tocmai de asta am nevoie. Am nevoie ca Isaiah doar să existe.

– Beth... rostește el, ezitant. Individul ăla, Ryan, își mai faci de cap cu tine?

Îmi înghit posibilul hohot. N-o să plâng. Nu.

– Oarecum, îi răspund.

Ca și Allison, și unchiul meu, și școala, și totul, și mă simt de parcă pereții s-ar prăbuși peste mine, ca o avalanșă pregătită să mă îngroape.

Tăcere din partea lui Isaiah.

Îmi mușc buza când simt că o lacrimă mi se rostogolește pe obraz.

– Vrei ca eu să te las?

Fir -ar să fie... Fir-ar a naibii să fie... eu nu plâng!

– Fiindcă știu că tu nu vorbești. Adică, noi. Noi doi. Noi nu vorbim.

Înjur în șoptă. Vocea îmi tremură. El o să-și dea seama că sunt necăjită. O să-și dea seama.

Tăcere, din nou. Pârâituri pe linie. Dacă el m-ar lăsa, m-aș năru. N-aș mai avea de ce să mă sprijin. Nimic de care să mă ancoroz. Aș fi exact ceea ce toată lumea își dorește să fiu: nimic.

– Nu mă deranjează tăcerea, Beth.

Sunt tot aici, în casa asta, în camera cu prea multe geamuri. Sunt tot expusă... rănită... și trăiesc în infern. Dar îl am pe Isaiah și el mă ancoroză. Îmi las spinarea să lungească în jos pe perete, până când pot să mă ghemuiesc pe podea, strâns.

– Am nevoie de tine, șoptesc.

– Sunt aici, îmi răspunde.

După care stăm așa, în tăcere.

Stau pe pat, în camera mea, și citesc SMS-ul. Mai întâi, cearta cu tata, după care, la zece noaptea, Gwen îmi trimite asta: *Beth Risk???*

Ea așteaptă să-i răspund. Cel puțin când joc baseball, sunt în stare să prind mingile aruncate spre mine. Și tata, și Gwen? Parcă s-a abătut tot iadul peste mine.

N-ar trebui să-i răspund lui Gwen. Ar trebui să mă prefac că nici n-am citit mesajul. Ea adoră melodramele. Eu ador baseballul. Ea detestă jocul meu, iar eu i le detest pe-ale ei. Am încetat să ne sărutăm și să ne pipăim și să ieșim împreună, dar, nu știu de ce, jocurile nu le-am încetat, așa cum a fost în seara aia, pe banca rezervelor.

Îi răspund: *ce e cu ea?*

Așteptarea următoarei replici se întinde la nesfârșit. Îmi ridic privirea de pe telefon, ca și cum așa răspunsul ei ar putea veni mai repede. Astă-vară, după plecarea lui Mark, mama mi-a revopsit camera în albastru. Ea adoră să redecoreze casa, la fel de mult pe cât adoră tata să construiască. Altădată obișnuiau să lucreze împreună la proiecte, dar asta înainte ca lumea noastră să se prăbușească.

Gwen: *tu să-mi spui*

Nu suport mesajele scrise pe telefon. Niciodată nu știi ce vrea cu adevărat să spună persoana cealaltă. Mă hotărâsc să-mi asum un risc. Unul care m-ar transforma într-un idiot și în maimuți ținută în lanț de ea, dacă mi-ar ignora cererea.

Îi scriu: *sună-mă*

Pulsul mi se iuțește cu câteva bătăi. O să sune sau o să mă lase în aer? După despărțirea noastră, când ne jucăm de-a mesajele, eu sunt cel care o sună pe ea.

Aud soneria telefonului și zâmbesc. La al treilea sunet, răspund.

– Gwen.

– Stone, zice ea, fără prea mare emoție.

– Care-i treaba?

E un balet stângaci. Unul pe care-l disprețuiesc. Altădată ne petreceam ore întregi vorbind la telefon, iar acum stăm să analizăm excesiv fiecare cuvânt și fiecare ezitare.

- Tu ai știut de la început cine e ea, îmi zice, cu o notă acuzatoare în voce.

Mă străduiesc să rămân nonșalant.

- Și dac-ar fi așa?

- Puteai să-mi fi spus.

Fixez cu privirea afișele echipelor mele preferate. De ce i-aș fi spus eu ei că Beth e nepoata lui Scott Risk? Ele două au ore împreună. Au mers la aceeași școală elementară. Putea să fi vorbit ea însăși cu Beth.

- De ce-ai propus-o pe ea? mă întrebă.

Aud foșnete. Sunetele indică faptul că Gwen s-a lungit pe pernele ei. Are cinci perne pe pat și doarme pe absolut toate. Pot să-i și văd părul auriu răsfiat în evantai.

- Știi cât de mult înseamnă pentru mine să fiu regina balului, a adaugă ea.

Știu. Am tot ascultat-o când trâncănea despre visul ei de a câștiga tiara aia scânteietoare. În realitate, am mimat interesul, apoi m-am prefăcut c-o ascult.

- Tu mi-ai susținut propunerea.

- Pentru că aș fi părut o fraieră amărâtă dacă n-aș fi făcut-o, dar acum sunt nevoită să alerg după voturi. Ar fi fost mult mai ușor dacă mi-ai fi spus mai devreme că ea e nepoata lui Scott Risk. Pe bune, Ryan, am crezut că suntem prieteni.

- Și ce-ți pasă ție? N-o cunoaște nimeni și ea nu-și dorește prietene.

Oftatul ei de frustrare îmi face mușchii să se încordeze.

- A devenit instantaneu vedetă și, din cine știe ce motiv tâmpit, anumite persoane o consideră șic. Tu ai propus-o și toată lumea de la școală știe că ai invitat-o să ieșiți împreună, așa că oferi credibilitate. Dacă mi-ai fi spus de la început cine este, aș fi putut să iau ceva măsuri ca să limitez pagubele. Să mă împrietenesc cu ea sau mai știu eu ce. Din cauza ta, are o șansă să câștige.

Noi doi ne-am despărțit, așa că eu n-ar mai trebui să-mi bat capul cu asta. Aleg vechiul răspuns neutru:

- Îmi cer scuze pentru că ți-am distrus viața, Gwen. Data viitoare când o să mai fac ceva o să am grijă să-ți cer permisiunea.

- Ea nu e genul tău, scapă Gwen porumbelul.

Clipesc mirat.

– Ce-ai spus?

– Beth e un pic, nu știu, ciudățică. Adică, e oarecum drăguță, dacă-ți place genul de *viața mea e o cameră întunecată*. Cred că vreau să-ți spun că n-o să fii capabil să-i oferi genul de atenție de care are ea nevoie. Știi, din cauza baseballului. Cred că doar asta am de zis... nu ea.

Nu ea. Furia îmi strangulează măruntaiele. Și uite cum ne întoarcem la discuția noastră din spațiul băncii de rezerve: baseballul ne-a distrus relația.

– Noi doi ne-am despărțit, iar tu ești acum cu Mike.

Îi simt zâmbetul lui Gwen în voce.

– Dar ai promis c-o să fim prieteni. Eu sunt o bună prietenă.

Prieteni. Urăsc cuvântul ăsta.

– Ai dreptate. Beth e drăguță.

– Are inel în nas, argumentează Gwen, pe un ton din care a dispărut zâmbetul.

– Eu sunt de părere că e sexy.

Chiar da.

– Am auzit că fumează.

– Încearcă să se lase.

Mda, pe asta am pus-o de la mine.

– Am auzit că are un tatuaj pe noadă.

Interesant.

– N-am ajuns atât de departe, dar o să te anunț dac-o să fie cazul, din moment ce suntem prieteni și așa mai departe.

Prin minte mi se derulează o imagine, cum îi ridic bluza lui Beth, ca să-i dezvălui pielea, mângâierile mele smulgându-i un zâmbet. Pun pariu că are pielea catifelată, ca petalele florilor. Degetele îmi sunt cuprinse de neastâmpăr din dorința de a o atinge pe Beth și sângele mi se încălzește la gândul că ea mi-ar șopti numele. Fir-ar să fie. Fata asta chiar mă pune pe jar. Îmi frec capul cu palma, străduindu-mă să-mi scot gândul din minte. Ce naiba?

– Ryan! Nu glumesc. Ea nu e genul tău.

– Atunci, spune-mi tu care e, replic eu, pe un ton mai furios decât aș fi vrut, numai că sunt deja sătul de jocul ăsta.

– Nu ea, înțelegi? repetă Gwen, de data asta cu o voce rugătoare.

Imaginea degetelor mele atingând-o pe Beth mă sâcâie și mă derutează. Aud trei ciocănituri rapide în ușă și imediat mama intră în cameră.

– Trebuie să închid, o anunț pe Gwen.

– Noapte bună, zice ea, dezamăgită.

Mama e îmbrăcată cu un sacou albastru și o fustă de aceeași culoare. Astă-seară a fost la o cină exclusiv între femei, cu soția primarului.

– Te-am deranjat?

– Nu, îi răspund, aruncând telefonul pe noptieră.

– Păreai un pic supărat, după voce, apreciază mama.

Se duce spre măsuța mea de toaletă, își evaluează imaginea din oglindă, apoi își aranjează colierul cu perle.

– Te-am auzit de pe hol, adaugă ea.

– N-a fost decât Gwen, îi zic, scuturând din cap.

Mâinile îi încremenesc pe colier și un zâmbet îi arcuiește buzele.

– Voi doi sunteți iar împreună?

– Nu.

Mama o adora pe Gwen și am impresia că ea a fost cea mai afectată de despărțirea noastră.

– Ar trebui să te mai gândești, zice ea, continuând să se aranjeze.

Am auzit că și tu și ea ați fost propuși pentru prezidiul balului.

Veștile circulă cu viteza fulgerului în orașul nostru.

– Mda.

– Știi, atât eu, cât și tatăl tău, am fost propuși să facem parte din prezidiile balurilor. Și la cel din toamnă, și în primăvară.

– Îhî.

Mi-a mai spus asta. De un milion de ori. Și că ei au câștigat titlurile de regină și rege în ambele dăți. Oricum, dacă permanente ei repetare a poveștii n-ar fi fost de ajuns ca să-mi împrăpăteze memoria, fotografiile înrămate de pe pereții camerei familiale, înfățișându-i pe ei doi dansând cu coroanele pe cap, sunt un memento suficient de bun.

– Am mai auzit c-a fost propusă și nepoata lui Scott Risk.

– Mhî.

Dacă le știe pe toate, atunci de ce mă mai bate la cap?

– Ce gânduri ai în privința nepoatei? Mătușa ei, Allison Risk, a cerut să fie propusă pentru locul vacant din comitetul parohial pentru evenimente.

Și iață răspunsul la întrebarea mea. Respectabilitatea. Dacă Beth e o paria, atunci tutorii ei ar fi considerați părinți necorespunzători. Mama își dorește prestigiul de a o propune pe soția lui Scott Risk, dar nu-și dorește scandalul de a o propune pe protectoarea *fetei rele*. Atât familia mamei, cât și cea a tatii, au făcut parte din comunitatea asta încă de când s-au pus primele temelii ale caselor și a bisericii, acum sute de ani. Familia Stone reprezintă o tradiție.

– E interesantă.

Mama se întoarce spre mine.

– Interesantă... Asta ce înseamnă?

Ridic din umeri. Înseamnă că Beth îmi stă în calea îndeplinirii unei provocări. Înseamnă că-mi pune răbdarea la încercare. Înseamnă că vreau să-i văd tatuajul.

– Interesantă.

Mama își freacă fruntea, exasperată.

– Foarte bine. E interesantă. Dacă mai descoperi și un alt cuvânt, știi unde mă găsești.

Mhî, știu. Dacă e în public, o să fie imediat lângă tata. În particular, exact în partea opusă celei în care e tata. O văd oprindu-se în prag.

– Și, Ryan, să știi că am vorbit cu doamna Rowe astă-seară.

Las capul în jos și, pentru câteva clipe, închid ochii. Nu e bine. Nu e deloc bine.

– Mhî.

– E curioasă să știe când o să-ți predai documentele pentru finala din Lexington a concursului literar.

Fir-ar să fie. Ridic capul, însă umerii îmi rămân pleoștiți în timp ce-o privesc în ochi pe mama.

– Nu mă duc. Se suprapune cu meciul de baseball.

Mama înțepenește.

– A fost hotărârea tatălui tău sau a ta?

– A mea.

Cuvintele mi-au ieșit la repezeală. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi ca ei să pornească o nouă luptă de douăsprezece runde în ring, mai ales din cauza mea.

– Sunt convinsă că a ta a fost, replică mama, fluturându-și mâna a neîncredere.

Ceva explodează în mine.

– Logan mi-a zis că l-a văzut pe Mark, în Lexington, acum câteva săptămâni. A întrebat de noi.

Mama rămâne neobișnuit de nemișcată.

– Logan știe, mamă. La fel și Chris.

Chipul îi scânteiază de furie.

– Dacă află tatăl tău că i-ai spus cuiva... Dacă află cineva din oraș...

– Ei n-or să spună nimănui.

Închide ochii pentru o clipă și răsuflă adânc.

– Te rog, ține minte că tot ce se-ntâmplă în casa asta rămâne în casa asta. Chris și Logan sunt prietenii tăi. Nu sunt familia ta.

O furie mocnită mi se instalează în adâncul stomacului. Cum de e capabilă să-și zăvorască sentimentele față de fiul ei mai mare?

– Ție nu-ți lipsește?

– Ba da.

Răspunsul ei imediat mă prinde pe picior greșit.

– Numai că sunt prea multe în joc, adaugă la fel de repede.

– Asta ce mai înseamnă? mă interesez eu.

Mama îmi cercetează camera cu privirea. Se oprește cu ochii pe afișele mele.

– Cred c-o să-ți redecerez camera. Albastrul nu e culoarea potrivită pentru tine.

BETH

Bum, bum, bum. Pleoapele mi se deschid brusc și sângele îmi pulsează în timpane. E poliția. Ba nu, amantul. Uneori ciocănește dimineața, încercând să mă păcălească să-i deschid ușa. Clipesec când văd umbra draperiilor trase peste o fereastră. Draperii. Deci nu sunt acasă. Inspir și oxigenul proaspăt mi se amestecă în fluxul sanguin cu adrenalina. Vechile năravuri se pierd greu.

– Elisabeth, aud vocea lui Scott, de dincolo de ușă. Trezește-te.

Fir-ar. Șase dimineața. De ce nu mă lasă în pace? Autobuzul ajunge abia la șapte și jumătate. O jumătate de oră înseamnă timp suficient ca să mă pregătesc pentru școală. Mă rostogolesc jos din pat și lipăi cu tălpile goale până la ușă. Lumina strălucitoare din antreu îmi rănește pupilele, așa că mijesc ochii și abia conștientizez faptul că Scott îmi îndeasă o geantă în mână.

– Uite. Ți-am adus lucrurile.

Îmi șterg ochii de urmele somnului. Scott poartă același tricou și aceiași blugi de aseară.

– Ce lucruri?

El renunță la privirea aspră de gen *avem treburi serioase* și colțurile buzelor mi se arcuiesc în sus. E o privire din acelea pe care mi le arunca atunci când eram mică, mai ales când nu voiam să-mi mănânc legumele sau când îl rugam să-mi citească.

Zâmbetul de răspuns al lui Scott e unul ezitant.

– Am trecut pe la mătușa ta și ți-am luat hainele. A fost aseară acolo băiatul ăla, Noah, și mi-a arătat el care sunt ale tale. Scuză-mă dacă am uitat ceva. Dacă-mi spui exact ce ar mai fi, poate reușesc să mai dau o fugă pe-acolo într-o zi, după ce termin munca.

Fixez geanta cu privirea. Lucrurile mele. El mi-a luat lucrurile și a vorbit cu...

– Ce mai face Noah?

Bucuria ezitantă de pe chipul lui se șterge.

– N-am stat de conversații de la om la om. Elisabeth, asta nu schimbă nimic din regulile mele. Eu vreau ca tu să te acomodezi aici, în Groveton, și să renunți la vechea ta viață. Ai încredere în mine la faza asta, bine, puștoaico?

Bine, puștoaico. Așa îmi zicea el mereu și mă pomenesc încuviințând fără să-mi dau seama. Un obicei deprins din copilărie: o vreme în care credeam că Scott a pus luna pe cer și-i poruncește soarelui. Un obicei prost pentru o adolescentă. Îmi opresc clătinatul capului.

– Pot să-mi port lucrurile?

– Pielea trebuie să fie acoperită și fără rupturi în locuri indecente. Nu mă provoca în privința asta, c-o să-ți ard fiecare ațișoară din geantă, mă avertizează Scott, după care își înclină capul în direcția bucătăriei. Micul dejun e peste o jumătate de oră.

Îmi cuibăresc geanta în brațe ca pe un nou-născut. Lucrurile mele. Ale mele.

– Mersi.

Cuvântul de mulțumire e rigid și stângaci, dar trebuie să-mi recunoașteți meritul: l-am zis.

Îmi trag pe șolduri blugii decolorați, cu talie joasă, și un suspin de mulțumire îmi scapă printre buze. Ce dor mi-a fost de tine, vechea mea prietenă... Perechea de blugi care mă îmbrățișează un pic cam prea strâns. Cu mici rupturi pe coapse. Cealaltă pereche, cea pe care o ador de-a dreptul, e sfâșiată imediat sub cur, așa că Scott sigur ar îmbiba-o în benzină. O aranjez cu grijă pe un umerăș și o pun la păstrare în șifonier.

Pentru prima oară după două săptămâni, mă simt eu însămi. Tricou negru din bumbac care mi se lipește de mijloc. Cercei din argint în formă de inel, în urechi. Pe cel din nas mi-l schimb cu o imitație de diamant. În timp ce mă studiez în oglindă, îmi savurez senzația de ușurință, deoarece știu că, din clipa în care voi pune piciorul în bucătăria aia, o să mă simt din nou greoaie.

Fix la șase și jumătate, intru în bucătărie. Lumina roșie a zorilor se răspândește pe cer. Scott prăjește bacon pe aragaz și-mi lasă gura apă de la miros. Allison e cu desăvârșire absentă.

Mă așez la bar în locul în care au fost așezate un pahar cu suc de portocale și o farfurie. Presupun că farfuria cealaltă e pentru el. Între farfuriile văd o grămadă de felii de pâine prăjită unse cu unt și de pateuri cu cârnați.

- E de curcan, sau din soia, sau alte chestii pe care încercați să le dați drept alimente?

Tot ce se mănâncă în casa asta e sănătos. Iau o felie de pâine prăjită și o miros. Hmm. Pâine albă și chiar miroase a unt. Scot limba și ling în treacăt, ca să văd dacă e așa. Scott râde. Rușinată, îmi vâr repede limba la loc în gură și închid ochii de extaz. Mmm. Unt adevărat.

- Nu, nu e curcan. E bacon veritabil. M-am săturat să te văd că nu mănânci.

Plasează între noi o farfurie cu ouă jumări și bacon în timp ce-și ocupă locul.

- Dacă ai încerca și ceea ce gătește Allison, ai vedea că nu e chiar atât de rău.

Îmi înfig dinții în felia de pâine prăjită și vorbesc printre mușcăături.

- Asta e ideea. Mâncarea n-ar trebui să fie doar *nu chiar atât de rea*. Ar trebui să fie bună de-a dreptul.

Scott îmi examinează echipamentul înainte să-și pună câteva linguri de jumări în farfurie.

- Îmi place strasul. Când ți-ai făcut piercing în nas?

- Când am împlinit paisprezece ani.

Mă servesc cu bacon și cârnați, dar cu ochii pe ouăle jumări. Când eram mică, Scott prepara grozav ouăle. Mare păcat că i-am zis că nu le suport.

- Și mama ta voia să-și facă. A zis de mai multe ori că s-ar repezi cu mașina până în Louisville, ca să-și facă un piercing.

Mamei îi plăcea să stea de vorbă cu Scott, în timp ce Scott se ocupa de creșterea mea. Ea s-a mutat în rulota bunicului după ce tata i-a pus-o și mama ei a gonit-o. Scott avea doisprezece când m-am născut eu.

Simt cum mi se strânge inima. Mama nu mi-a spus niciodată că și-a dorit să aibă un piercing în nas. Ea nici măcar n-a observat când mi-am făcut eu unul. De ce m-o deranja chestia asta, nu știu. Mama nu-mi spune mie o grămadă de lucruri. Lovesc cu furculița în tăblia barului. Ce naiba! O să mănânc omletă. Cine știe când o să mai am parte de vreo altă masă ca lumea? Scott afișează un zâmbet superior când mă vede punându-mi jumări în farfurie.

- Asta e specifică pentru baseball? îl întreb.

- Ce anume?

- Ryan are același rânjet de *eu le știu pe toate* când își închpuie că e mai tare ca mine.

Scott soarbe din sucul lui de portocale.

- Tu și Ryan v-ați mai petrecut timpul împreună pe la școală?

Ridic din umeri. Petrecut timpul împreună... Mai degrabă sâcâindu-ne ca naiba unul pe celălalt. Tot aia.

- Oarecum.

- E băiat bun, Elisabeth. Ți-ar prinde bine să-ți faci mai mulți prieteni ca el.

Noah e băiat bun. Isaiah e cel mai bun, însă Scott nu vrea să audă așa ceva.

- Prefer Beth.

El continuă cu o altă întrebare, ca și cum n-aș fi spus nimic.

- Cum merge școala?

- O să pic.

Se oprește din mâncat, iar eu îmi umplu gura. Încep să urăsc tăcerile astea.

- Te străduiești? mă întreabă.

Mă gândesc la răspuns în timp ce savurez o bucată de bacon. Odată cu ultima mușcătură, mă hotărâsc să-i spun adevărul.

- Da. Dar nu mă aștept să mă crezi.

Își trânteste șervetul pe farfuria golită și mă fixează cu ochii lui albaștri, sinceri. Amândoi avem ochii bunicii. Și tata i-a moștenit, numai că tata n-a avut niciodată o privire blândă.

- Eu nu sunt un tip deștept. Știu să arunc o minge, să prind o minge și să lovesc o minge. Astea au făcut din mine un om bogat, dar e mai bine să fii deștept.

- Ghinionul meu, eu nu sunt în stare de nimic din toate astea. Inclusiv deșteptăciunea.

- Allison e deșteaptă, zice el și ridică o mână când mă vede că-mi dau ochii peste cap. Chiar e deșteaptă. Are un master în engleză. Dă-i voie să te ajute.

- Mă urăște.

Scott se cufundă din nou într-una dintre tăcerile lui prelungite.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu concentrează-te asupra școlii.

- Cum zici.

Arunc o privire spre ceas: șapte fără un sfert. Am reușit să purtăm o discuție timp de cincisprezece minute fără să urlăm.

- N-ar trebui să pleci la muncă?

- Astăzi lucrez acasă. O să facem așa în fiecare dimineață. Vreau să te trezești la șase și să fii aici pentru micul dejun la șase și jumătate.

Dacă gătește el, nu mă împotrivesc.

- Bine.

Scott își strânge vasele și se îndreaptă spre chiuvetă.

- În legătură cu aseară.

Și cât de bine mersese totul...

- Hai să nu discutăm despre aseară.

- Tremurai toată.

Mă ridic, simțindu-mă dintr-odată cuprinsă de neastâmpăr.

- Trebuie să-mi pregătesc ghiozdanul.

- Te-a maltratat cineva? Fizic?

Farfuriile. Farfuriile trebuie puse în mașina de spălat. Le adun

- Chiar aș avea nevoie de ajutor la analiza matematică. Vrea să renunț la materia asta.

De ce-i spun lui așa ceva?

Scott îmi ia farfuriile și mie nu-mi place să n-am mâinile ocupate. Le pune pe bufet și-și încrucișează brațele pe piept.

- Ce s-a întâmplat după ce-am plecat eu din oraș? Tata era mort și îngropat. Nu cumva fratele meu i-a luat locul de ticălos titular?

Tremur iar. Ori asta, ori e cutremur. Îmi smucesc capul pe spate când mă izbește conștiința a ceea ce am permis să se întâmple drept în moalele capului, ca un camion Mack. Sunt o tâmpită. El s-a strecurat cu mișcări de expert pe lângă zidurile ridicate de mine.

- Du-te naibii!

Mă așteptam ca Scott să urle la mine sau să mă certe. În loc de așa ceva, chicotește.

- Ai rămas și-acum la fel de încăpățânată ca la patru ani. Du-te și pregătește-ți lucrurile pentru școală. Te duc eu azi cu mașina.

Îl urăsc.

- O să iau autobuzul.

Scott îmi întoarce spatele și pune vasele în mașina de spălat.

- Mâine o să fac clătite.

- N-o să mănânc.

Izbucnește din nou în râs.

- Ba da, o să mănânci. Allison gătește diseară tofu cu gust de brânză de capră la cuptor.

Îmi opresc jeep-ul în parcarele elevilor, în spatele mașinii lui Chris. El stă rezemat de bara de protecție, iar Lacy e la vreo trei pași mari distanță de el, lângă capotă. Își ține cărțile strânse la piept și mi face un semn muștrător, înclinându-și corpul în direcția școlii, în clipa în care opresc motorul. Nu e un semn bun. Inspir adânc și mă pregătesc sufletește. Lacy are un temperament afurisit. Mi-au ținut urechile timp de două zile ultima dată când am călcat-o pe bătători.

Chris mă ia în primire de cum deschid portiera.

– E șucărită pe tine, cumetre.

– Asta văd și eu.

Până să ajung la ea, Lacy se răsucește spre mine.

– Pentru o provocare? Ai umilit-o ieri pe Beth în sala de sport pentru o provocare? Eu încerc să mă împrietenesc cu ea, iar tu, cu Chris și cu Logan, ați făcut-o ținta unei provocări? Naiba să te ia, Chris!

– Ai ciripit ca o fetiță prinsă cu mâna în borcanul cu bomboane, nu-i așa? Îl întreb.

– Scuze, răspunde el, pocăit. Procedeele ei sunt violente. Ar putea s-o angajeze cei de la infanteria marină.

Lacy se repede între noi, fluturându-și mâna prin aer.

– N-o luați în râs! Voi n-o cunoașteți pe Beth. Voi nu știți cum a fost viața pentru ea. Nu știți ce fel de prietenă mi-a fost. Voi distrugeți totul!

O fixez cu privirea, șocat. Ochiul îi înoată în lacrimi. Nu e doar enervată. E necăjită.

– E doar o provocare, Lacy. Eu am invitat-o să ieșim împreună. E la alegerea ei dacă spune da sau nu. Doar nu fac rău nimănui.

– Ba da, faci, replică ea, abătându-și privirea. Îmi faci rău mie.

Și, cu asta, fata pe care o consider una dintre cele mai bune prietene ale mele țâșnește spre școală.

– Tre' să mă duc după ea, îmi zice Chris.

– Știu, îi răspund și chiar vreau ca el să se ducă.

– N-are dreptate la faza asta. Totuși, nu-ți face griji, am impresia că sindromul premenstrual e de vină.

Mda. Lacy e cam emotivă uneori, însă o senzație sâcâitoare din măruntaie îmi spune că s-ar putea ca ea să aibă dreptate.

– Ryan?

Ne întoarcem, eu și Chris, și-o vedem pe Beth. Inima mi oprește din bătaie. Ea e. Skaterița din Taco Bell. S-au dus hainele la modă. Iată că vechiul ei stil a revenit. Tricou negru mulat și piele, blugi cu găuri. Toată numai forme din cele menite să-ți înmoaie genunchii. Arată, din cap până-n picioare, la fel de sexy ca în prima seară când am întâlnit-o.

– Putem să stăm o clipă de vorbă?

Dulce și seducătoare, vocea ei toarce, înfrigurându-mi pielea, și sunt de-a dreptul hipnotizat. Fata asta în mod cert are calități de magician.

– Sigur, îi răspund.

Îl aștept pe Chris să-și aducă aminte că trebuie să se ducă după fata lui, însă el e prea ocupat cu admirarea feselor lui Beth, ca să-și dea seama că și eu, și Beth, vrem ca el să plece. Până la urmă, i-o zic de la obraz.

– Lacy are nevoie de tine.

– Mda, zice Chris, ca trezit din visare. Lacy. La revedere, cumetre. Pa și ție, Beth.

Ea bate darabana cu degetele pe coapsă, în semn că vrea să-l vadă plecat. Chris pornește agale spre clădire, iar eu încerc să înțeleg schimbarea din atitudinea lui Beth. Ieri, fata asta ar fi fost principala suspectă în asasinarea mea. În dimineața asta, e ispititoare și prietenoasă. Ce mai întorsături ale dispoziției!

Un sentiment de vinovăție începe să-mi adie prin minte. Eu am umilit-o în școală. E vremea să-mi repar greșeala.

– Ieri, în sala de sport...

– N-are importanță, îmi taie Beth vorba. M-am gândit că ai dreptate. Ar trebui să-mi fac prieteni și chiar mi-ar plăcea ca tu să mă ajuți în privința asta.

Pot.

Îmi reprim zâmbetul care dă să mi se ițească pe chip. Nu e cazul să forțez nota. De ce nu e Lacy aici, ca să vadă?

– O să vii cu mine la petrecere vineri?

– Da, dar aici e un șpil.

– Ce fel de șpil?

Ar fi fost cazul să mă concentrez mai mult asupra cuvântului *șpil*, dar nu sunt capabil, atât timp cât Beth își ronțăie buza de jos. Ador buzele astea.

– Unchiul meu e un pic cam obsedat să dețină controlul și-o să vrea să stea de vorbă cu tine.

Ziua începe să-mi fie tot mai frumoasă. Câștig pariul și, în plus, ajung să vorbesc cu idolul meu. Iar, ca bonus, urmează să-mi petrec ceva timp cu Beth. Poate că Lacy are dreptate. Poate că ea e mai mult decât pare.

– Sigur. Pot să trec mai din timp pe la tine, vineri.

Beth își potrivește mai bine ghiozdanul pe umăr.

– De fapt, mă gândeam dac-ai putea să treci diseară să vorbești cu el. Poate mai stăm împreună după aia.

Ce-mi mai place viața! Uite că fata e cea care mă invită pe mine.

– Da, sigur!

Fir-ar să fie! Mintea îmi e cuprinsă de haos când îmi amintesc ce program aveam.

– Stai puțin. Mi-ar face mare plăcere, dar diseară am antrenament cu echipa de baseball, după care trebuie să exersez aruncările, în Louisville.

Beth își lasă capul în jos.

– Aha. Bine, ce să zic... Dacă nu poți, nu poți, dar seara asta e singura în care Scott e de găsit acasă.

N-am de gând să ratez schimbarea asta de atitudine. Dacă ea seamănă cât de puțin cu Lacy, e posibil ca dispoziția să i se rătoarne cu desăvârșire în doar trei minute.

– Aș putea să vin după antrenament, să stau de vorbă cu unchiul tău, după care ai putea să mergi cu mine în Louisville. Poate mergem să mâncăm undeva, după ce termin cu exercițiile.

Ea își ridică privirea și-mi adresează un zâmbet superb.

– Dacă nu te deranjează...

Să mă deranjeze? Nu-mi vine în minte vreun lucru pe care să mi-l doresc mai mult. Tocmai am câștigat pariul.

Ajung pe veranda din fața casei lui Scott Risk, îmi scot șapca de baseball, smucind-o de cozoroc, și-mi șterg palmele pe pantalonii

pentru sport. Asta e. Sunt pe cale să intru în casa idolului meu. Ciocănesc de două ori și ușa se deschide. Cel care mă privește de dincolo de prag, într-un tricou și o pereche de jeans, e Scott Risk.

– Bună ziua, Ryan.

Sprâncenele i se ridică, dându-mi impresia că l-am surprins.

– Bună ziua, îi răspund, frecându-mi ceafa, fiindcă-mi simt gâtul încordat. Ăăă... Beth e acasă?

Un zâmbet plăcut începe să i se întindă pe față.

– Ar fi cazul să fie, numai că tocmai am enervat-o. Poate că n-ar fi rău să verificăm dacă nu s-o fi furișat afară pe fereastră.

Neavând habar ce să răspund, îmi îndes mâinile în buzunare. El râde.

– Eu și Elisabeth nu ne înțelegem prea bine când e de lucrat la temele ei. Intră. Ea mi-a zis că voi doi aveți ceva planificat, dar sunt nevoit să recunosc că m-am întrebat dacă nu cumva mă duce de nas.

– Ea e gata, domnule Risk? îl întreb.

După care, uluit și năucit, intru. Casa asta e imensă.

– Spune-mi Scott, răspunde el, apoi zbiară: Elisabeth!

Ceva tare se izbește de ușa din dreapta.

– Du-te dracului!

Oftez adânc și simt cum mi se formează un nod între omoplați. Acul barometrului oscilează pe cadranul toanelor. Presupun că am revenit la demență. Abia aștept să văd ce-o aduce seara de vineri.

– Ai musafiri!

Tăcere. Apoi, ușa scârțâie, deschizându-se încet.

– Bună, Ryan.

Beth se reazemă cu șoldul de tocul ușii și inima începe să-mi tresalte. Și-a schimbat tricoul cu un maiou negru, lăsând vizibilă o părere de apetisant decolteu.

– Ai văzut? Ți-am zis eu că se holbează.

Fir-ar să fie. Așa e. Și mă holbez chiar sub ochii lui Scott Risk.

Scott mă bate cu palma pe spinare.

– Nu-i nimic. Dar încearcă să nu te holbezi prea tare de față cu mine. La un moment dat s-ar putea să nu mi se mai pară amuzant și-ar fi posibil să te iau la șuturi. Și, apropo, Elisabeth: *du-te dracului* nu e o expresie permisă.

Ea ridică din umeri, evident neinteresată de ce e permis și ce nu.

– Tu pune-te la punct, o îndeamnă Scott pe Beth. Eu o să stau un pic de vorbă cu Ryan, după care puteți să plecați.

Beth își examinează dintr-o privire vestimentația.

– Sunt pusă la punct.

– Văd piele dezgolită. Prea multă. Întoarce-te când o să fie mai puțină.

Ea oftează și execută o pivotare lentă. În timp ce intră în camera ei, șoldurile descriu acea legănare nonșalantă care mă determină să mă holbez... încă o dată.

– Am primit ieri ceva care o să-ți placă, îmi zice Scott.

Traversează holul spre încăperea aflată vizavi de camera lui Beth și-mi face semn să vin după el.

În clipa în care pătrund în spațiosul lui birou, cad în adorație. Baseball. Pretutindeni. Tricouri în rame cu geam. Mingi. Bâte. Bilete de meci în vitrine. Scott scoate la iveală o cutie cu geam transparent și mi-o înmânează. Rămân cu gura căscată.

– Babe Ruth... Aveți o minge cu autograful lui Babe Ruth¹⁷?!

– Da, îmi răspunde Scott, adresându-mi un zâmbet, de genul celor pe care le înțeleg prea bine: biroul ăsta e teren sacru.

Telefonul de pe masivul lui birou din lemn de mahon începe să sune.

– Scuză-mă o clipă.

Dau să ies, însă Scott mă oprește.

– Stai aici. N-o să dureze mult.

Îl ador pe omul ăsta. Aș fi în stare să petrec ore întregi în biroul lui salivând la exponatele de aici. Scott discută la telefon, cu o gramatică perfectă și o voce profesională. Eu dau târcoale unei bâte cu autograful lui Noian Ryan¹⁸. ăsta ar putea să fie, într-o zi, biroul meu. Ce naiba, nu! ăsta o să fie al meu!

¹⁷ George Herman *Babe* Ruth (1895 – 1948), legendar jucător american de baseball care a evoluat în MLB (Major League Baseball) între anii 1914 – 1935, debutând ca aruncător în echipa Boston Red Sox, dar cunoscând consacrarea pe postul de prinzător la New York Yankees, stabilind mai multe recorduri, unele încă actuale, și fiind printre primii cinci sportivi incluși în National Baseball Hall of Fame, în anul 1936.

¹⁸ Lynn Noian Ryan Jr. (n. 1947), supranumit *Expresul Ryan*, jucător (pe postul de aruncător) la Texas Rangers, iar după retragerea din activitatea competițională,

De cealaltă parte a camerei e o masă cu fotografii înrămate. Scott, cu Pete Rose¹⁹. Scott, cu Albert Pujols²⁰. Ramele fotografiilor sunt orientate ușor pieziș spre centrul mesei. Chipurile din poze sunt unul mai important decât altul. Când ajung la mijloc, văd o fotografie de nuntă, cu Scott și soția lui, și respectul față de omul acesta îmi sporește. E un om care-și prețuiește familia.

Mă încrunt când descopăr mica fotografie de 10 x 18. În ea apar Scott și un copil. Cel puțin, așa cred, că e Scott. O ridic de pe masă. El e tânăr și arată demodat în vechea variantă a echipamentului de baseball a liceului Bullitt. Ține în brațe o fetiță, abia trecută de vremea mersului de-a bușilea. Poate să aibă vreo cinci ani. În părul ei lung și blond sunt peste tot panglici roz, împletite sau prinse cu ace. Rochița albă și vaporeasă o face să arate ca o prințesă. Brațele îi sunt strâns încolăcite de gâtul lui Scott. Are un zâmbet contagios și ochi de acel albastru adânc al oceanului, aproape exact la fel ca...

– Elisabeth adora panglicile, aud vocea lui Scott din spatele meu. Îi cumpăram cu fiecare ocazie.

Nu se poate!

– Asta e Beth?

Îmi ia fotografia din mână și o plasează cu grijă, exact în centrul mesei.

– Da.

A rostit cuvântul cu acea voce împovărată a unui om îndoliat. Ce naiba, cred și eu că e necăjit. Beth e foarte departe de fetița fericită din poza asta.

Imediat, tonul vesel al lui Scott revine.

– Am fost s-o iau pe Allison de la o cină, aseară, și am dat peste mama ta. Mi-a zis că te-ai calificat în finala pe stat a unui concurs literar.

președinte executiv al aceleiași echipe. În prezent deține funcția de consilier executiv al patronului echipei Houston Astros.

¹⁹ Peter Edward *Pete* Rose (n. 1941), jucător de baseball la Cincinnati Reds (1963 – 1978, 1984 – 1986), Philadelphia Phillies (1979 – 1983) și Montreal Expos (1984), precum și manager al echipei Cincinnati Reds (1984 – 1989).

²⁰ Jose Alberto Pujols Alcantara (n. 1980), jucător american de origine dominicană, activând la echipele St. Louis Cardinals (2001 – 2011) și Los Angeles Angels of Anaheim (2012 – prezent), ocupând postul de la prima bază.

Îmi abat în grabă privirea. Tata probabil e nespus de fericit că toată lumea din oraș știe acum vestea.

– Mda.

– Tatăl tău mi-a zis că ești hotărât să treci la profesioniști după ce termini liceul, dar există o mulțime de facultăți care s-ar da de ceasul morții ca să aibă un aruncător cu potențialul tău. Mai ales dacă ai și talent la școală.

– Mulțumesc, răspund, fiindcă nu știu ce altceva aș putea să spun.

– Ești amabil să-mi spui ce se petrece între tine și nepoata mea?

Încremenesc. Asta-i ceea ce numesc eu să faci o schimbare de viteză²¹.

Zâmbetul nonșalant dispare de pe chipul lui Scott și observ că are ochii la fel ca ai lui Beth. Și nici el nu clipește. E momentul să mă îmbărbătez.

– Am invitat-o să ieșim împreună.

Din cauza unei provocări.

– Și ea a fost de acord. Dar a zis că veți vrea să stați de vorbă cu mine mai întâi.

– Și unde o duci astă-seară?

– La ședința mea de antrenament pentru aruncări, iar pe urmă unde o prefera ea să mergem să mâncăm. Ar fi un...

Un Taco Bell... dar mai bine trec peste.

– ... un McDonald's prin apropiere. Și un Applebee's.

Scott clatină aprobator din cap, ca și cum ar încerca să înțeleagă cum se efectuează operațiile pe creier.

– Și vineri unde o duci?

– Nu departe. La drept vorbind, e un loc care se învecinează cu proprietatea dumneavoastră și cu cea a tatălui meu. Cel mai bun prieten al meu locuiește lângă dumneavoastră și mai invităm prieteni acolo, ca să petrecem.

²¹ În original, *throwing a changeup*, expresie care desemnează o aruncare executată cu aceeași mișcare a brațului ca pentru o aruncare rapidă, numai că mingea zboară cu o viteză mai mică, derutându-l astfel pe jucătorul advers aflat la bătaie.

Îl văd pe Scott luptându-se, simultan, cu amuzamentul și cu încordarea.

- O duci pe nepoată-mea la o petrecere în aer liber.

Înghit în sec.

- Eu am crescut la cincisprezece mile distanță de Groveton, mă informează Scott. Știu ce înseamnă petrecerile în aer liber, din moment ce am participat eu însumi la nu foarte puține.

M-a prins.

- M-am gândit că ar fi o ocazie bună pentru ea, ca să-și petreacă timpul cu prietenii mei.

Scott își freacă maxilarul, gânditor.

- Știu eu...

E cazul să-i ofer mai multe argumente. Mult mai multe.

- Îmi place Beth. E drăguță.

Mda, chiar e.

- E mai mult decât drăguță. Nu e ca niciuna dintre fetele pe care le-am cunoscut vreodată până acum. Beth mă ține mereu în priză. Cu ea, n-am idee ce-o să se-ntâmple în clipa următoare și asta mi se pare...

Formidabil. Palpitant.

- Amuzant, zic, până la urmă.

Scott nu răspunde nimic, ceea ce mă bucură. Până să rostesc cuvintele - cuvinte pe care am crezut că le ticluiesc ca să-i produc impresie - habar n-am avut că sunt adevărate.

O voce sexy, una pe care o cunosc mult prea bine, îmi face stomacul să leviteze de parcă aș fi în vârful unui montagne-russe, gata să plonjez. Beth a auzit fiecare cuvințel.

- Glumești.

- E nepolitic să tragi cu urechea, o muștră Scott, rămânând cu spatele spre ea și cu privirea ațintită spre mine.

- N-am zis *glumești, du-te dracului*, ripostează ea.

El își înclină capul spre dreapta, parcă încuviințând faptul că face o concesie extrem de importantă.

- Când?

- Când ce? mă mir eu.

- Când vii s-o iei vineri?

- La șapte.

- Vreau să fie acasă la nouă, astă-seară. Vineri, până la miezul nopții.

- Da, domnule.

Scott se întoarce spre Beth.

- Tu ce-o să faci cât timp se antrenează el?

- Privesc.

Scott își înclină capul, neîncrezător. Beth oftează din rărunchi.

- Foarte bine. O să-mi fac temele. O să devin studioasă și-o să adaug *gâscă mare și îndopată* la blazonul meu de *ciudată*. Asta vrei, nu?

- Asta visez. Duceți-vă. Distracție plăcută.

Scott se duce în hol, iar buzele lui Beth se schimonosesc în zâmbetul acela superior și viclean. În ce naiba m-oi fi băgat?

BETH

Din când în când, soarta îmi zâmbește. Da, știu, e greu de crezut, dar azi e una din zilele acelea rare. Săptămâna trecută, Lacy mi-a zis că Ryan se duce în fiecare miercuri în Louisville, pentru antrenamente particulare, iar ieri, tot ea m-a informat că sala e amplasată în zona de sud din Louisville, frumos înfiptă undeva la o jumătate de milă distanță de casa mea.

Ajungând în fața unui depozit mare din metal, Ryan extrage o geantă plină cu porcării pentru baseball de pe bancheta din spate a jeep-ului, iar eu fac tot posibilul să nu-mi arăt neastâmpărul. Din cauza nervozității, mi-e greu să stau potolită. Sunt atât de aproape de mama, încât mai că simt gustul țigărilor. Fii calmă, Beth. Asta e o carte pe care trebuie s-o joci cu mare grijă.

– Cât durează antrenamentul?

– O oră. Poate un pic mai mult, îmi răspunde Ryan, punându-și geanta pe umăr.

Pot să jur, băiatul ăsta are umerii cei mai largi din toți elevii de liceu pe care i-am întâlnit vreodată. Tricoul de pe el e strâmt și stomacul meu execută mici salturi ori de câte ori i se ridică, lăsându-i la vedere mușchii abdominali.

Oftez și-mi alung gândurile astea. Calitățile de a fi superb și la locul lui nu se combină cu ideea de a mă vrea. Și chiar dacă Ryan poate să fie și afurisit, e, totuși... la locul lui. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că, de fapt, ce vreau eu să-i fac nu e corect.

N-o fi corect, dar e necesar.

Pe lângă asta, indiferent ce s-o petrece între noi doi, e vorba despre un soi de joc. Doar că, deocamdată, n-am ghicit care o fi miza lui. Nu că ar avea importanță. La capătul serii, Ryan o să mă urască, și la fel și Scott. Totuși, pentru Scott n-o să-mi pară rău. El m-a târât în încurcătura asta și-o să fie mult mai fericit fără mine. Până într-o oră, eu o să fiu deja la mama, o să iau legătura cu Isaiah și-o să fim afară din oraș. Programul e destul de strâns, dar fezabil.

- Unde vrei să mergem pentru cină? Ar fi un Applebee's prin apropiere și un T. G. I. Friday's²². Sper că la cină vom avea o conversație mult mai interesantă decât tăcerea de pe drumul înoace.

Ezită pentru câteva clipe.

- Putem să mergem și la un fast-food, dacă preferi. Știi că te dai în vânt după tacos.

Cea dintâi adiere de vânt rece a toamnei se abate peste spațiul parcării și mi se face pielea de găină pe brațe. Peste o oră, o să fiu în drum spre litoral.

- Am zis *tacos*, Beth. Unde e acel *rahat* care urmează de regulă?

Îmi ridic privirea spre el, clipind. Chiar o s-o fac. Chiar o să fug.

Ryan se încruntă, împreunându-și sprâncenele, și se apropie de mine, punând paravan vântului. Sau, poate, căldura care emană din trupul lui o fi cea care mă încălzește.

- Te simți bine?

- Mda, n-am nimic.

E mai înalt ca mine. Gigantic. N-o să-l mai văd niciodată, așa că-mi permit să-l observ pe Ryan așa cum e el în realitate. E teribil de ispitor, cu umerii lui lați, musculatura reliefată, răvășeala simpatică de păr nisipiu ițindu-se de sub șapca de baseball și adorabilii ochi căprui, calzi. Îmi imaginez pentru o clipă că sinceritatea din ei e veritabilă... și că mi-e destinată mie.

Vântul suflă iar, mai tare de data asta, și-mi spulberă câteva șuvițe de păr peste față. Ryan își concentrează atenția asupra lor. Degetele lui îmi adie pe obraz, apoi coboară pe pielea sensibilă de pe gât, în timp ce-mi împinge șuvițele dincolo de umăr. Atingerea lui mă gădilă și mă arde, în același timp.

Un val de căldură mi se repede spre față și-mi acopăr imediat obrazii. Ce naiba? Mă înroșesc. Băieții nu mă fac să mă înroșesc. Băieții nu vor să mă facă să mă înroșesc. Derutată de reacția mea, fac un pas înapoi și-mi vâr mâna în buzunarul de la spate, de unde scot o țigară pe care am căpătat-o de la băiatul ăla drogat, la școală.

- Lasă-mă un pic, bine?

²² Lanțuri de restaurante de tip *casual dining*, cu prețuri moderate și atmosferă neprotocolară.

- Dacă te plictisești în sala de așteptare și vrei să vezi antrenamentul, pot să-l rog pe antrenor...

Scutur din cap.

- Nu.

Ryan strânge din buze și pornește spre intrarea în clădire. Îi privesc pe furiș silueta îndepărtându-se și inima mi se strânge. Indiferent ce moment ciudat s-ar fi petrecut între noi adineauri, tot nu schimbă nimic. Ryan umblă după tipe ca Gwen și-și face de cap cu fetele ca mine. N-ai cum să schimbi destinele deja scrise. Așa ceva se întâmplă numai în basme.

Îmi pare sincer rău pentru el. Scott o să-l omoare peste câteva ore.

- Ryan?

Mă privește peste umăr. Ce să-i zic? A fost distractiv să mă joc cu tine, dar acum trebuie să-mi salvez mama? Îmi pare rău că, atunci când o să te-ntorci astă-seară în Groveton fără mine, unchiul meu o să-ți smulgă ouăle și mătușa mea o să le servească la cină cu garnitură de alge?

- Mersi, rostesc și cuvântul îmi lasă un gust ciudat în gură.

Ryan își scoate șapca, își trece degetele prin păr, apoi și-o trânteste la loc pe cap. Îmi abat privirea, ca să nu mă las ucisă de remușcări.

- Îmi pare rău, rostește el.

Clipesc mirată, nedându-mi seama pentru ce și-o cere scuze, dar nu-i cer explicații. Eu mi-am spus replica. El și-a spus-o pe-a lui. Suntem chit.

Un adolescent iese din clădire și-i ține ușa deschisă lui Ryan care intră, în timp ce băiatul celălalt își zornăie cheile de la mașină. Mulțumesc, soartă, că-mi întinzi o mână. Îmi îndes țigara la loc în buzunarul de la spate și zâmbesc în așa fel încât băiatul să presupună că ar avea o șansă.

- Pot să te rog să mă iei și pe mine?

Nervozitatea îmi face stomacul să vibreze și tot încerc să respir profund. Dar, ori de câte ori aș inspira, tot îmi e greu să-mi umplu plămâni cu aer. Te rog, Doamne, numai de data asta, Te rog, fă în așa fel încât nemernicul să fie plecat. Și Te rog, Te rog, Te rog, fă ca

Isaiah să fie de acord cu planul meu nebunesc, când o să-i apar în față cu mama la remorcă.

M-am gândit dacă să-i spun despre planul meu dinainte, numai că, până la urmă, mi-am dat seama că el n-o să fie de acord s-o cărăm și pe mama cu noi. El o socotește vinovată pentru problemele din viața mea, dar îl cunosc eu pe Isaiah. Când o să apar împreună cu mama, implorându-l să plecăm, n-o să mă lase. O să ne ia... pe amândouă.

Barul Last Stop e pustiu, dar peste vreo oră, două, o să fie plin. Chiar dacă afară e lumină, înăuntru e întuneric ca într-o temniță. Îmbrăcat în tipica lui cămașă de flanelă și blugi, Denny stă la bar aplecat deasupra unui laptop, care-i scaldă chipul într-o lumină albăstruie. Mă zărește cu coada ochiului.

– Am auzit că maică-ta a pierdut tutela.

– Mda.

– Îmi pare rău, puștoaico, zice el, sorbind dintr-un pahar înalt.

– Cum s-a mai comportat? mă interesez eu.

Simt cum mi se usucă gura și am nevoie de toate puterile mele ca să mă prefac că nu dau importanță răspunsului.

– Chiar vrei să știi?

Nu, nu vreau.

– Cât îți datorez?

– Nimic, îmi răspunde, închizându-și laptopul. Întoarce-te de unde ai venit. Oriunde e mai bine decât aici.

Mă îndrept spre ieșirea din spate. E calea cea mai rapidă spre apartamentul mamei. Noaptea, locurile sunt sinistre în penumbră. Pe timpul zilei, dărăpănatul complex de apartamente arată doar trist și jalnic. Administrația a vopsit în alb cu spray părți ale pereților din cărămidă portocalie, tipici pentru anii '70, ca să ascundă sumedenia de graffiti. Eforturi inutile. Băieții din școala elementară își pictează la loc cuvintele de ocară în seara imediat următoare.

Din moment ce geamurile, în majoritatea lor, sunt sparte, rezidenții le lipesc cu cartoane și bandă adezivă gri, în afara celor unde se află unitățile exterioare de aer condiționat, din care curge apa ca la robinet. Eu și mama n-am avut niciodată așa ceva. N-am fost niciodată într-atât de bogate sau de norocoase.

Trent Nemernicul locuiește în complexul aflat de cealaltă parte a parcerii față de apartamentul mamei. Singurul lucru care se vede pe locul lui de parcare e balta mare de ulei negru care i se scurge din mașină atunci când e parcată. E bine. Trag din nou aer în piept, ca să-mi domolesc tremurul interior. E bine.

După ce-a plecat tata, mama a hotărât să ne mutăm în Louisville, așa că am devenit în mod oficial nomade, mutându-ne într-un alt apartament la fiecare șase până la opt luni. Unele arătau atât de rău, încât am plecat de bunăvoie. Din altele ne-au dat afară când mama n-a plătit chiria. Rulota din Groveton și subsolul mătușii mele Shirley sunt singurele cămine stabile pe care le-am cunoscut vreodată. Apartamentul vecin cu al lui Shirley e și cel în care a locuit mama pentru un timp mai îndelungat și e aiurea că Trent constituie motivul pentru asta. Bat încetișor în ușă.

Se aude un zăngănit, semn că mama trage numeroasele zăvoare, după care, așa cum am învățat-o, lasă lanțul pus când deschide ușa de doi-trei centimetri. E mai palidă ca de obicei, iar părul blond de la spate îi stă zbârlit, ca și cum nu l-ar fi periat de mai multe zile.

- Ce e? Întreabă, pe un ton răstit.
 - Eu sunt, mamă.
 - Elisabeth? Întreabă ea, frecându-se la ochi.
 - Lasă-mă să intru.
- Și să te scot de-aici.

Mama închide ușa, zornăie lanțul, după care deschide larg. Într-o clipă, deja își încolăcește brațele în jurul meu. Unghiile B mi se înfig în pielea capului.

- Puiule, tu ești? Of, Doamne, puiule... Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Tremură toată și aud cunoscutul smiorcăit care-i însoțește plânsul. Îmi las capul pe umărul ei. Miroase a o ciudată combinație de oțet, marijuana și alcool. Numai oțetul pare nelalocul lui. O parte din mine se entuziasmează pentru că o găsesc în viață. Cealaltă parte e mai mult decât enervată. Urăsc faptul că am nimerit-o drogată.

- Ce-ai luat?

Mama se trage înapoi și-și trece degetele prin părul meu, cu mișcări foarte iuți, repetate.

- Nimic.

Îi observ ochii înroșiți și pupilele dilatate și-mi aplec capul într-o parte.

- Mda, bine, doar un pic de iarbă, recunoaște ea, zâmbind, în timp ce o lacrimă i se prelinge pe obraz. Vrei și tu un pic? Avem vecini noi și sunt dispuși să dea la alții. Hai să mergem la ei.

O apuc de mână, îmi fac loc pe lângă ea și intru în apartament, trăgând-o după mine.

- Trebuie să-ți faci bagajele.

- Elisabeth! Nu!

- Ce naiba? exclam.

Înăuntru e prăpăd. Nu în sensul unei dezordini normale. Aici e mai mult decât vase murdare, podele pline de noroi și ambalaje de fast-food pe mobilier. Pernele canapelei sunt trântite pe covorul zdrențuit, ambele sfâșiate. Măsuța pentru cafea poate fi întrebuițată acum ca vreascuri. Măruntaiele micului televizor al mamei zac la vedere lângă bucătăria de un metru pătrat.

- A dat cineva o spargere, zice mama, închizând ușa după ea și încuind-o cu unul dintre zăvoare.

- Aiurea, ripostez, întorcându-mi fața spre ea. Cei care dau spargerii fură tot felul de rahaturi, iar tu n-ai niciun rahat de furat. Și ce naiba e cu duhoarea asta?

Am vopsit odată ouă de Paști cu Scott și rulota noastră a mirosit a oțet zile de-a rândul.

- Fac curat, îmi explică mama. În baie. Mi s-a făcut rău mai devreme.

Vorbele ei mă izbesc cu putere. Vomitatul poate să însemne o supradoză. Cel mai urât coșmar al meu în privința mamei.

- Ce-ai luat?

Clatină din cap și izbucnește într-un râs nervos.

- Ți-am zis, am fumat iarbă. Și-am băut puțină bere. Abia câțiva stropi de pe fund.

O, pe naiba!

- Ești gravidă?

Urâsc momentele în care e nevoie să se gândească la răspuns.

- Nu. Nu. Iau pastilele. E bine că ai găsit cum să mi le trimiți prin poștă.

Frecându-mă la ochi cu palmele, îmi invoc luciditatea. Nimic din astea nu contează.

- Strânge-ți lucrurile. Plecăm.

- De ce? N-am primit niciun aviz de evacuare.

- Suntem nomade, ai uitat? Îi zic, încercând să destind atmosfera. Noi nu stăm niciodată locului.

- Nu, Elisabeth. Tu ai suflet de nomad, nu eu.

Afirmația ei mă face să încremenesc și să aștept o explicație.

Mama nu face decât să se legene dintr-o parte în cealaltă. Treaba ei. E drogată, iar eu n-am timp pentru așa ceva. Înaintez, pășind peste țândările măsuței.

- Isaiah s-a oferit să mă ducă pe litoral, iar tu vii cu noi. O să stăm la fereală până vara viitoare, când o să împlinesc eu optsprezece ani, după care o să fim libere la noi acasă.

- Și cu Trent cum rămâne?

- El te bate. Nu-ți trebuie ție nemernicul ăla!

Descopăr într-un colț vreo două sacoșe din plastic pentru cumpărături. Sunt bune și astea. Mama n-are decât puține lucruri care să merite să fie luate.

- Elisabeth! strigă mama, repezindu-se după mine și lovind cu piciorul rămășițele măsuței.

Mă apucă de braț.

- Oprește-te! exclamă ea.

- Să mă opresc? Mamă, trebuie să plecăm. Știi că dacă se întoarce Trent și mă găsește aici...

Mă întrerupe, trecându-și din nou degetele prin părul meu.

- Te omoară.

Lacrimile îi băltesc în ochi și se smiorcăie iar.

- Te omoară, repetă ea. Nu pot să plec.

Întregul organism mi se prăbușește, ca într-o trezire rapidă din euforia drogului.

- Dar trebuie!

- Nu, puiule. Nu pot să merg acum. Mai lasă-mă câteva săptămâni. Am ceva treburi de rezolvat și pe urmă o să putem pleca împreună. Promit.

Treburi?

- Ba plecăm. Imediat.

Degetele ei mi se încolăcesc în păr și strâng, trăgând până la durere. Se apleacă și-și apropie fruntea de a mea. Din gură i se revarsă spre mine duhoarea berii.

- Îți promit. Promit c-o să merg cu tine. Ascultă-mă. Trebuie să pun în ordine anumite lucruri. Lasă-mă vreo două săptămâni, după care o să plecăm.

Clanța ușii se mișcă, iar inima mea trece în viteza cea mai de sus. El a venit.

Mama mă strânge dureros de mână.

- În camera mea, îmi zice. Mă trage după ea prin apartament și-și pierde echilibrul când se împiedică de resturile mobilierului distrus. Ieși pe fereastră.

Simt cum bila mi se ridică în gât și încep să tremur.

- Nu. Nu plec fără tine.

S-o las pe mama aici e ca și cum aș privi nisipul scurgându-se într-o clepsidră în timp ce sunt legată cu lanțuri de perete, incapabilă s-o întorc. Într-o zi, Trent o să meargă prea departe și atunci n-o să mai fie vorba doar despre o vânătaie sau un os rupt. O să-i ia viața cu totul. Timpul trăit împreună cu Trent reprezintă un dușman.

- Sky! strigă Trent, intrând în apartament. Ți-am zis să lași ușa descuiată!

Mama mă îmbrățișează strâns.

- Du-te puiule, îmi șoptește. Du-te și întoarce-te să mă iei peste câteva săptămâni.

Smulge cartonul de pe geam, iar eu fac un salt înapoi când văd o mână țâșnind prin fereastra deja deschisă.

- Las-o la mine.

E Isaiah, care-și vâă capul înăuntru și-mi înlănțuie trupul cu amândouă mâinile. Îmi opresc respirația și-mi dau seama că, într-un fel sau în altul, unul dintre tipii ăștia o să mă omoare.

Îmi reped brațul înainte. Mingea nimereste, bubuind, alături de cutia portocalie lipită cu bandă adezivă de sacul negru din foaie de cort, care servește drept țintă. Minte nu mi-e azi la arunări deși așa avea nevoie să-mi fie. Precizia aruncărilor e prioritatea. Dacă Logan cere pe interior, eu trebuie să nimeresc pe interior. Dacă Logan cere în exterior, eu trebuie să nimeresc în exterior. Dacă-mi cere să trimit direct în mânășă, eu trebuie să o plesnesc la fix și pe-asta.

Mă gândesc întruna la Beth. Arăta al naibii de mică și de pierdută, încât îmi venea să o adun în brațele mele și să o apăr de lumea înconjurătoare. Clar nu e o reacție pe care să fi crezut vreodată să o am față de skateriță. Îmi plesnesc gamba cu mânășa. O să aflu eu ce se petrece cu ea, în timpul cinei. Tăcerea nu va mai fi admisă.

Îmi rotesc umărul, într-o sforțare de a mai găsi ceva vitalitate în el, însă mă pomenesc că am stors-o pe toată. Am tot aruncat de o oră încoace și mușchii brațului îmi sunt la fel de inutili ca o gelatină.

Sala de antrenament nu e mare scofală, doar o magazie cu covor de iarbă și un aparat de aer condiționat sudat de tavan. Îmi zumzăie deasupra capului și, la fiecare câteva secunde, se aude câte o bătă trosnind.

John, antrenorul meu, se desprinde de peretele metalic.

- E bine, doar că tu încă arunci cu brațul. Puterea și consistența îți vor veni din picioare. Cum îți e brațul?

Obosit. Beth sigur ar detesta sala asta. O magazie plină de tipi care lovesc mingi, trimițându-le în plase, sau aruncă în saci. O parte din mine e dezamăgită. Ea n-a rămas să vadă măcar o aruncare.

- Pot să mai arunc de vreo două ori, dacă vreți, îi zic antrenorului.

- Ți-ai odihnit brațul, așa cum am discutat?

- Da, domnule, îi răspund.

Da, dar nu cât ar fi trebuit. Pot să identific locul precis în care mi se găsește coafa rotatorilor²³: la aproximativ cinci centimetri mai jos de partea superioară a umărului. Și, în clipa de față, mă doare.

- Hai să zicem că e gata pentru astă-seară.

Îmi plimb mingea între degete. Beth nu e singura problema care m-a sâcâit pe durata ședinței ăsteia de antrenament și, oricât aș încerca să nu iau în seamă gândurile, ele îmi revin mereu.

- Pot să vă întreb ceva?

- Dă-i drumul.

- Dacă ar fi trebuit să alegeți între a juca baseball într-o echipă universitară și a trece la profesionism imediat după liceu, ce-ați fi ales?

John își scarpină obrazul și mă privește cu un amestec de uimire și nedumerire.

- Tu vrei să mergi la facultate?

Habar n-am.

- Dacă-ați fi avut posibilitatea să alegeți, ce-ați fi făcut?

- Eu n-am avut posibilitatea să aleg. Echipa universitară a fost singura variantă existentă pentru mine.

- Dar dacă ați fi avut?

- Aș fi trecut la profesionism.

Trântesc cu putere mingea de mănușă. Exact așa. Toată lumea, cu trâncăneala ei despre facultăți și concursuri literare, nu face decât să mă încurce.

- Mulțumesc, îi zic.

- Întrebarea nu e ce-aș fi făcut eu. Întrebarea e: tu ce vrei să faci?

²³ Complet alcătuit din tendoanele a patru muști care mențin capul humeral în articulația umărului și asigură mișcarea brațului în diferite direcții.

BETH

Isaiah își încolăcește strâns brațul de mijlocul meu și mă saltă afară prin fereastră. Ochi albaștri și goi ai mamei au în ei o suferință obsedantă când mă fixează pentru ultima dată, înainte de a închide fereastra și de a pune cartonul la loc peste geam.

- Nu! strig eu, disperată că o las acolo.

Din nou.

Strânsoarea lui se oțelește și, cu cât mă zbat mai tare să mă cațăr înapoi pe fereastră, în apartamentul mamei, cu atât mai aprig mă trage el. Inima... literalmente, mi se frânge. Sigur e așa, fiindcă durerea din piept e ascuțită, ca și cum mi-ar fi sfârtecat de cioburi.

Picioarele mi se încurcă printre ale lui Isaiah. El își menține strânsoarea fermă pe șoldurile mele și forțează imponderabilitatea, ridicându-mă și împingându-mă în direcția opusă față de mama. Mă zvârcolesc, încercând să-mi pun picioarele pe pământ, lovindu-l în fluierul piciorului, ciocnindu-mi genunchii de ai lui.

- Isaiah, Trent e acolo, înăuntru. O s-o omoare!

- Hai să mergem, răspunde el și mârâitul lui îmi huruie în ureche.

- N-ai auzit ce-am zis?

Nu se poate să fi auzit. Isaiah nu m-ar lăsa în ruptul capului să mor, așa că n-ar lăsa-o vreodată nici pe mama. Singura persoană de care am nevoie.

- Ba da.

Se lipește mai strâns de mine și trupul meu, mai micuț, i se supune. Nu! Îmi îndoi brațele din coate și, cu palmele desfăcute, împing în pieptul lui. Inima îmi tresaltă când palmele mele îl plesnesc trupul. L-am lovit... pe el, pe cel mai bun prieten al meu. Dar o s-o mai fac, dacă nu-mi dă drumul.

- Te urăsc!

- Foarte bine, replică el și nările îi freamătă în timp ce scutură ușor de șolduri. Pentru că așa n-o să am remuşcări când o să te azvârl pe umăr și să te arunc naibii în mașină.

Palmele mele, încă usturându-mă de pe urma loviturii, rămân pe pieptul lui. Inima îi bate nebunește, în acord cu expresia dementă cu care mă privește. Isaiah nu vorbește în gol.

Dar nici eu.

– Fără ea nu plec!

– Urcă-te în mașină până nu te bag eu cu forța în ea.

Strânsoarea i se întetește. E un avertisment. O amenințare. Pieptul mi se strânge, făcându-mi imposibilă respirația. Mi-e imposibil să gândesc.

– El o bate!

Am spus-o ca și cum ar fi un secret. Pentru că așa și este. Secretul meu. Secretul pe care-l țin ascuns de toată lumea. Secretul care duce spre cel mai oribil secret al meu: că el m-a bătut și pe mine. Isaiah știe deja asta, dar e altceva. Acum îl spun cu voce tare. Îl fac să fie adevărat. Și îi cer să mă salveze. Îi cer s-o salveze pe ea.

Isaiah își apropie fața incredibil de mult de a mea.

– El n-o să te mai atingă niciodată!

Gâtul mi se strânge și vocea îmi iese ca un firicel.

– O să-l las, dacă prin asta o salvez pe ea.

Un fior palpabil îi trece prin tot corpul și brațele lui se desfac de pe mijlocul meu. Transformându-se într-un zid, Isaiah proptește picioarele în pământ și-și încrucișează brațele pe piept, practic sfidându-mă să trec de el.

Fac un pas spre stânga. Isaiah se deplasează odată cu mine. Pășesc spre dreapta. Isaiah îmi imită mișcarea ca în oglindă.

– În mașină, Beth. Imediat.

– Dă-te la o parte! îi strig, însă el nu mă ia în seamă și mă simt ca o pisică prinsă într-o cutie.

Îi râcăi pieptul cu ghearele. Împing. Lovesc. Țip. Urlu. Înjur. Până la urmă, îl lovesc cu pumnii, iar, și iar, și iar.

Frustrată. Enervată. Trădată.

Brațele lui șerpuiesc printre asalturile mele, lipindu-mi palme calde pe obraji. Mi-i mângâie, ștergându-le umezeala. O umezeală care nu înțeleg de unde vine. Îl plesnesc peste brațe, dând să le îndepărtez.

– Dacă mi-ai fi fost prieten... dacă ți-ar fi păsat, m-ai fi ajutat!

– Fir-ar al naibii să fie, Beth, fac toate astea pentru că te iubesc!

Inima mea mai bate o dată și se oprește, iar lumea devine înspăimântător de inertă. O zăresc, în ochii lui: sinceritatea. Scutur din cap.

- Ca prieten, șoptesc. Mă iubești ca prieten.

Ne fixăm reciproc cu privirile. Piepturile ni se ridică și coboară cu repeziciune.

- Spune-mi, Isaiah. Spune-mi că mă iubești ca un prieten.

El tace, și-mi simt mintea de parcă ar fi în pragul dezmembrării.

- Spune-o!

Nu vreau să am de-a face acum cu așa ceva. N-am vreme pentru așa ceva. Încerc să-l ocolesc.

- Mă duc s-o iau!

- Pe naiba, șuieră el, aplecându-se.

Umărul lui îmi atinge mijlocul și, în câteva secunde, capul îmi atârână pe spinarea lui și picioarele încearcă să-l lovească. Țip și privesc, cu ochii încrețoșiți, cum distanța dintre mine și mama crește tot mai mult.

Portiera unei mașini se deschide. Isaiah îmi lasă corpul să lunece de pe umărul lui, îmi pune o palmă pe creștet și-și folosește forța și gabaritul ca să mă împingă pe bancheta din spate, în același timp împiedicându-mă să țâșnesc afară. Portiera se închide cu zgomot, iar Isaiah mă strânge ca un clește ucigător de încheietura mâinii. Îmi sucesc brusc capul spre stânga. Cealaltă portieră. E încuiată. Dau să-mi smucesc încheietura, ca să-mi recapăt libertatea și s-o deschid, dar Isaiah nu-și slăbește strânsoarea.

Mașina țâșnește în marșarier, iar motorul scâncește odată cu accelerația.

- Ce mama naibii ți-ai închipuit, Beth?

Fac ochii mari. Noah își reazemă spatele de portiera din dreapta ținând cu o mână volanul. Nici măcar nu-mi așteaptă răspunsul!

- A zis Isaiah c-o să te-ntorci după maică-ta, dar am crezut că poate o să ai destulă minte ca să stai la distanță. Dumnezeu, bine măcar că ești previzibilă. Credeai că n-o să ne gândim c-o să treci pe la barul ăla blestemat, înainte să te duci în apartamentul ei? Isaiah, amintește-mi să-l plătesc în plus pe Denny, pentru el ne-a sunat, naibii, atât de repede.

Denny. Trădător nemernic. El i-a anunțat pe Noah și pe Isaiah c-o să mă duc după mama.

- Cum ai ajuns în Louisville? se interesează Isaiah, cu o voce înfricoșător de calmă.

- Du-te dracului!

El mi-a spus că mă iubește. O sudoare rece îmi țâșnește prin pori și încep să tremur din tot corpul. Cel mai bun prieten al meu mi-a spus că mă iubește. Și mama... El m-a forțat s-o părăsesc pe mama.

- L-ai convins pe ticălosul ăla de Ryan, care te tot sâcăie, să te aducă?

Îi arunc o privire lui Isaiah, iar el scapă o înjurătură. Îmi smucesc încheietura din strânsoarea lui.

- Dă-mi drumul!

În ochii întunecați ai lui Isaiah dogorește furia și, dacă furia asta n-ar fi venit din partea lui, sigur m-ar fi înfricoșat. Are genul acela de furie rece. De furie stăpânită. Genul acela de furie care izbucnește dacă e întrețită prea tare și pentru prea mult timp.

- Nu, până când nu încetezi să gândești ca o idioată și să faci tâmpenii. Puteai să mori. Trent se tot laudă în bar de-atâtea săptămâni, despre cum o să te sfâșie din toate mădularele dacă te mai vede vreodată. Pe tine te socotește vinovată pentru că au năvălit poliștii în apartamentul lui, în săptămâna de după ce-ai plecat în Groveton. El uită, totuși, că are dușmani peste tot.

Parcă aud un pocnet în cap și tresar, zguduindu-mă din tot corpul. Am vorbit cu Isaiah seară de seară și n-a pomenit niciodată despre bârfa asta locală. O bârfa care m-ar fi îndemnat să trec mai devreme la acțiune. Dacă Trent mă socotește pe mine vinovată, atunci o învinovățește și pe mama, și lui deja îi face mare plăcere s-o bată fără niciun motiv. Isaiah m-a luat de lângă mama și a lăsat-o pe ea acolo, cu nemernicul ăla.

Degetele lui Isaiah îmi strâng încă încheietura, iar eu nu vreau ca un Iuda trădător să mă atingă. Ridicându-mi piciorul de pe podeaua mașinii, îl izbesc, încă o dată și încă o dată.

- Dă-mi... drumul... imediat!

Îmi eliberează brațul și-mi îndepărtează piciorul de el.

- Ce naiba ai?

- Ai lăsat-o acolo să moară!

Isaiah izbește cu pumnul spătarul scaunului lui Noah și se prăbușește pe locul lui. Își lasă capul să-i cadă pe spate și-și apasă pleoapele închise cu degetul mare și cu cel arătător.

Notele monotone și amare ale unui cântec cu Nine Inch Nails se aud la radio, iar eu mă ghemuiesc în colțul meu din mașină, trăgându-mi genunchii la piept. Inima mă doare la unison cu versurile. E o frază acolo, întipărită în sufletul meu, stihuri vorbind despre oamenii pe care-i iubești și care, în cele din urmă... dispar²⁴.

Isaiah m-a luat de lângă mama; el nu vrea să mă ajute ca s-o salvez... el mi-a spus că mă iubește. Ceea ce însemnase până acum cea mai dragă și mai puternică legătură s-a prefăcut într-o frunză care se veștejește și moare pe un vrej în descompunere.

Cred că totul, în viață, are, cu adevărat, un sfârșit.

²⁴ Este vorba despre piesa *Hurt* (*Suferință*), în al cărei refren ultimele două versuri sună astfel: *Everyone I know/ Goes away in the end* (*Toți cei pe care-i cunosc/ Până la urmă dispar.*)

RYAN

Acum zece minute, am ieșit de la antrenament și am văzut că ea nu mai e. Cât timp am stat acolo, pierzându-mi mințile, încercând să hotărâsc ce e de făcut, Beth a plecat să se distreze cu prietenii ei. Am intrat în panică, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să-l sun pe Scott, sau poliția, sau pe tata. Mi-am imaginat supărarea lui Scott și m-am gândit cât de furios o să fie tata când o să afle că am pierdut-o pe nepoata eroului nostru local.

Dar, cel mai mult, mi-am făcut griji pentru Beth. M-am rugat să nu fie cumva vătămată sau speriată. Iar acum mă simt ca un neghiob.

De câteva minute, mașina lor s-a oprit în apropiere, iar acum Beth se ceartă cu excesiv de tatuatul punker pe care l-am mai văzut și cu altă ocazie. Nu îndrăznesc să-mi clintesc un mușchi, fiindcă mă îngrozește gândul că aș fi în stare să-i smulg lui Beth fiecare fir de păr negru de pe cap. Postându-mă cu fermitate lângă jeep-ul meu, privesc cum Beth și prietenul ei punker își continuă discuția lor înfierbântată.

Beth m-a jucat pe degete așa cum n-am mai pățit-o în viața mea. Am comis o greșală teribilă. M-am străduit să-mi placă Beth. Dă-o naibii. N-are decât să-și ducă viața de râpă. În definitiv, a fost de acord să meargă cu mine la petrecerea de vineri. Deci, am câștigat pariul. Provocarea a fost onorată.

Beth o rupe la fugă de lângă porcăria aia de mașină.

– Beth! strigă Tatuatul, apucând-o de o gaică a pantalonilor! Tu nu pleci. Nu așa.

Tresar, dar mă silesc să rămân nemișcat. Ea îl preferă pe individul ăsta. M-a lăsat pe mine ca să fie cu el.

– Atunci, ține-ți promisiunea pe care mi-ai făcut-o, Isaiah. Ia-mă. În seara asta!

Îl caută cu privirea și disperarea care-i schimonosește chipul face ca urmărirea scenei să devină stânjenitoare. Nu știu ce răspuns o căuta ea, dar îmi dau seama că el nu-l are. Îl văd întorcându-și capul și lăsându-și ochii în jos. Celălalt tip închide portiera mașinii și se apropie fără grabă de ei, dar păstrând oricum distanța.

Grozav, din nou șansele sunt de doi la unu împotriva mea. Asta, presupunând că mi-ar păsa îndeajuns cât să mă amestec. Ceea ce nu e cazul.

Isaiah aruncă o privire spre tipul celălalt.

– Ai zis mereu că-ți dorești un cămin, iar acum uite că ai unul.

Beth clipește mirată.

– Nu pe ăsta!

Îmi îndrept spinarea. Tupeul care o face să pară uriașă s-a evaporat. E mică. Foarte mică. Mai ales când o vezi față-n față cu doi tipi amenințători. Nu numai că pare mică, dar pare și foarte... pierdută.

– Așteaptă până când termini liceul. Mai ai doar câteva luni. Am vorbit cu Noah și...

La auzul numelui Noah, Beth își smucește capul în sus și furia începe să-i dogorească în ochii ei albaștri.

– Mi-ai promis!

– Beth.

Tipul celălalt, Noah, după cum deduc, folosește un ton calm, despre care până și eu știu c-o s-o scoată din sărite.

– Locul tău e în Groveton, îi zice el.

Ca un fulger negru, Beth se repede spre Noah. Palma ei se avântă și-l plesnește peste față. Sunetul se reverberează în pereții magaziei. Văd pieptul lui Beth opintindu-se, în timp ce ea icnește după aer.

– Du-te naibii!

Mă desprind de jeep. Ce naiba mai e și asta? Noah își pipăie ușurel obrazul, apoi își înclină capul, parcă vrând să elibereze încordarea.

– Începusem să mă simt lăsat pe dinafară după micul tău spectacol de lângă complexul de apartamente, zice el.

– Tu ești de vină! țipă ea. Tu, și Echo, și noua voastră viață! Tu l-ai întors pe Isaiah împotriva mea, din cauză că ți-e prea frică să fii adevărat. Tu vrei să fii fals. Exact ca a ta iubită!

Tatuatul – Isaiah – o apucă de braț pe Beth și-o smucește de lângă Noah. Ce naiba, nu se poate! Punker sau nu, o fată e într-o situație gravă dacă lovește un tip și un bărbat n-ar trebui niciodată

să atingă o față. Degetele mi se strâng în pumni în timp ce mă apropii cu pași apăsați.

– Ia mâna de pe ea!

– Groveton, rostește Isaiah, fără să mă ia în seamă. Cu unchii tău. Exact acolo îți e locul, adaugă el, arătând spre sud, departe de Louisville, către casă. Lumea aia poate să-ți ofere ceea ce eu nu pot. Deocamdată. Tu doar așteaptă până termini liceul.

– Dacă ai crezut în ceea ce ai spus, zice ea, cu o voce joasă, ca mârâit, atunci o să-ți respecti promisiunea chiar acum.

O umbră întunecată pare să-i cuprindă fața individului, așa că-mi iuțesc pașii.

– Ți-am zis s-o lași în pace, îl avertizez, deși inima îmi bate cu putere în piept.

Doi contra unul. Sorții sunt potrivnici, dar o să-i iau așa cum sunt.

– Nu îndrăzni să-mi arunci asta în față, îi zice Isaiah, după care își desprinde privirea de Beth și-o îndreaptă spre mine. Problema asta nu te implică, omule, așa că stai dracului deoparte.

– Nu mă implică, pe naiba! Ea a venit aici cu mine și-o să meargă acasă tot cu mine. Orice i se întâmplă în intervalul ăsta mă privește!

Isaiah își răsucesce puțin corpul spre mine.

– Vorbești de parcă ea ți-ar aparține.

– Isaiah, șoptește Beth. Încetează.

Deși e doar o jumătate de metru între noi, mai fac un pas, cu toți mușchii pregătiți pentru luptă.

– A început să-mi aparțină din clipa în care ai pus mâna pe ea!

El reduce și mai mult distanța, iar acum suntem nas în nas. Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea. Furia îi radiază din corp.

– Ea nu-ți aparține. E a mea și nu-mi place cum te porți cu ea.

Un braț firav se strecoară între trupurile noastre.

– Isaiah, rostește Beth. Las-o baltă.

– Cum mă port cu ea? repet, întrebându-mă în sinea mea dacă individul ăsta o fi cumva sub influența drogurilor. Nu mi se pare că ea te-ar vrea în preajmă!

– Ryan, termină, te rog!

N-am mai auzit-o până acum pe Beth să folosească un ton rugător și-mi vine s-o privesc, ca să-mi confirm că vorbele astea

chiar au ieșit din gura ei, dar nu îndrăznesc. Mențin un viguros contact vizual cu nemernicul din fața mea.

Un zâmbet dement îi arcuiește buzele lui Isaiah.

– Tu crezi că te vrea pe tine? Asta e impresia ta? Că ești vreun soi de bărbat adevărat pentru că o torturezi la școală? Pentru că-i pui pe tapet secretele? Pentru că o umilești? Tu crezi că ea vrea un bărbat care o face să plângă?

– Isaiah! urlă Beth.

Brațul lui își ia avânt și același lucru îl face și al meu. O siluetă înaltă se repede din stânga mea și, în loc să primesc lovitura pe care mă pregăteam s-o întorc, văd cum Noah îl împinge pe Isaiah peste o mașină.

– Stai calm, frate! îl sfătuiește el.

– Cum de-ai putut?!

M-am așteptat să văd privirea lui Beth, glacială, acuzatoare, îndreptată spre mine. Dimpotrivă, îl fixează pe Isaiah. Tremură din tot trupul și-și freacă brațul stâng cu mâna ei dreaptă. O mișcare continuă, repetată iar și iar.

– Cum de-ai putut să-i spui asta?

Isaiah clipește și furia se scurge din el.

– Beth...

– Să mergem! zice ea, repezindu-se spre jeep.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori. Înfig cheia în contact înainte să închid portiera și demarez în urletele motorului din parcare. Ajungând pe șosea, îmi închei centura de siguranță, iar Beth își lasă capul pe geamul din dreapta ei.

Caut în mine furia pe care am resimțit-o mai devreme și încerc să găsesc o cale de a-i aduce învinuiri. Ea a fost cea care a plecat. Ea a fost cea care și-a petrecut timpul cu tipii ăștia doi. Numai că singurul gând care mi se rostogolește prin minte e acuzația stropșită de Isaiah la adresa mea: că am făcut-o să plângă.

BETH

Viața e ca și cum aș fi legată cu lanțuri de fundul unui iaz cu apă mică, ținând ochii deschiși și neavând aer. Zăresc imagini deformate ale fericirii și luminii, ba chiar aud râsete înfundate, dar totul e de neatins pentru mine, care zac într-o agonie sufocantă. Dacă e adevărat că moartea e opusul vieții, atunci sper ca moartea să fie ca o plutire.

Nu m-am certat niciodată așa cu Isaiah și cu Noah. Niciodată n-am crezut că Isaiah ar putea să mă trădeze, dar asta a făcut. I-am încredințat secretele mele celui mai bun prieten: secrete pe care nu le-am spus vreodată altei ființe însuflețite. El știe despre tatăl meu, știe despre mama, știe de câte ori palma unui bărbat mi-a plesnit fața... știe că Ryan, că felul în care-mi oferă prietenia, când eu știu că vrea doar să se joace cu mine, mă face să sufăr.

Rezemându-mi fruntea de geamul portierei din dreapta, privesc în oglindă cum numeroasele linii albe de pe mijlocul șoselei rămân în urmă, cu repeziciune. Pe drumul cu două benzi care duce spre casa unchiului meu, Ryan depășește un tractor cu remorcă, sărind ușor de la 70 la 100 pe oră. Iar eu îmi doresc, întrucâtva, să fi avut curajul de a deschide portiera și de a mă lăsa să cad afară.

M-ar durea, dar apoi suferința ar dispărea, după ce aș muri.

Toată suferința. Durerea de nedescris din piept, apăsarea din cap, nodul vârtos din gât... toate ar dispărea.

Am parcurs drumul în tăcere. Nu știu precis dac-a fost o tăcere incomodă, fiindcă sunt în pragul amorțelii. Îmi doresc amorțeala. Tânjesc după amorțeală. Vreau să fiu euforică.

Jeep-ul virează la stânga și ne începem călătoria pe lungă alee a casei. Stomacul îmi chiorăie. N-am mai ajuns să mâncăm.

Când ajungem în fața casei, Ryan scoate jeepul din viteză și imediat oprește motorul. Urăsc locurile de la țară. Fără lumini, pădurile și câmpurile se transformă în locuri de joacă pentru coșmarurile mele. Mi se zbârlește pielea gândindu-mă la diavolul care așteaptă în întuneric să mă înhațe și să mă arunce în neant.

Ryan ar putea să facă o mulțime de lucruri. Ar putea să urle la mine. Ar putea să intre în casă și să-i spună totul lui Scott. Ultima variantă ar face din el copilul integru care ar vrea Scott să devin. În

același timp, mi-ar zdrobi și ce-a mai rămas din viața mea. Scott ar trimite-o pe mama la închisoare.

Iar eu? Eu aș vrea să mor.

Acum patru ore, mândria nu mi-ar fi permis nicidecum să pronunț cuvintele astea, dar nu mi-a mai rămas nimic pe dinăuntru

– Iartă-mă.

Broaștele orăcăie pe malurile pârâului care mărginește ferma lui Scott. Ryan nu-mi răspunde și nu i-o iau în nume de rău. Chiar n-ar avea ce să-i mai spună unei fete ca mine.

– Te-ai jucat cu mine ca să-ți faci rost de un drum în Louisville, zice până la urmă, privindu-și cheile din mâini.

– Da.

Și dacă planul meu ar fi dat roade, acum aș fi fost plecată, iar unchiul meu l-ar fi socotit pe el vinovat.

– Ai plănuit să te întâlnești cu individul ăla, în loc să-ți petreci timpul cu mine.

– Da, zic din nou, pentru că el merită sinceritate și e cel mai sincer răspuns pe care aș putea să i-l dau.

El își răsuțește pe deget inelul cu chei.

– Din clipa în care ai pus piciorul în Taco Bell, n-ai însemnat nimic mai mult decât o provocare. Chris și Logan m-au provocat să-ți obțin numărul de telefon, după care am fost provocat să te invit la o ieșire împreună.

Cuvintele lui mă ustură, dar mă lupt să împiedic ca durerea să iasă la suprafață. La ce-aș fi putut să mă aștept? El e tot ce înseamnă normal pe lumea asta. Eu sunt tot ce e anormal. Tipii ca el nu se uită la fete ca mine.

– A fost cât pe-acți să mă iau la bătaie pentru tine.

– Știu, încuviințez eu, după care pronunț încă o dată cuvintele alea rare: Iartă-mă.

Ryan vâă cheia în contact și pornește motorul.

– Mi-ai rămas datoare. Vin să te iau vineri la șapte. Fără șmecherii de data asta. O seară normală. Mergem la petrecere, stăm o oră, eu îmi câștig pariul și-mi onorez provocarea, după care te duc înapoi acasă. Tu reîncepi să mă ignori. O să te ignor și eu.

– Foarte bine, răspund.

Ar trebui să fiu bucuroasă, dar nu sunt. Asta e ceea ce crezusem că-mi doresc. Numai că, dincolo de amorțeală, o suferință așteaptă să mă tortureze. Deschid portiera jeepului, cobor și o închid fără să mai privesc înapoi.

Legile statului îmi interzic să arunc în mai mult de cincisprezece runde pe săptămână. La meciurile de joia sunt convocat numai în cazul în care ceilalți doi aruncători ai noștri ne dau țeapă. Acum trei runde, când m-a introdus antrenorul în echipă, erau atât de adânciți încât nici nu vedeam lumina zilei. Nu-i vorbă că nici nu ne prea lăsa ploaia.

A tot plouat de două săptămâni. Două săptămâni de meciuri amânate. Două săptămâni cu petreceri contramandate. Două săptămâni cu mine și cu Beth ignorându-ne reciproc.

Toată lumea pronostichează că ploaia va înceta diseară și că petrecerea în aer liber se va desfășura, în sfârșit, mâine. Sunt gata și eu: nerăbdător să câștig pariul și s-o scot pe Beth, în mod oficial, din viața mea.

La capătul celei de-a șapte runde, scorul fiind egal, sunt nevoit să rețin această ultimă lovitură ca să trimit partida în prelungiri. Ploaia ușoară îmi răcorește fierbințele de la ceafă. Picăturile acumulate pe cozorocul șepcii îmi cad când mă mișc. Mingea e alunecoasă. La fel și palma mea. Urăsc să joc pe ploaie, însă cei din liga superioară joacă mereu și în astfel de condiții.

Ploaia se întetește. Abia dacă mai pot descifra semnalele lui Logan. Din obișnuință, privesc mai întâi spre alergător, dar nu reușesc să văd nimic, naibii. Mă răsucesc spre spate, dar intervine sunetele naturii, influențând jocul: tunete și fulgere.

– Afară de pe teren! strigă arbitrul.

Crampoanele mi se afundă în noroi în timp ce mă îndrept spre banca de rezerve. E a treia întrerupere a meciului din cauza ploii. Alta n-o să mai fie. Partida e terminată.

– Bine jucat, băieți, ne felicită antrenorul, bătându-ne cu palma pe spinările learcă, pe măsură ce intrăm în spațiul băncii. Aveți grijă cum conduceți spre casă. Se apropie o vreme foarte rea.

Ploaia răpăie pe copertina băncii. Nu văd ce rost are o copertină, când totul de sub ea e ud. Băncile. Echipamentul. Gențile noastre. Îmi schimb repede încălțăminte, legându-mi șireturile pantofilor Nike mai strâns și mai iute decât în mod normal.

Cunoscându-mă mai bine decât oricine altcineva, Chris își strecoară trupul masiv pe bancă, alături de mine.

– N-am pierdut, îmi zice.

Partidele întrerupte din cauza ploii nu contează în clasament.

– Dar nici n-am câștigat, i-o întorc eu.

– Ne-ai fi scos tu la liman.

– Poate, răspund, ridicându-mă și punându-mi geanta pe umăr. Dar nu se știe niciodată.

Ceilalți colegi de echipă trăncănesc între ei, își schimbă încălțările și așteaptă pe bancă să se mai domolească ploaia. Eu n-am chef de companie și sunt deja ud. Ploaia îmi răpăie pe spinare în timp ce mă îndrept spre locul de parcare.

– Hei! strigă Chris, alergând ca să mă ajungă din urmă. Care-i faza, cumetre?

– Niciuna.

– Nu-mi vinde mie gogoși, urlă el peste zgomotul ploii. De două săptămâni încoace ești o acritură ambulată.

Deschid portiera jeepului și-mi arunc geanta pe bancheta din spate. Beth. Asta e faza, dar nu pot să-i spun așa ceva lui Chris. O să-mi ies din pasa proastă mâine, când se va termina cu ploaia și Beth va merge cu mine la petrecere.

– Poate că mie o să-mi spună!

Apărută lângă Chris, Lacy arată ca un șobolan înecat, cu părul ei lipit de față. Când a început ploaia, acum o oră, ea și-a căutat adăpost în mașina lui Chris.

– Du-mă acasă, Ryan.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu închis într-o mașină împreună cu ea.

– Nu eu sunt iubitul tău.

– Nu, urlă ea, peste zgomotul unui alt tunet care face să vibreze cerul. Tu ești prietenul meu.

Îl pupă pe Chris pe obraz și dă fuga spre portiera din dreapta. Arunc o privire spre prietenul meu, iar el clatină din cap în semn afirmativ.

– Nu vrea să mai fie supărată pe tine.

Mă arunc în jeep și pornesc motorul. În stilul ei caracteristic, Lacy se pune pe treabă, pornind căldura și prinzând postul ei de

radio preferat, specializat pe country, abia apoi lăsând volumul mai mic.

– Tu și Beth v-ați certat cumva?

Ștergătoarele de parbriz se tânguiesc într-un ritm rapid în timp ce scot mașina din parcare și mă întreb cât o ști Lacy. N-am spus nimănui că am fost cu Beth în Louisville.

– Asta ți-a spus ea?

– Nu. Am reușit, în fine, să fac rost de numărul ei de telefon, acum două săptămâni, și unchiu-său mi-a zis că voi doi ați ieșit împreună.

Încerc să calculez în ce măsură afectează asta pariul.

– Lui Chris i-ai spus?

– Nu e treaba mea să umblu cu vorbe. Ai luat-o cu tine în Louisville ca urmare a provocării?

– Da.

– Atunci, înseamnă că pariul s-a consumat. De-aia ai tot ignorat-o?

Tac. De ce m-o face Lacy să mă simt ca un ticălos? Beth e cea care mi-a făcut figura. Îmi e datoare la faza asta.

– Ea se poartă mizerabil cu tine, Lace. De ce-ți mai pasă?

Lacy locuiește nu departe de complexul sportiv din localitate. Intru pe aleea casei și privesc unduirea ferigilor cățărătoare de pe veranda ei în bătaia vântului.

– Ea mi-a fost prietenă.

– Ți-a fost! Ea a fost...

Lacy ridică amândouă mâinile spre mine.

– Oprește-te. Ascultă-mă. Eu nu sunt ca tine. Niciodată n-am fost ca tine. Tu, în orice situație ai intra, totul devine în mod automat perfect. Eu nu sunt perfectă. N-am fost niciodată.

Ce tot vorbește? Dacă Lacy ar ști măcar cât de distrusă e familia mea... dac-ar ști că, după plecarea lui Mark, ea se stinge încetul cu încetul...

– Nici eu nu sunt perfect.

– N-ai de gând să taci? Dumnezeu, în majoritatea ocaziilor nu pot să scot de la voi niciun rahat, dar ori de câte ori încerc să SPUN ceva care chiar merită auzit, unul dintre voi mă întrerupe. Așa că, ține-ți gura!

Îi fac semn cu mâna să continue.

- Eu n-am fost pe placul nimănui, Ryan. Tati a hotărât să ne mutăm în Groveton când aveam patru ani, iar eu am știut că nu mă place nimeni. Mama a tot încercat să-mi găsească prieteni de joacă, m-a înscris la grădiniță, dar, orice s-ar fi întâmplat, eu tot o intrusă am fost considerată. Nu sunt ca tine. Nu sunt nici Logan. Nu sunt nici Chris. Eu nu pot să-mi urmăresc genealogia până la strămoșii fondatori ai orașului. Eu nu pot să mănânc pui la masa de duminică împreună cu bunica, după biserică, din cauză că ea nu locuiește în casa vecină, ci la trei state distanță.

Mă scarpin la ceafă, neștiind dacă ar trebui să spun ceva; și, dacă da, ce anume. Lacy n-a părut niciodată că i-ar păsa de ceea ce crede lumea despre ea.

- Noi nu te-am tratat niciodată diferențiat, îi zic, însă ea oftează adânc.

- De ce crezi că tot umblu cu voi de printr-a șasea? Ai impresia că mă omor chiar atât de mult după baseball?

Chicotesc încet.

- Să nu te audă Chris zicând că nu ești un suporter pățimaș.

- Îl iubesc, răspunde ea și înțeleg din asta că iubește, de asemenea, tot ce iubește el. Oricum, continuă Lacy, ideea e că lui Beth i-am plăcut. Când Gwen a fost rea cu mine...

Deschid gura ca să protestez, însă ea își îndreaptă degetul arătător spre mine și mijeste ochii.

- Să n-aud o vorbă. Întâi, că ți-am zis să taci. Al doilea, că e monologul meu, nu al tău. Al treilea, că ea e o cățea. După cum spuneam, când Gwen și-a dat arama pe față și a renunțat la prefăcătorii ei de gen *mă dau drept perfectă astfel încât toată lumea să mă adore*, mi-a făcut viața un infern. Am fost etichetată ca fiind o ciudățenie încă dinainte să încep grădinița și, cu toate astea, Beth a ținut la mine. Când m-a făcut Gwen să plâng, Beth m-a luat de mână și mi-a spus că mă iubește. Când prietenele lui Beth mi-au zis că n-am voie să mă joc la leagăne, Beth le-a îmbrâncit deoparte și mi-a zis că leagănele sunt ale mele. Beth m-a învățat ce înseamnă să ai prieteni. Nu știu ce naiba s-a întâmplat cu ea de când am fost în clasa a treia și până acum, dar îi sunt datoare. Uite care-i treaba: țin

la tine, și țin la ea, dar îți jur pe Dumnezeu că te rup în bătaie dacă-i faci vreun rău.

Lacy mi-a azvârlit în față prea multe ca să le pot prelucra, așa că mă opresc la ceea ce mi-e familiar.

– O să mă rupi în bătaie?

Ea schițează un zâmbet.

– Bine, poate că nu, dar o să mă enervez și nu-mi place să fiul enervată pe tine.

Nici mie nu-mi place ca ea să fie enervată pe mine.

– Ea o să vină cu mine la petrecere.

Dezamăgirea îi umbrește chipul.

– Provocare sau însoțitoare?

– Provocare, îi răspund, pentru că nu mint față de prieteni. Dar Beth știe asta, adaug.

– Dacă ea știe, asta nu înseamnă o încălcare a regulilor?

– N-avem un regulament stabilit, răspund eu, ridicând din umeri.

Lumina se aprinde pe verandă și ușa de la intrare se deschide. Prin ploaia torențială, abia dac-o zăresc pe mama lui Lacy. Îi fac nu semn de salut cu mâna. După o clipă, ea îmi răspunde la fel.

– Ea crede că eu și Chris nu facem altceva în mașină decât să ne giugiulim, mă informează Lacy, însoțindu-și cuvintele cu un gest al mâinii menit să înlătore orice alte comentarii legate de giugiuleala dintre ea și Chris din mașină, ceea ce e perfect, din punctul meu de vedere.

Mai degrabă prefer să mă gândesc la Beth. Cine o fi ea? Fata despre care Lacy jură că e o prietenă adevărată? Fata cu părul blond care adora panglicile și rochițele împopoțonate? Fata care mi s-a vârat pe sub piele și a rămas acolo? Fata îndeajuns de puternică, încât să-mi spună în față ce crede cu adevărat despre mine? Fata care pare uneori atât de micuță și de lipsită de apărare, încât mă mir cum de supraviețuiește pe cont propriu în lumea asta? Poate că Lacy o să mă urască pentru cuvintele mele următoare, dar trebuie să le spun.

– Poate că Beth nu e cine crezi tu că ar fi.

– Ce nostim, replică Lacy. Tocmai voiam să-ți zic și eu același lucru.

BETH

Ryan schimbă viteza când se termină drumul asfaltat și roțile jeepului încep să calce pietrișul. Vântul îmi spulberă părul peste față și peste gât, pișcându-mă precum minusculele tentacule ale unei meduze. Aprinde farurile când soarele coboară mai mult spre apus, făcând ca pădurile din jurul nostru să se cufunde în penumbră.

În afara saluturilor de o voieșie forțată pe care le-am schimbat sub privirea vigilentă a mătușii mele, eu și Ryan nu ne-am adresat nici măcar o vorbă de când a venit să mă ia de acasă. Cuvintele pe care mi le-a aruncat în față acum două săptămâni încă mă dor: pentru el, n-am fost nimic mai mult decât o provocare.

Manifestările de prietenie, zâmbetele, cuvintele drăguțe... toate au fost numai un joc. În adâncul sufletului, am știut-o mereu, dar o parte din mine a sperat la mai mult. Mi-am îngăduit speranța. Proasta de Beth, făcând o nouă greșală prostească. Țasta-i destinul meu.

– Știi ce, e nepolitic să trimiți mesaje pe telefon atunci când ieși cu altcineva, mă atenționează Ryan, cu o mână pe volan și înclinat trufaș spre portieră. Mai ales că te-am salvat.

Nu-i acord atenție și fixez cu privirea telefonul. Fiindu-i datoare, am acceptat să stau o oră cu el la petrecere. N-am fost de acord și cu conversațiile.

Permanentele zguduituri și zgâlțâieli din jeepul lui fac ca lectura mesajelor lui Isaiah să devină aproape imposibilă. E prima oară când am găsit suficient curaj ca să le deschid. Toate mesajele spun același lucru: îmi pare rău.

Și mie. Îmi pare rău că am avut încredere în el. Îmi pare rău că m-a trădat. Îmi pare rău pentru gândul că aș fi capabilă să-i citesc mesajele fără ca inima să-mi zvâcnească de parcă ar fi atacat-o un roi de albine. Îmi doresc ca povara să dispară. Îmi doresc ca durerea să dispară. Cum aș putea să-l iert pentru că i-a divulgat lui Ryan secretul meu? Cum aș putea să-l iert pentru că m-a forțat să-mi părăsesc mama?

Și, chiar mai rău decât atât, cum aș putea să mai vorbesc cu el acum, când știu că mă iubește și știu, dincolo de cuvinte, că eu nu

simt la fel? Simt o încordare în gât. Isaiah e siguranța mea. Totdeauna a fost. E locul în care aterizez când lumea se prăbușește în haos. Au existat momente când am crezut că între noi ar putea să fie ceva mai mult, dar atunci... aș îngheța de tot. Eu și Isaiah am fost sortiți să fim prieteni și iată că acum îmi pierd singurul meu prieten.

Telefonul îmi vibrează în mâini. E ca și cum el ar simți că, în sfârșit, sunt pe recepție. *Sună-mă. Scrie-mi. Te rog.*

Arunc telefonul pe podeaua jeepului lui Ryan. Dacă i-aș răspunde la mesaje lui Isaiah n-aș face decât să sporesc suferința... pentru amândoi.

Ryan se concentrează asupra drumului, părând adâncit în gânduri. Mi-aș fi dorit să fi avut viața lui. Fără suferințe. Fără probleme. Numai bună dispoziție și libertate.

- Te simți bine? mă întreabă Ryan, surprinzându-mă că mă zgâiesc la el și-mi amintesc mie însămi că sinceritatea care-i scaldă ochii căprui nu e autentică.

Sportivii sunt pricepuți în a se preface. Părul i se ițește de sub șapca de baseball pe care o poartă cu cozorocul spre ceafă. Schimbă din nou viteza și mușchii brațului i se unduiesc odată cu mișcarea. E oarecum sexy. Nu oarecum: Ryan chiar e sexy.

- De ce suntem pe un drum de pământ? Am reușit să ajungem la capătul lumii civilizate?

- E un drum de pietriș, mă corectează Ryan. E drumul spre casa mea.

Casa lui. Să fim serioși. Nemernicul ăla de Luke, din fosta mea mea școală, mi-a *arătat* și el casa lui.

- Nu mi-o trag cu tine.

- Și vorbești atât de încântător. Probabil că i-ai avut la degetul mic pe toți băieții din Louisville.

Își flexează degetele și apucă din nou volanul, după care îmi explică, nonșalant:

- E calea cea mai scurtă spre petrecere.

Ryan mă urăște și nu i-o iau în nume de rău. Eu mă urăsc pe mine însămi. Iar ceea ce urăsc mai mult decât orice în clipa asta a că o parte din mine se simte atrasă de Ryan. El a sărit în apărarea mea precum prințul pentru prințesă, în basmele pe care obișnuia să mi

le citească Scott când eram mică. Eu nu sunt o prințesă, însă Ryan e un cavaler. Doar că-i aparține alteia.

– Ești sigură că te simți bine? Arăți cam palidă.

– Mă simt foarte bine!

Urăsc nuanța tăioasă cu care mi-au ieșit cuvintele. Fantastic. Am urlat la el. Acum pot să mă simt ca un rahat și din cauza asta.

Ryan trece ca vântul pe lângă ceea ce presupun că e casa lui, o clădire cu un singur nivel și un garaj enorm alături, și schimbă din nou viteza când dăm de iarbă. Jeepul zvâcnește înainte, aruncându-mă pe scaun de parcă aș fi într-un montagne-russe. Mă prind de mânerul din tavan și Ryan izbucnește în râs. Un zâmbet dement îi luminează chipul și, încă o dată, mă simt atrasă spre el.

Acum Ryan stă drept, nu se mai apleacă în partea opusă mie și ține volanul cu o mână, iar cu cealaltă schimbă vitezele în timp ce năvălim la vale spre un pârau. Jeepul accelerează de parcă am fi un bulgăre de zăpadă la un pas de a declanșa o avalanșă. Încep să văd în minte variantele. Prăbușirea. Apa. Zguduitura. Nămolul. Inima îmi bate mai repede în piept și, pentru prima oară după atâtea săptămâni, mă simt vie.

Motorul urlă, iar Ryan apasă mai tare pe accelerație. Roțile jeepului ating pietrele. Atât eu, cât și Ryan chiuim și urlăm în timp ce apa împrășcă vehiculul și izbește parbrizul, orbindu-ne. El își mână jeepul mai departe, mai repede, dincolo de pârau, peste stânci. Îndrăznind să-și continue drumul, chiar dacă eu n-am habar ce-o fi de partea cealaltă.

Ștergătoarele de parbriz prind brusc viață, limpezindu-ne vederea, și Ryan smucește volanul spre dreapta ca să evite un copac rășchirat mai mult. Pătrunde într-un luminiș și oprește motorul. Aud râsete și inspir icnit când îmi dau seama că sunt ale mele... și ale lui. Laolaltă. Sună drăguț. Oarecum ca un fel de muzică.

Ryan are din nou zâmbetul acela. Zâmbetul lui autentic, care-mi face stomacul să tresalte. L-a avut și în Taco Bell. L-a avut și când ne-a făcut prezentările Scott. Îi apare cu o atât de mare ușurință și, pentru o clipă, îmi îngădui să cred că zâmbetul lui e pentru mine.

– Zâmbești, remarcă el.

Îmi pipăi instinctiv fața, ca și cum m-ar surprinde vestea.

– Ar trebui să faci asta mai des. E drăguț, continuă el, apoi, după o mică pauză: Ești drăguță.

Inima îmi e apucată de acea palpitație stranie. Ca și cum s-ar orpi și ar porni în același timp. Fierbințeala mi se strecoară în sus pe gât și-mi îmbujorează fața. Ce naiba? Iar mă înroșesc?

– Scuză-mă, zice Ryan, păstrându-și zâmbetul răbdător, dar care capătă o tentă de căință, iar privirea i se lasă în jos, cu sfială.

– Ba nu, a fost distractiv!

Mai distractiv decât orice în ultimele destule săptămâni. Cea mai mare distracție de care am avut parte nebăută de când... îmi scotolesc prin minte în trecut și mă aleg cu nimic. Viața e nașpa când ești treaz.

– Mda, răspunde el. Privirea îi devine rezervată și, chiar dacă zâmbetul îi persistă pe față, pot să-mi dau seama că e un pic forțat.

Clipește și zâmbetul redevine firesc.

– Mda, pârâul... Trebuia să-ți fi spus c-o să dăm peste el. Sau să fi încetinit.

De ce nu pot să-i susțin privirea mai mult de o secundă, nu-mi dau seama. Sfiala asta atipică mă face să mă simt nepotrivită și un pic cam... ca o fetișcană? Îmi împreunez mâinile, împletindu-mi degetele, și mă concentrez asupra lor.

– Pe bune, nu e nimic. M-am distrat.

– Beth? zice el, deodată, apoi șovăie puțin. Am putea s-o luăm de la capăt?

Îl examinez... din cap până-n picioare. Nimeni nu mi-a mai oferit până acum posibilitatea de a o lua de la început. Presupun că nimeni nu m-a considerat demnă de așa ceva. Un zvâcnit straniu din interiorul meu îmi face colțurile buzelor să se ridice și-mi provoacă o senzație de plutire timp de vreo trei secunde. Perfect conștientă de faptul că totul în viață nu durează mult, simt cum zâmbetul îmi dispare și-mi revine împovărarea. Cu toate astea, accept propunerea.

– Sigur că da.

Strigătele unui tip ne captează atenția. Ceva mai departe, în luminiș, e un cerc de camionete cu farurile aprinse, iar în centru arde un foc de tabără. Colegii de școală sunt peste tot. Ce caut eu aici?

– Ești gata? se interesează el.

Nu sunt, dar am stricat totul când am încercat să fug.

– Așa cred.

Chiar dacă nu sunt virgină în materie de petreceri, un chef în pădure, în jurul unui foc, înseamnă o premieră pentru mine. Un grup dansează în fața unui jeep mare și ruginit. Alții stau în apropierea focului sau pe aripile mașinilor. Întreg decorul pare desprins din *Împăratul muștelor*²⁵. Sau, cel puțin, din ecranizarea cărții.

Ne croim drum cu greutate prin iarba până la genunchi, care scrâșnește sub pretențiile mele de Chuck Taylors. Câteva fire mai lungi mă plesnesc, șfichiindu-mi pielea lăsată goală de rupturile blugilor. Urăsc viața la țară.

Cu cât ne apropiem de petrecere, cu atât merg mai încet, iar Ryan își potrivește ritmul după al meu. Odată cu fiecare pas, reduce distanța dintre noi și, de vreo două ori, degetele lui le ating în treacăt pe-ale mele. Prin sânge îmi circulă fluturi și partea din mine ocupată de fetița prostituată își dorește ca el să mă atingă.

Cealaltă parte l-ar lua la pumni dacă ar face-o.

– Te simți stânjenită la petreceri? mă întreabă.

– Atunci când îmi dau senzația că aș fi Daniel²⁶ intrând în groapa cu lei.

Mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul când îi aud vocea surprinsă.

– Cunoști povestea?

²⁵ *Lord of the Flies*, roman distopic publicat în 1954, în care romancierul englez William Golding (laureat cu Premiul Nobel pentru literatură în anul 1983) povestește despre un grup de băieți izolat pe o insula nelocuită, încercând să se autoguverneze, dar cu rezultate dezastruoase.

²⁶ Personaj biblic, figură proeminentă la curtea Babilonului datorită interpretărilor date viselor și viziunilor regilor. În capitolul al șaselea din Cartea lui Daniel se povestește că regele persan Darius ar fi decretat ca nimeni să nu se roage vreunei zeități sau făpturi umane, cu excepția lui, timp de treizeci de zile. Daniel, însă, a continuat să se roage, conform obiceiului, știind că riscă să fie pedepsit cu moartea. Darius a poruncit să fie arestat și aruncat în groapa cu lei, însă în dimineața următoare l-a găsit pe Daniel nevătămat.

Grație scurtului meu curs de cunoștințe biblice urmat cu Lacy, pot să istorisesc cărțile Bibliei, Vechiul și Noul Testament, precum și câteva versete răzlețe.

- Până și diavolul știe cine e Dumnezeu.
- Tu nu ești diavolul, Beth.
- Ești sigur?

Zâmbetul ăla încântător îi înfrumusețează buzele.

Râd. E un răs sănătos. De genul care mă pătrunde adânc, până în vârful picioarelor, și-mi gădilă măruntaiele. Iar ceea ce mă face să mă simt chiar și mai bine este că-l aud și pe el râzând împreună cu mine.

- Haide. Îți promit că n-o să te mănânce nimeni. Jumătate dintre fetele de aici pretind că sunt vegetariene, iar cu băieții mă descurc eu.

Și face acel lucru pe care-l speram și de care mă îngrozeam: își împletește degetele printre ale mele și mă trage ușor de mână ca să-l urmez.

Îmi place atingerea mâinii lui. E caldă. Puternică. Așa că-mi las partea aceea a mea care iubea panglicile să revină la viață pentru câteva clipe și-mi încolăcesc degetele pe ale lui. Dacă a fost lucru pe care să-l fi învățat din studiul Bibliei, atunci e acela că învierea din morți este posibilă.

Ryan se îndreaptă spre o camionetă pe a cărei ușă rabatabilă din spate stau Chris și Logan. Amândoi râd cu zgomot, dar se întrerup când mă zăresc. Proptită între picioarele lui Chris, Lacy mă întâmpină cu un zâmbet prietenos.

- Ai simțit iar chemarea pământului, Ryan? Întreabă Lacy.
- Mda, chicotește Ryan.

Pământ? De unde știe Lacy... îmi cobor privirea spre hainele de pe mine. Noroi: peste tot. De-a dreptul grozav.

- Ce naiba, exclamă Chris, tu chiar ai convins-o să vină! I-ai dat și numărul de telefon? mă întreabă apoi.

- Ce? Întreb la rândul meu, clipind mirată.
- Văd că-l ții de mână, naibii.

Corect. Așa e. Proasta de mine. Pariul. Mai întâi, numărul de telefon. Apoi, ieșirea împreună. Drumul cu jeepul m-a dezorietat spre o uitare de moment. Durerea îmi înțepă inima și o alung pe

fetița cu panglici în străfundurile întunecate ale minții mele. Unele lucruri n-ar trebui să renască niciodată. Îmi eliberez mâna dintr-a lui. Gata cu propunerea lui Ryan de a o lua de la capăt.

- Nu te lăsa zăpăcită de el, mă sfătuieste Chris, plimbându-și un deget pe brațul lui Lacy. Ryan e maestru la fermecat.

Noah o mângâie așa pe Echo. Mi-a fost evident încă de la școală despre Chris că e îndrăgostit de Lacy. Unii băieți le ating pe fetele pe care le iubesc. Alții le ating pe fetele de care se folosesc. Cei mai răi le ating pe fetele pe care le rănesc. Îl pironesc cu privirea pe Chris și mă gândesc dacă să-l trimit la mama naibii. Și totuși, nu reușesc să-mi găsesc furia necesară. Eu sunt cretina care s-a vârat în situația asta.

- Nu te lua după Chris, ripostează Ryan. E nervos, pentru că din el iese numai rahat pe ambele părți.

Chris izbucnește într-un râs sănătos. Ryan își aruncă un braț pe după umerii mei și mă îndeamnă să ne îndepărtăm de grup. Ăăă... nu! Poate că m-oi fi lăsat eu ținută de mână, dar nu mă mai las cu nimic altceva.

- Ia-ți mâna de pe mine până nu ți-o rup și te bat cu ea până faci pe tine!

Ne îndreptăm spre focul de tabără. Mă simt mică sub brațul lui vânjos, ca o fetiță, și o astfel de vulnerabilitate mă face să mă simt incomodată. În loc să-mi dea drumul, Ryan mă îndeasă, fără pic de efort, sub umărul lui.

- Când te săruți cu băieții, nu cumva ei cad morți din cauza veninului revărsat din gura ta?

- Aș fi vrut să fie așa, fiindcă te-aș fi sărutat mai demult. Un glumesc, dă-mi drumul, naibii!

- Nu vreau.

Nu vrea?

- Ai cumva tendințe sinucigașe?

Ryan trece cu pași mari pe lângă foc și mă cuprinde panica văzând că mă conduce spre mulțimea densă a celor care dansează.

- Îmi datorezi o oră. Ți-aduci aminte?

Muzica rap bubuie într-atât de zgomotos dintr-o camionetă, încât pământul vibrează sub noi. În jurul nostru, ceilalți dansează.

Țopăie. Se agită. Râd. Se mișcă în ritmuri hipnotice. Piele lipită de piele. Trup lipit de trup.

Stomacul mi se zdruncină și mă cuprinde o copleșitoare senzație de vomă.

– Du-te naibii. Așa ceva nu fac.

Ryan fâșnește în fața mea, împiedicându-mi retragerea.

– Ce-ai zice să facem un târg? Un singur dans și ți-ai răscumpărat datoria.

– Eu nu dansez.

Asta e adevărul: eu nu dansez. Mai vreți un adevăr și mai mare? N-am dansat niciodată cu vreun băiat.

Mă privește sceptic, înălțând o sprânceană.

– Tu nu dansezi?

– Nu.

Lumina flăcărilor pâlpaie pe pielea arsă de soare a lui Ryan, scâldându-i chipul într-o frumoasă strălucire de bronz. E superb. Pe cinstite că e și vrea să dansez cu el. Putea oare ziua asta să devină mai rea decât atât?

Ryan se apropie cu un pas și afișează un zâmbet atotștiutor, care-l face să fie adorabil, iar pe mine, slabă. Îl urăsc și mă urăsc pe mine însămi pentru că-mi doresc ca el să mă atingă încă o dată,

Ritmul muzicii se schimbă, de la ultra-rapid la un pic mai lent. Parcă-mi imită bătăile frenetice din piept. Ryan își oprește o mână pe șoldul meu și căldura lui mi se strecoară în piele și mi se furișează în sânge. Își coboară buzele spre urechea mea și răsuflarea lui îmi gâdilă ceafa.

– Danseză cu mine, Beth.

– Nu.

Hotărât lucru, nu mă mai învăț minte. Mi-am șoptit răspunsul. Tot la fel de bine puteam să urlu: da! E o greșeală, Beth. O greșeală enormă, grosolană. Fugi!

Ryan își pune cealaltă mână pe mijlocul taliei mele și-și mulează trupul puternic pe al meu. Inspir și primesc cu plăcere izul de pământ cald și al ploii de vară. Ryan miroase... delicios.

– Ar merge mai bine dacă m-ai atinge și tu, îmi zice.

Îmi las ușor mâinile pe umerii lui. Cam cum am văzut-o pe Echo procedând odată, când a luat-o Noah pe sus din pat ca să danseze.

Pielea mă furnică. Să-l ating pe Ryan, o, Dumnezeu, e prea mult... prea intim.

- Fac asta numai pentru că-ți sunt datoare.
- Nu e problemă.

Ryan își mișcă șoldurile în ritm, într-o parte și-n cealaltă. Mâna îi alunecă mai jos cu doi-trei centimetri și ușoara apăsare pe care o exercită pe coapsa mea îmi îmboldește trupul să se legene la unison cu al lui. Picioarele noastre nu se desprind nici pentru o clipă de pământ, dar, jur, simt că zbor.

Îmi șoptește din nou.

- Dansez cu tine pentru că ador expresia de pe fața ta.

Ca să vezi.

- Adori să mă vezi cum mă fac de râs?

- Nu. Ador să văd fata despre care spun Scott și Lacy că ai putea să fii.

Mă privește stăruitor, ca și cum ar putea să-mi vadă dincolo de piele, și inima îmi bate de parcă ar fi gata să-mi sară din piept, cu atâta violență, încât sunt sigură că el o simte. Terminațiile mele nervoase sunt iritate la maximum. Într-un fel, Ryan mă vede și mă simt expusă... ca și cum aş sta goală în fața unei ferestre mari, deschise. Măinile îmi lunecă de pe gâtul lui, dar când încerc să fac un pas înapoi, el mă strânge de mijloc, refuzându-mi evadarea.

- Ryan! Chiar mă întrebam când o s-ajungi aici!

Sunetul unei voci mult prea familiare îmi creează același șoc electric ca atunci când aveam patru ani și mi-am vârât un deget într-o priză. Trupul îmi zvâcnește, apoi șerpuiește, îndepărtându-se de Ryan.

Gwen poartă o rochie de vară roșie, imprimată cu flori albe. Buzele i se răsfrâng văzându-mi imitațiile de Chuck Taylors, blugii uzați și tricoul negru. Își înlănțuie un braț de cel al lui Ryan.

- Nu te superi dacă ți-l fur pe Ryan pentru o clipă, nu-i așa? Avem anumite lucruri de discutat.

Arată bine împreună. Se potrivesc de minune. Așa cum trebuie să fie un cuplu.

- E al tău.

RYAN

Acum câteva secunde, eu și Beth am avut ceva în comun... un moment, o conexiune. Am văzut-o în ochii ei. Ceva autentic. Dar acum, s-a dus. Beth îmi întoarce spatele și pornește în direcția în care se află Lacy, Chris și Logan.

Își întoarce din nou fața spre mine, însă merge în direcția opusă... îndepărtându-se de mine.

– Nu-ți face probleme, îmi zice, cu o nuanță mușcătoare în glas. N-o să dispar.

– Las-o să se ducă, intervine Gwen. Poți să te conversezi cu ea și mai târziu.

O las pe Beth să plece, dar asta numai pentru că n-am uitat cât de insistență poate să fie Gwen. Ar fi în stare să mă urmărească până când și-ar duce misiunea la îndeplinire.

– Ce e? o întreb.

– Nu e cazul să fii arțăgos, mă muștră ea.

– Nu sunt.

Privind spre liziera pădurii, îi observ pe Tim Richardson și pe Sarah Janes. Sarah se clatină și râde un pic cam prea tare.

– Ba da, ești.

Conversații inutile. Un alt motiv din cauza căruia ne-am despărțit.

– Sarah e turtă?

Gwen privește peste umăr spre Sarah, după care atenția îi revine la mine.

– Mda. Era praf încă înainte să ajungem noi. Așa. Mă gândeam, noi doi ar trebui să intrăm împreună pe terenul de fotbal, când va fi balul. Spectatorilor le plac cuplurile.

– Noi nu suntem un cuplu.

Îl văd pe Tim punându-i lui Sarah o mână pe fese și ea se oprește din râs.

– Sarah și Tim sunt cuplați cumva?

– Nu. Ea îl consideră un gunoi, dar acum e beată, iar el, în fine, el e Tim. Dar să revenim la noi doi. Am fost un cuplu și poate c-ar trebui să mai încercăm o dată. Știi, când o să termin de experimentat cu Beth. Cum să zic, tu nu trebuie să te duci chiar la

toate antrenamentele, nu-i așa? Ryan... Ryan? De ce tot privești peste umărul meu?

Sarah își proptește mâinile în pieptul lui Tim și-l împinge. El nu se clintește, însă eu, da.

– Scuză-mă, mormăi către Gwen.

Ea îmi barează trecerea și mă opresc, enervat de faptul că încă îmi stă în cale.

– Ce vrei?

– Ai auzit ce-am zis?

Mda, ceva în legătură cu balul și cu Beth.

– Am putea să discutăm altă dată despre asta?

Sarah îl împinge din nou pe Tim.

– Prietena ta are nevoie de ajutor!

Gwen se dă deoparte, iar eu înaintez spre liziera pădurii. Tim începe s-o pipăie pe Sarah, iar ea îl tot lovește cu palmele.

– Hei, Tim, zic eu. Am impresia că Sarah vrea să se întoarcă la petrecere.

– Ba nu, stăm bine aici, răspunde el.

– Ia-ți mâinile de pe mine, zice Sarah, plesnindu-l peste ele.

– Tim, rostesc eu cu o voce joasă, iar el știe bine că-mi voi susține cuvintele cu fapte.

Tim îi dă drumul lui Sarah și pieptul i se umflă în timp ce o privește întorcându-se, cu pași împleticiți, spre locul petrecerii. Mă pregătesc și eu, îndreptându-mi umerii. Tim și-a câștigat o reputație pentru devotamentul său față de echipa de fotbal, dar și pentru accesul lui de furie la beție.

– Care-i problema ta, Ryan?

– Niciuna, atât timp cât o lași în pace pe Sarah.

El își întinde arătătorul spre mine, cu un gest aproximativ, apoi se clatină.

– Tu ai făcut-o să creadă că vrea să fie lăsată în pace.

– Hai, lasă, Tim. Hai să ne întoarcem la petrecere.

Tim își încordează umerii. Caută încăierare. Eu nu.

– Tu știi ce cred eu? mă întrebă.

– Nu, dar eu cred că ar fi cazul să ne întoarcem.

– Eu cred că tu ai o problemă cu fetele.

Îmi îndrept brusc spinarea.

- Ce-ai zis?

Buzele i se arcuiesc într-un rânjel batjocoritor.

- Mda, repetă el. Tu ai o problemă cu fetele. I-ai dat papucii lui Beth, care e o tipă sexy rău. Ești gay, omule?

Furia se aprinde în mine și, în clipa în care mușchii mi se încordează, pregătindu-se pentru atac, brațul îmi e cuprins de o mână delicată.

- Nu merită, îmi zice Beth, cu o voce domoală.

Chris și Logan se strecoară între mine și Tim, ca un baraj de piele, mușchi și oase, între mine și tipul pe care vreau să-l iau la pumni.

Tim continuă să mă tachineze.

- Bărbații adevărați nu așteaptă să fie salvați de fete!

- Ești beat, îi replică Logan, pe un ton plictisit.

De dincolo de Logan, Tim își întinde brațele spre mine.

- Vino încoace, Ryan. Dovedește că ești bărbat!

Strâng din pumni și fac un pas înainte.

- Sunt gata, Tim. Hai s-o punem.

Chris mă împinge de piept, însă forța lui nu reușește aproape deloc să mă întoarcă din drum. Atunci, el strigă spre Beth:

- Ia-l de-aici!

Degetele ei se întrepătrund cu ale mele, iar vocea ei delicate, feminină, îmi străpunge zidurile mâniei.

- Hai să mergem.

Îmi întorc privirea spre ea.

- Ryan... Te rog.

Acest unic *te rog* al ei pătrunde îndeajuns de adânc prin haosul care-mi dezorientează creierul, încât să mă propulseze în direcția opusă lui Tim. Strâng mai tare mâna lui Beth și o conduc înapoi spre jeepul meu, dar nu înainte de a înhăța un bax cu șase doze de bere dintr-o ladă frigorifică.

Degetele ei încă le țin strâns pe-ale mele în timp ce mergem prin iarba înaltă, fără să scoatem o vorbă. Îi dau drumul când ajungem la jeep și ne urcăm amândoi în el. Inima îmi sângerează și furia îmi clocotește prin vene. Pornesc motorul și demarez în trombă din luminiș.

Fratele meu a plecat.

Fratele meu e gay și n-o să se mai întoarcă niciodată. Tatăl meu se comportă de parcă el nici n-ar fi existat vreodată. Mama mea e nefericită. Părinții mei, doi oameni care altădată s-au iubit, acum se urăsc.

Mergând de-a lungul pârâului, aștept să dau de un loc cu apa mai mică, înainte de a-l traversa. Am torturat-o destul pe Beth. Cu mașina asta. Cu prezența mea. Isaiah a zis că am făcut-o să plângă. Degetele mi se încordează pe volan. Beth are dreptate: sunt un nemernic.

O s-o duc la ea acasă, apoi o să-mi reiau drumul spre câmpul din spatele casei mele. Și-o să beau. De unul singur. Băutura n-are cum să modifice istoria, dar măcar mă va ajuta să uit, pentru câteva ore.

Smucesc volanul spre stânga când văd că scurgerea vijelioasă a apei încetinește, prelingându-se ușurel. Abia dacă-mi atinge cauciucurile când traversez, însă în clipa în care ajung pe malul celălalt, îmi dau seama că m-am ars. E mâl.

Prea mult mâl. Și prea adânc. Apăs pe accelerație și trag de volan spre dreapta, încercând să forțez trecerea cauciucurilor din față pe pământ solid, înainte ca alea din spate să se afunde mai mult, însă e prea târziu. Cauciucurile din spate se tânguie și împiedică orice înaintare.

– Porcăria naibii! exclam, lovind volanul cu palma.

Conștient că orice forțare n-ar face decât să ne afunde mai mult, opresc motorul. Sunt blocat. Îmi smulg șapca de pe cap și-o trântesc pe jos. Asta a pus capacul: sunt în rahat și sunt până-n gât.

Cobor. Piciorul mi se afundă în mâl cu vreo treizeci de centimetri. Beth o să lanseze un potop de expresii colorate când o să-i spun că va trebui să mergem pe jos. Mâlul e precum un ciment cu uscare lentă, făcând ca fiecare pas să devină aproape imposibil. Blugii mi se freacă și mi se bălăcesc în mizeria asta. Sunt în ultimul hal, dar nu trebuie s-o las pe Beth să se murdărească la fel.

N-am prea fost gentleman cu ea. La drept vorbind, chiar din contră. Nu-i vorbă că nici personalitatea ei strălucită nu mi-a ușurat misiunea. Deschid portiera de pe partea ei și întind brațele.

– Hai încoace.

– Ce e? se miră ea, încrețindu-și fruntea.

– O să te duc în brațe până când trecem de mâl.

Ea ridică dintr-o sprânceană, neîncrezătoare.

– Spectacolul s-a terminat, Batman junior! Acum nu mai e nevoie să fii drăguț cu mine.

Neavând chef de vorbărie și nici de o discuție în contradictoriu, îmi strecor mâinile pe sub genunchii ei și-o ridic de pe scaun. Măcar n-o să-mi împuie capul pe toată durata drumului spre casă că din cauza mea și-a distrus încălțările.

– Stai! exclamă Beth, zbatându-se în brațele mele și întinzând mâinile spre jeep.

Of, chiar nu poate să mă lase să fac măcar o faptă bună?

– Dă-o naibii de treabă, Beth, lasă-mă să te ajut!

Nedându-mi atenție, Beth se apleacă spre locul din dreapta. Tricoul i se ridică la spate, lăsându-i la iveală pielea delicată și caracterele chinezești tatuate de-a lungul șirei spinării. Urmăresc cu privirea șirul de caractere, până în locul în care-i dispar sub blugi. Mult prea repede pentru gustul meu, mi se lasă înapoi în brațe, cu două baxuri de bere strânse la piept.

Îmi plimb privirea între baxurile de bere și Beth. Ea ridică din umeri.

– Șase nu ajungeau.

Pentru mine, sunt prea multe. Nu-mi doresc vreun partener de băutură astă-seară, și chiar să fi vrut unul, n-ar fi fost ea. Închid portiera cu piciorul, apoi încep să înaintez anevoie prin mâl. Beth e ușoară. Are cam cincizeci de kilograme; poate cincizeci și două, cincizeci și trei, cu hainele ude.

– Ești obsedat să pui mâna pe mine, comentează ea.

O zgudui puțin ca să-i închid gura. Dozele de bere se ciocnesc între ele, și ea se străduiește să le împiedice să-i cadă din poală. *Rearanjarea* lui Beth i-a închis gura, într-adevăr, dar i-a adus capul mai aproape de al meu. Privesc drept înainte, încercând să nu dau prea mare atenție mirosului suav de trandafiri care-mi plutește spre nări din părul ei.

– Ești obsedat să pui mâna pe mine. Puteai să mă lași jos de-acum câteva secole!

Retras în gândurile mele, n-am observat că pătrunsesem deja în pădurea de pe proprietatea unchiului ei.

– Scuze.

O las jos pe Beth, îi smulg din mâini baxurile de bere și pornesc, călcând apăsat, spre casa ei. Scott numai că n-a plătit panouri publicitare ca să anunțe că alcoolul e interzis pentru Beth.

Spre norocul ei, am mers cu mașina de-a lungul pârâului tocmai spre proprietatea lui Scott. Altfel, ar fi fost al naibii de mult de mers pe jos... pentru ea. Ceva îmi spune că nu e genul care să se dea în vânt după mișcarea în aer liber.

Ea rămâne cu câțiva pași în urma mea și-i apreciez tăcerea. Greierii tomnatici țârâie și o ușoară briză face să foșnească frunzele copacilor. Imediat după dealul următor se află pășunea lui Scott, ca și hambarul din spatele casei. O cracă trosnește în spatele meu și Beth se grăbește să ajungă lângă mine.

- Unde mergem?

- Te duc la tine acasă.

O mână ușoară îmi smucește bicepsul.

- Mă duci, pe naiba!

Mă opresc, nu din cauza atingerii lui Beth, ci pentru că tentativa ei de a mă opri cu ajutorul forței fizice mi se pare amuzantă.

- Ți-ai îndeplinit obligația. Ai mers la petrecere, acum te duc înapoi acasă. Am terminat. Nu mai am nevoie să mă uit la tine, tu nu mai ai nevoie să te uiți la mine.

Beth își mușcă buza de jos.

- Eu credeam c-o luăm de la început.

Ce naiba? Nu asta voia, să fie lăsată în pace?

- Tu mă urăști, îi zic.

Beth nu răspunde nimic, nici ca să-mi confirme spusele, nici ca să le tăgăduiască, și gândul că ele ar exprima adevărul îmi strânge inima ca un clește. Și, dă-o naibii de treabă. Nu sunt obligat s-o înțeleg pe ea. N-am nevoie de ea. Îi întorc spatele și pornesc înainte: prin iarba înaltă a pășunii, spre hambarul roșu.

- Ai băut vreodată de unul singur? o aud întrebându-mă.

Încremenesc pe loc. Văzând că nu-i răspund, ea continuă.

- E nașpa. Eu am făcut-o o dată: când aveam paisprezece ani. Te face să te simți mai rău. Să te simți singur. Prietenul meu...

Șovăie pentru o clipă.

- Am convenit cu cel mai bun prieten al meu să nu mai bem niciodată singuri. Ne-am promis c-o să ne sprijinim unul pe celălalt.

Mi se pare bizar s-o aud pe Beth vorbind atât de deschis și ceva din mine își dorește ca ea să redevină gură spurcată și necioplită. Atunci are o înfățișare mai puțin umană.

– Există vreun motiv pentru care-mi spui asta?

Se foiește pe loc, făcând să foșnească iarba.

– Șase dintre berile astea sunt ale mele și mai am ceva mai mult de patru ore până când va trebui să fiu acasă. Ceea ce cred că vreau să spun e că am putea să încheiem un armistițiu pentru astă-seară, astfel încât niciunul dintre noi să nu trebuiască să rămână singur.

– Unchiul tău Scott o să mă tragă pe roată.

– Ceea ce nu știe nu-i face niciun rău.

Privesc peste umăr și-o urmăresc cum înoată prin valurile unduitoare ale spicelor spre mine.

– Îți jur că am mai multe de pierdut ca tine. N-o să afle.

Are fața stropită de noroi, părul năclăit și veșmintele pătate. Jumătate din noroiul ăsta l-a căpătat pe drumul nostru de ducere. Trebuia să-i fi spus cum arată înainte să mergem la petrecere, însă Beth râdea. Zâmbea. Din egoism, am preferat să mă agăț de momentul acela.

Pe deasupra, Isaiah a zis că am făcut-o să plângă. Examinez mica frumusețe din fața mea. Mai am multe de aflat despre ea, știu bine. Am citit-o în ochii ei, atunci când râdea cu mine, în jeep. Am simțit-o în atingerea ei, atunci când dansam.

Probabil că-mi pierd mințile.

– Vreau o bere.

BETH

Paiete sunt un așternut moale.
Dar te cam mănâncă pielea de la ele.
Sunt confortabile.

Grozave când vrei să simți imponderabilitatea.

Miros a mucegăit și a prăfuit și a murdărit. Colțurile buzelor îmi tresar într-un moment de veselie. Mucegăit. Prăfuit. Și murdărit. Cuvintele astea curg bine laolaltă. Fixând cu privirea umbrele create de lampa pentru camping găsită de Ryan într-un colț al hambarului lui Scott, inspir adânc. În sfârșit, sunt euforică.

Dar nu e o euforie provocată de fumat iarbă. Ryan e prea puritan pentru așa ceva. Amețită de alcool ar fi o descriere mai potrivită,

Trei beri. Isaiah ar râde până ar face pe el. Trei beri și deja plutesc. Cred că așa se-ntâmplă după ce stai pe uscat vreo două săptămâni în șir.

Isaiah.

Simt o durere în piept.

– Cel mai bun prieten al meu e șucărit pe mine, iar eu sunt șucărită pe el.

Eu sunt cea dintâi care sparge tăcerea, dincolo de pocnetele și șuierăturile dozelor de bere desfăcute, de foșnetul și gunguritul păsărilor de pe grinzi.

– Singurul meu prieten, adaug.

Într-o mișcare lentă, Ryan întoarce capul spre mine, să mă privească. Stă pe pământ, cu trunchiul sprijinit neglijent de o claie de fân legată. O pâclă lucioasă îi acoperă ochii de un căprui deschis. Îi acord o notă dintre cele mai mari. După șase beri, băiatul m-a îmbătat de m-a băgat sub masă. Corectură: sub clăile de fân.

– Care dintre ei?

– Isaiah, îi răspund și mi se strânge inima. Tipul cu tatuajele.

– Celălalt e iubitul tău?

Intenționez să chicotesc. În loc de asta, îmi iese ceva mai degrabă ca un sforăit și un sughiț. Ryan râde de mine, dar sunt într-atât de imponderabilă, încât nu-mi pasă.

- Noah? Nu, el e iremediabil îndrăgostit de o gagică dementă. Plus că eu și Noah nu suntem prieteni. Suntem mai degrabă ca rudele.

- Pe bune? se miră Ryan, emanând neîncredere. Nu semănați unul cu altul.

Îmi agit mâna cu frenezie.

- Nu. Nu suntem înrudiți. Noah nu mă suportă, dar mă iubește. Mă apără. Ca o rudă.

Iubește. Îmi lovesc intenționat de pământ partea din spate a capului, de enervare. Isaiah mi-a spus că mă iubește. Scotocesc prin coridoarele pline de pânze de păianjen ale sentimentelor mele și încerc să mă imaginez iubindu-l la rândul meu. Tot ce găsesc e o pustietate găunoasă. Asta să fie iubirea? Pustietate?

Ryan își îngustează ochii, ca pentru o expresie de om adâncit în gânduri, însă șase beri băute în decurs de o oră mă fac să cred că, probabil, a ajuns pe altă lume.

- Așadar, nu ai un iubit?

- Nț.

Ryan face să pocnească o nouă doză de bere. Dau să protestez, pentru că a intrat în porția mea, dar mă hotărâsc că mai bine tac. Îmi doresc să plutesc, nu să vărs. Trebuie să ajung în casa lui Scott peste trei ore și coerența va fi absolut necesară.

- De ce e supărat Isaiah pe tine? se interesează el.

- Mă iubește, îi răspund pe negândite și imediat regret mărturisirea. Și alte chestii.

- Dar tu îl iubești?

Asta-i cea mai rapidă reacție a lui Ryan, de la a doua lui bere.

Oftez adânc. Îl iubesc?

- M-aș arunca în fața unui autobuz ca să-l împing din calea lui.

Dacă l-aș salva. Dacă asta l-ar face fericit. Asta înseamnă iubire, nu?

- Eu aș face așa ceva pentru majoritatea oamenilor, dar asta nu înseamnă că-i iubesc.

- Aha...

Aha! Atunci, habar n-am ce-o însemna iubirea.

- Ce alte chestii? mă îmboldește el.

Alte chestii? A, da, Ryan m-a întrebat de ce e supărat Isaiah pe mine. Clatin din cap într-o parte și-n cealaltă, făcând să trosnască paiele.

– Tu n-ai putea să înțelegi. Problemele mele...

Mama...

– Familia mea nu e perfectă. Avem probleme.

Ryan chicotește și soarbe din bere. Mă ridic în coate.

– Ce naiba e atât de amuzant?

Ryan își dă capul pe spate și-i privesc mișcările beregatei, în timp ce gâlgâie berea. Apoi zdrobește în pumn doza goală.

– Familie. Perfectă. Probleme. Frați care sunt gay.

E evident că nu mai vorbim acum despre mine și Isaiah.

– Ești beat.

– Bun!

Chiar și la beție, suferința pe care am zărit-o mai devreme, când mă ducea în brațe de la jeepul înnămolit, îi întunecă ochii.

– De-asta ai devenit agresiv cu jigodia aia de fotbalist? Îl întreb. Din cauză că ai un frate gay?

Ryan azvârle doza lângă celelalte pe care le-a golit și se freacă la ochi.

– Da. Și, dacă nu te superi, aș prefera să nu discut despre asta. Sau, mai bine zis, să nu discut deloc.

– Foarte bine.

Cu tăcerea mă descurc. Îmi las brațele să-mi cadă deasupra capului când mă trântesc la loc pe paie. Isaiah m-ar lăsa să vorbesc. Aș putea să trăncănesc despre orice: despre panglici și rochii, iar el m-ar împăca atunci când m-aș întreba dacă n-am fost prea aspră cu Noah. Uneori mă gândesc cum ar fi viața dacă aș mai lăsa-o în pace pe Echo. La drept vorbind, ea chiar îl face fericit pe Noah, iar lui Isaiah îi place. Uneori e tipă faină.

– Vorbești, îmi zice Ryan. De fapt, ai tot vorbit încă de când ți-ai terminat prima bere.

Clipesc și-mi închid gura. Habar n-avusesem că aș fi rostit vreun cuvânt.

O pasăre neagră flutură din aripi deasupra capetelor noastre, creând o umbră pe tavan. Imaginile unui arhanghel al morții, venit să ne nimicească pe toți, îmi pătrund în minte. Pasărea devine din

ce în ce mai agitată, iar celelalte zboară spre o grindă aflată în cealaltă parte a hambarului. O văd luându-și zborul și izbindu-se de un perete, apoi traversând hambarul și bubuind în peretele din partea opusă. Inima îmi zvâcnește odată cu fiecare izbitură. O urmăresc, cu ochii mari și mâinile tremurând.

– Trebuie s-o ajutăm!

Sar în picioare și mă duc, împleticindu-mă, spre ușa hambarului. Străduindu-mă să-mi mențin echilibrul, trag de ușă și o deschid, cu un scârțâit zgomotos. Mă sprijin de cadrul ușii, așteptând ca pasărea, care se tot vatămă singură, să iasă.

– Du-te! Ieși de-aici! Îi strig.

– Închide ușa, zice Ryan. Păsările sunt proaste. Dacă vrei să iasă, trebuie s-o prinzi și s-o duci cu forța afară.

Gesticulez înnebunită spre cerul liber al nopții.

– Dar ușa e deschisă!

– Iar pasărea e atât de panicată, încât n-o să vadă niciodată ieșirea. Tot ce faci tu e că-ți inviți unchiul să vină încoace și să dea peste noi. Deci, dacă nu vrei să ajungi acasă, închide ușa.

Pasărea se izbește din nou de perete, apoi fâlfâie din aripi, poposind pe o grindă apropiată. Își înfoaie penele iar și iar, după care, în sfârșit, își trage aripile pe lângă corp, pentru odihnă. Stomacul îmi tresaltă, chinuit. De ce n-o putea pasărea să vadă ieșirea?

– Cine e Echo? vrea să știe Ryan.

– Dar pasărea... zic eu, neluându-i în seamă întrebarea.

– Nu înțelege că vrei s-o ajuți. Mai degrabă te vede ca pe un pericol. Și-acum, spune-mi, cine e Echo?

Trag aer adânc în piept și închid ușa. Îmi doresc ca pasărea să-și găsească libertatea, dar nu mă grăbesc să ajung în casa lui Scott. Grație stării mele deteriorate, pe jumătate merg, pe jumătate mă împleticesc spre patul meu din paie. Afurisită pasăre. De ce nu se poate să existe și ceva simplu?

– E iubita lui Noah.

– Ce prenume ciudat, comentează el, iar eu pufnesc în râs.

– Ea e o fată ciudată, îi zic.

Mă opresc din chicotit, amintindu-mi cum o privește Noah, de parcă ar fi unica ființă de pe lume, unica persoană care contează pentru el.

– Dar Noah o iubește, adaug.

Asta trebuie să fie iubirea: când tot restul lumii ar putea să dispară prin implozie, iar ție nu ți-ar păsa, atât timp cât ai avea-o pe acea persoană alături de tine. Isaiah a înțeles totul greșit. Din mai multe motive. El nu mă iubește. N-are cum. Pentru început el nu mă privește așa cum o privește Noah pe Echo. Plus că eu nu sunt demnă de genul ăsta de iubire.

Pasărea își ascunde capul sub aripă. Înțeleg sentimentul ăsta, dorința ca lumea să dispară. Dacă-ăș avea aripi, m-aș ascunde și cu sub ele.

– Nu e decât o pasăre, Beth. O să-și găsească ea drumul spre ieșire, până la urmă.

Ceva adânc și întunecat și apăsător din interiorul meu îmi spune că n-o să-l găsească. Sărmana pasăre o să moară în hambarul ăsta afurisit și n-o să mai vadă niciodată albastrul cerului.

Paiele foșnesc și Ryan se lasă să cadă lângă mine, stârnind praful. Se rostogolește neîndemânatic pe o parte, ca să fie cu fața spre mine. Trupul lui cald îl atinge pe-al meu, iar în ochi îi zăresc o ardoare neobișnuită.

– Nu face asta.

Inima mi se împiedică în bătăile ei. Ryan și-a lăsat capul descoperit și asta-mi place mai mult decât ar fi cazul. Părul îi stă zbârlit nebunește la spate și dă un farmec băiețesc unui chip care-i aparține unui bărbat.

– Ce să fac? Întreb, rușinându-mă de faptul că vocea îmi iese un pic cam gătită.

Sprâncenele i se apropie cu încetul, iar mâna i se ridică spre fața mea. Se oprește și același lucru se întâmplă și cu respirația mea. Ryan îmi privește stăruiitor buzele, apoi îmi mângâie obrazul.

– O faci foarte des, îmi spune, în timp ce degetul îi lunecă neabătut spre buzele mele, iar pe mine mă furnică pielea sub atingerea lui. Arăți tristă. Detest asta. Colțurile gurii ți se duc în jos. Obrajii își pierd toată culoarea. Îți pierzi totul din tine care te face să fi... tu.

Îmi ling buzele și jur că el îmi urmărește mișcarea. Degetul i se oprește, înainte de a urmări încă un traseu incitant pe obrazul meu. Pulsul mi se iuțește și fierbințeala mi se răspândește prin tot corpul. Atingerea lui – o, Doamne – mă face să mă simt bine. Și eu vreau să mă simt bine. Foarte mult vreau.

Numai că eu nu-l vreau pe el. Sau, cel puțin, așa cred.

– Mă hărțuiești?

Buzele îi izbucnesc într-un zâmbet vesel și-și retrage mâna.

– Bine ai revenit!

– Asta ce vrea să însemne?

Ryan repetă figura: cea cu zâmbetul. Zâmbetul care-mi determină stomacul să facă tumbe.

– Îmi plăci, îmi zice.

Ridic o sprânceană. Probabil c-o fi tras pe nas ceva cocaină mai devreme sau poate c-o lua porcării din alea, cu steroizi. Cum îi zice? Doping. Mda. Băiatul se dopează, categoric. Și e beat.

– Îți plac?

Clatină din cap și e un ciudat și stângaci amestec de da și nu în același timp. Ryan e pilit.

– Nu știi... felul în care vorbești. Felul în care te porți. Acum știu la ce să mă aștept din partea ta, dar în următoarea clipă, nu mai știu. Adică, ești imprezvizibilă, dar, cu toate astea, știu că indiferent ce reacție o să am din partea ta e autentică, înțelegi?

Înterupându-l, îi șterpelesc cele câteva beri rămase și le ascund în fân, străduindu-mă să-l țin cu privirea îndreptată spre mine. Declarația lui cu *plăcutul* l-a situat în categoria celor mai mult decât beți și nici gând să-l car eu până acasă.

– Altfel spus, îți place să știi că discuțiile noastre se vor termina cu mine zicându-ți să te duci dracului?

– Exact, încuviințează el, râzând.

– Ești ciudat.

– Și tu, la fel.

Aici mi-a zis-o.

– Există vreun loc pe care să nu ți-l fi găurit? se interesează Ryan, holbându-se la buricul meu.

Tricoul probabil că mi-a luat-o în sus, lăsând la iveală piatra prețioasă de culoare roșie care-mi atârna peste abdomen. Când am

împlinit șaisprezece ani, Isaiah mi-a plătit piercingul din buric. La șaptesprezece, mi-a plătit tatuajul. În ambele dăți, a inventat și *consimțământul*. Atât e de iscusit Isaiah.

– Poate că da. Poate că nu.

Ryan își ridică fulgerător privirea spre mine și constat că a prins subînțelesul. Izbucnesc în râs când obrajii i se colorează în roșu.

– Tu ce ești, Ryan?

– Mi s-a părut mie sau m-ai întrebat ce sunt?

Fac semn din cap că da.

– De ce s-ar împotmoli un sportiv cu mine într-un hambar, bând bere, când ar putea să și-o tragă cu jumătate din populația feminină de la școală? Nu te potrivești cu profilul.

Îmi cercetează fața cu privirea, fără să-mi ia în seamă întrebarea.

– Ce înseamnă tatuajul tău?

– E un memento.

Înseamnă libertatea. Un lucru pe care n-o să-l am niciodată. Destinul mi-a fost făurit dinainte să inspir pentru prima oară aerul.

– Iar faci chestia aia, remarcă Ryan.

Și mă atinge din nou. De data asta, pe abdomen, chiar dacă nu-și desprinde privirea de a mea. Explorează ușor cu degetul contururile inelului cu piatră prețioasă. Gâdilându-mă. Fascinându-mă. Ducându-mi ameteala pe culmi și mai înalte. Și este exact unde vreau să ajung: și mai sus.

– Ce-ai zice, Ryan, dacă ți-aș spune că n-am vrut să fiu singură?

Degetele lui îmi lunecă spre șold și palma caldă îmi apucă rotunjimea taliei, apropiindu-mă, pe mine și trupul meu, încetul cu încetul, de paradis.

– Aș zice că nici eu nu vreau să fiu singur.

Lumina lămpii pâlpâie, creând umbre pe chipul lui Beth. N-ai cum să te înșeli asupra aluziei din ochii ei albaștri-fumurii sau a chemării transmise de vârfurile degetelor care-mi urmăresc curbura bicepsului. Cu părul ei negru răsfirat pe fânul auriu, îmi amintește de o versiune din zilele noastre a Albei-ca-Zăpada: buzele roșii ca trandafirii, pielea albă ca neaua.

Oare un sărut îi va da viață lui Beth? În seara asta mi-a arătat, în scurte străfulgerări, imagini ale fetei ascunse dincolo de masca exterioară. Poate reușesc să scot mai mult de la ea. Poate dac-o sărut... nu, sărut nu. Eu nu sunt prinț și nu suntem într-un basm.

Încercând să-mi regăsesc luciditatea, îmi frec țeasta cu palma.

– Te simți bine? se interesează ea.

– Da.

Ba nu. Gândurile din mintea mea se înalță și plonjează ca valurile din ocean. Fiecare gând, mai greu de reținut decât cel anterior.

– Nu-i nimic, îmi spune Beth, cu o voce devenită domoală, de parcă ar recita o incantație. Gândești prea mult. Nu trebuie decât să te relaxezi.

– Ar trebui să stăm de vorbă, îi zic în grabă, înainte ca gândul să-mi zboare din cap; și totuși, degetele mele îi trasează alene încă un cerc pe abdomen.

Musculatura îi prinde viață sub atingerea mea, înfiorându-se de plăcere, iar eu tânjesc nespus să-i ofer plăcere.

– Nu, n-ar trebui, îmi răspunde. Statul de vorbă e un exces.

Eu clatin din cap aprobator, numai că gândul plutește din nou la suprafață: ar trebui să vorbim. M-am luptat toată noaptea cu gândul ăsta; ce naiba, m-am luptat cu el încă de când am cunoscut-o, dar îmi place Beth când vorbește, pentru că devine reală: începe să fie mai mult decât pare. Și-mi place să fie mai mult. Îmi place ea.

Ceea ce-mi place mai mult e felul în care pielea ei netedă strălucește în lumina lămpii și cât de delicată o simt sub degetele mele. Beth își umezește din nou buzele, iar eu ridic capul, în așteptare. Gura îi sclipește acum și-i memorez perfecțiunea formei în timp ce-mi imaginez buzele ei atingându-se de-ale mele.

Fânul foșnește sub Beth când își ridică ușor capul. Simțurile îmi sunt inundate de mireasma trandafirilor.

– Sărută-mă, îmi zice.

Doar un sărut și farmecul ei de magie neagră, cel pe care ea l-a urzit, cel care o trage permanent în jos, va fi rupt.

BETH

Maieul mi se ridică și mai mult, iar Ryan îmi mângâie pielea dezgolită a abdomenului. Se răsuțește mai aproape de mine și imediat mă simt copleșită de dimensiunile corpului lui. Sângele îmi freamătă de excitație.

– Ce piele delicată ai, îmi spune în șoaptă.

Îmi strecor degetele în părul lui, călăuzindu-i capul spre mine.

– Vorbești prea mult.

– Așa e, mă aprobă el și, în sfârșit, buzele ni se întâlnesc.

E un sărut nevinovat, la început. O delicată întâlnire a buzelor; o apăsare ușoară, care creează o fierbințeală lentă. Genul de sărut dat cuiva care înseamnă ceva pentru tine. Nu e genul de sărut care să fie irosit pe mine. Și totuși, îl prelungesc, cuprinzându-i buza de jos între ale mele și mângâindu-i obrazul neted.

Măcar în clipa asta, o să simt. O să-mi permit să-mi imaginez că Ryan ține la mine. Că sunt o fată care merită genul ăsta de sărut și exact când simt că senzația devine mai puternică, dobândind un impuls, mă desprind.

Ryan înhite în sec și mă privește de deasupra. Îmi apăs buzele pe ale lui într-o ultimă atingere nevinovată, după care-mi strecor limba printre ele. Aerul începe să trosnească de scânteii când ne desfacem amândoi buzele, flămânzi de mai mult. E o furtună cu tunete și fulgere, cu săruturi înfocate și zgomote de extaz. Fiecare dintre noi se alimentează din celălalt, ceea ce face doar ca furtuna să se întetească permanent: nori de furtună în pragul exploziei.

Măinile îmi rătăcesc pe spinarea lui, băjbâind după tivul tricoului, nerăbdătoare să-i exploreze superba musculatură de dedesubt.

Ryan îmi ține izonul și-și întetește ritmul. Un aer mai rece îmi pișcă pielea de pe spate când el își strecoară o mână sub mine și-mi trage maieul peste cap.

Se oprește pentru o clipă. Privirea lui șovăitoare o întâlnește pe a mea, dar îi reiau repede în stăpânire buzele. Îmi răspunde la sărut, dar la limită. Iar stă să se gândească și dacă și-o urmări firul gândirii, atunci o să-mi pierd șansa unei și mai mari euforii.

Îmi târăsc mâna în jos pe spinarea lui: o atingere ușoară, un dans care traversează spre mijloc, peste șold, iar exact când degetele mele se rotesc mai jos, Ryan scapă un geamăt și reintră în joc. Buzele mi se strâmbă sub sărutul lui.

Ador sunetele gemetelor lui. Ador felul în care degetele lui îmi explorează talia și coboară, îndrăznețe, spre coapse. Ador faptul că amândoi am trecut dincolo de orice gând coerent. Ador plutirea.

Ne rostogolim și-l ajut pe Ryan să scape de tricou. În câteva secunde, picioarele ni se încolăcesc. Îmi strâng degetele pe mușchii lui când îmi înșiră, cu generozitate, sărutări fierbinți pe ceafă. Capătă curaj și-mi coboară de pe umăr breteaua sutienului. Îi răsplătesc îndrăzneala.

Ne pierdem stăpânirea: repede, atât de repede, încât trecem dincolo de plutire, acum zburăm. Inspir și singurul miros pe care-l simt e cel al lui Ryan: mireasma plăcută a ploii de vară. Într-atât de surescitată mă simt, încât aproape că-mi vine să râd: în sfârșit, sunt euforică. Mai euforică decât am fost vreodată fără ajutorul drogurilor, mai euforică decât am fost vreodată cu oricare alt tip, mai euforică decât...

Mâna lui Ryan se ridică și-mi cuprinde fața, palma lui caldă atingându-mi obrazul. Își apropie capul și amândoi gâfâim, rămași fără aer, când își lipește fruntea de a mea. Ezită, iar mie nu-mi plac ezitățile. Ezitățile înseamnă gânduri.

– Ești frumoasă, îmi zice.

Mâinile lui încă explorează; buzele încă exercită o ușoară apăsare pe pielea mea. Poate că nu ezită. Poate că el... ce? Oare ce face? Trupul lui spune un lucru, însă gura afirmă altceva.

– Nu vorbi!

Nu vreau vorbe. Vreau să zbor, tot mai sus. Vreau mai departe.

Ryan îmi îndepărtează ușor părul căzut peste față și inima îmi palpită.

– Îmi placi, îmi șoptește la ureche. Îmi placi tu, Beth.

Orice mișcare încetează, doar colțurile buzelor mi se înalță într-un zâmbet sfios. Îi plac. Eu îi plac lui și el îmi place mie și... Tot aerul năvălește afară din mine, lăsându-mi plămânii într-o dureroasă zbatere pentru oxigen. Degetele mi se strâng în pumni și împing în pieptul lui Ryan.

- Lasă-mă, îi zic.

În loc să mă asculte, mă strânge mai tare. Ochii i se limpezesc de ceață și mă săgetează cu privirea, cercetându-mi fața ca să descopere problema.

- Ce s-a întâmplat?

- Lasă-mă! țip de data asta, iar el îmi dă imediat drumul.

Sprijinindu-mă în palme și-n genunchi, mă zbat să mă duc mai departe de el... departe de mine... departe, pur și simplu. Sunt o proastă. Tare proastă. Nu-i adevărat că-i plac lui Ryan. Nu-i plac. Cum de mi-am permis să-mi implic sentimentele? De ce n-am fost în stare doar să mă folosesc de el, pentru o și mai mare euforie?

Îmi înșfac tricoul și mă reped spre ușă. În spatele meu, aud fânul scârțâind, în timp ce Ryan se luptă cu starea lui de amețeață, străduindu-se să se pună pe picioare.

- Beth... așteaptă! Scuză-mă! Te rog!

Ajunsă la ușă, mă opresc pentru o clipă, șovăind. Ceilalți tipi, cei de care m-am folosit ca să simt ceva fizic, nu și-au cerut scuze niciodată. Niciodată nu m-au rugat să rămân. Risc o privire peste umăr și mi se strânge stomacul când văd suferința cumplită întipărită pe chipul lui.

Ryan întinde o mână spre mine.

- Te rog. Vorbește cu mine.

Vorbitul: tocmai ceea ce m-a adus în situația asta. Tocmai ceea ce a transformat nimicul în ceva. O parte din mine mă imploră să rămân... să vorbesc. În loc de asta, o rup la fugă prin întunericul nopții. Rămânerea mi-ar aduce suferință, așa că fuga e unica mea opțiune posibilă.

Am învins azi, însă habar n-am cum. Pe toată durata meciului soarele mi-a rănit ochii. Inima mi-a bătut cu putere, într-un ritm sâcâitor de dureros. De două ori am vărsat în pauzele dintre runde. Faptul că am jucat fiind mahmur a urcat chinurile iadului pe o nouă treaptă. Chiar și acum, mă lupt cu imboldul de a opri jeepul pe dreapta, ca să-mi las capul să cadă pe volan și să se odihnească, dar nu pot să fac așa ceva.

Îmi place. Chiar îmi place Beth. În clipa în care mi-a zâmbit atunci, în jeep, după ce-am traversat pârâul, am știut-o. Mda, e o nucă tare, dar în același timp, nu e. Aseară, zidurile ei de apărare s-au fisurat.

Când am ținut-o în brațe, în timp ce dansam, am văzut-o: fata frumoasă care se dădea în vânt după panglici. Când și-a împletit degetele printre ale mele, ca să mă oprească de la încăierarea cu Tim, am văzut-o pe fata care o apăra pe Lacy în clasele primare. Când eram în hambar, am auzit-o sporovăind despre viața ei, despre Isaiah, despre Noah, despre Echo și despre plaje. Ascultându-o, am descoperit o persoană loială celor la care ține. A fost prima imagine dezgolită a unei fete care ține totul înăuntrul ei.

Simt că mă îndrăgostesc de ea. Rău. Și am stricat totul în clipa în care am atins-o. Cum de-am putut să fiu atât de neghiob?

Soarele serii își strecoară razele printre copacii groși care mărginesc lungă alee dând spre casa lui Scott Risk. Îmi repet în minte cuvintele pe care o să le rostesc când va deschide Scott ușa. N-ai cine știe ce pretext ca s-o văd pe Beth. Adevărul nu m-ar ajuta. Bună seara. Am ieșit aseară cu nepoata dumneavoastră, ne-am îmbătat, m-am tăvălit cu ea prin hambar până când a rupt-o la fugă și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați oferi ocazia să-mi cer scuze față de ea și s-o conving să-mi mai dea o șansă.

Mda. Parcă și văd cât de bine ar decurge o astfel de conversație.

O zăresc pe Beth, stând pe treptele verandei din fața casei, aplecată înainte, cu capul între mâini. Stomacul mi se prăbușește până pe podeaua jeepului. Eu am făcut-o să se simtă așa. Mă privește printre șuvițele de păr când opresc mașina în fața garajului. Își îndreaptă spinarea și-și înfășoară trupul cu brațele.

- Bună, îi zic, când ajung mai aproape. Cum te simți?

- Ca un rahat, îmi răspunde.

E desculță și are pe ea un tricoul din bumbac, mov închis, și o pereche de blugi sfâșiați peste măsură. Tricoul i-a alunecat de pe umăr, lăsându-i la vedere breteaua sutienului negru. Mă silesc să privesc în altă parte. Sutienul ăsta ispititor mi-a devenit mult per familiar aseară.

Mă opresc la picioarele treptelor și-mi îndes mâinile în buzunare. Oare ea se simte ca un rahat tot din cauză că o fi mahmură sau deoarece regretă că s-a sărutat cu mine?

- Mi-au bubuit ciocane în cap toată ziua, îi mărturisesc.

Beth soarbe lent aerul și-l elimină la loc, suflându-și câteva șuvițe de păr de pe față.

- Ce vrei?

- Ai plecat în mare grabă aseară, îi zic.

Imagini ale serii petrecute împreună îmi trec fulgerător prin minte. Mâinile ei trăgându-mi de tricou, fierbințeala lor pe pielea mea, umblându-mi prin păr. Îmi amintesc buzele mele pe gâtul ei și ce gust plăcut îi avea pielea. Formele ei în palmele mele. Unghiile ei râcâindu-mi spinarea.

- Am vrut să fiu sigur că ești bine.

- Sunt bine, îmi răspunde.

Iat-o pe Beth retrăgându-se în spatele zidurilor ei. Închizându-se. Cimentându-și sentimentele în interior. O privesc. Ea mă privește. Habar n-am ce să spun. Aseară, n-a fost tocmai o întâlnire amoroasă. A fost o înțelegere. Ea n-a fost o iubită a mea, pentru care să străbat, încetul cu încetul, toate etapele. N-a fost o fata pe care s-o fi scos la cină de vreo câteva ori sau sărutat un pic cam mult, pentru cam mult timp. Cu Beth, am trecut peste granițe pe care un bărbat adevărat nu le-ar fi traversat.

- Îmi pare rău.

- Pentru ce?

Privirea ei cercetătoare mă face să mă simt ca în fața unui pluton de execuție, așteptându-mi sentința.

- Pentru...

Pentru ce-mi pare rău? Pentru că i-am scos tricoul de pe ea. Pentru că am sărutat-o până când am crezut c-o să-mi pierd

mințile? Pentru că am atins-o? Pentru că am simțit-o? Dintre toate lucrurile din viața mea pentru care ar putea să-mi pară rău, sincer vorbind, astea nu fac parte.

– Pentru că am profitat de tine.

Colțul din dreapta al buzelor dă să se ridice, apoi coboară, după care se ridică iar, cu încetineală.

– N-am făcut sex aseară!

O senzație de fierbințeală mi se urcă spre obraji și-mi fixează privirea asupra pantofilor.

– Știu.

O parte din mine îi e recunoscătoare pentru faptul că a plecat atunci. Din clipa în care buzele mele i-au descoperit trupul, amândoi ne-am transformat degrabă într-un vulcan pregătit să erupă. Fierbinte și repede. Foarte repede. Îndeajuns de repede ca eu să-i fi putut oferi virginitatea mea.

– Și-atunci, pentru ce-ți ceri scuze?

Îmi adun curajul și-mi ridic privirea spre ea.

– Tu ai plecat. În grabă. Iar ceea ce am făcut eu... Eram beți. Eu nu mă îmbăt și nu profit de fete. Tu ai plecat supărată. Am trecut anumite granițe, iar felul în care ai plecat... îmi pare rău.

– Ryan...

Beth își drege glasul și-mi pronunță numele lungindu-l, parcă vrând să-și ofere timp pentru gândire.

– Eu am fost cea care a profitat de tine! îmi zice, iar eu înțepenesc.

– Ba nu, nu-i așa. Fetele nu profită de băieți. Băieții profită de fete!

Strânge din buze și le strâmbă într-o parte, clătinând din cap.

– Nț. Îmi amintesc precis cum ți-am spus că nu voiam să fiu singură.

– Și acela a fost momentul în care ar fi trebuit să plec.

– Dar eu nu voiam să plec.

– Dar așa trebuia! Așa procedează un bărbat cu onoare. Mai ales cu o fată de care-i place.

Beth își îndreaptă arătătorul spre mine.

– Vezi, uite aici confunzi tu. Ție nu-ți place de mine.

De ce ține ea să-mi complice misiunea asta de a-mi cere scuze?
De ce trebuie să complice ea totul?

– Ba da, îmi place.

– Ba nu, nu-ți place. Îți tot spui ție însuși că-ți place.

Mă înnebunește, gășind în același timp calea prin care să mi se vâre pe sub piele.

– Ce spui tu n-are nicio logică.

– Te simți vinovat pentru că te-ai luat de mine, așa că încerci să te simți mai împăcat convingându-te singur că-ți place de mine, când de fapt nu-ți place.

– Ce nai...

Pe cât vorbește mai mult, pe atât mi se învâlmășește mintea mai rău.

– Îmi place de tine. Îmi place de tine. Recunosc, ești enervantă. Uneori mă iriți până în pragul demenței, dar ești în stare să-mi dai replici ca nimeni altcineva. Atunci când râzi și mie îmi vine să râd. Când zâmbești, îmi vine să zâmbesc. Ce naiba, vreau să fiu eu cel care te face să zâmbești. Și ești frumoasă. Ba nu, ești chiar sexy, iar aseară a fost...

– Oprește-te, exclamă Beth, ridicând mâna. Tu ești băiat bun și nu vrei să te gândești că ai fi putut să faci ceva nu prea bun, da? Ceea ce am făcut noi n-a fost rău. N-a fost moral, dar nici rău n-a fost. N-are rost să despici mai departe firul în patru.

Frumoșii ochi albaștri ai lui Beth mă imploră. Mă imploră! Ea vrea ca eu să fiu de acord cu ce spune.

– Dacă tu chiar ești de părerea asta, atunci de ce-ai fugit așa aseară?

Ușa de la intrarea în casă se deschide, iar Scott mă privește cu asprime, mijindu-și ochii, de dincolo de paravanul din plasă. Beth îi aruncă o privire peste umăr, iar el i-o întoarce. Apoi pleacă, lăsând ușa deschisă. Un nod mi se formează între omoplați. Nu e de bine.

– Ar trebui să pleci, îmi spune Beth.

Probabil că da, dar nu pot. Nu și când Beth îmi spune că nu-mi place de ea. Nu și când crede sincer asta.

– Hai să mai ieșim o dată împreună, îmi propun brusc. De data asta, de-adevăratelea.

– Ce?

Urc cele trei trepte și mă așez lângă ea. Aseară am stat atât de aproape unul de celălalt. Piele pe piele. Acum e la câțiva centimetri de mine, însă mi se par kilometri. Mâna mi se îngreunează de dorința de a o atinge, de a o mângâia. Mi-o ridic. O las jos. Hai odată, doar n-ai avut probleme când a fost s-o atingi aseară! O ridic din nou și-o las peste a ei.

Degetele lui Beth devin rigide sub mâna mea. Inima îmi bate din nou de parcă ar vrea să-mi iasă din piept, provocându-mi dureri. Nu vreau ca ei să-i provoace repulsie atingerea mea.

– Am pornit totul de-a-ndăratelea. Îmi placii. Hai să vedem ce s-o întâmpla.

– Să ies cu tine? mă întreabă.

– Să ieși cu mine.

– Ca prieteni... – și Beth se strâmbă a dezgust – urmărind avantajele?

Aproape că-i simt iar trupul sub mine și mă scutur ca să-mi alung amintirea. N-o să-i dovedesc că-mi place de ea prin repetarea spectacolului de aseară.

– Nu. Prieteni care ies împreună. Eu fac cinste. Tu zâmbești. Câteodată ne mai și sărutăm.

Beth înalță, cu scepticism, o sprânceană la auzul cuvântului *sărutăm*, așa că bat imediat în retragere.

– Dar mai întâi ieșim împreună... o vreme. Ca prieteni care ne plac reciproc și vor să iasă împreună.

– Eu n-am spus niciodată că-mi placii.

Râd încetișor și o furnicătură caldă îmi pătrunde în sânge când o văd oferindu-mi zâmbetul acela mic, liniștit.

– Dar n-ai zis nici că-ți displac.

– Prieteni care ies împreună, rostește ea, pe un ton de parcă ar căuta să descopere semnificații ascunse în propoziție.

– Prieteni care ies împreună, repet eu și-i strâng degetele în ale mele.

Beth devine încordată și-și retrage mâna.

– Nu, exclamă ea, coborând treptele desculță. Nu. Nu așa merg treburile. Băieții ca tine nu ies cu fete ca mine. Ce trofeu mai vânezi acum? E tot legat de pariu?

Cuvintele ei mă fac să tresar, dar nu constituie o surpriză. Aseară, am împins-o prea departe. Nu i-am arătat nici pic de respect. Ea n-are niciun motiv să mă creadă; și totuși, vreau să mă creadă.

– Nu. S-a terminat cu pariul.

– Pentru că l-ai câștigat aseară?

Nu, nu l-am câștigat. Provocarea era ca eu și Beth să stăm la petrecere timp de o oră. Noi abia dac-am rezistat cincisprezece minute.

– S-a terminat, Beth. Eu nu mă joc cu oamenii la care țin.

Nenumărate sentimente i se perindă pe față, ca și cum s-ar zbate între diavol și Dumnezeu.

– E posibil să te joci cu mine. Dacă e vorba despre provocare, nu trebuie decât să-mi spui.

– Chiar ți-am spus. S-a terminat cu provocarea!

Îi zisesem lui Lacy că nimeni nu are de suferit din cauza provocărilor mele. Mai ales în cazul celei de față. Cum de-am putut să fiu atât de orb? Am crezut că Beth a plecat de la proba cu săritura pe încredere pentru că a vrut să-mi facă mie rău. Mi-am închipuit că voia să vadă că echipa mea pierde. Greșit. Beth n-a sărit pentru că n-a avut încredere și, din cauza provocării ăsteia, am distrus orice șansă ca ea să fi putut avea încredere în mine.

– Atunci, înseamnă că ai câștigat? se încăpățânează ea să rămână la subiectul provocării. Ai fost provocat să te pupi cu mine?

Văd pe fața ei cum ofensa lasă locul panicii.

– Fir-ar să fii de nemernic, tu te-ai jucat cu mine, nu-i așa? Nu cumva știi deja toți cei de la școală? Ai venit aici ca să primești puncte în plus? Încerci să i-o tragi fetei, le povestești prietenilor, după care vrei s-o convingi că-ți dorești mai mult?

– Nu! strig eu, după care îmi impun să mă înfrânez.

Eu i-am creat îndoiala, atunci când am acceptat provocarea.

– Nu, repet, pe un ton mai calm. Ceea ce s-a întâmplat între noi aseară n-a ținut de nicio provocare. N-am planificat-o și n-aș spune nimănui despre asta.

– Așadar, sunt un secret. O să ieșim împreună în particular, dar nu și în public. Nu, mersi.

Fir-ar să fie! Nu reușesc să câștig partida. Îmi frec țeasta cu palma.

– Vreau să fiu cu tine. Aici. La școală. Oriunde. Nu m-am jucat cu tine. Ai încredere în mine.

Beth își răsuțește corpul dinspre mine. *Încredere* probabil că cel mai urât cuvânt din vocabularul ei. Disperat să îndrept totul, rostesc pe negândite:

– Cere-mi orice și o să fac. Ai încredere în mine cu ceva. O să-ți dovedesc că sunt demn de încrederea ta.

Mă evaluează din priviri: începe de la pantofii Nike, continuă cu blugii, urmează tricoul cu Reds și încheie cu fața.

– O să mă mai duci o dată în Louisville?

Greața cu care m-am luptat toată după-amiaza îmi revine. Orice, în afară de asta.

– Beth...

– N-o să mai dispar de data asta. Am nevoie să mă lași undeva și-ți jur c-o să fiu exact în același loc în care m-ai lăsat, exact la ora la care o să-mi spui să apar. Îmi ceri să am încredere în tine... ei bine, va trebui să ai tu încredere în mine, mai întâi.

Nu mi se pare echitabil, însă echitatea a zburat pe fereastră în clipa în care am atins-o, aseară. Poate c-a zburat pe fereastră în clipa în care am acceptat provocarea, în Taco Bell.

– Eu am avut încredere în tine, îi zic.

Cum închid gura, totul din interiorul meu se împietrește. Cuvintele îmi lasă un gust amar pe limbă.

– Ți-am spus despre fratele meu, adaug.

Beth își mușcă buza de jos.

– E un secret?

Încuviințez din cap. Chiar nu vreau să discut despre Mark.

Cutele îngrijorării i se înghesuie pe frunte.

– Mărturisirile la beție nu sunt egale cu încrederea.

Oftez adânc. Are dreptate.

– Bun. Am un meci în Louisville, de sâmbătă în două săptămâni, dar tu o să stai în tribună pe toată durata lui. La punctul asta nu fac nici cea mai neînsemnată concesie. Accepti sau refuzi.

Chipul lui Beth explodează în zâmbetul acela radios, iar ochii albaștri îi strălucesc ca soarele. Simt cum totul din mine se topește.

Momentul e atât de special și nu vreau să-l las să treacă. Eu sunt cel care i-a adus expresia asta pe față.

– Vorbești serios? mă întreabă.

Dacă vreau ca ea să vină la meciul meu? Dacă vreau să-i dau ocazia de a vedea că sunt ceva mai mult decât un oarecare sportiv neghiob?

– Da. Dar să nu te joci cu mine, Beth!

Pentru că mă îndrăgostesc de tine, mai mult decât ar trebui și daci m-ai trăda încă o dată, m-ar durea al naibii de rău.

Zâmbetul dispăre și ea răspunde, cu un aer solemn.

– N-o să mă joc. Când o să ajungem în Louisville, o să am nevoie doar de o oră pentru mine.

O oră. În care, ce să facă? Să se vadă cu Isaiah? Cred că ar fi posibil. Eu n-am rugat-o decât să ieșim împreună. Probabil c-ar fi rupt-o la fugă dac-aș fi pronunțat cuvântul relație, chiar dacă n-am niciun interes să mă văd cu altcineva. Am luat-o prea repede aseară. De data asta, o s-o iau cu încetul.

– O să te las o oră singură în Louisville. După care o să avem o veritabilă ieșire împreună, chiar de-ar fi să murim din asta!

Beth revine lângă mine pe trepte. Genunchiul îi e aproape lipit de al meu. Ne cufundăm în tăcere. De regulă, tăcerile, cu fetele, mă fac să mă simt stânjenit, dar de data asta nu mă deranjează. Ea n-are nimic de spus. Nici eu. Nu vreau încă să plec și se pare că nici ea nu vrea încă să plec. Beth, mai mult ca oricare alta, mi-ar spune ce vrea ea cu adevărat sau ce gândește.

În cele din urmă, rupe tăcerea.

– Cum fac să-mi scot numele de pe lista pentru prezidiul balului? E nevoie de două treimi din voturile efectivului de elevi sau trebuie să rog pe cineva de la cancelarie?

Un junghi de panică mă străbate.

– Rămâi în prezidiu.

– Nici gând!

– Fii împreună cu mine. O să fiu lângă tine tot timpul.

S-o propun pe ea pentru prezidiu a fost metoda mea de a o scoate din sărite, însă acum o vreau acolo... împreună cu mine.

– Aia e lumea ta. Nu a mea.

Dar ar putea fi și a ei, dac-ar încerca.

- N-o să se întâmple nimic legat de bal în următoarea lună. Ce zici de asta: dacă găsesc o cale să te dau pe spate de tot până atunci, tu vei fi de acord să rămâi în prezidiu, iar dacă nu, o să te ajut eu să-ți scoți numele de acolo.

Se lasă tăcerea, cât timp stă ea să se gândească.

- Îmi ceri să te provoc să mă dai pe spate?

Până și eu sunt capabil să sesizez ironia.

- Cred că asta fac.

- Trebuie oare să-ți amintesc că ai un palmares jalnic cu mine în privința provocărilor?

Îmi îndrept spinarea.

- Eu nu pierd!

Scott ciocănește în ușă, face un semn spre ochii lui, apoi spre mine, după care pleacă iar. Ce naiba?!

- Erai beată când ai ajuns acasă aseară? o întreb, gândindu-mă că data trecută când am stat de vorbă cu Scott am fost în relații bune. De atunci, ceva s-a schimbat.

- Nu, dar mi-ai lăsat asta, îmi răspunde Beth, aruncându-și părul pe după umăr și dezvăluind o pată roșie-vineție pe gâtul ei.

Totul din mine e cuprins de dorința de a se dezintegra și de a se ascunde sub verandă. I-am lăsat o urmă. Nu i-am mai făcut așa ceva unei fete! Din gimnaziu!

- Acum, el mă urăște, cuget cu voce tare.

- Cam așa ceva, răspunde Beth, izbucnind în râs.

BETH

Îmi apăs mâinile cu și mai mare putere pe pieptul lui și nu iau în seamă lumea din jur. Încheieturile mă dor, însă trebuie să-i țin inima în mișcare. Trebuie. Douăzeci și șapte, douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci.

– Suflă! urlu deodată.

Lacy își lasă capul pe spate și-i suflă în gură. Pieptul se ridică, apoi coboară. Lacy dă să se retragă.

– Nu, Lacy, verifică-i semnele vitale!

Ea își apropie urechea de gură și de nas. Eu aștept. Își lipește degetele pe artera de la gât. Aștept mai departe. Lacy clatină din cap. Nimic.

– E rândul tău, îi zic.

Mă înfricoșează gândul că n-o să-i pot apăsa suficient inima dacă mai încerc o tură. Lacy se repede spre pieptul lui, iar eu lunec cu trupul lângă cap. Ea numără cu voce tare la fiecare presiune.

Un piuit prelung se aude dinspre echipa de lângă noi.

– Fără puls, anunță domnul Knox.

– Este! exclamă Chris. Acum urmăm noi.

Din toată clasa, am rămas numai eu și Lacy, ca să concurăm cu tandemul alcătuit din Ryan și Chris. Cu palmele puse una peste alta. Ryan apasă pieptul manechinului.

– Suflă! strigă Lacy.

Îi suflu aer în gură, verific semnele vitale și înțepenesc. Degetele mele, lipite de gâtul lui, simt ceva. E ceva slab, dar este. Lacy îmi face semne să suflu, dar eu scutur din cap. Manechinul nostru... e viu!

Băieții încep din nou să apese și un sunet jalnic zbiară din mașinăria lor. Domnul Knox o scoate din priză.

– Băieți, voi ați uitat să verificați semnele vitale.

Chris trage o înjurătură, iar Ryan cade în fund. Haliți-o, băieți. Obișnuiți-vă să pierdeți!

Domnul Knox își întoarce privirea spre noi.

– Felicitări, Lacy și Beth. Numai voi două ați reușit să vă mențineți pacientul în viață. Foarte bine ai procedat cu semnele vitale, Beth.

Foarte bine am procedat cu semnele vitale. Domnul Knox se îndepărtează, ca și cum ăsta n-ar fi cel mai minunat moment din viața mea. Am reușit ceva. Am salvat o viață. Mă rog, nu tocmai, dar am salvat manechinul. Am făcut un lucru așa cum trebuia. Senzația asta indescriptibilă, copleșitoare, de... nu știu... n-am mai cunoscut-o până acum... senzația asta de... bucurie? În orice caz... mă inundă. În fiecare părticică din mine.

Eu... Beth Risk... am făcut un lucru bun.

Lacy își îndreaptă arătătorul spre Chris, apoi spre Logan, care stă aplecat peste manechinul lui decedat.

- Noi am câștigat! exclamă și, din poziția ei, șezând, își mișcă umerii ca într-un mic dans nebunesc. Am câștigat! Am câștigat! Am câștigat!

- Fata asta a ta face urât la victorii, remarcă Logan la adresa lui Chris, în timp ce se apropie încet de noi.

- Totuși, e cam sexy, răspunde Chris. Și-acum, că ai cunoscut adrenalina, o să accepți și alte provocări din partea noastră, iubito?

Lacy izbucnește în râs.

- N-am acceptat eu provocarea. Beth a acceptat-o!

Logan și Chris își înclină capetele spre mine, în semn de prețuire. Le răspund ridicând din umeri. De o săptămână încoace, ne tot tatonăm.

Lacy vorbește cu mine. Ryan vorbește cu mine. Uneori, le răspund. Luni, am cedat la pisălogeala lor și am început să stau cu ei la masa de prânz. Când prinde curaj, Ryan mă ia de mână. Când prind eu și mai mult curaj, îl țin și eu de mână.

Auzind că se pomenește despre provocare, extrag un marker negru din ghiozdan. Ultimele cuvinte ale lui Ryan, înainte de a începe exercițiul de resuscitare cardio-pulmonară, au fost că eu și Lacy n-o să putem rezista, că suntem prea slabe ca să supraviețuim combinației dintre el și Chris. Îmi scriu pe palmă cele mai frumoase șase litere, apoi o întorc spre Ryan, ca să cirească: *nu poți*.

Ryan se sprijină de perete și clatină din cap, în timp ce zâmbetul acela strălucitor i se întinde pe chip. O moleșeală caldă îmi invadează sângele. Ador zâmbetul ăsta. Poate un pic cam prea mult.

- Nu m-ai dat pe spate, îi zic.

Au trecut patru zile de când am stabilit înțelegerea și Ryan n-a făcut nimic ca să mă *dea pe spate*.

Zâmbetul lui devine infatuat și, trebuie s-o recunosc, și zâmbetul ăsta îmi place.

- Am timp, mă asigură el.

De dincolo de masă, Scott mă privește cum îmi umplu gura cu încă o lingură de Lucky Charms. Vorbesc printre ronțăieli.

- Și atunci am simțit un puls și Lacy a crezut că trebuie să mai apăsăm, iar eu am scuturat din cap că nu.

- Și ce s-a mai întâmplat? se interesează Scott.

Mă simt de parcă aș fi gata să-mi ies din piele.

- Noi am câștigat. Adică, am salvat manechinul, iar domnul Knox a zis că am făcut bine.

Am făcut un lucru bun. Încă nu reușesc să-mi revin din asta.

- E fantastic! Nu-i așa, Allison?

E ora opt seara. Allison stă la celălalt capăt al barului și nu se sinchisește să-și ridice privirea de pe ultima jucărie pe care i-a cumpărat-o Scott, săptămâna trecută: un e-reader.

- Fantastic, rostește ea, ca un ecou, dar pe un ton care-mi spune că nu prea e de aceeași părere.

Îndesându-mi în gură încă o lingură de cereale, mă împiedic să-mi bombănesc gândurile întocmai. Trebuia să fi așteptat până la micul dejun, ca să-i povestesc lui Scott când aveam să fim numai noi doi, dar am fost prea entuziasmată.

- Asta o însemna să fii asistentă medicală? îl întreb pe Scott. Să te simți atât de puternică și de stăpână pe situație?

Și să-ți spună cineva că ai procedat bine? Prin minte îmi zburdă tot felul de ipoteze. Poate că n-ar fi rău să mă fac asistentă. Sângele nu mă deranjează. Nici vomă. Prea surescitată ca să stau potolită, bat darabana cu mâinile pe masă: chiar aș putea să fac asta.

- Ar trebui să excelezi la științele naturii ca să fii asistentă medicală, remarcă Allison, pe tonul ei plictisit. Iar calificativele tale din ultimul raport de activitate dau de înțeles că ar putea reprezenta o problemă pentru tine.

Mă înroșesc la față de parcă m-ar fi pălmuit. Mi-ar fi plăcut să-mi vină în minte o replică mai spirituală, dar, din când în când, adevărul gol-goluț e suficient de bun.

– Tu chiar ești afurisită!

– Încetează, Elisabeth, mă repede Scott. Și, Allison, calificativele ei sunt din ce în ce mai bune.

Ei bine, naiba să mă ia, uite că Scott a pus-o cu botul pe labe pe țafă. Ha! Allison își smulge privirea de pe e-reader. Aș putea să mă bălăcesc în splendoarea momentului, dar am ajuns, acum câteva săptămâni, la concluzia că nu merită să-mi pierd timpul cu ea. Mă întorc spre Scott. Gata cu visurile. E momentul pentru problemele reale.

– Am nevoie de vopsea neagră pentru păr.

– Pentru ce? Întreabă Scott.

Ce, e chior? Îmi scutur părul și aplec capul, ca să-mi poată vedea rădăcinile. Rădăcinile. Auriul se ițește din părul meu negru ca tușul, precum un mănunchi de raze enervante de soare. Îmi azvârl la loc părul după umeri.

– Îmi cumperi?

Dac-aș cumpăra ceva cu banii pe care mi i-a dat Isaiah, Scott ar sări pe mine ca musca pe rahat. Nu e momentul să mă dau de gol că am bani. În plus, mereu vrea să facă și el ceva pentru mine: acum are posibilitatea.

– Nu, zice el.

Ăăă... am auzit eu greșit?

– Nu?

– Nu.

– N-am de gând să fiu blondă.

– Dar asta ești. De ce vrei să schimbi ceva atât de frumos?

– Așadar, numai blondele sunt frumoase?

Scott închide ochii.

– N-am afirmat niciodată așa ceva.

– Atunci, cumpără-mi vopseaua.

Și-i deschide la loc și mă studiază într-o tăcere din alea prelungite, marcă înregistrată.

– O să-ți cumpăr una care să ți potrivească mai bine cu culoarea naturală a părului.

-
- Nu vreau să fiu blondă.
 - Dă-mi un motiv temeinic pentru asta.
 - Prefer negrul.
 - Nu e suficient de bun.

Mă holbez ostentativ la Allison.

- Urăsc blondele.
- Tot nu e suficient de bun.

Îmi încrucieșez brațele pe piept și-mi întorc privirea spre el. Sunt și eu capabilă de tăceri prelungite.

- Asta-i tot, Elisabeth? Vrei să ai părul negru. Uite-așa. N-ai niciun motiv. Vrei, pentru că vrei.

- Mda, mormăi eu.

Nu-mi place tonul cu care vorbește, nici felul în care mă sfredelesc ochii lui albaștri.

- Când ți l-ai vopsit prima dată? se interesează el.
- Într-a opta, îi răspund și instinctul urlă la mine s-o iau la fugă.
- De ce?

Mi se pune un nod în gât și-mi abat privirea.

- Uite-așa.
- Uite-așa, de ce, Elisabeth?

Pentru că unuia dintre amanții mamei i s-ar fi părut că aș fi ea, în toiul nopții.

- Spune-mi, insistă Scott, continuând să mă sfredelească din priviri. Spune-mi de ce ți-ai vopsit părul.

Isaiah știe. I-am spus odată, când eram prea euforică, încât să mai pot ține secrete. Amantul mamei a ieșit împleticindu-se din singurul nostru dormitor, în toiul nopții. S-a așezat pe podea chiar lângă canapeaua pe care dormeam eu. Mi-a luat mâna, mi-a sărutat-o și mi-a zis pe numele mamei. M-a plesnit când am țipat și m-a mai plesnit o dată când și-a dat seama că nu eram mama.

Amintirile îmi năvălesc la suprafață și nu reușesc să le alung. Trebuie să dispară. Am nevoie de cineva care să mă țină cu picioarele pe pământ. Am nevoie de cineva care să-mi șteargă amintirile urâte. Încă nu l-am iertat pe Isaiah pentru trădarea lui. N-am mai vorbit cu el de atâtea săptămâni și nu sunt convinsă că aș avea chef acum.

Dar chiar și dacă n-ar fi stat între noi evenimentele recente, tot nu sunt convinsă că l-aș fi vrut pe Isaiah. Din cine știe ce motiv, tânjesc după altcineva... iar asta mă înfricoșează, și faptul de a fi înfricoșată nu face decât să le dea mai multă putere amintirilor.

Aud în minte vocea ticălosului. Simt atingerea ticălosului. Îmi înfig ghearele în propriul cap. *Ieșiți, ieșiți, afară cu voi!* Mă ridic atât de brusc, încât taburetul se clatină, după care se prăbușește pe podea.

- Du-te dracului, Scott. O să-mi cumpăr singură vopsea!

... și George o privi pe fată cu alți ochi. Nu... nu cu alți ochi, ci poate cu ochii pe care i-a avut într-o altă viață. Cu ochi care un țineau de capul său, ci de inima sa.

Zâmbetul ei îl dezmierdă, ca și cum i-ar fi plimbat degetele pe braț. Îl uimea în permanență: o făptură umană, împrietenindu-se de bunăvoie cu un zombi. Ceva opus lui, care dăruia, cumva, o nouă semnificație acestei îngrozitoare noi vieți. Dar ceea ce-l uimea cu adevărat pe George era faptul că ea îi oferea favoarea unei a doua șanse.

Mulțumit de mine, mă las pe spătarul scaunului și-mi împreunez mâinile în poală. Se pare că viața lui George e mai derutantă decât mi-aș fi putut imagina. Mai întâi, se trezește că a devenit zombi. Pe urmă, află că alți zombi așteaptă de la el să le fie conducător, după care constată, șocat, că-și iubește nou-descoperitele puteri.

Și, deodată, apare fata.

Fetele totdeauna complică lucrurile. Buzele mi se arcuiesc în sus când îmi vine în gând Beth. Mda, așa e, numai că le complică într-un sens bun.

Telefonul îmi vibrează și arunc o privire spre ecran, să văd cine sună. E un număr necunoscut, așa că las să răspundă mesageria vocală. După câteva secunde, aud un sunet muzical, informându-mă că am un mesaj scris. Iau telefonul și zâmbesc: *Prieteni, nu?* – Beth.

Răspund: *Da*

– Atunci, lasă-mă să intru!

Vocea sexy a lui Beth plutește spre mine prin fereastra deschisă.

Mă uit la ceas: e unsprezece. Mama și tata probabil sunt în pat. Pentru mai multă siguranță, încui ușa de la camera mea, înainte de a împinge în afară plasa de la fereastră.

– Ce-i cu tine aici?

Beth se saltă cu un picior în camera mea, apoi cu celălalt, cu atâta ușurință, încât mă determină să cred c-a mai făcut așa ceva și altădată.

– M-am plictisit, îmi răspunde.

- Puteai să suni, zic eu, chinuindu-mă să închid la loc plasa, fiindcă nu e nici pe departe la fel de simplu ca deschisul.

- Te-am sunat, replică Beth, examinându-mi camera. Ia o minge de baseball de pe măsuța mea pentru toaletă, o azvârle în sus și abia reușește s-o prindă. N-ai răspuns!

- Ai sunat acum o jumătate de minut.

- Dar am sunat, zice ea, lăsând mingea la loc pe măsuță.

Realitatea momentului mă izbește din plin când ea se apleacă și ciocănește cu degetul veioza decorativă care nu mai funcționează de un an. Maieul i se ridică, făcând să iasă la iveală pielea ei delicată și tatuajul. Inspir adânc și caut să mă concentrez la orice numai să n-o ating.

- Unchiul tău știe că ești aici?

- Nu, îmi răspunde Beth, apropiindu-se de computerul meu. La ce lucrezi?

- La o temă de creație literară.

Își lasă capul pe spate și strânge din buze.

- Fir-ar să fie! Avem așa ceva? Când trebuie predată? Of, ce naiba, Scott o să mă facă bucăți din cauza asta. Și tocmai când ziceam că am reușit, în fine, să intru în ritm.

Mama mă-sii! Până acum, n-am fost nevoit să spun nimănui.

- Nu, nu e o temă pentru școală. E ceva... suplimentar... mda. M-a rugat doamna Rowe s-o fac.

Umerii lui Beth se destind, ca și cum tocmai ar fi primit iertarea unei pedepse cu moartea.

- Pot s-o citesc?

În afara profesoarei mele, nimeni nu mi-a mai cerut până acum să-mi citească lucrarea, așa că ezit... îndeajuns de mult, încât Beth să înalțe din sprâncene. Dacă e să citească cineva ce-am scris, prefer să fie ea. Ceva îmi spune c-o să înțeleagă.

- Sigur.

- Printează-o, te rog, zice Beth, trântindu-se pe pat și făcându-se covrig printre perne.

Ochii ei albaștri mă urmăresc, sâcâindu-mă cu o privire somnoroasă. Blugii încep să mă strângă și-mi doresc să mă întind lângă ea pe pat, rău de tot, dar o să demonstrez că pot să mă abțin, chiar dacă ea o să mă omoare prin asta.

- Ai de gând să mai stai ceva timp?

- Ai alte planuri?

Nu.

- Foarte curând va trebui să dorm. Avem școală mâine.

- Am împărțit cu cineva un pat mult mai mic decât ăsta în ultimii doi ani. Crede-mă, sunt campioană la a nu atinge, dacă asta-i ceea ce te preocupă. Haide, prindeaz-o.

- A nu atinge și a împărți patul... cu cine?

Beth chicotește, clătinând din cap în același timp.

- Gelos, cumva? Parcă te pregăteai să-mi prindezi ceva.

Lasă-te în voia ei, Ryan. Ca orice animal de pradă, Beth poate să miroasă frica. Fără să mai scot un cuvânt, prindez lucrarea, iar ea îmi smulge foile din mână. O privesc. Ea mă privește.

- Doar n-o s-o citească în timp ce te uiți la mine! E aiurea.

- Ești în camera mea, Beth. Ai venit un kilometru pe jos până aici, într-o miercuri, în toiul nopții. Neinvitată.

Ar cam fi cazul să-i explic definiția cuvântului *aiurea*.

- Vrei să plec?

- Nu.

Chiar nu vreau. Nu știu de ce, dar nimic nu mi s-a părut vreodată mai normal decât prezența ei aici.

Zâmbetul acela șiret i se strecoară pe față.

- Sunt cumva prima fată care stă pe patul tău?

Da. Inspir adânc și mă întorc spre computer. Am mai ieșit cu fete. Cu câteva am avut relații exclusive și am dovedit sufficient respect încât să parcurg, fără grabă, fiecare etapă. Mai sunt câteva etape la care încă n-am ajuns. Prezența unei fete în patul meu fiind una dintre ele. Dacă ea e hotărâtă să rămână aici, atunci eu sunt hotărât să fiu de acord cu asta și să nu-mi arăt emoțiile. Acest zombi al meu, presupun, și-a găsit fata care-i place și vrea să se lase sufocat, în același timp.

- E bună, Ryan.

Aud ca din depărtare vocea lui Beth, trezindu-mă din atmosfera povestirii, și degetele mele încetează să mai lovească tastele.

- Mersi, îi răspund, întorcând capul.

Beth stă întinsă pe burtă, sprijinită în coate și expunând un decolteu de toată frumusețea. Cobor repede privirea spre podea.

– Nu, serios. E bună. La modul că aş putea s-o găsec într-o librărie. Îl înțeleg în totalitate pe tip.

Mda, și eu.

– Am ajuns în finala pe stat a unui concurs literar, îi zic și cuvintele îmi ies în modul cel mai firesc, ca și cum ar fi normal să mărturisesc lumii întregi astfel de lucruri.

– Îmi dau seama de ce, spune Beth, frunzărind filele. Oricine ar fi hotărât câștigătorul trebuia să fie dus cu capul ca să nu te aleagă pe tine.

Îmi rotesc privirea prin cameră, așteptând să mă lovească fulgerul. Mi s-a părut mie sau mi-a făcut un compliment?

– Câștigătorul n-a fost anunțat. Mai e o etapă a concursului peste vreo două săptămâni.

– Aha, exclamă ea. Atunci, sunt sigură c-o să câștigi.

Simt un gol în stomac în timp ce sting computerul. Mda, nuvela o scriu eu, dar încă nu m-am înscris pentru concurs. Și cum aş putea să mă înscriu? Am meci în ziua aia, iar tata...

Gânduri felurite îmi apar și-mi dispar din minte. Mă eschivez de la un concurs... o competiție pe care aş putea s-o câștig. Oare adrenalina produsă de câștigarea unui concurs literar ar fi aceeași ca atunci când câștigi un meci de baseball sau onorezi o provocare? Bănuiesc că n-o să aflu niciodată.

Când mă întorc din nou spre Beth, o văd întinsă pe spate, cu capul pe pernă. Și-a aruncat pantofii din picioare și stă cu mâinile împreunate pe burtă. Inelul din buric sclipește în lumină. Mi-a așezat frumos pe noptieră foile cu nuvela.

Ieșim împreună. Suntem doi prieteni care ies împreună și, la un moment dat, se sărută. Patru zile ar putea fi considerate la un moment dat... mda, nu sunt chiar atât de nătărău ca să cred așa ceva.

– Eu mă culc, o anunț, dându-i ocazia să plece.

– Obișnuiești să dormi cu toate hainele pe tine? se interesează ea.

Nu. De obicei îmi scot tricoul.

– E mai sigur.

- Bine.

Bine. Sting lumina și mă sui în pat. Urmând exemplul lui Beth, rămân deasupra cuverturii. Căldura trupului ei mi-l încălzește pe-al meu. A avut dreptate. E capabilă să stea întinsă într-un pat fără să te atingă. Inspir și mirosul ei dulce mă învăluie.

Anul trecut, profesorul nostru de științele naturii a risipit mitul care susține că ideea de sex le trece bărbaților prin minte la fiecare șapte secunde. O să-mi permit să-l contrazic la faza asta. Mă mănâncă degetele de dorința de a mângâia pielea delicată a lui Beth. Îmi doresc ca buzele să-mi șoptească, lipite de ale ei.

- Așa, și, eu am un prieten, zice ea, prin întuneric. Pe Isaiah. L-ai cunoscut.

- Mda.

Mușchii mi se încordează și imaginile trupului ei mișcându-se sub al meu dispar. Înțeleg că prin ieșitul împreună las deschisă posibilitatea ca ea să se vadă și cu alții, dar nu-mi face plăcere ca ea să vorbească despre acei alții în timp ce stă pe patul meu.

- El m-a trădat și nu știu ce să fac. În Louisville, era singurul meu prieten, iar când am ajuns aici, el mi-a cumpărat telefonul mobil. Vorbeam în fiecare seară sau ne trimiteam mesaje sau și una, și alta; el și acum mă sună zilnic și-mi trimite milioane mesaje. Eu refuz să-i răspund și mă gândesc că prietenia noastră s-a sfârșit, dar când am vorbit cu Scott astă-seară, discuția n-a decurs așa cum mi-am planificat și nu știu...

Mă furnică toată pielea. Nu doar pentru că Beth e atât de aproape de mine. E ceva mai mult decât dorința și atracția care-mi fac ravagii în corp. Beth e pe punctul de a-mi spune ceva. Pe punctul de a face un pas dincoace de zidurile ei. O îmboldesc spună mai departe.

- Ce nu știi?

- Totul era mult mai simplu în Louisville, mărturisește ea, cu voce înceată, și nu prea ai cum să-i sesizezi tristețea. Îmi lipsește simplitatea, adaugă.

- După meci, o să te las unde vrei, îi promit.

Detest să mă gândesc la asta, dar sunt hotărât să-i câștig încrederea.

– Pe urmă, o să mergem să mâncăm undeva și, după aia, poate la un film. Cum ți se pare?

O aud înghițind.

– Cred că mi-ar plăcea.

Inspir adânc. Gura asta zdravănă de aer curat o simt de parcă ar fi prima oară când respir după mai multe zile.

– Uneori... zice ea, dar apoi se oprește.

E o pauză apăsătoare și lupta ei în căutarea cuvintelor îmi trezește dorința de a o alina.

– Uneori nu vreau decât...

Ce-o vrea ea? Eu știu ce vreau: ca ea să aibă încredere în mine, ca ea să simtă ceea ce simt eu. Dar ceea ce vreau mai mult decât orice în clipa asta e ca ei să-i fie bine. Îmi întind brațul peste pat spre ea, având grijă să n-o ating.

– Sunt aici, dacă ai nevoie de mine, îi zic.

Trece o clipă. Apoi încă una. Beth rămâne perfect nemișcată prin întuneric, încât ceva din mine se întreabă dacă nu cumva toată seara asta n-o fi fost cumva un vis.

Îi aud trupul frecându-se de cuvertură în timp ce se urnește. Un centimetru, doi, în direcția mea. O ezitare. Apoi alți doi, trei. Sângele îmi freamătă de nerăbdare. Momentul acesta e capital, nu există îndoială. Eu îi cer să se sprijine pe mine, iar Beth chiar se gândește la posibilitatea asta.

Haide, Beth, poți să ai încredere în mine. În cele din urmă, printr-o mișcare iute, își lăasă capul pe pieptul meu și-și mulează restul corpului pe al meu. Dorința mă izbește cu putere și dacă ea și-ar muta mâna mai jos cu câțiva centimetri, și-ar da seama. Aș vrea s-o ating, dar oare îndrăznesc? Răsuflarea ei îmi gădilă pieptul când îmi spune:

– Îmi plăci, Ryan.

Închid ochii și sărbătoresc cuvintele auzite. Îi plac.

– Și tu îmi plăci. Mult de tot.

O vreau, dar refuz să-mi las partea inferioară a corpului să ia hotărârile. Cu încetineală, dar cu hotărâre, o cuprind cu un braț, iar cealaltă mână mi-o așez pe burtă, chiar lângă a ei. E cea mai bună tentativă a mea de atingere între prieteni-care-ies-împreună.

Anumite părți din mine ar vrea să mângâi roșeața caldă care i se ivește pe frumoșii ei obraji atunci când o privesc cu dorință. Aceleași părți își imaginează cum o prind cu mâna de bărbie și-i ridic capul ca s-o pot săruta. În momentul de față, părțile astea încearcă să comunice *logic* cu creierul meu. Sărutul ar putea fi bun. Mi-a plăcut mult să-i sărut buzele pline și mi-au plăcut mult ușoarele ei gemete. Aș putea s-o sărut până când ar uita de Isaiaș. Aș putea s-o sărut până când aș uita că nu am mers până la capăt cu vreo altă fată. Degetele mi se strâng pe umărul ei. Mă omoară. Eu mă omor pe mine însumi.

– Sandy Koufax²⁷ a fost stângaci, la fel ca tine. El a fost cel mai tânăr aruncător inclus în Baseball Hall of Fame.

– Asta ar fi, posibil, cea mai aiurea chestie din câte te-am auzit vreodată spunând, bombăne ea.

– E drept, dar așa mă împiedic să mă gândesc la cum aș săruta.

– Nu sunt eu cel care vorbește codificat.

– Mi-ai zis-o la faza asta.

Trupul lui Beth se destinde și se mulează pe al meu. Tăcerea se prelungeste, de la secunde la minute, apoi și mai mult, ceea ce mă face să mă întreb dacă n-o fi adormit. O parte din mine își dorești să pot adormi. Așa, nu m-aș mai lăsa pradă fanteziilor despre cum ar fi s-o mângâi, sau s-o sărut, sau s-o mângâi și mai mult. Dar, în același timp, vreau să stau treaz. Îmi place așa... s-o țin în brațe,

– Ryan? șoptește ea.

– Da? îi răspund, tot în șoptă.

– Pot să rămân? Ți-am pus alarma să sune la patru, ca să ajung înapoi acasă înainte ca Scott să-mi simtă lipsa.

Îmi plimb cu un gest absent mâna în sus și-n jos pe spinarea ei, iar ea se lipește și mai mult de mine.

– Da.

²⁷ Jucător profesionist de baseball (n. 1935) care a activat în întreaga sa carieră, desfășurată între anii 1955 – 1966, la echipa Brooklyn Dodgers, devenită din 1958 Los Angeles Dodgers, după mutarea ei în metropola californiană. S-a retras în plină glorie, iar în anul 1972 a fost inclus în Baseball Hall of Fame, la vârsta de 36 de ani și 20 de zile, fiind cel mai tânăr sportiv (nu doar cel mai tânăr aruncător) care a beneficiat de această onoare.

Beth mă împunge ușor cu capul în piept, ca o pisică încolăcindu-se pentru somn. Brațul ei mă apasă și-mi permit să trișez pentru o clipă, adunându-i părul într-o mână și sărutând-o pe creștet. Aș putea să-mi spun mie însumi că așa fac prietenii care ies împreună, dar e mult prea târziu și sunt mult prea obosit ca să mai mint.

BETH

Jumătatea de oră în care l-am urmărit pe Ryan cum se foiește pe canapea, față în față cu Scott, mi-a fost suficientă ca să mă răzbun pentru faptul că mă târăște după el la meciul ăla maraton. În cele din urmă, Scott îmi dă voie să plec cu Ryan, dar numai după ce-l amenință c-o să-l omoare dacă mă aduce înapoi cu vreun semn de oricare fel pe trup.

Nu sunt convinsă că aş putea s-o recunosc vreodată față de Ryan, dar asta a fost pentru mine cea mai frumoasă zi de sâmbătă de când am fost osândită la chinurile iadului. În timp ce conducea spre Louisville, Ryan mi-a explicat regulile jocului de baseball. Pe majoritatea le ştiam, dar Ryan a reuşit cumva să le facă interesante. Sportul a prins viaţă când mi-a arătat că un meci înseamnă mai mult decât o bătă, o minge şi câteva baze. Mi-a zis că e nevoie de spirit de echipă şi de încredere.

Stând în tribună şi urmărind meciul, admir graţia cu care se mişcă echipa lui. E o întregă reţea de semnale şi de priviri şi de înţelegeri nerostite.

Dar ceea ce mi se pare cu adevărat uluitor e chiar Ryan. Vigoarea în stare pură a mişcărilor lui. Puterea din umerii lui laşi şi energia care-i erupe din trup când aruncă mingea. Ryan e o forţă în sine. O forţă care mă atrage spre ea. O atracţie care-mi inoculează spirale de căldură în corp. El e capabil de o simplă atingere care să fie suficient de energică încât să mă lipească de el, dar în acelaşi timp îndeajuns de delicată încât să mă înfioare.

Suntem prieteni. Doar prieteni. Oftez. Până şi ca prieten, el merită ceva mai bun decât mine. Pare îndârjit să-i placă de mine. Îndârjit să iasă cu mine. Pentru ce? Ce are el de câştigat din faptul de a fi împreună cu o fată pe care toţi ceilalţi au aruncat-o cât colo?

Chris plesneşte o minge în terenul din stânga, iar echipa adversă o prinde pentru a treia ieşire. Ryan e în picioare, în spaţiul rezervelor, şi-mi face cu ochiul înainte de a intra pe teren. Zâmbetul de răspuns mi se formează fără voia mea. Ai pornit pe drumul spre o lume a suferinţei, Beth. La fel cum am pornit-o cu Luke, la vârsta de cincisprezece ani. Luke mi-a zis că sunt drăguţă. Luke mi-a spus

toate vorbele cuvenite. Dar, dacă stau să mă gândesc, Luke nu mi-a adus niciodată într-un loc atât de public ca ăsta.

Poate că Scott are dreptate. Am posibilitatea s-o iau de la zero. Poate c-ar trebui să profit de asta. Poate c-ar trebui să savurez momentul, cât o mai dura. În definitiv, curând o să plec împreună cu mama. Orice zi în care mai stă cu Trent înseamnă pentru ea că se apropie cu încă o zi de moarte. Astăzi, după meci, o să ticluim, eu și mama, un plan de plecare, însă până atunci, poate c-ar trebui să mă bucur de ceea ce am în față.

Ryan mă place sau cel puțin așa crede el. De ce mă grăbesc atât să trec la următorul tip care o să se poarte cu mine ca Luke sau așa cum se poartă Trent cu mama?

Eu pot să fiu fata care să-l învețe pe Ryan vreo câteva lucruri. Fata care să nu râdă când el se înroșește. Pot să fiu cea de care, în viitor, când o să fie însurat cu fata potrivită și-o să aibă trei țânci agățaiți de picior, să-și poată aminti, zâmbindu-le amintirilor. Apoi, o să-și privească soția și-o să-mi fie recunoscător pentru că am plecat la momentul oportun. Recunoscător pentru că n-a rămas cu mine.

- Tu ești iubita, lui Ryan?

Un tip înalt se trânteste pe bancă lângă mine și așteaptă ca Ryan să arunce mingea. Individul ăsta e aproape. Extrem de aproape. Nu atât de aproape încât să mă atingă, dar tot a încălcat granița tacită a distanței cuviincioase dintre două persoane total necunoscute.

Mi se face pielea de găină pe brațe.

- Tu fiind...?

Întoarce capul și-mi oferă un zâmbet care-mi amintește de cel al lui Ryan. De fapt, seamănă foarte mult cu Ryan, doar că e un pic mai în vârstă.

- Mark. Eu sunt fratele lui mai mare.

Hopa. El să fie fratele din cauza căruia era atât de întors pe dos Ryan, atunci, în hambar? Însă curiozitatea mea lasă loc încordării. N-am făcut niciodată cunoștință cu rudele vreunui tip și nu știu o iotă despre etichetă.

- Încântată de cunoștință.

Poftim, nu așa spun fetele cumsecade?

- Ești convinsă? Am văzut râme în cârligul undiței care arătau mai bucuroase ca tine.

Buzele mi se arcuiesc în sus.

– Eu sunt Beth și suntem doar prieteni.

Prieteni care ies împreună, dar nu simt nevoia să-mi trâmbițez nesiguranțele.

– Hm, mormăie el, apoi continuă, pe un ton târăgănat. Ryan nu-și aduce prietenele la meciuri. Pentru el, sunt doar persoane care-i distrag atenția.

Neștiind precis cum să reacționez, mă concentrez asupra jocului. Mark coboară tonul.

– Te stânjenesc cumva?

Aș putea foarte bine să fiu sinceră. Doar n-o să pot trece prea mult timp drept o persoană respectabilă.

– În general, tipii care-mi invadează spațiul personal mă fac să mă simt stânjenită, dar nu ți-o iau în nume de rău. Și Ryan are probleme cu spațiul. Probabil e ceva genetic.

Mark izbucnește în râs și e un râs gălăgios, care-i face pe ceilalți să întoarcă privirile: până și pe Ryan, de la postul lui. Privirea lui Ryan săgetează de la fratele lui la mine și înapoi. O umbră îi traversează chipul când și-o oprește asupra lui Mark. Neplăcându-mi suferința care i s-a întipărit pe față, îi fac semn cu mâna, cam cu jumătate de inimă, iar el îmi răspunde cu un zâmbet de-mi stă inima de tot. O fierbințeală mi se strecoară pe ceafă, ajungând să-mi însemne obrajii.

– Mda, zice Mark. Voi doi sunteți doar prieteni.

– Nu ți-am cerut părerea, bombănesc eu.

Mark râde iar, dar nu tot atât de zgomotos.

– Mama probabil că te urăște.

Ar trebui să mă simt insultată, dar nu mă simt. Dacă m-ar cunoaște vreodată, probabil că m-ar urî.

– Nu știu.

– Nu-i nimic. Mie-mi plăci.

– Dar nu mă cunoști.

Mark face un gest spre tabela de marcaj.

– Mai avem câteva runde ca să remediem problema asta. Și, ia spune-mi, cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

Dezlegându-mi șireturile pantofilor de echipament, stau cu plivirea pironită pe tribune. Mark e aici și vorbește cu Beth. Mai bine zis, râde cu Beth. Gelozia se furișează în mine, făcându-mă să mă enervez pe amândoi. L-am sunat pe Mark și i-am trimis mesaje luni de-a rândul și am primit un rahat în chip de răspuns. Beth zâmbește la un moment dat, iar el turuie de parcă ar fi la un talk-show. Și, colac peste pupăză, Mark vorbește cu ea de douăzeci de minute în cap, iar Beth deja râde. Mie mi-au trebuit săptămâni ca să o fac să râdă cu mine.

Îmi trântesc pantoful de bancă, să-l scutur de noroi. Mark e fratele meu și, din acest motiv, nu mi-ar fura gagica. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că lui îi plac bărbații. Câțiva băieți își întorc privirile spre mine când izbesc iar cu pantoful de bancă. Logan înalță dintr-o sprânceană. Scutur din cap ca să-l împiedic să-mi spună ceva. Lăsându-mi brațele pe genunchi, încerc să absorb realitatea. Beth nu e a mea cu adevărat. Suntem doar prieteni care ies împreună, din cauză că eu am stricat totul încă de la început.

– Ryan?

Antrenorul nostru îmi face semn să vin spre el. Îmi îndes picioarele în pantofii Nike și-mi atârăn geanta de umăr. Probabil că are foarte multe să-mi spună. Am scos-o la capăt cu meciul, dar cu prețul a două alergări izbutite de adversari în ultima rundă, din cauza mea. Interacțiunea prietenească dintre Mark și Beth m-a distras.

– Da, domnule.

Antrenorul îmi face semn cu capul spre un bărbat pe la vreo treizeci și ceva de ani, cu o femeie lângă el. Sunt îmbrăcați în ținute lejere: în jeans și tricouri de calitate.

– Vreau să-ți fac cunoștință cu Pete Carson și cu soția lui, Vickie.

Strâng mâinile care mi se întind: mai întâi, pe-a domnului Carson, apoi pe-a soției lui.

– Încântat să vă cunosc.

– Pete e recrutor pentru Universitatea din Louisville.

Arunc o privire spre antrenorul meu, străduindu-mă să nu-mi arăt surprinderea. El cunoaște părerile mele și-ale tatii despre cerea

la baseballul profesionist, după absolvirea liceului. Domnul Carson își drege glasul.

- Ryan, am făcut cercetări pentru prima etapă de recrutare, iar numele tău e pe buzele tuturor. Mă întreb dacă te-ai gândit cumva și la instituția noastră.

- Nu, domnule. Am de gând să particip la recrutarea pentru profesioniști, după absolvirea liceului.

- Ar fi mare păcat!

Cuvintele astea ies la rezeală din gura soției lui. Ne întoarcem tustrei privirile spre ea, și femeia ne răspunde printr-un râs nervos.

- Scuze, dar e adevărul. Ar trebui să mă prezint așa cum se cuvine: sunt Dr. Carson, decan al secției de engleză de la Universitatea Spalding.

- Mm-hm, mormăi eu, un răspuns extrem de nepotrivit gramatical.

Oare de ce mă simt încolțit?

- Doamna Rowe, profesoara ta de engleză, îmi e bună prietenă. Mi-a arătat câteva dintre lucrările tale. Ești foarte talentat. Atât pe teren, cât și în afara lui. Universitatea Spalding oferă un minunat curs de creație literară și mulți dintre studenții noștri continuă studiile pentru titlul de master în arte frumoase...

Domnul Carson își prinde soția de braț.

- Acum tu încerci să-l recrutezi. Credeam că eu am câștigat când am dat cu banul.

- N-ai vorbit suficient de repede, ripostează ea, bătându-l ușor pe mâna cu care a apucat-o. Avem echipă de baseball și la Spalding, mă informează ea apoi.

Mă prefac că râd, pentru că așa fac toți ceilalți, însă stânjeneala mea crește. Stând aici să-i ascult, mă simt de parcă mi-aș trăda tatăl.

Domnul Carson îi dă drumul soției sale.

- Spalding e o instituție de învățământ din Liga a treia. Universitatea din Louisville e în Liga întâi. Mulți dintre jucătorii noștri au fost recrutați la profesioniști. Ai un talent care nu ține de studiu, dar te și dai uneori de gol la aruncări și ai ceva probleme cu plasamentul. Antrenorii noștri pot să lucreze cu tine și să-ți îmbunătățească aruncările până la un cu totul alt nivel. Te vom

pregăti pentru profesionalism, plus că vei ieși cu o diplomă universitară.

– Îmi oferiți o bursă?

– Spalding îți oferă, intervine doamna Carson, zâmbind cu încăpățânare, în timp ce soțul ei se strâmbă, apoi are un schimb de priviri circumspecte cu antrenorul meu.

– Am nevoie să știu dacă ești interesat. Am un post liber de aruncător în echipa mea și caut pe cineva căruia să-i ofer o bursă în timpul primei perioade de transferuri, din noiembrie.

Noiembrie. Asta înseamnă că, dacă vreau să merg la facultate, am o lună și un pic la dispoziție ca să mă hotărâsc. Fără presiuni. Domnul și doamna Carson îmi descriu viața de student, iar eu mă fac că-i ascult. Ce-ar zice tata dac-ar afla? Îmi înmânează amândoi cărți de vizită, spre necazul domnului Carson, după care-și iau rămas-bun, lăsându-mă singur cu antrenorul.

Aștept ca soții Carson să se depărteze cât să nu mă poată auzi și abia apoi pun întrebarea care mă sâcăie.

– Ați vorbit cu doamna Rowe?

– Am discutat luna trecută. Cred că e cel mai bine pentru tine să-ți analizezi toate variantele.

– Credeți că n-aș reuși să ajung la profesionalism, îl întreb pe omul care m-a încurajat aproape la fel de mult ca tata.

– Ba da, rostește el lent. Cred că poți, dar mai știu și că tatăl tău nu-ți pune toate cărțile pe masă. Tatăl tău e un om bun, dar eu te consider ca pe unul dintre fiii mei și nu ți-aș fi fost de ajutor dacă nu ți i-aș fi prezentat pe oamenii aceștia.

Simt că lumea întregă mi se întoarce cu susul în jos. Tata și antrenorul meu au văzut totdeauna lucrurile în mod identic. De ce, acum, schimbarea asta?

– Eu nu mă duc la concursul literar, îi zic.

– Ryan, mă oprește antrenorul, cu un oftat de exasperare. O să discutăm altă dată despre asta. Acum te așteaptă cineva.

Privirea îi rătăcește peste umărul meu, iar eu simt cum groaza îmi cuprinde măruntaiele.

Mark mă așteaptă la picioarele tribunei, în timp ce Beth a rămas pe locul ei, în vârf. Mătur zona cu privirea, ca să mă asigur că nu e nimeni din orașul nostru martor la întâlnirea asta.

– Salut, îmi zice Mark. Ai făcut un joc al naibii de bun.

Inspir adânc, străduindu-mă să găsesc un echilibru. Mark a plecat. Tata l-a privit drept în ochi și i-a cerut să aleagă. Fratele meu nu m-a ales pe mine. Eu i-am cerut să rămână și să lupte, dar el n-a vrut. L-am rugat să vină acasă și el n-a venit. Iar acum își închipuie că poate să apară aici și totul va fi bine. Ghici ce? Nu e bine.

– Ce cauți aici?

Mark joacă pe postul de fundaș în echipa Universității din Kentucky. În primul an de facultate, a câștigat vreo douăsprezece kilograme de masă musculară. E al naibii de masiv.

– Vreau să stăm de vorbă, Ry.

– Eu cred că tăcerea ta de astă-vară încoace a spus tot ce era de spus.

Trec pe lângă el și-i fac semn lui Beth să coboare din tribună.

– Am vrut să iau legătura cu tine, dar de fiecare dată când voiam să încerc mă trezeam că nu pot. Mă tot gândeam la mama și la tata și aveam nevoie de timp.

Avea nevoie de timp... De ce nu-mi trage un genunchi în boașe, mai bine? Îmi azvârl brațele în lateral.

– Ai ceea ce ți-ai dorit, nu?

– Nu e neapărată nevoie să fie așa, răspunde Mark, suficient de tare ca să-l audă și cei câțiva spectatori rămași.

– Ba da, îi răspund, continuându-mi mersul. Este.

Cu pași mari și egali, dar apatici, tălpile lui Beth bocănesc pe metalul tribunei, în timp ce ea coboară.

– Ce tot faci? mă întrebă.

– Trebuie să mergem. Ai zis că ai nevoie de o oră, ai uitat? După care mergem să cinăm.

– Avem timp. Du-te să vorbești cu fratele tău.

– Nu-i nimic, Beth, răspunde Mark în locul meu, pe un ton de scuză. Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc. Nu te lăsa sufocată de Groveton.

Beth îi dăruiește unul dintre rarele ei zâmbete veritabile, iar mie îmi vine să lovesc ceva.

– Succes pentru meciul tău de săptămâna viitoare, îi urează ea lui Mark.

Fratele meu își vâra mâinile în buzunarele blugilor, pregătindu-se să plece.

– Știi unde mă găsești când o să fii pregătit, Ry.

Beth îl urmărește cu privirea până când dispăre din câmpul vizual. Apoi se întoarce spre mine.

– Ce dracu' e în neregulă cu tine?

– N-ai înțelege, îi răspund, pornind cu pași apăsați spre parcare.

Îmi arunc lucrurile în jeep. Beth trânteste portiera din dreptul ei, iar eu îi țin isonul furiei, trântind-o pe-a mea.

– Spune-mi unde trebuie să te duc.

– La complexul comercial, la opt sute de metri de sala ta de antrenament.

Îmi smucesc capul spre ea. Zona aia e doar cu o treaptă mai presus de un ghetou.

– Eu nu te las acolo.

– Nu ți-am cerut aprobarea. Ai căzut la o înțelegere cu mine. Tu hotărăști dacă vrei s-o respecti, ripostează ea, sfredelindu-mă cu ochii ei albaștri, acum înghețați.

Îmi smucesc cu putere cozorocul șepcii și demarez în trombă spre șoseaua principală. Ea e furioasă. Eu sunt furios. Rămânem tăcuți timp de o jumătate de oră, cât timp durează drumul spre cealaltă parte a orașului. E suficientă electricitate în atmosferă ca să țină mașina în mișcare, chiar și fără benzină. Un singur cuvânt din partea oricărui dintre noi ar putea provoca o explozie.

Devine clar că lui Beth îi place să se joace cu focul.

– Fratele tău e cumva unul dintre cei care pot să se comporte minunat cu necunoscuții, după care să se transforme într-o lichea desăvârșită în particular? Făcea pipi pe cerealele tale în fiecare dimineață, înainte să pleci la școală?

– Nu, îi răspund, scrâșnind din dinți. A fost un frate grozav.

– Și-atunci, care-i problema ta? Mi-a zis că voi doi n-ați mai vorbit de trei luni și că a venit încoace ca să te vadă. Ce naibii e atât de important, de nu poți să-ți smulgi trei secunde dintr-o zi ca să-i zici un bună ziua?

Deschid radioul. Ea îl închide. Izbesc volanul cu palma.

– Credeam că te grăbești să-ți ai singura ta oră de libertate în Louisville!

– Dacă așteptam un sfert de oră ca tu să discuți cu fratele tău nu mi stricam singura mea oră. Hai să mai încercăm o dată. Care-i problema?

– E gay.

Beth clipește mărunt.

– Asta deja mi-ai spus-o. Pune-mă la curent cu partea care explică de ce te porți ca un nemernic.

Nu sunt un nemernic. Întreaga rațiune a acestei zile a fost ca ea să vadă că nu sunt un nemernic.

– El a plecat, înțelegi? A plecat și a dat clar de înțeles că nu se mai întoarce.

Se răsucesce puțin spre mine.

– Spune-mi că e o hotărâre autoimpusă din partea lui Mark.

Brth nu-mi suflă o iotă despre familia ei, dar se așteaptă la perfecțiune din partea mea.

– Tata l-a dat afară din casă, iar Mark nici n-a încercat să vadă ce se-ntâmplă dacă ar vrea să rămână. Ești mulțumită acum?

– Nu. Așadar, tatăl tău e un homofob nenorocit. Tu ce scuză ai?

Furia din mine erupe.

– Ce te-ai fi așteptat să fac? Să mă ridic împotriva tatii? Ne-a zis, mie și mamei, că nu avem voie să mai vorbim cu Mark. E tatăl meu, Beth. Tu ce-ai fi făcut?

Nn mă mai obolesc să-i spun că am tot încercat să dau de Mark sau că el nu mi-a răspuns... până acum. Acum, când e prea târziu.

– Aș fi avut ouă, asta aș fi făcut. Dumnezeule, Ryan, tu chiar ești un nemernic. Fratele tău e gay, iar tu îl arunci afară din viața ta, fiindcă ești prea molâu ca să i te împotrivești tatălui tău.

Opresc mașina în fundul terenului pentru parcare al complexului comercial. Aici e ca o hazna. Lângă Laundromat, un tip într-un tricou fără mâneci zbiară la o fată cu părul blond spălăcit, care ține un prunc în scutece pe șold. Băieți de vârsta mea trag din țigări, dând intenționat cu skateboardurile peste fetele care intră și ies în și din magazine. Ar cam fi cazul să-i pună cineva la respect.

Beth sare jos din jeep. Părul îi fâlfâie în bătaia vântului în timp ce se îndreaptă spre centrul comercial. Oare de ce tot pleacă fata asta de lângă mine. Sar după ea, o prind de mână și-o fac să se întoarcă spre mine. Crezusem că am scos-o din sărite pe Beth când

am propus-o pentru prezidiul balului. Văpăile care-i dogoresc în ochi îmi spun că furia ei e cu totul altceva. Ea trebuie să asculte ce am de spus și să-mi înțeleagă tatăl; să-mi înțeleagă familia.

– Mark ne-a părăsit!

– Vrăjeală. Tu l-ai părăsit pe el!

Mă împunge în piept cu degetul.

– Tu și eu. O greșeală. Tu ești unul care părăsește. Tatăl meu m-a părăsit, Sfântul Scott m-a părăsit, iar eu nu vreau să mai fiu părăsită niciodată.

Cu toate astea, Beth e cea care mă părăsește acum. Se duce spre centrul comercial și dispare în magazinul cu produse alimeantare. Pe drumul spre Louisville, ea mi-a spus s-o las aici și să mă întorc mai târziu după ea. Niciodată nu mi-a trecut prin gând s-o las să plece, însă cuvintele lui Beth mă zguduie. Oare o avea dreptate? Oare eu sunt cel care l-a părăsit pe Mark?

BETH

O tai prin supermarket, ies repede pe partea cealaltă și mă îndrept direct spre Last Stop, ferindu-mă de grupul de tineri pe skateboard. Am grijă să păzesc banii de la Echo, care-mi ard buzunarul de la spate al blugilor. Pe-aici își duc veacul mai mulți hoți de buzunare decât absolvenți de liceu.

Când intru în bar, Denny plesnește cu palma de teighea.

– Ieși de-aici, fetițo!

Bilele se ciocnesc între ele pe masa de biliard la care se joacă singur un tip în blugi și vestă din piele. Doi bărbați mai în vârstă în salopete albastre de fabrică stau gârboviți la bar deasupra halbelor cu bere. Orice fărâmă de speranță pe care-o avusesem în inimă când eram în Groveton mi se risipește la vederea clăii de păr blond de la masa din colț. Ținându-mă mândră, mă duc iute spre bar.

– Indiferent cât te plătește Isaiah, eu îți dau dublu ca să-ți ții gura.

Denny chicotește, posomorât.

– Aceeași ofertă mi-a făcut-o și el în privința ta. Du-te să te joci cu iubitul tău și ține-te la distanță de barul meu.

– Isaiah nu e iubitul meu.

Cu un zâmbet șmecheresc pe față, Denny scoate un țoi din chiuvetă și-l șterge cu o cârpă.

– Lui i-ai spus asta?

Când vede că nu-i răspund, Denny gesticulează spre mama.

– Azi a tot plâns. L-au arestat aseară pe Trent pentru conducere sub influența alcoolului, iar ei i-au sechestrat mașina. Scoate-o de-aici și petrece-ți ceva timp cu ea.

Ura și fir-ar să fie. Fără Isaiah în schemă, am nevoie de o mașină, iar rabla mamei e singura noastră posibilitate de plecare din Louisville. Partea bună, o raritate, e că nu mai trebuie să-mi fac griji, Trent n-are cum s-o mai snopească în bătaie pe niciuna dintre noi, pe ziua de azi.

– Data viitoare când mai intri în barul meu, mă ameniță Denny, îl sun pe Isaiah să te scoată pe sus. Chiar și dacă ea plânge.

Lângă o sticlă pe jumătate golită de tequila, mama zace cu capul pe brațele îndoite. A mai slăbit. Valul de emoții îmi creează o

senzație de amețeală. Făptura asta sărmană, demnă de plâns, e mama mea, iar eu am dezamăgit-o în totalitate.

– Hai să mergem, mamă.

Nu se clintește. Îi dau deoparte părul de pe față. Câteva șuvițe i se revarsă pe podea, iar altele mi se lipesc de mână. Dumnezeu, oare o fi mâncat ceva? obrazul stâng îi e presărat cu pete galbene-maronii. La încheietura mâinii drepte, are o brățară neagră. O înghiontesc delicat.

– Mamă, sunt eu, Elisabeth.

Pleoapele îi flutură, ridicându-se de pe ochii ei goi, înfundați în orbite.

– Tu ești, puiule?

– Eu sunt. Hai să mergem acasă.

Mama întinde mâna să mă pipăie, de parcă ar crede că sunt o fantomă. Abia îmi atinge gamba cu vârfurile degetelor, că mâna îi și cade pe lângă corp.

– Ești un vis?

– Când ai mâncat ultima dată?

Mă privește, tot cu capul culcat pe brațe.

– Tu îmi cumpărai mâncare și mi-o pregăteai, nu-i așa? Șuncă și cașcaval cu pâine albă și muștar, lăsate în frigider. Tu erai.

Simt cum totul din interior mi se veștejește, ca o plantă fără apă. Dar cine crezuse că ar putea să aibă grijă de ea? Închid ochii și-mi evaluez posibilitățile. Șederea la Scott m-a înmuiat. Trebuie să fiu mai vigilentă, atât pentru mine, cât și pentru mama.

– Hai să mergem.

O cuprind cu un braț de umeri și o smucesc.

– Haide. Trebuie să te ridici. Nu pot să te târăsc până acasă.

– Nu suport să urlu, Elisabeth.

– Dar n-am urlat.

În schimb, am fost o scorpie. La fel ca majoritatea copiilor mici, mama ascultă poruncile severe. Și tot la fel ca majoritatea copiilor mici, adesea ascultă de persoana nepotrivită.

– Ba da, ai urlat, bâiguie ea. Tu ești mereu supărată.

Chiar dacă o țin, ea tot se clatină într-o parte și-n alta. Ușa din spate e încuiată. Naiba s-o ia. Asta înseamnă că va trebui să ieșim prin față. Pașii mici sunt un chin pentru ea și-mi calculez cam cât

îmi va lua s-o duc până acasă, în ritmul ăsta. Am atâtea de făcut până la întâlnirea cu Ryan: cumpărături din magazin, vreo idee despre cum să scot mașina de sub sechestru, plus stabilirea unei date pentru plecare, bătută în cuie.

Mama se împleticește când dăm de lumina zilei. Încearcă să-și acopere ochii, dar mișcarea asta îi afectează echilibrul și-așa precar și sunt nevoită să-mi folosesc ambele brațe ca s-o țin pe picioare. Are dreptate. Mereu sunt supărată, fiindcă în clipa de față în mine clocotește lava unui vulcan.

– Ce altceva ai mai luat?

– Nimic, îmi răspunde ea, mult prea repede.

Sigur. Nimic.

– Sticla aia de tequila nu era goală. Ai retrogradat cumva la categoria ușoară?

Ea nu răspunde, iar eu o las în pace, amintindu-mi în sinea mea că e mai bine să nu știi anumite lucruri. O târăsc mai departe, iar din când în când mai ridică și ea câte un picior, ca să contribuie la înaintarea pe trotuar. Câțiva băieți cu care am fost colegă la școală trec în viteză pe skateboarduri. Doi dintre ei mă fluieră și mă întrebă dacă m-am întors de tot. Dar al treilea...

Se oprește, își saltă skateboardul la verticală și scoate din buzunar o bancnotă de zece dolari.

– Iar ai rămas fără bani, Sky? Vreau și eu un oral, chiar acum.

Rușinea îmi înfierbântă fața, dar mă forțez să mă țin semeață în timp ce-mi remorchez mama spre casă.

– Du-te dracului!

– Mi-ai lipsit de pe-aici, Beth, dar maică-ta e mai simpatică dacă n-o dădăcești tu, mă tachinează tipul, după care-și lasă jos skateboardul și-o ia la sănătoasa.

Mda, șederea la Scott m-a înmuiat, ceea ce face ca întâmplarea să devină de un milion de ori mai neplăcută. Ce bine-ar fi fost dacă Scott m-ar fi lăsat în pace!

– O să ne mutăm în Florida, îi zic mamei, în timp ce trece anevoie pe lângă casa de amanet. Plaje cu nisip alb. Căldură. Sunetul valurilor clipocind pe mal.

Mama nu e o curvă. Nu e. Te rog, Doamne, fă ca ea să nu fie.

– O să te dezmeticești și-o să ne găsim câte-un serviciu...

Ca să facem, ce?

– Ceva.

Din cauză că Scott deține tutela asupra mea, va trebui să fim prudente. Eu o să fiu etichetată ca fugară.

– O să mergem pe malul oceanului. Spune-mi o zi și plecăm.

– Mai întâi trebuie să-i plătesc cauțiunea lui Trent, șoptește mama. După care, să scot mașina de sub sechestru.

– Dă-l dracului pe Trent. Lasă-l să putrezească în pușcărie.

– Nu pot!

Mama mă apucă de păr ca să se țină pe picioare și-mi vine să țip de durere. În loc de asta, îmi mușc buza. Țipetele n-ar face decât să atragă și mai mult atenția asupra noastră.

Ajungem la marginea trotuarului. Mama calcă greșit și se prăbușește, cu fața în jos, pe asfalt.

– Hai, mamă!

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă așez pe jos și să plâng, dar nu pot. Nu, când mă vede lumea. Nu, când e mama în fața mea.

– Ridică-te!

– Las-o la mine.

Vocea adâncă, domoală, îmi face inima să se oprească și plămâinii să-mi înghețe. Isaiah o culege de jos pe mama fără pic de efort. Nu mai stă să mă aștepte și pornește drept spre complexul cu apartamentul mamei.

Isaiah.

Clipesc.

Prietenul meu cel mai bun.

Inima îmi bate de două ori și ambele băți îmi provoacă durere.

Mama își tot pierde și-și recapătă cunoștința cât timp o cară Isaiah în brațe. Când ajungem la ușa ei, îi scot de la gât șnurul cu chei, pe care obișnuiam să-l port în chip de bijuterie când eram în clasele primare.

Îi întâlnesc pentru o clipă privirea lui Isaiah și suferința din ochii lui mă face să mă chircesc de rușine. E îmbrăcat cu salopeta garajului în care muncește. Materialul albastru e pătat de unsoare și de benzină. De trei săptămâni, zi de zi, Isaiah m-a sunat și mi-a trimis mesaje, iar eu nu i-am răspuns. Dar îmi alung remușcărilor. El

e cel care m-a trădat și acum nu mai pot schimba cu nimic faptul că nu i-am răspuns.

Când deschid ușa, mă izbește o oribilă duhoare râncedă. Mă apucă amețeala de groază. Nu vreau să știu. Pur și simplu, nu vreau. O să plecăm în Florida. O să fugim.

Isaiah intră după mine și scoate o înjurătură. La adresa mirosului, a stricăciunilor, a gunoiului, habar n-am. Nimic nu s-a schimbat de ultima oară când am fost aici, cu excepția faptului că ușa frigiderului atârnă larg deschisă.

– Ai uitat cumva s-o plătești pe menajeră? mă întreabă Isaiah.

Zâmbesc cu jumătate de gură la tentativa lui de a dezamorsa situația. Știe că detest să vadă oricine altcineva felul în care trăiește mama.

– Nu primea decât bani gheață, iar mama a insistat să folosim cardul de credit pentru marafeturile cotidiene.

Trec peste gunoaie și bucăți de mobilă spartă și-l duc pe Isaiah în camera mamei. El o întinde ușurel pe pat. Nu e prima oară când mă ajută cu mama. Când aveam paisprezece ani, Isaiah m-a ajutat s-o culeg din bar. E obișnuit cu crăpăturile pereților, cu rosăturile mochetei verzi, cu poza înfățișându-ne pe mine și pe ea lipită cu scotch pe oglinda spartă.

– Lasă-mă câteva minute, îi zic. Pe urmă, o să mă duc să cumpăr mâncare.

El încuviințează morocănos.

– Te aștept în sufragerie.

Îi scot mamei pantofii din picioare și mă așez pe pat lângă el.

– Trezește-te, mamă. Spune-mi ce-ai pățit la mână.

De parcă n-aș ști deja.

Ea întredeschide ochii și se ghemuiește în poziția fătului.

– M-am certat cu Trent. N-a făcut-o intenționat.

Sigur, el niciodată nu le face intenționat.

– Cu cât scăpăm mai repede de el, cu atât mai bine.

– El mă iubește.

– Ba nu. Nici vorbă.

– Ba da, mă iubește. Doar că voi doi nu vă știți prea bine.

– Îl știu destul.

Știi că poartă un inel care face să te doară al naibii când te lovește cu pumnul în față.

– Pleci cu mine, da? Pentru că, altfel, nu pot să am grijă de tine.

Îmi doresc ca ea să spună da și cât mai repede. Tăcerea i-o resimt de parcă mi-ar sfâșia cineva intestinele, pătrunzând prin buric. În cele din urmă, vorbește.

– Tu nu înțelegi. Tu ești o nomadă.

Da, iar ea e drogată.

– Ai de gând să pleci cu mine?

– Da, puiule, bâiguie ea. Merg cu tine.

– De cât avem nevoie ca să scoatem mașina de sub sechestru?

Am nevoie de cinci sute ca să-l scot pe Trent din pușcărie.

Ba Trent poate să și crape în pușcărie.

– Mașina. Cât trebuie ca să scoatem mașina? În Louisville nu se găsesc curse regulate și nu pot să am grijă de tine dacă nu plecăm din oraș.

– Vreo două sute, răspunde ea, ridicând din umeri.

Mama începe să fredoneze un vechi cântec, pe care obișnuia să-l lălăie tataia, înainte să adoarmă de la băutură. Îmi frec fruntea cu palma. Avem nevoie de mașina aia afurisită, iar eu am nevoie de un plan afurisit. Trebuia să fi plecat cu mama de acum câteva săptămâni, însă Isaiah a stricat totul. Ferestrele ocaziilor mele se închid una după alta și nu sunt sigură că mama ar putea să mai reziste singură prea mult timp.

Scot banii de la Echo și las jumătate din ei pe noptiera mamei. Ea se oprește din cântat și se holbează la bancnote.

– Ascultă-mă, mamă. Trebuie să te trezești și să scoți mașina de sub sechestru. Mai vreau să plătești și factura telefonică. O să plecăm curând. Ai înțeles?

Mama, tot cu ochii pe bani.

– Scott ți i-a dat?

– Mamă! urlu eu, făcând-o să tresară. Repetă ce trebuie să faci.

Mama scoate de sub pernă un animăluș din pluș, care fusese al meu.

– Uite, cu asta dorm când mi se face dor de tine.

Eu am dormit cu animălușul ăsta în fiecare noapte, până când am împlinit treisprezece ani. E singurul lucru pe care mi l-a dăruit

vreodată tatăl meu. Faptul că ea l-a păstrat îmi sfâșie inima în bucățele. Dar nu se poate să-mi ocup gândurile cu asta acum. Am nevoie ca mama să țină minte ce trebuie să facă.

– Repetă ce-am spus eu.

– Să iau mașina. Să plătesc telefonul.

Mă ridic, dar mama mă apucă de mână.

– Nu mă lăsa iar singură. Nu vreau să fiu singură.

Rugămintea ei îmi alimentează remușcările. Cu toții avem temerile noastre. Lucrurile alea din cotloanele tenebroase ale minții, care ne îngrozesc peste măsură. Asta e temerea ei. Dar a mea? Să plec și s-o las.

– Trebuie să-ți cumpăr mâncare. O să-ți fac câteva sandvișuri și o să ți le pun în frigider.

– Mai stai, se roagă ea. Mai stai până adorm.

Câte seri nu m-am rugat de ea, când eram mică, să stea cu mine? Mă întind pe pat lângă ea, îi trec degetele prin păr și continui cântecul de unde a rămas ea. E strofa ei preferată. Una care vorbește despre păsări, libertate și schimbare.

Tai și ultimul sandviș în jumătăți, apoi pun farfuria plină în frigider, împreună cu restul de șuncă și de cașcaval cumpărate de Isaiah în timp ce eu o adormeam pe mama cântându-i. Isaiah își face de lucru, punând în cămară cutiile cu cereale și biscuiți. A cumpărat alimente cu care mama să se poată descurca și singură.

– Nu-ți ajunge cât m-ai pedepsit? mă întreabă el.

Lanțurile care mă împovărează în permanență devin și mai grele.

– Ai de gând să mă azvârli pe umărul tău și să mă forțezi iar să plec?

– Nu, răspunde Isaiah. Toată lumea știe că Trent e la închisoare. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla aici...

Aruncă o privire spre ușa închisă a fostei mele camere.

– Dar poate c-ar trebui să te arunc iar pe umăr. Locul ăsta un e deloc bun pentru tine, Beth.

– Știu.

Și exact din cauza asta vreau să-l părăsesc... împreună cu mama. O pârțică din mine moare de curiozitate să afle ce știe Isaiah și eu

nu. Aș putea să deschid ușa fostei mele camere și să descopăr, dar îmi alung repede gândul. Nu vreau să știu. Chiar nu vreau.

– Tu ar trebui să te întorci la muncă, îi zic.

Observ că s-a schimbat din hainele de lucru în veșmintele lui preferate, tricoul negru și blugii, ceea ce înseamnă că are în plan să mai zăbovească prin zonă. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru pierderea unui serviciu la care țin mult. Garajul în care lucrează e peste drum de complexul comercial, ceea ce explică de ce a ajuns atât de repede la mine.

– Am ieșit acum o oră. Am mai rămas doar ca să mă prostesc cu un Mustang mai nou pe care l-a adus cineva și să-l cârpăcesc nu pic. E o adevărată frumusețe. Cred că până și ție ți-ar plăcea.

Mi-a fost dor de astea. De povestirile lui Isaiah despre cum i-a fost ziua, ca și de tonul lui entuziast atunci când vorbește despre mașini. Mă privește atent cu ochii lui cenușii. Mi-a fost dor de el. De vocea lui. De tatuajele care-i acoperă brațele. De prezența lui constantă, neabătută. Asta din urmă e cea de care mi-a fost dor mai mult. Isaiah reprezintă singura mea relație pe care n-a trebuit s-o pun vreodată la îndoială. Singura relație despre care nu mă întreb dacă se va schimba când mă voi trezi în dimineața următoare.

Fac cei doi pași care mă despart de el și-mi încolăcesc brațele de pieptul lui. Mă cuprinde și Isaiah, mai întâi cu un braț, apoi și cu celălalt. Îmi place la nebunie bătaia inimii lui. Atât de regulată. Atât de puternică. Pentru câteva clipe efemere, lanțurile se ușurează.

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisesc.

– Și mie, de tine, răspunde Isaiah, rezemându-și capul de creștetul meu.

Ridică o mână și-mi cuprinde ceafa cu ea. Degetele lui îmi ating ușor obrazul și simt cum șira spinării îmi devine rigidă. Ne-am atins reciproc de multe ori de-a lungul ultimilor patru ani. Dar de fiecare dată când ne-am atins eram euforici. De când cu arestarea mea, Isaiah m-a atins când era mult prea treaz.

Într-o seară, anul trecut, am întins prea mult coarda când eram euforici. Cam cum s-a întâmplat între mine și Ryan. Dar, spre deosebire de situația cu Ryan, eu și Isaiah ne-am prefăcut că nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă n-ar fi fost vorba despre Ryan, probabil că

mi-aș fi forțat amnezia să includă și seara petrecută de noi împreună în hambar.

Și deodată îmi aduc aminte... Isaiah mi-a spus că mă iubește.

– După ce terminăm liceul, Beth, îți promit c-o să te iau de aici.

– Bine, îi răspund, știind în sinea mea c-o să fiu dusă de mult până când ar trebui să terminăm liceul.

Mă desprind din brațele lui Isaiah, întrebându-mă dacă un cumva l-am înțeles greșit. Poate el nici nu mi-a spus că mă iubește. Sau poate că mi-a spus, dar încă o dată ne facem că plouă.

– Iar te-a sunat Denny?

– Da, și-o să mă tot sune. Fă-ne tuturor un serviciu și sună-mă mai întâi tu, bine? Dacă simți nevoia să-ți vezi mama, măcar lasă-mă să fiu lângă tine. L-aș omorî pe Trent dac-aș afla că s-a mai atins de tine și aș prefera să nu ajung la închisoare.

– Sigur, îi răspund, chiar dacă știu că n-o să-l sun.

Data viitoare când o să mai vin în Louisville, o să fie ca s-o iau pe mama și să părăsesc orașul pentru totdeauna.

– Rico dă o petrecere diseară, continuă Isaiah. O să fie și Noah acolo. Îți promit c-o să te ducem amândoi acasă la unchiul tău înainte să-ți simtă lipsa.

Un gol apăsător mi se ivește în suflet. Mi-am amintit că l-am lovit pe Noah.

– El e supărat pe mine?

Isaiah scutură din cap.

– E supărat pe el. Ca și mine. Trebuia ca noi să fi abordat altfel cu tine toate problemele, dar s-a întâmplat să ajungem imediat după Trent. Am fost amândoi îngroziți la gândul Trent ar putea să te lovească iar.

Îmi scot telefonul ca să văd ora. Mai am cinci minute ca să mă întorc la Ryan. Trecându-mi o mână prin păr, îmi evaluez variantele. Îmi doresc să-l văd pe Noah și-mi doresc să petrec ceva timp cu Isaiah. Iar pe Ryan mi-ar plăcea să-l împing în fața unui autobuz pentru ce i-a făcut fratelui său. Inima mi se poticnește brusc. Lucrul după care tânjesc cu adevărat e ca Ryan să-mi dăruiască zâmbetul lui superb și să-mi spună că a comis o greșeală cumplită.

Ce-o fi cu mine?

Îmi mușc buza și-mi întorc fața spre Isaiah.

- Trebuie să vorbesc cu Ryan mai întâi.

Beth iese din păraginitul complex de apartamente, cu Isaiah urmând-o ca o umbră. Aceași mantra mi se rotește prin creier: eu n-o s-o pierd pe Beth. N-o să renunț la noi.

Aș fi putut s-o abordez mai devreme, dar m-am hotărât să-i arăt respect și să mă țin de planul nostru inițial: mă duc la duș și mă schimb în vestiarul sălii de antrenament, apoi vin să o iau după o oră. Am modificat o singură parte din doleanța ei: o iau din locul în care am văzut-o ultima dată. Acum o oră, am urmărit-o cu privirea cum intra în clădirea asta, urmată de Isaiah, care ducea în brațe o femeie mai vârstnică, fără cunoștință.

Să-i las libertatea lui Beth – știind că e cu el, și nu cu mine – a fost unul dintre cele mai al naibii de grele lucruri din câte am făcut vreodată. Dar eu o s-o păstrez pe Beth. Indiferent ce cuvinte îi adresez, ea e a mea.

Beth se oprește din mers când mă vede rezemat de portiera din dreapta a jeepului. Face ochii mari și se albește la față.

– Ce cauți aici?

– Avem planuri pentru cină.

Ea clipește, iar Isaiah devine rigid în urma ei. Poate că el o căuta harță, dar eu nu.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă, Beth? o întreb, apoi îl fixez cu privirea pe Isaiah. Singură, adaug.

– Plec numai dacă-mi cere ea să plec, declară Isaiah, cu o atitudine calmă, aproape prietenoasă, însă îmi dau seama că totul e forțat.

– Isaiah, zice Beth, trebuie să vorbesc cu el.

Din spatele ei, Isaiah îi pune o mână pe umăr, o sărută pe creștet și mă privește drept în ochi. Simt cum fierea mi se ridică în gât. Singurul lucru care mă împiedică să-i ard un pumn e expresia feței lui Beth. Ochii ei atât de izbitori sunt acum prea mari pentru restul feței. Fată bună. Îmi place că nu s-a așteptat la o mișcare ca asta din partea lui.

Isaiah sare într-un Mustang vechi și mă privește chiorăș în timp ce pornește motorul. Acesta prinde imediat viață, cu un huruit furios. Dă în marșarier și iese din parcare.

Beth se freacă la ochi cu nodurile degetelor. Milioane de întrebări îmi plutesc prin creier, însă în clipa de față singurul lucru care mă interesează e să salvez relația noastră.

– Îmi pare rău, îi zic.

Ea își lasă încet mâinile în jos.

– Pentru ce?

Pentru faptul că haznaua asta prăpădită înseamnă fosta ei viață. Pentru că nu are suficientă încredere în mine, încât să mă lase s-o ajut cu problemele ei. Pentru că am fost atât de nătărău, încât să cred că ea nu e altceva decât o puștoaică răzgâiată care profită de unchiul ei. Pentru că sunt un nemernic, așa cum mi-a zis ea acum câteva săptămâni.

– Mark mi-a fost cel mai bun prieten, îi mărturisesc. Când am plecat, m-am simțit ca și cum ar fi luat cu el o parte din mine. Când l-a dat tata afară din casă, n-am putut să înțeleg de ce n-a vrut el să rămână și să lupte... dacă nu pentru el, măcar pentru mine.

Nu i-am mai spus asta nimănui până acum. Nici măcar lui Chris sau lui Logan. Beth e prima care m-a luat vreodată la întrebări pe un subiect atât de important... atât de personal. Merit orice urgie ar putea să urmeze.

Cu un oftat împovărat, Beth se lasă pe bordura farâmițată a parcării.

– Înțeleg, îmi zice.

Pare din nou mică și pierdută și simt cum mi se rupe inima în piept.

Mă așez și eu pe bordură și întreaga mea lume devine mai bună când ea își lasă capul pe umărul meu. Cuprinzând-o cu un braț, închid ochii pentru câteva clipe când ea își apropie trupul cald de al meu. Aici îi e locul lui Beth: lipită cât mai mult de mine.

– Dar tot ai fost un nemernic față de Mark, comentează ea.

– Mda, răspund și regretele îmi rod stomacul. Dar ce să fac? Am de ales: ori el, ori tata. Ei doi și-au delimitat taberele de luptă. Eu trebuie să aleg între una și cealaltă, cu toate că am nevoie de amândoi.

Tăcere. O briză înmiresmată se unduiește peste terenul pentru parcare.

- Ea e mama, îmi spune cu același ton împovărat pe care l-am auzit la Scott când a vorbit despre copilăria ei. Asta dacă te-ai întrebat cumva.

- Da, m-am întrebat.

Dar n-am vrut s-o presez. Îi urmăresc ușor cu degetele conturul brațului și pot să jur că ea se lipește și mai mult de mine. Mor de dorință s-o sărut chiar acum. Nu un sărut de genul celor care-i însuflețesc trupul. Un sărut de genul celor care să-i arate cât de mult îmi pasă; de genul celor care-mi implică sufletul.

Beth își înalță fruntea, iar eu îmi las brațul să cadă. Ea are nevoie de spațiul ei privat, iar eu am nevoie să învâț cum să i-l ofer.

- Suntem praf la capitolul ieșit împreună, remarcă ea.

Chicotesc. Chiar suntem. În speranța ivirii unui moment perfect, îmi pusesem în minte să aștept până după cină ca să-i dau ceea ce am adus cu mine, dar singurul lucru pe care l-am învâțat deocamdată cu Beth e că perfecțiunea nu apare niciodată. Îmi vâr mâna în buzunar, scot panglica subțire din satin și-o flutur prin fața ei.

- E darul meu pentru tine. E felul meu de a te da pe spate.

Beth clipește scurt și-și înclină lent capul spre stânga, privind fix panglica. Cum procedează băieții? Cum fac ei să le ofere daruri fetelor pentru care au anumite sentimente, fără să-și piardă mințile? Vreau ca ea să fie dată pe spate, ca să rămână în prezidiul balului, dar și mai mult decât atât... vreau ca darul ăsta să-i dovedească faptul că o cunosc și că știu să văd dincolo de părul negru și inelul din nas și blugii tăiați. Știu s-o văd așa cum e ea în realitate: știu s-o văd pe Beth.

- Mi-ai cumpărat o panglică, șoptește ea. Cum de ai știut?

Îmi simt gura uscată.

- Am văzut o fotografie de-a ta, de când erai mică, în biroul lui Scott. Și ai vorbit despre asta... în hambar.

Următoarele ei cuvinte sună hipnotic.

- Panglici, rostește, cu o intonație stranie. Încă iubesc panglicile.

Cu o mișcare ezitantă, dar calculată, Beth îmi întinde încheietura.

- Pune-mi-o.

- Eu nu sunt fată. Nu mă pricep să-i pun unei fete panglici în păr.

Buzele lui Beth zvâcnesc într-un zâmbet parțial răutăcios, parțial amuzat.

– Leagă-mi-o la încheietură. Nu știu precis dac-ai observat, dar nu prea mai sunt genul de fată care să umble cu panglici în păr.

În timp ce-i înfășor în jurul încheieturii lunga fâșie de material, făcând tot posibilul s-o leg cu un nod acceptabil, îmi adun curajul și-o întreb:

– Te-am dat pe spate?

Tăcerea ei e epuizantă.

– Da, răspunde după câteva clipe, cam cu răsuflarea tăiată. M-ai dat pe spate.

Beth îmi oferă un cadou rar: o expresie atât de delicată a ochilor ei albaștri, încât îmi amintește de ocean; un zâmbet atât de liniștit, încât mă duc cu gândul la rai.

– Hai să mergem la cină, îi propun.

Înfățișarea lui Beth devine mult prea nevinovată. Își mușcă buza de jos, iar eu mijesc ochii spre buzele astea. Ard de dorință să le simt din nou gustul. În adâncul minții mele, se ridică stegulețe roșii de alarmă, dar nu-mi pasă. Aș face orice ca ea să mă privească așa pentru tot restul vieții.

– La drept vorbind, zice ea, aș avea altă idee.

* * *

La două cvartale distanță de complexul comercial, pătrundem pe teritoriul bine definit al unei bande. Am auzit eu zvonuri despre zona sudică a orașului, dar nu le-am dat niciodată crezare. Mi-am zis că sunt legende urbane născocite de fete la petrecerile între ele. Am trecut cu prietenii mei pe arterele principale ale acestei zone de o sută de ori. Am mâncat la fast-food sau în restaurante unde se servește la masă, împreună cu părinții mei. N-am avut niciodată habar că, în spatele culorilor vii și al peluzelor tunse de pe șoseaua principală, se află căsuțe înghesuite și pasarele împestrițate de graffiti.

Pe veranda din fața unei case, Isaiah râde cu doi tipi hispanici, apoi face semn cu capul spre jeepul meu, parcat pe stradă imediat

după Mustangul lui. Tipii se opresc din râs. Sunt de acord cu ei. Nu văd niciun dram de umor în scenariul ăsta.

– Locul ăsta nu-mi miroase-a bine, îi zic lui Beth.

– Sunt prietenii mei, mă asigură Beth. Scott m-a smuls de lângă ei și n-am mai avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Tu poți să rămâi în mașină. Dă-mi doar douăzeci de minute, treizeci maximum. După care plecăm. Îți jur.

Ba nici pomeneală să se ducă singură acolo. Pot să evaluez gradul de pericol al cartierului și al tipilor de pe verandă.

– Nu pot să te apăr de-aici.

– Dar nici nu-ți cer să mă aperi. Ai zis c-o să m-aștepți...

Îi tai vorba.

– Când ai zis că vrei să treci ca să-ți iei rămas-bun de la câțiva prieteni. Tipul de colo poartă însemnele unei bande.

Beth își trânteste capul de rezemătoarea scaunului.

– Ryan... Probabil că n-o să-i mai văd niciodată, pe niciunul dintre ei. Vrei, te rog, să mă lași doar să-mi iau rămas-bun?

Cuvintele astea, *n-o să-i mai văd niciodată și rămas-bun* sunt singurele motive pentru care zic ceea ce zic:

– Atunci, vin și eu cu tine.

– Perfect.

Sare jos din jeep, iar eu o urmez. Poate să se lase ea pradă oricăror iluzii ar vrea, dar nu e mai în siguranță aici decât sunt eu și pumnii or să-mi pornească înainte s-o poată atinge cineva. Ajungem pe verandă și constat că Isaiah a dispărut. O fi prea mult dacă sper că i-a ajuns pe seara asta? Interiorul casei e mai mic decât mă așteptasem și mă așteptasem să fie înghesuit. Bucătăria și livingul sunt în realitate o singură încăpere, fiind despărțite doar de unghiurile mobilierului. Peste tot sunt așezați adolescenți: pe mobilă, pe podea. Alții stau rezemați de pereți. Un fum cețos plutește persistent prin încăpere. Fum de țigară. Și de alte feluri.

Aproape toate privirile se îndreaptă spre mine, însă conversațiile nu încetează. Băieții mă măsoară din ochi. Privirile fetelor se aventurează spre pieptul meu. Unele se holbează fățiș mai jos. Beth își împletește degetele cu ale mele, apoi îmi dezmiardă obrazul cu degetele, dându-mi de înțeleas să-mi cobor capul spre al ei.

– Stai aproape de mine, îmi șoptește. Nu vorbi și nu te holba. O să fie mai bine în curtea din spate.

Zile în șir, am visat ca Beth să fie atât de aproape de mine, însă în clipa de față nu mă pot concentra decât la multiplele perechi de ochi care ne urmăresc orice mișcare. Beth se întoarce, mă strânge mai tare de mână și mă conduce prin living, după care ieșim pe ușa din spate a bucătăriei.

Mai multe șiruri de luminițe pentru Crăciun atârnă între cei trei copaci izolați din curtea strâmtă. În colțul cel mai depărtat e un petic de iarbă. Restul suprafeței constă într-un amestec de buruieni și țărână. În centrul unui cerc din scaune de terasă uzate, Isaiah discută cu Noah, cu o roșcată lipită strâns de Noah și cu unul dintre băieții hispanici de pe verandă.

Noah se desprinde de grup când o vede pe Beth. Ea îmi dă drumul și se aruncă în brațele lui care o așteaptă. Își șoptesc ceva unul celuilalt. Nu-mi place felul în care o ține el și nu-mi place cât de mult o ține. Asta nu-mi seamănă a dragoste frățească. Îmi îndrept privirea spre fata lui. De ce naiba o fi atât de bucuroasă când își vede omul îmbrățișându-se cu alta?

După ce-i dă drumul lui Beth, Noah își întinde mâna spre mine.

– Ce 'aci?

Îi strâng mâna mai tare decât ar fi normal.

– Nimic. Tu?

În clipa în care strâng, Noah zâmbește larg și strânge la fel.

– Calm, frăție. Beth zice că ești ca lumea, așa că și noi suntem ca lumea.

Beth îl îmbrățișează pe tipul hispanic și râde când el îi spune ceva, pe un ton glumeț, în spaniolă.

– Āla-i Rico, mă informează Noah. Stai liniștit. Îți ținem noi spatele.

– Beth e cea pentru care-mi fac griji. Ea n-ar trebui să fie aici.

Expresia ușuratică dispăre de pe chipul lui Noah.

– Nu, n-ar trebui.

Beth îmi aruncă o privire peste umăr și-mi expediază zâmbetul ăla fericit... cel pe care l-am văzut doar cât să număr pe degetele unei mâini.

– Văd eu bine sau poartă o panglică? mă întreabă Noah, evident nevenindu-i să creadă.

– Eu i-am dat-o, îi răspund, simțindu-mă mândru de mine.

– Minunat, fir-ar să fie, mormăie Noah, cu ochii pe Isaiah. Să un stați mult.

Noah se întoarce spre grupul lui și-o trage pe fată spre un hamac legat între doi pari bătuți în pământ. Hamacul se leagănă ușor înainte și-napoi când se întind amândoi pe el. Proptindu-se într-un cot, Noah își îndreaptă privirea spre ea.

– Echo, el e Ryan. Ryan, ea e fata mea.

Mesaj recepționat. Fă-ți de cap cu fata asta și-o să-mi fac eu de cap cu tine.

– Încântat de cunoștință, îi zic fetei.

Echo se ridică în capul oaselor, însă Noah își strecoară un braț pe după talia ei și-o trage înapoi.

– Beth a venit cu un tip care are și maniere, îl tachinează Echo. Vezi, nu e chiar atât de greu!

Noah îi dă părul peste umăr, apoi își plimbă un deget pe brațul ei.

– Am și eu maniere, iubito.

– Ba nu, ripostează ea, plesnindu-l peste mână și izbucnind râs. Tu n-ai.

Un val de dezgust mă străbate când conștientizez ceea ce văd. Brațele lui Echo sunt pline de cicatrice. Îmi frec fața cu palma. Ce naiba s-o fi întâmplat cu ea? Noah continuă s-o mângâie pe Echo, iar ea continuă să râdă, dar tonul pe care mi se adresează el e unul amenințător.

– Mai holbează-te mult la ea, Ryan, dacă vrei să te iau la șuturi.

– Noah, îl ceartă Echo, încetează!

Beth se întoarce spre mine.

– Ce ți-am zis eu în legătură cu holbatul?

– Îmi cer scuze, îi zic direct lui Echo, iar ea zâmbește.

– Vezi? Manierele.

– Vino, îmi zice Beth. Hai să-ți iei o bere până nu le dai un motiv întemeiat ca să te ia la șuturi.

Mia lipsit râsul.

În majoritatea zilelor, pot să găsesc câte ceva amuzant care-mi face buzele să zvâcnească în sus. Uneori poate să fie suficient de amuzant încât să chicotesc. Însă râsul mi-a lipsit. Râsul adevărat. Râsul până în punctul în care să mă doară burta, să mă usture pieptul și să-mi înțepenească fața de la atâta zâmbit.

Pentru mai mult efect, Rico se postează în mijlocul cercului de scaune și redă, cu încetinitorul, scena în care eu și Isaiah l-am scăpat de arestare pentru consum de alcool la vârsta nepermisă, vara trecută, distrăgând un cuplu de polițiști cu un foarte prost executat număr de pantomimă.

– Eu stau ascuns în tufiș, iar dacă polițiștii ar face un pas înapoi, ar veni grămadă peste mine. Beth doar stă pe loc, rostește Rico, sufocat de hohotele de râs. Are brațul țeapăn din umăr, iar antebrațul i se leagănă într-o parte și-n alta ca un pendul. Polițaiul a o întrebă dacă are cumva nevoie de asistentă medicală. Lui i s-a părut că are un atac de apoplexie.

Toată lumea, inclusiv eu, izbucnește în râs. Rico se reculege ca să lanseze și poanta.

– La care ea rupe tăcerea autoimpusă și zice: *Sunt actriță de pantomimă, cretinule. De ce crezi că fac toate mișcărilor astea de retardată?*

Toți râd și mai abitir, iar în timp ce grupul nostru gâfâie după aer, Rico aruncă o privire spre Ryan.

– Incluso el niño blanco se esta riendo²⁸.

Nu sunt vorbitoare fluentă de spaniolă, dar pricep destul cât să prind cuvintele *băiatul alb* și *râde*. Inima îmi freamătă când îl surprind pe Ryan la capătul unui hohot. El e mereu drăguț, dar când râde îți taie respirația.

Rico își duce cutia de bere la gură, apoi o azvârle de cealaltă parte a curții.

– Eu sunt gata.

Isaiah înclină geanta frigorifică.

²⁸ *Până și băiatul alb râde* – în limba spaniolă în original.

- Toți suntem gata, frate.

- Isaiah, ajută-mă să șterpelim ceva din proviziile lui Antonio, după care o dăm pe *mota*.

Mota. Iarbă. Stratul dintre piele și mușchi îmi e cuprins de mâncărime. Vreau să trag un fum. Mai bine zis, mor să trag un fum: mirosul care mă împresoară, fumul care-mi ustură plămâni, senzația de libertate și de plutire. Of, Doamne, mai mult decât orice îmi doresc plutirea!

Isaiah se ridică, iar Rico își ciocnește piciorul de al meu în trecere.

- Ești pentru, nu, Beth?

E un efort îngrozitor pentru mine să scutur din cap.

- Trebuie să ajung acasă.

Privesc pe furia spre Ryan. Oare o ști ce e aia *mota*? Zâmbetul îmi pierde de pe buze când rememorez poveștile care s-au spus aici. Of, ce porcărie, mi se face rău. Bețiile. Drogurile. Petrecerile. Le-a auzit pe toate. Mi se întoarce stomacul pe dos. El știe acum cine sunt.

- Beth, zice Isaiah, așteptând să-mi întorc privirea spre el. Marfa e ușoară. O să fii trează până la ora la care trebuie să fii acasă.

- Isaiah, intervine Noah, pe un ton de avertisment.

Isaiah nu m-ar îndemna niciodată spre ceva rău. Dacă el zice c-o să fii trează peste o oră, atunci așa o să fii. El știe cât de mult tânjesc după imponderabilitate. Un trosnet puternic se aude dinspre casă. Eu îi cunosc pe oamenii ăștia. Ryan, nu. Nu pot să-l las fără apărare.

- Nu, n-am chef.

- Treaba ta.

Rico pornește spre casă. Isaiah mă fixează cu privirea și nu pot să-i înțeleg licărul din ochi. Deodată, brusc, pornește după Rico.

În hamac, Noah începe s-o sărute pe Echo. Ei doi vor fi pierduți în lumea lor pentru tot restul serii, iar Isaiah va lipsi pe puțin zece minute. Seara a fost distractivă, dar m-a și făcut să fiu funia într-un straniu și invizibil concurs de tras de funie. Ryan, de-o parte a mea; Isaiah, de cealaltă. M-am simțit ciudat fiind aproape și de cel mai bun prieten al meu și de tipul care-mi place cu adevărat.

De ce n-o putea să înțeleagă Isaiah că suntem numai prieteni? Prieteni și-atât. Trebuie să vorbesc cu el înainte de plecare. Trebuie să pun ordine în toată harababura asta. Pe bune, simt pur și simplu nevoia să-l aud spunând că n-a vorbit serios și că e pe mai departe prietenul meu cel mai bun.

Ryan se ridică, se întinde și se duce spre copacul din cealaltă parte a curții. Privesc peste umăr spre casă. Am avut grijă să nu i-l vâr în ochi lui Isaiah pe Ryan, dar trebuie să mă asigur că și Ryan e în regulă. Mda, Isaiah o să fie plecat ceva vreme. Rico e încet la mers.

Pornesc după Ryan.

– Nu e nevoie să te muți doar din cauza lui Noah și-a lui Echo, îi zic.

Sute de luminițe pentru Crăciun atârnă de copac. Pielea lui sărutată de soare e frumoasă la lumina lor.

– Nu m-am mutat din cauza lor.

Ridic o sprânceană.

– Atunci, de ce?

Ryan își lasă capul într-o parte, iar ochii lui îmi cutreieră pe corp, parcă delectându-se cu priveliștea.

– Ești frumoasă când râzi.

Obrajii încep să-mi dogorească și-mi abat privirea. Ryan întinde mâna spre mine. Degetele lui îmi zăbovesc pe clavicule și șoapta mângâierii lui îmi înfierbântă sângele.

– Ar trebui să râzi mai des, îmi zice.

Înghit în sec.

– Viața nu mi-a dat prea multe prilejuri pentru râs.

– Eu aș putea să schimb asta, rostește Ryan și, deodată, îmi invadează spațiul personal și fiecare părticică a lui se lipește de câte o părticică de-a mea.

Trag aer în piept și adulmec mireasma delicioasă a pământului după ploaie.

– Miroși frumos, îi zic.

Mâna îi alunecă spre ceafa mea și mi se strecoară în păr. Tot trupul îmi e scuturat de fiori, ca de un curent electric.

– Și tu. Mereu miroși a trandafiri.

Chicotesc la gândul că aş avea un miros dulceag și-mi mușc buza ca să-mi opresc reacția de fetișcană.

– Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.

Buzele lui Ryan alcătuiesc zâmbetul acela splendid, cu gropițe, și sângele îmi e străbătut de furtive pînă în vârful picioarelor.

– Sunt foarte multe lucruri pe care vreau să ți le spun, Beth, și vreau să fiu primul care ți le spune.

O foame arzătoare îmi sticlește în ochi. Am mai văzut privirea asta și la alți tipi, însă la Ryan e altfel. Privirea lui are mai multă profunzime – mai multe semnificații – ca și cum ar putea să vadă înăuntrul meu.

– Vreau să te sărut, murmură el. Tu vrei să mă săruți?

Inima îmi bate mai repede. O, Ryan chiar se pricepe să sărute! Am stat trează în noaptea aia, rememorând senzațiile date de buzele lui lipite de ale mele. Sărutările lui sunt puternice ca el, posesive și imperative. Ryan mi-a spus cuvinte frumoase atunci, în hambar, și m-a atins așa cum doar am visat că m-ar putea atinge cineva. Îmi îngrop degetele în părul lui des.

– Da.

Ryan își lasă capul în jos, iar eu închid ochii. Așteptarea momentului generează o energie care face să sfârâie aerul serii de toamnă. O s-o fac. O să-l sărut pe Ryan... trează.

– La dracu', Beth! aud vocea lui Isaiah din spatele meu, parcă scuipând cuvintele.

Mă răsucesc pe călcâie și de-abia îl mai zăresc repezindu-se afară, pe poarta din spate, spre alee. Noah se lasă să cadă din hamac și pornește după el. Eu trebuie să mă duc după Isaiah, nu Noah. Fac câțiva pași, dar hohotele de rîs dinspre casă mă opresc. Nu pot să-l las pe Ryan.

– Noah!

– Du-te acasă, Beth, îmi zice el, îndreptându-se cu pași mari spre alee. Du-te în Groveton și nu te mai întoarce.

Asta a fost înțelegerea dintre noi. Când ne-am îmbrățișat și ne-am cerut scuze unul celuilalt, Noah mi-a promis c-o să mă lase să stau și să mă bucur de seara asta dacă, după ce s-o termina, o să plec fără să mai privesc înapoi. N-a fost o promisiune greu de făcut. Peste câteva săptămâni, o să fiu plecată pentru totdeauna.

– Nu pot să plec când îl știu supărat, protestez eu.

Pentru că e posibil ca, după seara asta, să nu-l mai văd niciodată.

– Du-te, și gata, insistă Noah.

– Nu!

Îl apuc de braț pe Noah și mă arunc în fața lui.

– E furios pe mine. Știu că se supără când mă vede pupându-mă cu alții, numai că Ryan nu e unul oarecare. Asta trebuie să i-o explic eu lui.

Trebuie să-i explic lui Ryan că el nu e îndrăgostit de mine.

– Dar nu pot să mă duc după Isaiah și să-l las pe Ryan aici. Știi ce s-ar întâmpla dacă vreunii dintre prietenii lui Rico l-ar vedea pe Ryan fără mine sau fără tine.

Noah se freacă la ochi. Da, știe foarte bine. Ryan nu face parte din cercul nostru și ar fi un vânat permis pentru cei amatori de o bumbăceală zdravănă. După câteva secunde, Noah îmi face semn să mă duc după Isaiah.

– Un sfert de oră, Beth. Vorbesc serios. Tu trebuie să te întorci în Groveton și să-ți trăiești viața acolo.

Mă întorc și tresar văzându-l pe Ryan aproape de mine, cu mâinile vârâte în buzunare. Ochii lui căprui, care cu doar câteva clipe mai devreme, străluceau de promisiuni, acum sunt răniți.

– Ryan, bâigui eu. El e cel mai bun prieten al meu și e supărat și...

– Du-te după el, mă întrerupe Ryan, încrucișându-și brațele pe piept. Dar nu mă trage pe mine pe sfoară, dacă de fapt pe el îl vrei.

– Ce?

Scutur din cap. Ryan a înțeles greșit.

– Eu și Isaiah... nu suntem așa cum...

Dar n-are rost să-mi pierd timpul stând aici să mă cert cu Ryan din cauza unei gelozii prostești, când cel mai bun prieten al meu e necăjit. Îmi fac loc pe lângă Noah și ies în fugă pe alee. Doar câțiva pași prin întuneric și două mâini puternice mă apucă de brațe.

Trag aer în piept ca să țip, dar o voce profundă, familiară, mă reduce la tăcere.

– Te-ai schimbat.

Și, parcă vrând să-și dovedească spusele, Isaiah mă apucă de încheietură și mi-o împinge în fața ochilor, arătându-mi panglica roz de la Ryan.

– La fel și tu. Isaiah pe care-l știam eu ar fi fugit cu mine și cu mama când l-am rugat. Ai lăsat-o pe mama cu Trent, iar el i-a rupt încheietura! E ca și cum nu te-aș mai cunoaște. Altădată avei grijă de mine!

Pulsul îmi bubuie în timpane; mă smucesc din mâinile lui Isaiah și fac câțiva pași înapoi.

Becul prins de un stâlp de iluminat învechit pâlpâie. Odată cu fiecare străfulgerare luminoasă, un amestec de furie și de tristețe îi traversează chipul lui Isaiah.

– Altădată mă lăsați să am eu grijă de tine. Acum ți-ai găsit un nemernic de sportiv care să-și facă poftete.

Un fulger incandescent de mânie mă străbate toată.

– Nu-l amesteca aici pe Ryan. Tu ești cel care se comportă ca o fată cu sindromul premenstrual. Mai întâi, vrei să fugi cu mine. Pe urmă, nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Apoi, vrei să fugi cu mine, dar după ce terminăm liceul. După care îmi repeți întruna că trebuie să-mi trăiesc viața în Groveton. Și dintr-odată te apuci să-mi spui că mă iubești, când știm amândoi că nu e așa.

Îmi sare inima din piept când el izbește cu pumnii în gardul de plasă din spatele lui. Sârma metalică a gardului vibrează.

– Fir-ar să fie, Beth!

Isaiah se prinde cu mâinile de gard și se îndoiaie de mijloc, ca și cum ar vrea să vomite. Nici măcar o dată, în patru ani, nu l-am văzut să fie într-atât de afectat sentimental. Mâinile îmi tremură din cauza adrenalinei.

– Nu înțeleg, îi zic.

Isaiah înjură încet în barbă.

– Eu sunt îndrăgostit de tine.

Toți mușchii parcă-mi îngheață. A spus-o... iar!

– Ba nu, nu ești!

Isaiah se răsuțește și-mi prinde fața între palme. Nu simt căldură. Simt numai răceală. Răceală și dezorientare. Își coboară fruntea, astfel încât să-și apropie fața de a mea.

– M-am îndrăgostit de tine de când aveam cincisprezece ani. N-am fost suficient de bărbat ca să ți-o spun, așa că s-a vârat Luke pe fir. Într-atât te-a rănit felul în care s-a folosit de tine, încât am jurat

să te menajez până când vei fi în stare să asculți ce am de spus. Sunt îndrăgostit de tine.

Parcă mi s-au chircit plămâni. Dumnezeu, nu mai pot să respir! Ajută-mă să respir!

– Tu ești cel mai bun prieten al meu.

– Iar tu, cea mai bună prietenă a mea. Dar vreau mai mult de la tine și te implor să-mi oferi mai mult.

Mă ustură gâtul și mi se umflă, încetul cu încetul.

– Dar tu îmi ești cel mai bun prieten...

Își plimbă încetișor degetele pe obrazul meu.

– Vrei să pleci, merg și eu. Te iau acum. Ne urcăm în mașina mea, o luăm pe maică-ta, plecăm și nu mai privim înapoi. În condițiile tale. Nu ale mele. Orice vrei tu. Orice ai nevoie. Doar să spui cuvintele. Te rog, spune-le.

Îl iubesc.

Cuvintele acelea. Îmi apăs mâna pe pieptul lui. Inima conținuă să-i bată în acel ritm regulat pe care am ajuns să mă bazez. Isaia e stâncă mea. E firul care mă ține întregă atunci când sunt pe cale să mă destrăm. E ancora care mă împiedică să plutesc în derivă când mă avânt prea departe. Inima lui a însemnat singurul ritm constant din viața mea și nu vreau s-o las.

– Te iubesc.

Isaia își lasă bărbia în piept, iar eu îmi umplu forțat plămâni cu aer când el își drege glasul.

– Trebuie s-o și crezi.

Încerc să-mi scutur, la propriu, lacrimile care mi se formează, dar mâinile lui mă țin de față și fac ca strădaniile să-mi fie inutile. N-am mai vorbit de săptămâni, dar am știut, în cotloanele adânci ale minții mele, că despărțirea noastră a fost temporară. Toată scena asta mi se pare, cumva, prea reală, ceea ce înseamnă că un adio ar putea fi ceva concret. Nu vreau să-l pierd. Nu vreau.

– O cred. Te iubesc.

Ca pe un prieten. Ca pe cel mai bun prieten al meu. Înainte de Groveton, n-am înțeles niciodată iubirea, iar acum... încă n-o înțeleg. Dar știu că ea nu înseamnă pustietate, știu că nu înseamnă a-i permite unui tip să se folosească de mine, știu că sunt feluri diferite

de iubire, iar ceea ce simt pentru Isaiah... nu e ceea ce simt atunci când sunt cu Ryan.

Isaiah își reazemă fruntea de a mea.

– Așa cum îl iubești pe el. Spune-mi că mă iubești la fel de mult ca pe el.

Ryan... Sunt, oare, îndrăgostită de el? Gândul îmi provoacă panică. Numai auzul numelui îmi face inima să se poticnească. Iubesc felul în care mă face Ryan să mă simt. Îi iubesc cuvintele. Îi iubesc mâinile când îmi ating trupul. Iubesc clipele când privirea lui mă face să mă înroșesc.

Dar va trebui să-l părăsesc pe Ryan, curând, dacă vreau să-mi apăr mama. Dacă spun cuvintele care trebuie, Isaiah va merge cu mine.

– Isaiah, eu...

Odată, demult, m-am întrebat dacă nu cumva mă îndrăgostesc de Isaiah. Echo l-a luat în brațe, iar el i-a răspuns bucuros la îmbrățișare. Durerea și gelozia care mi-au săgetat trupul m-au surprins până și pe mine. Dar nu erau din cauză că mă îndrăgosteam de el. Eram speriată de Echo. Speriată de schimbările pe care le aducea în viețile noastre. Schimbări care s-ar fi produs chiar și dacă ea n-ar fi existat niciodată.

Privesc fix în ochii lui cenușii. Isaiah se înșală: el nu mă iubește. Nu așa cum crede el. Adevărul e acolo: în ochii lui. El nu mă privește așa cum o privește Noah pe Echo sau Chris pe Lacy. El nu mă privește așa cum mă privește Ryan...

– Te iubesc...

Iubesc siguranța pe care mi-o dă Isaiah și-i iubesc calmul. Îi iubesc vocea și râsul. Îi iubesc prezența constantă, neabătută. Dar, dac-ar fi să se sfârșească lumea, nu el e cel pe care l-aș vrea alături de mine. Îl iubesc. Îl iubesc atât de mult, încât știu că el merită o fată care să se topească la atingerea lui. Merită o fată a cărei inimă să se oprească din bătaie ori de câte ori o privește el. Merită pe cineva care să-l iubească pe el.

– ... ca pe un prieten. La fel cum mă iubești tu pe mine.

Isaiah clatină din cap, ca și cum așa ar face ca vorbele mele să devină mai puțin adevărate.

– Te înșeli.

Își lipește buzele de fruntea mea. Buza de jos îmi tremură și strâng în pumni bucăți din tricoul lui. Îl pierd. Îmi pierd cel mai bun prieten.

– Nu mă înșel, îi răspund. Și, într-o zi, o să-ți dai și tu seama.

– Dacă-ți schimbi vreodată părerea...

E o anume împovărare în vocea lui și ceva din mine moare la gândul că el suferă atât de mult. Își atinge încă o dată buzele de fruntea mea, dezmiardarea prelungindu-se mai mult, apăsarea devenind mai puternică. Apoi, pleacă de lângă mine și dispare în beznă.

– Nu mi-o schimb, spun în șoaptă, închizând ochii și dorindu-mi ca, într-o zi, el să fie cel care să și-o schimbe.

Beth a cerut timp. Dar cât îi trebuie? O zi? O săptămână? Ore? Orice interval de timp e prea lung când fata de care m-am îndrăgostit are lacrimi în ochi. Orice interval de timp e prea lung când mă întreb dacă ea ține la mine. N-o s-o mai văd până marți. Mâine sunt ședințe cu părinții. Azi e duminică și ai mei găzduiesc o petrecere în aer liber pentru primar, membrii consiliului municipal și vreo câțiva prieteni de familie. Eu sunt îmbrăcat la patru ace și joc rolul fiului perfect.

Perfect.

Așa m-a numit Lacy când mi-a explicat de ce ea n-o să fie niciodată potrivită pentru Groveton.

Perfect.

E cuvântul pe care mi l-a aruncat în față Beth, când a refuzat să participe la proba cu încrederea.

Perfect.

E cuvântul folosit adineauri de Gwen când descria cum ar vrea ea să intrăm împreună pe terenul de fotbal, cu ocazia balului.

Perfect.

Privind prin curtea noastră interioară din spate, nu văd nimic altceva, decât perfecțiune plicticoasă. Iarba, perfect tunsă la șapte centimetri și jumătate. Tufișurile perfect tăiate în forma unor mingi rotunde. Ghivecele cu crizanteme de toamnă înșirate pe marginea curții, perfect spațiate la treizeci de centimetri între ele. Oameni perfecți, care au crescut în orașul ăsta, potrivindu-se perfect în calapoadele părinților lor.

La celălalt capăt al mesei, mama își înclină capul spre Gwen. Prind aluzia nonverbală și-mi întorc atenția spre *partenera mea de dineu!* Gwen îmi oferă un zâmbet care nu e altceva decât încă un lucru perfect în curtea din spatele casei.

– N-ar fi minunat, Ryan?

Nu, să merg pe terenul de fotbal cu ea la braț, în ziua balului, n-ar fi minunat. Momentul acela vreau să-l împart cu Beth.

– Nu sunt sigur dacă putem noi să hotărâm cu cine mergem.

Gwen preferă să-mi ignore comentariul.

– Poți să-mi mai torni puțină apă?

Mă întind spre carafa din fața mea și fac ceea ce mi-a cerut. E obligația mea față de părinți. Sarcina mea e să-i umplu paharul lui Gwen când e gol, să-i iau farfuriile din fața după ce a termină de mâncat și s-o distrez. Mă cuprinde o senzație de déjà vu și capul îmi vuieste de o descoperire copleșitoare. Exact așa a fost când eu și Gwen am început să fim împreună.

Mama lui Gwen soarbe din vin. Are pielea mai bine întinsă pe față decât o avusese astă-toamnă.

– Trebuie să luăm o hotărâre cu privire la Allison Risk și la comitetul parohial pentru evenimente.

Mama își tot fâțâie colierul cu perle. Ea detestă hotărârile incomode.

– Allison e o tânără drăguță.

– Ești pentru primirea ei, Miriam? Întreabă mama lui Gwen.

Deloc caracteristic pentru ea, mama își toarnă vin în paharul pentru apă.

– Nu știu. Cei din familia Risk au fost oameni îngrozitori. Îți amintești de părinții lui Scott? Bărbatul era un bețiv depravat, iar femeia nu era nici ea cu mult mai presus.

– Dar Scott nu e același lucru cu părinții lui, intervin eu și toate privirile celor de la masă se îndreaptă spre mine.

Mama mă săgetează cu o căutătură de avertisment, însă tata își lasă mâna peste a ei, ca s-o potolească. Mama își trage mâna de sub a lui. Eu îmi continui ideea.

– El a ajuns să fie cel mai bun jucător de baseball din câți s-au văzut la Yankees în ultimii douăzeci de ani. De ce-ar trebui să fie pedepsită soția, pentru greșelile părinților lui?

Tata mijeste ochii spre mine la ultima frază. Propria lui avertizare secretă către mine, că poate am mers prea departe.

– Trebuie să fiu sinceră, zice mama lui Gwen. Eu țin la Allison, dar nepoata ei e cea care mă îngrijorează.

– Cum asta? se interesează mama, în timp ce eu înțepenesc. Ai auzit ceva despre ea?

– Am auzit că fumează, că a arătat lipsă de respect față de un profesor și că înjură. Toate acestea sunt trăsături pe care noi nu le putem trece cu vederea, iar primirea lui Allison în comitet s-ar

răsfrânge asupra parohiei noastre. Ceea ce e foarte trist, din moment ce Allison e o scumpă, în timp ce nepoata e...

Mama lui Gwen se întrerupe și-și fâlfâie degetele prin aer.

– Sălbatică. E evident că fata nu s-a adaptat cu Scott așa cum am sperat după incidentul cu tatăl ei.

În minte mi se face lumină. Oamenii de la masa asta știu ce i s-a întâmplat lui Beth. Mă simt ca sfâșiat în două. O parte din mine vrea să-i ia apărarea lui Beth. Cealaltă jumătate își dorește să afle prin ce a trecut ea în copilărie. Dacă-ș vorbi acum, aș pierde ocazia de a cunoaște adevărul.

– Liza, intervine tatăl lui Gwen, nu voi tolera ca fata aceea să fie bârfită!

Roșie în obraji, doamna Gardner se forțează să zâmbească.

– Eu nu bârfesc, iar ea nu prea mai poate fi considerată un copil. Comitetul pentru evenimente este o ramificație a unei probleme mai importante. Pe mine mă îngrijorează influența fetei. Mă sperie gândul că toți vor fi atât de vrăjiți de cine e unchiul ei, încât nu vor mai vedea pericolul din fața lor. Vrei ca fiica ta să înjure și să fumeze și să le întoarcă vorba profesorilor?

– Nu prea cred că s-ar putea întâmpla așa ceva, îi răspunde domnul Gardner.

– De ce nu? îl contrazice ea. Cei din ultimul an deja au propus-o pe Beth pentru prezidiul balului, iar Ryan iese împreună cu ea.

Împietresc de-a binelea. Nu așa aș fi vrut să afle părinții mei.

– Ce?

Întrebarea repezită și iritată a mamei mele reduce la tăcere grupul. Privirea îmi zboară spre Gwen. Cu ochii mari și palidă, ea stă perfect nemișcată și-și privește rămășițele de cordon bleu de pui.

Între timp, mama ei își ascunde prost triumful în spatele paharului cu vin.

– Îmi pare rău, Miriam, am presupus că Ryan te-a anunțat.

Își pune o mână peste una de-a lui Gwen.

– Îmi cer scuze și față de tine, draga mea. N-am știut că ceea ce mi-ai spus era un secret.

Mama își pune șervetul pe masă.

– Cine vrea desert?

Mă ridic, simțind nevoia să ies, naibii, de-acolo.

- Îl aduc eu.

Mama se prelinge la loc pe scaun și încuviințează. Dar ceea ce nu mă așteptam să văd este că Gwen sare în picioare și se oferă:

- Iar eu o să-l ajut!

Nefiind în stare s-o privesc, fac o piruetă și pornesc spre bucătărie. Țăcănitul rapid al tocurilor lui Gwen mă anunță că ea mă urmează îndeaproape.

- Ryan, îmi zice, după ce ușa se închide în calea oricăror urechi curioase. Ryan, îmi pare rău! Habar n-am avut că mama ar putea să te umilească așa. Dar nu e vina mea. De unde era să știu că o ții secretă pe Beth?

- N-o țin, îi răspund, răstit.

Gwen mi se pare ca o străină în bucătăria asta. Poate din cauză că încă nu sunt obișnuit cu pereții gri sau cu blaturile din granit sau cu dulapurile din lemn de mahon. Sau poate, în primul rând, din cauză că pe ea niciodată n-am cunoscut-o cu adevărat.

Își încrucișează brațele pe piept și rochia ei roșie de vară i se preface într-un vârtej.

- Cât pe ce să mă păcălești. Cum să zic, hai să fim serioși, Ryan, părinții tăi or s-o deteste... și pe bună dreptate!

- Tu n-o cunoști pe Beth.

Nu-mi scapă câtuși de puțin ironia acestei discuții. La un moment dat, Lacy mi-a zis mie exact cuvintele astea.

Gwen își pierde deodată strălucirea ei perfectă și face un lucru absolut deloc caracteristic pentru ea: se lasă moale pe bufet.

- O cunosc mai mult decât crezi. Pun pariu că știu mai multe decât tine.

Se oprește și începe să-și fâțâie mâinile de nervozitate. Ce naiba? Gwen nu dă niciodată semne de nervozitate.

Și abia acum observ locul gol de pe degetul ei. Inelul lui Mike a dispărut.

- Eu te iubesc. De fapt, te-am iubit dintotdeauna, mărturisește Gwen, cu privirea ațintită spre gresia cenușie a podelei. Iar tu, din cine știe ce motiv prostesc, ții la ea. Cred că ai avut dreptate atunci, când am stat de vorbă pe banca de rezerve: n-am spus clar ce am nevoie de la tine. Poate că motivul din cauza căruia nu suntem împreună acum e că nu m-am străduit destul.

Îmi încrețesc fruntea. Dacă ea ar fi spus cuvintele astea acum șase luni... Dar scutur din cap. N-ar fi avut importanță. Ceea ce simt pentru Beth e ceva de o sută de ori mai puternic decât ce-am simțit vreodată pentru Gwen.

– Oricum n-ar fi mers niciodată.

Gwen își îndreaptă spinarea și-și ridică bărbia.

– Tu privești totul complet greșit. Pe mine, pe Beth. Totul. Cred că ești conștient că tu și Beth nu vă potriviți și că asta e motivul pentru care nu le-ai spus părinților tăi. Dar nu-ți face griji, Ryan. Eu știu unde am greșit și nu fac aceleași greșeli de două ori.

Dintr-o singură mișcare grațioasă, Gwen smulge tortul de pe masă și-l scoate pe ușa bucătăriei. Eu trag aer în piept și-mi las capul să cadă pe spate. Nu știu ce naiba s-a întâmplat acum câteva clipe, însă fiecare celulă din corpul meu țipă că e de rău și că n-or să-mi placă absolut deloc urmările.

Bunica i-a lăsat moștenire mamei ceasul ei cu pendulă. E atârnat pe peretele din spatele mamei. La fiecare balans, ceasul ticăie. E ora nouă seara. Cei din urmă oaspeți au plecat acum o oră. Ar trebui să mă întreb de ce m-or fi chemat părinții mei aici, mai ales din moment ce se găsesc, de bunăvoie, în aceeași încăpere. În loc de asta, mă întreb ce-o face Beth.

Mama stă față-n față cu mine la masa din bucătărie, în timp ce tata se reazemă de cadrul ușii care dă spre salon. Atmosfera, ca de obicei, e glacială.

– Doamna Rowe a rămas cu impresia că tu tot o să participi la concursul literar, zice tata și-mi ridic privirea spre el.

– Mă gândesc la asta, îi răspund.

– N-ai la ce să te gândești. Joci cu Eastwick în weekendul ăla și e un meci care hotărăște clasamentul echipelor calificate în sezonul de primăvară.

Eastwick e singura echipă care ne-a bătut în cadrul sezonului din primăvara trecută.

– În luna aia avem cu Northside, care sunt neînvinși anul ăsta. Poate că antrenorul ar vrea să mă folosească în meciul cu ei.

– Poate, încuviințează tata. Dar oricum vei putea să joci vreo două runde și luni. Vor avea nevoie de tine ca să închizi meciul.

Mama își scoate de la gât colierul din perle.

- Am vorbit cu doamna Rowe săptămâna trecută. A zis că Ryan are un talent rar întâlnit.

- Are, confirmă tata. La baseball.

- Nu, ripostează mama. La scris.

- Explică-i mamei tale că nu ești interesat de scris, îmi cere tata, frecându-se la ochi.

- Ryan, spune-i tatălui tău ce mi-a spus mie doamna Rowe. Spune-i cât de mult îți plac orele ei.

Umerii mi se încovoie de nervi. Detest permanentele lor certuri. Detest faptul că eu le provoc și mai multe. Detest faptul că se ceartă pe tema mea. Dar ceea ce detest mai mult decât orice e senzația că tot restul lumii vrea să-mi dirijeze opțiunile.

- Iubesc baseballul, spun, iar tata oftează ușurat. Dar iubesc și scrisul, adaug. Și vreau să mă duc la concurs.

Tata înjură în barbă și se îndreaptă spre frigider. Eu îmi întorc scaunul, ca să fiu cu fața spre el.

- Tu nu m-ai lăsat niciodată până acum să mă eschivez de la vreo competiție și nu-mi face plăcere să simt că mă dau bătut. O să rulez un singur meci. Și e unul fără miză. Ar fi fost altceva, dacă era în sezonul de primăvară.

Tata desface o sticlă de bere și ia o gură.

- Și ce-o să se-ntâmpile dac-o să câștigi concursul literar? Renunți să joci contra celei mai bune echipe din stat pentru o bucată de hârtie pe care scrie felicitări?

- Vreau să știu dacă sunt bun de ceva.

- Dumnezeule, Ryan! Pentru ce? La ce te-ar ajuta?

- Mi s-a oferit șansa unei burse pentru facultate... ca să joc baseball.

Tata mă privește fix, în timp ce mașina de spălat vase intră în etapa de clătire.

- Ai vorbit cu recrutori de la facultăți pe la spatele meu?

Da. Nu.

- Recrutorul avea dreptate. Mi-a zis că antrenorul lor pentru aruncători poate să mă ajute în privința greșelilor mele de plasament și să mă învețe cum să nu mă mai dau de gol când arunc. Ei îmi plătesc școlarizarea și, în plus, am antrenamente gratuite. Pot

să mă antrenez cu ei timp de patru ani, după care să trec la profesioniști.

Tata își aruncă brațele în lateral, împrôșcând cu bere din sticlă.

– Dar ce-o să se-ntâmple dacă te accidentezi? Dacă, în loc să evoluezi, îți pierzi nervul? Tu ești aruncător. Nu există moment mai favorabil ca să-ți urmezi visul, decât acum.

– Dacă...

Traversează cu pași apăsăți bucătăria și-și trânteste sticla în fața mea.

– E nevoie să-ți amintesc câți bani am pompat în tine? Crezi că antrenamentele particulare pe care le-am plătit de-a lungul anilor sunt ieftine? Crezi că echipamentul sau jeepul pe care l-am cumpărat au fost pe gratis?

Simt o durere în burtă de parcă m-ar fi lovit cu pumnul.

– Nu. Nu cred că au fost pe gratis. Eu m-am oferit să-mi iau un serviciu.

– Pe mine nu mă interesează ca tu să-ți iei un serviciu, Ryan. Pe mine mă interesează să faci ceva cu talentul tău. Mă interesează să aduci un renume pentru familia asta. Vreau să știu că toți anii în care eu și mama ta ne-am sacrificat financiar, sentimental, ne-am sacrificat timpul, n-au fost în zadar.

Mama își împreunează, calmă, mâinile pe masă.

– El chiar are talent, Andrew. Tu te înfurii din cauză că nu vrea ceea ce vrei tu. Ești furios pentru că el alege altceva.

– Baseballul e ceea ce vrea el! strigă tata și strânge spătarul scaunului cu atâta putere, încât articulațiile i se albesc.

– Tu habar n-ai de ceea ce vrea oricine din familia asta!

Vocea tatii tremură când reîncepe să vorbească.

– Tu ce vrei, Miriam? Ce anume te-ar face să fii, în sfârșit, fericită? Totdeauna ai vrut ca eu să candidez pentru postul de primar și am fost de acord cu asta. Ai vrut să-mi extind afacerea și o extind. Am făcut tot posibilul ca să fii fericită. Spune-mi doar ce anume vrei.

– Îmi vreau familia înapoi! țipă mama.

De-a lungul ultimelor luni, mama a fost sarcastică și necuviincioasă cu tata. Dar în șaptesprezece ani, n-am auzit-o niciodată să țipe.

Șocul îi vestejește fața tatii.

– Nu poți să le ai pe toate! Vrei ca prietenele tale să știe că fiul tău e gay? Vrei ca toată parohia să știe că fiul tău e gay?

– Dar am putea măcar să vorbim cu Mark. Poate, dacă el ar fi de acord să păstreze secretul...

– Nu! răcnește tata.

Mă las pe spătarul scaunului, dezgustat de ei. Dezgustat de mine. De când ne-a părăsit Mark, am fost într-atât de obsedat de faptul că el a plecat, încât n-am ascultat niciodată cu adevărat ce spun ai mei. Ceea ce mă face să-mi dau seama că, probabil, nici pe Mark nu l-am ascultat vreodată cu adevărat. Nu e de mirare că a plecat. Cum ar putea cineva să trăiască în atâta ură?

O cumplită senzație de greață mă izbește, însoțită de amețeală. Oare Mark o crede că simt aceleași lucruri ca părinții mei?

Tata trântește cu scaunul în masă, apoi se îndepărtează, pășind furios.

– Mark a ales. Ai vrut să vorbești cu Ryan în seara asta: vorbește cu el. Sunt în biroul meu.

– Ar trebui s-o audă de la tine, obiectează mama, ridicându-se de la masă.

Ajuns în pragul ușii, tata se oprește și se întoarce spre mine.

– Eu o să candidez la numirea, din partea partidului meu, la alegerile pentru postul de primar, în primăvară. Mama ta și cu mine nu vrem ca tu să umbli cu Beth Risk. Poți să-i fii prieten la școală, dar nu ne permitem să riscăm o publicitate negativă dacă ea aduce probleme. Ai înțeleș?

Mîntea mi se prefăce într-un vârtej, încercând să-i prelucreze spusele. Tata candidează pentru postul de primar. Mama vrea ca Mark să se întoarcă în casa noastră. Eu mi-am dezamăgit fratele. Ei amândoi vor ca eu s-o las baltă pe Beth.

– Ai zis că n-ai vrut niciodată să ajungi primar!

În schimb, mama asta a vrut. Tatăl ei a fost primar. Bunicul ei a fost primar. E o tradiție la continuarea căreia a râvnit mereu.

Nu mă privesc: nici mama, nici tata. Nu se privesc nici între ei și niciunul nu dă impresia că ar fi dispus să discute despre candidatură.

– În legătură cu Beth... încep eu, dar tata îmi taie vorba.

- Fata este tabu.

- Ar trebui să ieși iar cu Gwen, propune mama. Tatăl ei o să-l susțină pe tatăl tău.

Scaunul se smucește sub mine când mă ridic, iar mișcarea bruscă o face pe mama să tresată. Îi privesc stăruitor pe amândoi, așteptând ca măcar unul dintre ei să dea a logică orcăruia dintre lucrurile spus. Văzându-i că tac, înțeleg, în sfârșit, de ce-a plecat Mark.

BETH

Eu n-am geacă. N-am avut niciodată. Mereu le-am spus lui Isaiaș și lui Noah că temperatura corpului meu crește când, de fapt, cea exterioară scade. În Kentucky, toamna, vremea poate să fie o pacoste. Foarte caldă, după-amiaza. Friguroasă, noaptea. În dimineața asta, roua alunecoasă care acoperă pășunea lui Ryan îmi intră prin pantofii uzați, până la ciorapi. Puține lucruri sunt mai nașpa decât să ai picioarele reci și ude.

Mă opresc brusc. E nașpa că mi-am pierdut cel mai bun prieten. Mă las pentru câteva clipe pradă durerii, apoi îmi continui drumul. Într-o zi, Isaiaș o să-și dea seama că am fost numai prieteni. Într-o zi, el o să mă găsească... fie și dacă aș fi pe malul oceanului. Prietenii cum e a noastră sunt prea puternice ca să piară.

Azi sunt ședințe cu părinții și nu-mi vine în minte cum aș putea să-mi petrec mai bine o zi liberă de la școală, decât cu Ryan. La drept vorbind, nu-mi vine în minte cum aș putea să-mi petrec mai bine oricare zi. Timpul pe care-l am pentru Ryan se împuținează pe zi ce trece și vreau să profit la maximum de fiecare moment împreună cu el.

Bum. Prima dată aud sunetul în clipa în care ies din pădure. La fiecare câteva secunde, el se repetă. Bum. În loc să merg drept spre casa lui Ryan, mă hotărâsc să urmez bubuiturile și mă bucur pentru decizia asta când zăresc pielea bronzată, frumoasă, lucioasă. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni din nailon, pentru sport, Ryan se avântă, apoi proiectează o minge spre o țintă pictată pe o bucată de placaj. Bum. Mingea nimereste drept în centru.

– Și te mai întrebi de ce crede lumea că sportivii sunt smintiți, zic eu. Ryan face stânga-mprejur și ochii mari, iar eu continui: afară sunt zece grade și tu stai fără tricou.

Un vânt rece se abate peste câmpul deschis, făcându-mi pielea de găină pe brațe. Bun, poate că n-a fost cea mai inteligentă replică de deschidere, din moment ce faptul că sunt nevoită să-mi frec brațele ar putea constitui definiția, atât a ipocriziei, cât și a ironiei.

Ryan își culege tricoul de pe jos și vine spre mine. Razele soarelui dimineții îi reliefează curburile musculaturii abdominale. Inima îmi fâlfâie ca o pasăre care-și scutură aripile de apă.

Dumnezeule, e superb! E sexy. E de vis. Prea perfect pentru cineva ca mine.

– Mă mai răcoresc și eu, îmi răspunde Ryan.

Cufundată în admirarea superbului său trup, sunt nevoită să stau câteva clipe ca să-mi aduc aminte ce-am spus ultima oară. Ryan îmi adresează un zâmbet infatuat și, spre marea mea rușine, mă înroșesc. Ce-o fi cu mine și cu tot înroșitul ăsta?

Ryan îmi mângâie obrajii înfierbântați și inima îmi tremură iar.

– Îmi place mult când te faci așa, îmi zice.

Vino-ți în fire, Beth. Nu pentru asta ai venit aici. Ryan a fost nevoit să suporte destule porcării din partea mea în ultimele două luni, dar, din nu știu ce motiv, persistă să mă privească de parcă aș fi prințesa, iar el, prințul. El e un prinț. Eu nu sunt prințesă, dar pot să-i fiu de folos la partea cu trăit fericit până la adânci bătrâneți, înainte să ies din viața lui pentru totdeauna.

Ryan își retrage mâna, dar rămâne enervant de aproape... și tot fără tricou pe el.

– Nu te sature niciodată de baseball? îl întreb.

– Nu, răspunde el și, în sfârșit, își trage tricoul pe cap. Mă trezesc în fiecare dimineață la șase, alerg trei kilometri, după care arunc mingea. Nu există dimineață să nu fac la fel.

Rutina asta i se potrivește. Perfect. Numai că, dintr-odată, îmi vine în minte imaginea lui stând la computer. Degetele, alergând pe tastatură. Ochii lui, zărind o lume dincolo de cea de care aparține truște.

– Tu scrii în fiecare seară?

Ryan își trece degetele prin părul meu și rădăcinile îmi ies la iveală. Mișcarea asta, care în mod normal mi-ar stârni furnicăături pe șira spinării, acum îmi provoacă groaza. Îl văd că-și mijește ochii spre rădăcini și-mi dau seama ce observă: un centimetru de păr blond-auriu.

Își abate privirea și reușește de minune să dea impresia că defectul nici nu există.

– La nuvela aia pentru concurs? Mda, scriu seară de seară, îmi răspunde el, ridicând din umeri, cu ochii în pământ. Și mă gândesc c-aș putea s-o țin tot așa și după ce termin povestea asta. Un știu, poate c-o să-ncep alta.

Bun. Astea-s imaginile pe care o să le iau cu mine la plecare: Ryan aruncând cu mingea dis-de-dimineată și pierdut în lumea cuvintelor frumos scrise de el, seara. Izbesc cu piciorul în pământ.

- Ai ceva planuri pentru azi?

- Am, dacă te includ pe tine.

Încerc să-mi maschez zâmbetul, dar nu sunt în stare.

- Du-te să te speli și vino să mă iei peste o oră.

Gâdilându-mi pielea, degetele lui Ryan mângâie ușor panglica roz încă legată la încheietura mea.

- 'Teles, să trăiți.

- Ești un papă-lapte!

Micul meu pericol cu părul negru răsfoiește registrul cu evidența studenților de la Universitatea din Kentucky.

- Ești capabil să muți o mașină pe o pajiște, dar nu ești în stare să-ți vezi propriul frate.

- E altceva, protestez eu. Mașina am mutat-o pentru o provocare.

Suntem lângă căminul de băieți al sportivilor, iar eu încerc să stau în fața lui Beth, în timp ce ea caută numărul camerei în care stă fratele meu. Are pe ea un tricou din bumbac care-i îmbrățișează strâns formele suple și se termină cu vreo doi centimetri deasupra blugilor cu talie joasă. Cu pielea ei netedă ispitindu-mă în locul foarte potrivite, dar totodată nepotrivite, aș paria pe jeepul meu că vestimentația ei n-a beneficiat de pecetea aprobării lui Scott. Să nu mă înțelegeți greșit. Îmi place la nebunie, așa cum le place tuturor tipilor care intră sau ies pe ușa căminului. Numai că ea e a mea și prefer să fiu singurul care s-o privească.

A mea... Nu e nimic oficial – nu încă –, dar Beth a pronunțat cinci cuvinte cruciale când s-a suit azi-dimineață în jeep: *L-am lăsat pe Isaiah*. Ceea ce înseamnă că ea e cu mine și nu cu el. Azi, mai încolo, o să-i propun lui Beth să oficializăm relația.

Deodată, ea împunge registrul cu un deget.

- Jackpot! exclamă, în timp ce-și mângălește numărul camerei în palmă. Te re-provoc să vorbești cu fratele tău.

- Tu chiar nu știi nimic despre provocări? o întreb, în timp ce privesc chiorâș spre un tip care se holbează la contururile taliei lui Beth. Nu poți să re-provoci până când eu nu refuz provocarea inițială.

Ea își arcuiește o sprânceană.

- Chiar o să stăm să discutăm despre semantică?

O prind cu o mână de șold și-o împing spre perete.

- E un cuvânt greu, Beth. Poate c-ar trebui să-l explici.

Un zâmbet șiret îi flutură pe buze, iar în ochi îi apare o foame în stare pură, numai că în loc să se topească în mine așa cum mă topec eu în ea, Beth mă împinge și se strecoară pe sub brațul meu.

Un tip iese din clădire și Beth reușește să prindă ușa înainte să se încuie în urma lui.

– Înseamnă că ești un tâmpit dacă-ți închipui c-o să te las să scapi din asta ducându-mă cu vorba.

Îmi face semn să intru în hol și eu mă supun.

– N-aveam de gând să vorbesc. Aveam de gând să scap din asta ducându-te cu sărutatul. Ai idee cât e de când nu ne-am mai sărutat?

– Dac-o să vorbești cu fratele tău, o să ne sărutăm. Mult.

– Ce-ar fi să sărim peste prima parte și să trecem direct la sărutat?

Beth nu mă ia în seamă și se apucă să studieze o hartă mare a căminului, de pe perete.

– Te provoc în mod oficial să vorbești cu fratele tău!

Îmi încrucișez brațele pe piept, în timp ce spinarea mi se îndreaptă de la sine. Beth mi-a aruncat, în mod oficial, mânușa.

– Perfect. Ce am dac-o să câștig?

Părul negru ca pana corbului i se revarsă în cascadă când își înclină capul spre mine.

– Tu ce-ai vrea?

Pe tine. Dar nu-mi permit să scot așa ceva pe gură.

– Vreau să-ți petreci restul zilei cu mine. Fără telefon mobil. Fără prieteni. Nimic altceva, în afară de noi doi.

– S-a făcut.

Beth aranjează ca o expertă trecerea noastră de asistentul de cămin care păzește intrarea pe palierul lui Mark. Aș zice că e un idiot, dar sunt pe deplin conștient de faptul că ea și-a întrebuițat aceleași aptitudini manipulative când m-a convins pe mine să vin până în Lexington. Spre oroarea mea, Beth bate la ușa fratelui meu fără să mă întrebe dacă sunt pregătit. Orice speranță că Mark ar putea fi la cursuri se destramă când văd clanța mișcându-se și apoi statura masivă, impozantă, a lui Mark, profilându-se în cadrul ușii.

Beth îl întâmpină cu un zâmbet șmecheresc.

– Sal'tare, Mark. Cum a fost meciul cu Florida?

El zâmbește șovăitor, tot plimbându-și privirea între mine și Beth.

- Le-am placat mijlocașul de două ori înainte să dea pasa înainte. Tu nu urmărești știrile?

- Nu, răspunde Beth, ridicând din umeri. Mă prefac că-mi pasă de fotbal²⁹ numai ca să sparg gheața. Mă găsiți jos, în hol.

Și Beth pleacă, nonșalantă, în direcția din care am venit. Chiar și după ce se închide ușa de la capătul culoarului, tot mai privesc în urma ei. După ce m-a târât până aici, n-aș fi crezut c-o să mă lase să fac asta de unul singur.

Mark se dă deoparte din prag, afișând o veselie forțată.

- Vrei să intri?

- Mda, răspund, imitându-i tonul.

Până vara asta, între mine și Mark n-a existat niciodată ceva forțat.

Camera de cămin a lui Mark e la fel ca anul trecut. Pot să-mi dau seama că are același coleg de cameră după posterele cu *Războiul stelelor* lipite pe pereți.

- Greg unde e?

- La ore. Vrei ceva de băut? mă întrebă, deschizând ușa unui pic frigider. Gatorade, apă?

Gura îmi e ca un deșert, dar nu vreau să lungesc scena.

- Nu, mersi.

Mark închide frigiderul și se așază pe patul de jos. Zâmbetul fals îi dispare, iar eu îmi îndes mâinile în buzunare. Metoda cârpelii n-a ținut pentru niciunul dintre noi. Mi-aș dori să pot face ca relația dintre noi să redevină una solidă. Mark a fost primul căruia i-am spus când, într-un meci, adversarul n-a reușit să lovească nicio minge aruncată de mine sau când am intrat pentru prima dată în echipa campionatului sau când am sărutat pentru prima oară o fată. Acum, nici măcar nu știu ce să balmăjesc mai departe.

- Ce mai fac mama și tata? se interesează el.

Ce mai fac mama și tata. La asta pot să-i răspund. Mă așez pe canapeaua cu două locuri de lângă paturile suprapuse.

- Bine. Tata e ocupat. Și-a extins afacerea în construcții și are de gând să candideze la primărie.

- Uau.

²⁹ Este vorba, evident, despre fotbalul american.

- Mda. Uau.

- Și mama?

- Prinsă, ca de obicei, cu toate evenimentele și cluburile ei mondene. Prânzuri. Cine. Ceaiuri.

Ezit puțin, întrebându-mă dacă e bine să spun ceea ce am pe limbă.

- Ea îți simte lipsa, zic până la urmă.

Mark se apleacă în față și-și împreunează mâinile între genunchi.

- Tata pomenește vreodată de mine?

Speranța care se zbate să iasă la suprafață pe chipul lui Mark face ca vederea lui să devină chinuitoare. Dacă i-aș răspunde printr-un simplu da, i-aș crea speranțe false. Sau aș putea să-i spun adevărul. Dar niciunul dintre răspunsuri nu-mi face plăcere.

- Tu ți-ai dorit vreodată să faci și altceva, în afara fotbalului?

Mark își freacă maxilarul cu nodurile degetelor, după care înhață o carte de pe patul lui și-o aruncă spre mine. O prind din zbor.

- *Plan calitativ de lecții pentru educația fizică în învățământul secundar?*

- Mi-am ales specialitatea în învățământ.

- De când?

- De când...

Mark zvâcnește o dată din degetele mâinilor împreunate.

- Dintotdeauna.

Prefăcându-mă interesat de carte, încep să răsfoiesc paginile.

- Credeam că te pregătești pentru medicină.

- În asta ar fi vrut tata să-mi iau specializarea. Pentru el, facultatea nu însemna nimic mai mult decât un pas spre NFL. Asta cu medicina era în eventualitatea că mă accidentam. Mama și-a dorit ca unul dintre noi să se facă doctor. A fost felul tatii de a-i face pe plac.

Mark are biroul organizat la fel ca anul trecut: un laptop și un iPod pe un suport. După primul lui meci de fotbal ca student, Mark a rugat pe cineva să facă o fotografie colectivă pe teren. Și-a lipit poza pe perete, lângă programul lui de antrenamente. Unele lucruri sunt la fel. Altele, nu.

- Urăști fotbalul?

- Nu. Îl iubesc și vreau să joc. De fapt, vreau să ajung antrenor de fotbal pentru liceu. Tata a știut asta. N-a fost de acord cu mine, dar a știut. M-am gândit că dacă-i cânt în strună, dacă mă prefac că...

Se întrepru. Dar eu sunt cel care a venit aici. Eu sunt cel care a deschis discuția asta. Pot să termin fraza în locul lui.

- Te-ai gândit că te-ar accepta așa cum ești?

- Mda, încuviințează Mark.

Rămânem amândoi în tăcere. Stomacul mi se tot strânge și se întoarce pe dos, de parcă aș fi pe o ambarcațiune pe cale să se răstoarne. Viața mea era perfectă și-i savuram fiecare secundă. Cele două scurte cuvinte ale lui Mark, *sunt gay*, mi-au întors-o cu susul în jos. Poate că pricep de ce-a plecat. Poate că nu. Oricum ar fi, rana încă supurează și dacă tot e s-o fac, atunci s-o fac.

- M-ai părăsit, îi zic.

- Ce-ai fi vrut să fac? răspunde el, cu o voce îngroșată de nemulțumire. N-am cum să schimb ceea ce sunt.

Simt nevoia să mă mișc. Să lovesc ceva. Să arunc ceva. În loc de toate astea, mă ridic în picioare.

- Să nu pleci. Ai zis că te-ai prefăcut, înainte. De ce n-ai fi putut să te prefaci iar? Sau, puteai să fi rămas și să fi luptat și, nu știu, poate-i convingeai pe mama și pe tata să te lase să rămâi.

Mark mă privește, calm, cum patrulez dintr-o parte în cealaltă a camerei lui strâmte. Tușește încetișor.

- Într-o zi, o să-ți dai seama cât ne-au controlat și ne-au manipulat viețile mama și tata. O să observi cum ne-au făcut să credem că visurile lor sunt visurile noastre. Ei ne-au dictat fiecare respirație. Ia gândește-te: ai idee cine ai fi fără ei?

Maică-mea m-a pus să stau lângă Gwen aseară și mi-a cerut în mod expres să mă ocup de necesitățile lui Gwen pe toată durata serii. Exact la fel cum mi-a cerut să am grijă de Gwen când aveam cincisprezece ani. După acea primă cină, maică-mea m-a îmboldit s-o invit să ieșim împreună, iar eu m-am conformat.

Însă baseballul e alegerea mea. Totdeauna a fost. Tata se pricepe la baseball. Datorită acestui fapt, el mi-a administrat fiecare componentă a carierei în baseball: antrenorii, ligile. Ce naiba, el

chiar s-a ridicat împotriva arbitrilor. Toate astea le face pentru mine.

Nu-i așa?

Preocupările mamei și ale tatii, toate imboldurile lor, toate astea se datorează faptului că mă iubesc. Numai că mi-au cerut la modul categoric să renunț la relația cu Beth, fără să țină seama de sentimentele mele față de ea, și nu se așteaptă la altceva, în afară de supunere.

– O să-mi faci gaură în covor, îmi atrage atenția Mark.

Nu, Mark se înșală. Trebuie să se înșele.

– Sunt un bun jucător de baseball, îi zic.

Și chiar sunt. Cel mai bun.

– Ești. Aici a procedat bine tata. Nu ne-a trimis cu forța spre un sport pentru care să nu fi avut talent. A stat și ne-a găsit, pentru fiecare, acel sport la care să fim buni. Dar întrebarea e: tu pentru cine joci, Ry? Pentru tine sau pentru tata?

Încremenesc din mers, între ușă și paturile suprapuse.

– Asta ce vrea să însemne?

– Tata vrea perfecțiune. Ba nu, rectific. Tata vrea perfecțiune la exterior, astfel încât s-o poată vedea toți ceilalți. Și mama, la fel. Nici că le poate păsa mai puțin dacă suntem sfâșiați pe dinăuntru, atât timp cât restul lumii ne invidiază.

Toată lumea din Groveton își închipuie că mama și tata au o căsnicie perfectă. Regina balului s-a măritat cu mijlocașul vedetă. În spatele ușilor închise, mama și tata se urăsc reciproc. Am crezut că or să treacă peste asta. Dar acum...

– Am învățat foarte multe jucând fotbal în facultate, zice Mark. Ceea ce faci în liceu nu valorează nici cât un rahat. Poți să fii cel mai bun jucător din liceul tău. Cel mai bun din district sau din stat, dar când ajungi la facultate, dai peste alți cincizeci care se pot lăuda cu același lucru. Îi întâlnești pe unii mai buni ca tine, mai puternici ca tine, mai iuți ca tine, după care ajungi să joci contra unor echipe mai bune. Lumea se schimbă când pleci din Groveton.

Când o să plec din Groveton. Dar trebuie să iau anumite hotărâri înainte ca asta să se poată întâmpla: baseball profesionist, facultate, concursuri literare, burse.

– De ce-mi spui asta?

– Pentru că aş fi vrut să mi-o spună şi mie cineva, numai că a trebuit să-mi dau seama pe cont propriu. Nu eşti singur, Ry.

– Ba da, sunt.

Şi mă ustură ochii. Îi închid la repezeală şi inspir scurt. El a plecat. Iar căsnicia mamei şi a tatii se destramă şi tot ce-am cunoscut şi am iubit vreodată se dezintegrează, devenind cenuşă.

– Eu nu te-am părăsit niciodată.

– Dar nici n-ai venit acasă. Şi n-ai răspuns niciodată la mesajele mele.

Vocea care se aude dinspre mine nu e a mea. E una încordată. Tensionată. Pe punctul de a se frânge.

– Îmi pare rău, dar trebuie să înţelegi, până când mama sau tata nu vor face un pas spre mine, eu n-am cum să mă întorc. Recunosc, pe ei i-am părăsit. Dar acum înţeleg că trebuia să mă străduiesc mai mult în privinţa ta. Trebuia să te fi sunat. Trebuia să te fi vizitat. Am greşit, dar îţi jur, niciodată nu te-am părăsit.

Îmi scot şapca şi-mi trec degetele prin păr. El nu m-a părăsit niciodată. Beth are dreptate: eu l-am părăsit pe el. Gâtul mi se strânge tot mai mult.

– Mi-ai lipsit, îi zic şi scutur din cap, străduindu-mă să găsesc cum să spun ceea ce urmează. Nu mi-a păsat niciodată de faptul că eşti gay, dar mi-a păsat că tu... că tu ai plecat.

– Mda, răspunde el, cu o voce răguşită. Ştiu. E în regulă, Ry. Noi doi... suntem în regulă.

Se ridică, iar gestul lui mă ia pe nepregătite. Noi suntem din familia Stone şi bărbăţii Stone nu se ating, dar în momentul în care el îşi pune o mână pe braţul meu, ca o ofertă de încercare, o accept şi-l las să mă tragă la pieptul lui. Braţele unuia se încolăcesc strâns în jurul celuilalt, pentru un scurt moment. Închid ochii ca să alung lacrimile, iar când ne desprindem, ne retrăgeam amândoi în colţuri opuse ale camerei.

– Aşa, zice Mark, dregându-şi glasul şi bătând din palme. Povesteşte-mi despre Beth.

BETH

Am făcut un bine. Eu, Beth Risk... am făcut o faptă bună. Aș fi fost o cercetașă grozavă, ce dracu', și prin asta mi-aș fi dobândit distincția pentru *Reunește-ți Sportivul-cvasi-iubit cu Sportivul-de-frate-său-gay*. Și dacă nu se acordă o astfel de distincție, serios că ar trebui s-o inventeze. Peste douăzeci de ani, Ryan o să privească înapoi și n-o să se gândească la fata care l-a părăsit în crucea nopții. Nă, el o să-și amintească de fata care i-a redat fratele.

Privesc norii cenușii care plutesc pe cer. Eu și Ryan stăm lungiți pe malul unui iaz întins, aflat în capătul din spate al proprietății tatălui său. La fel ca tot restul la Ryan și locul ăsta e perfect. Ziua asta e perfectă.

Ridicându-se într-un cot, Ryan îmi îndeasă după ureche o șuviță rebelă, gâdilându-mă pe gât într-un fel care mă încălzește. O să mă simt bine azi. O să râd. O să zâmbesc. O să las să cadă lanțurile care mă trag în jos. Ryan e un tip grozav și, dintr-un oarecare motiv, e cu adevărat interesat de mine. Sau, mai bine zis, e cu adevărat interesat de mirajul creat de el.

– Ești frumoasă, îmi zice.

– Și tu.

Chiar e. Întind mâna și-i scot șapca de baseball pe care o poartă de-a-ndoaselea. E sexy cu șapca pe cap. Fără ea, e superb. Ciufulitului lui de păr nisipiu flutură în vânt.

Când las jos șapca din mână, Ryan își împletește mâna lui puternică de a mea. Puternică e un eufemism. Mâna asta poate face o minge să zboare mai repede decât ar putea goni vreodată majoritatea mașinilor. Mâna lui, atingându-mi pielea, e capabilă să-mi producă valuri de căldură în zone foarte intime ale corpului.

– Așa... începe Ryan, întorcându-și privirea în altă parte și încercând să pară nonșalant, dar eu știu ce anume îl roade.

Pe drumul de întoarcere din Lexington, mi-a mai dat să citesc câteva pagini din povestea lui cu zombi. Așteptarea părerilor mele îl înnebunește.

– Eu cred că George și Olivia vor ajunge până la urmă să fie împreună, zice el.

Cinci minute. N-a putut să reziste mai mult de cinci minute de când a coborât din jeep, fără să mă întrebe. Încerc să-mi opresc zâmbetul, însă eșuez lamentabil. El mă observă și-și încrețești fruntea.

– Ce e?

Ridic din umeri.

– Ești drăguț când ești neliniștit.

– Nu sunt neliniștit.

– Îmi place asta la tine.

În realitate, îmi place totul la Ryan.

– Povestea a fost fabuloasă, Ryan. Am sorbit-o, nu am citit-o, dar sunt nevoită să nu fiu de acord cu tine. George și Olivia nu vor ajunge să fie împreună.

– De ce nu?

– Ei trăiesc în două lumi diferite și sunt, oarecum, două ființe diferite. Adică... el e zombi, pe când ea, nu.

– Dar el o iubește, insistă el, încăpățânat. Iar ea îl iubește pe el,

– George o să renunțe să devină conducătorul prietenilor lui zombi pentru ea? îl întreb. Pe bune, l-ai făcut să-și dorească atât de aprig să devină conducător, încât pentru titlul ăsta și-a supărat cel mai bun prieten. Și tu chiar crezi că Olivia o să renunțe la familia ei pentru el?

– Familia ei e nașpa!

Ryan zâmbește triumfător, iar eu simt o durere în stomac de parcă m-ar fi înjunghiat cineva.

– Mda, dar tot familia ei rămâne. Nu cred că ea ar mai putea să-mi placă dacă și-ar părăsi familia. Ce spune asta despre o persoană?

– Cred că spune că ea vrea să-și trăiască propria viață.

Deasupra noastră trece un cârd de găște canadiene, gâgâind, în formație de V, îndreptându-se spre sud pentru iernat. Așa o să fiu și eu curând, dar oare o să mă simt la fel de liberă pe cât par ele?

– Cred că spune că e egoistă. Cum ar putea să-și părăsească tată? El are nevoie de ea.

– El se folosește de ea, mă corectează Ryan.

Ridic iar din umeri, nefiind amatoare de conversații care nu duc nicăieri. Ryan îmi eliberează mâna din strânsoare și începe să-și

plimbe degetul pe panglica înfășurată la încheietura mea. E agitat și ceva din adâncul meu îmi sugerează că nu e vorba despre nuvelă.

– Care-i problema?

Neliniștea îmi sporește văzând că Ryan continuă să-și facă de lucru cu panglica.

– Vreau ca noi doi să fim un cuplu, îmi zice. Nu-mi place gândul că ai putea ieși cu alții.

Panica îmi cuprinde pieptul și, dintr-odată, am o senzație de claustrofobie. Eu o să plec. Curând. De îndată ce mama va scoate mașina de sub sechestrul. O transpirație lipicioasă îmi invadează palmele și imediat mă rostogolesc ceva mai departe de Ryan. Am nevoie de aer. Mult, foarte mult aer.

Pornesc cu pași împleticiți spre iaz și mă opresc la timp ca să nu mă prăbușesc în apă, dincolo de bordura lată de o jumătate de metru. Aproape de suprafața apei văd înotând câțiva somni. N-am cum să mă descotorosesc de lanțuri, oricât m-aș strădui. Azi trebuia să fie ziua în care să nu mă simt pe cale să mă înec.

– Ce-ai pățit? se interesează Ryan, din spatele meu.

– Nimic, îi răspund.

– Beth...

Se întrerupe, apoi reîncepe.

– Eu chiar țin la tine și am sperat că și tu simți la fel.

O picătură izolată de ploaie cade în iaz, producând unduiri pe suprafața netedă a apei. Nu se poate ca el să aibă sentimente pentru mine. Nu se poate. Să mă placă, e una... sentimentele sunt altceva. Nu se potrivesc cu planul. Nu. Nu așa trebuia să fie.

Mă frec la ochi cu nodurile degetelor. Ce dracu', Beth, tu cum ai crezut c-o să fie? Ai știut că te îndrăgostești de el, însă el nu trebuia el se îndrăgostească de tine. Cuvintele lui fac ca totul să devină real. Prea real. Mă rotesc spre el și-i arunc în față acuzația care a devenit o mantra pentru mine.

– Băieții ca tine nu se îndrăgostesc de fete ca mine!

– Cum? N-am voie să mă îndrăgostesc de fete frumoase cu limba ascuțită?

Nu înțelege.

– Sunt o curvă!

Capul lui Ryan tresare de parcă l-aș fi pălmuț. Prefăcându-mă că nu-mi pasă de ceea ce crede el despre mine, îmi împing bărbia înainte. Basmele pot deveni realitate, doar că nu și pentru mine. E vremea să-i spun prințului că a salvat-o pe fata care nu trebuie.

– Acum doi ani, băiatul la care visau toate fetele și-a petrecut o vară întreagă făcându-mă să mă simt specială. Cu o săptămână înainte de începerea școlii, mi-a spus că mă iubește, iar eu i-am dăruit virginitatea mea. Când a început școala, le-a zis prietenilor lui că sunt o boarfă.

Ryan întinde mâna spre mine, dar eu mă feresc. Unele suferințe nu sunt menite să le împărți cu altcineva. Eu am fost idioata care l-a crezut pe Luke. Eu am fost cea care a crezut, cu toată sinceritatea, că sunt îndeajuns de specială ca să fiu iubită.

– El a profitat de tine, îmi zice, cu o voce în spatele căreia se simte un val de furie. Asta nu înseamnă că tu ești curvă, înseamnă că el e un nemernic.

Tot nu pricepe.

– Eu beau. Fumez iarbă. Înainte să vin în Groveton, eram drogată în permanență. Nu sunt fata cu care ți-ai dori să ai o legătură permanentă. Tu nu mă vezi așa cum sunt.

– Eu știu că ai refuzat când ți s-a oferit ocazia să fumezi iarbă sâmbătă. Știu din zvonurile de la școală că i-ai refuzat întruna pe cei care fumează porcării din astea. Știu că tu mergi pe un drum mai drept decât majoritatea celorlalți din școală. Asta e un oraș mic, Beth. Nu poți să respiri fără să te știe cineva. Nu știu drept ce te-ai dat tu în Louisville, însă o văd pe fata care ești acum, în realitate.

Felul în care mă fixează cu privirea... e ca și cum nici măcar n-ar mai vedea exteriorul. Ochii lui mă străpung de parcă mi-ar putea citi în suflet și gândul ăsta mă îngrozește. Nu se poate să se îndrăgostească de mine. Nu se poate.

– Tu crezi că ești singurul băiat cu care m-am giugiulit doar pentru că am vrut să simt ceva?

– Eu am fost altceva, rostește el, încrezător.

Înghit în sec, îmi abat privirea și lansez minciuna:

– Ba nu, n-ai fost.

Ryan face un pas spre mine, iar eu fac un pas înapoi. Nu reacționează așa cum ar trebui. Ryan ar trebui să fie dezgustat de

mine. El ar trebui să se îndepărteze, nu să se apropie. În loc de asta, îi văd fața luminându-se de speranță.

– Tu ești singura persoană capabilă să poarte o discuție cu cineva, să-și privească drept în ochi interlocutorul și să nu clipească deloc. Asta, doar dacă nu minți. Privește-mă în ochi și spune-mi adevărul. Te-ai îndrăgostit de mine în seara aia, în hambar.

Ochii îmi fug imediat spre el și mă blestem în sinea mea când îi văd că zâmbește.

– De-aia ai fugit.

Cum e posibil să fie cineva cuprins de o atât de mare bucurie, când eu trec prin chinuri atât de cumplite? Chiar nu vrea să înțeleagă că n-o să ne potrivim?

– Ai simțit ceva pentru mine și nu voiai așa ceva. Tu îți doreai numai o aventură ne semnificativă, dar s-a întors împotriva ta.

Pot să și văd în ochii lui derulându-se amintirile acelei seri și am junghiuri în piept. E pe cale să-și dea seama. Sprâncenele îi țâșnesc în sus.

– Ai luat-o la fugă atunci când ți-am șoptit numele. Ai simțit ceva pentru mine chiar în clipa aia, nu-i așa?

Capul mi se clatină într-o parte și-n cealaltă în timp ce șoptesc.

– Nu.

Un val de ușurare îi îndulcește trăsăturile și o rază de speranță îi arcuiește buzele.

– Te îndrăgostești de mine, așa cum mă îndrăgostesc eu de tine. De-asta mă respingi cu atâta îndârjire.

– Lasă-mă în pace!

Plină de dorința de a fugi, mă întorc. Dacă-aș reuși să fug îndeajuns de repede, aș putea să las în urmă cumplitele amintiri din trecutul meu, iar frumoasele vorbe ale lui Ryan n-ar mai fi capabile niciodată să-și găsească drumul până în sufletul meu. Fac un pas în gol. Inima îmi saltă în gât în timp ce cad. Iazul. Îngrozită de apă, țipt. Două brațe puternice îmi încolăcesc mijlocul și mă trag înapoi spre un reazem stabil.

Îmi sprijin spatele de pieptul lui Ryan și-l prind de brațe. Ungھیile mele i se înfig în piele de parcă ar fi cârlige. Dacă aș cădea, m-aș îneca. Lanțurile care mă împovărează sunt prea grele ca să pot pluti la suprafață. Singura variantă pentru mine e scufundarea.

Sorb câteva guri de aer și, după una ceva mai prelungă, Ryan își coboară buzele spre urechea mea.

– Te simți bine?

– Perfect.

– Tremuri. Perfect nu înseamnă să tremuri.

– Nu știi să înot, dar sunt bine acum.

– Nu știi să înoți, repetă el.

– Nu.

O picătură de ploaie îmi aterizează în creștet și mi se prelinge pe piele.

– Ar trebui să plecăm, îi zic, gândindu-mă că ziua e oricum ruinată. O să plouă!

Ryan își slăbește strânsoarea și, în câteva secunde, mă ridică, mă întoarce spre el și mă cuibărește la pieptul lui. Fața îmi e devastator de aproape de a lui. Clipesc de mai multe ori.

– Ce faci? îl întreb.

În loc să-mi răspundă, se aruncă în iaz. Amețeala mă copleșește, iar tensiunea mi-o ia razna. Apa se ridică și-mi plesnește fața, părul, veșmintele. Brațele mele îl strâng de gât. O să mă înec.

– Ryan!

– Te țin eu, îmi răspunde, calm. N-ai nimic.

Se avântă mai departe prin apa rece. Simt cum lunec din brațele lui și mă afund și mai mult. Simt că mă sufoc, închid ochii și îl strând cu și mai mare putere.

– Du-mă înapoi!

Apa îmi pătrunde în încălțări, în blugi, pe spate, pe sub tricou. Mi se revarsă pe burtă și devin tot mai grea, din ce în ce mai grea. O umezeală rece îmi necăjește pielea... ispitind un râs dezagreabil, maimuțărit. Îmi îngrop fața între gâtul și umărul lui. Nu vreau să mor. Nu vreau.

El se oprește și-mi șoptește la ureche:

– Uită-te la mine.

N-am tăria necesară ca să-mi ridic capul. În schimb, mi-l mut pe umărul lui și deschid ochii.

– O să te învăț să plutești.

Îmi întetesc strânsoarea.

– O să mă omori.

- Ai încredere în mine.

- Nu pot, șoptesc eu. Am avut încredere în Scott, în mama mea, în tatăl meu. Am avut încredere în Luke, în mătușa mea, în Isaiah. Toți, oameni care m-au părăsit. Toți, oameni care s-au pierdut în negură. Inima mi-a fost sfâșiată de nenumărate ori, și de fiecare dată mi-am reparat-o singură. Îmi cunosc limitele și dacă s-ar întâmpla să mi-o mai sfâșie cineva, n-aș mai reuși niciodată să gădesc forța de a lipi bucățile la loc.

O expresie ardentă îi încâlzește ochii căprui; mă lipește cu blândețe de el.

- Poți.

Icnesc, trăgând aer în piept. Ryan a făcut-o. M-a privit la fel cum o privește Chris pe Lacy. La fel cum o privește Noah pe Echo. Și dacă pot? Inima îmi bubuie ca tunetul când ridic mâna și mă apuc de părul care i se răsuțește la ceafă lui Ryan.

- Să nu mă scapi!

- Nu te scap.

Vocea lui Ryan e atât de liniștitoare – atât de încrezătoare – încât aproape că-l cred. Poate c-aș fi în stare să-l cred. El n-o să mă scape. El o să mă țină. A jurat.

- E momentul să-mi dai drumul, îmi zice.

O respirație. Și încă una. El n-o să mă lase. Îmi slăbesc strânsoarea, iar Ryan își coboară imediat brațele. Apa se revarsă peste mine, iar pe el îl plesnește în piept. Îmi smucesc capul în sus, izbesc cu picioarele și plescăi ca să rămân deasupra apei. Panica mi-a pus stăpânire pe plămâni. El e mai înalt ca mine, ceea ce înseamnă că n-am să pot atinge fundul iazului cu tălpile.

- Du-mă înapoi!

Ryan își coboară fruntea spre a mea. Răsuflarea lui caldă mi se răspândește pe față.

- Eu n-o să te las niciodată.

El n-o să mă lase. N-o să mă lase.

- Bine.

Ryan își plimbă ușor nasul pe obrazul meu și mi se zbârlește pielea la ceafă. Apoi, își trage capul înapoi. Mă împotrivesc cu greu imboldului de a mă agăța de el. Ryan a zis că n-o să mă scape și n-o să mă scape. N-o să mă scape.

Părul îmi devine imponderabil în apă și-mi mângâie obraji. Brațele puternice ale lui Ryan își reînnoiesc promisiunea față de mine.

– Lasă-ți capul pe spate, îmi zice.

Inspir și fac ce mi-a cerut. Apa îmi intră în urechi și mușchii îmi zvâcnesc de frică. Ryan continuă să mă țină cu fermitate.

– Întinde-ți brațele în lateral și arcuiește-ți spinarea. Lasă-ți picioarele să plutească.

În timp ce eu îi execut, încetul cu încetul, instrucțiunile, Ryan se îndepărtează de mine. Mă smucesc spre el.

– Ryan!

El clatină din cap.

– Nu te las. Doar îți fac loc. Ține-ți capul pe spate.

Capul pe spate. Brațele și picioarele întinse. Pulsul îmi zvâcnește în timpane. Vocea lui Ryan sună înfundat, dar pot să-i citesc pe buze.

– Relaxează-te. Respiră.

Mă relaxez. Capul pe spate. Brațele și picioarele întinse. Respir. Privesc norii de deasupra și copacii aplecați peste iaz. Mă relaxez. Capul pe spate. Brațele și picioarele întinse. Respir.

Două păsări – o pereche – se rotesc pe cer. E un dans jucăuș. Își întind aripile și lasă ca vântul blând să le poarte încoace și-ncolo. În sus și-n jos. Doamne, ce mult mi-aș dori să fiu liberă! Mi-aș dori să fiu o pasăre plutind în bătaia vântului. Închid ochii și-mi închipui că sunt o pasăre. Mușchii mi se înmoaie. Apa îmi șuieră ritmic o melodie în urechi. Departe și aproape. Departe și aproape.

Sunt o pasăre... plutind în bătaia vântului. Un mic ghiont din adâncul minții îmi șoptește că senzația asta o cunosc. Mi-am însușit-o de ani de zile. Senzația asta de lunecare, de legănare, de plutire. Plutesc. Prin apă, aud înfundat vocea dragă a lui Ryan:

– Ai reușit!

Deschid ochii și-i văd zâmbetul acela superb pe buze. Zâmbetul care mi-e destinat mie. Numai mie. Vreau să-i zâmbesc ca răspuns, dar îmi dau seama că deja zâmbeam. Stomacul mi se strânge și lanțurile revin. O, Doamne, nu! M-am îndrăgostit de el. Am făcut-o. I-am dat putere asupra mea.

Beth e o superbă vedenie plutitoare. Părul ei negru plutește la suprafața apei, iar zâmbetul liniștit pe care-l ador îi înfrumusețează buzele. În ochi nu i se mai vede prudența aia poleită. Acum sunt calmi și adânci precum oceanul. Pentru prima oară de când o știu, Beth mă lasă să-i citesc în suflet și, dacă până acum aș mai fi putut avea vreo îndoială, acum s-a dus. M-am îndrăgostit de Beth Risk.

Beth clipește și zâmbetul dispare. Câteva picături de ploaie clipocesc în iaz, iar sunetele prevestitoare de furtună se izbesc de copaci. Beth se scufundă, dar o prind înainte să-i intre capul sub apă.

– Dă-mi drumul!

Strânsoarea ei nu mai e nici pe departe atât de puternică atunci când o duc în brațe spre țărm. Ploaia ușoară se întetește și-mi îmbibă repede părul. O pun pe Beth pe picioare și inima mi se prăbușește. Și-a ferecat la loc zidurile.

Se răsuțește pe călcâie și se repede spre liziera pădurii de pe terenul lui Scott. În apă, Beth a avut încredere în mine. Ea ține la mine. O știu. Promisiunea pe care i-am făcut-o e pentru totdeauna: n-o s-o las. Fug după ea și-o prind de mijloc înainte să pătrundă în pădure.

– Fir-ar să fie, Beth! Nu mai fugi de mine!

Pulsul îmi zvâcnește cu putere prin tot corpul. Ea tot fuge de mine încă din clipa în care am cunoscut-o. Oricât m-aș strădui s-o țin, ea găsește cum să se strecoare din mâinile mele.

Dar nu se mai poate. Nu și azi.

Apa îi șiroiește pe obraji, iar părul i s-a lipit de piele. Trmură violent în ploaia caldă de toamnă. Îi frec brațele în sus și-n jos.

– Dă-mi drumul, urlă ea din nou, peste zgomotul ploii.

– Nu, îi răspund, ducându-mi mâna spre obrazul ei.

Ochii ei, care acum câteva clipe erau atât de liniștiți, sunt înnebuniți de panică. Vreau să aibă încredere în mine. Vreau să simtă ceea ce simt eu.

– M-am îndrăgostit de tine.

– Nu! Te rog. Nu!

Buza de jos îi tremură. Încearcă, fără succes, să-mi îndeparteze mâna cu care o țin de mijloc.

– Spune-mi de ce te lupti cu mine. De ce anume ți-e frică?

Unghiile lui Beth mi se înfig în pielea brațului.

– Nu mi-e frică de nimic.

– Te iubesc, îi zic din nou, iar panica lui Beth sporește în intensitate.

Îmi împinge brațele. Cuvintele sunt cele care o sperie. E înfricoșată de iubire.

– Te iubesc, Beth!

Își ridică ochii spre mine și văd cum izbucnesc vâlvătaii în ei.

– Nu mai spune asta!

– De ce?

Fără să vreau, o scutur ușurel. Îmi doresc să-mi răspundă la fel.

– M-am îndrăgostit de tine. Explică-mi, de ce nu pot să ți-o spun?

– Pentru că o să pleci! țipă ea.

Pieptul i se urcă și coboară de parcă tocmai ar fi alergat într-o cursă. O strâng mai tare. Ploaia răpăie peste iaz și peste copaci, asurzindu-ne în chip straniu față de lumea înconjurătoare.

– N-aș putea!

Niciodată. S-o părăsesc pe ea ar fi ca și cum mi-aș smulge singur un braț. N-am mai fost îndrăgostit până acum. Doar am crezut că aș fi, dar n-am fost. Sentimentul acesta copleșitor, atotcuprinzător. E iubirea. Nu e perfectă și e al naibii de bramburită. Dar e exact ceea ce-mi trebuie.

Ea face un pas înapoi și mi-e imposibil, sub ploaia torențială, să-mi mențin mâinile pe brațele ei alunecoase, dar fac tot ce pot ca s-o țin. Inima mă doare. Beth face iar același lucru: se îndepartează de mine. Disperarea îmi cuprinde tot corpul. Dacă ea pleacă, o s-o pierd pentru totdeauna și nu se poate s-o pierd. Nu, când de-abia am găsit-o.

– Nu mă părăsi!

Eu am suflet de nomadă, zice Beth, smucindu-se din mâinile mele și făcând câțiva pași nesiguri înapoi. N-o să ne potrivim.

De ce îmi alunecă mereu printre degete?

– Tu ești cea care mă părăsește pe mine. Nu invers.

Își încolăcește abdomenul cu brațele, continuând să meargă cu spatele.

– Îmi pare rău.

Furia erupe din adâncul ființei mele și preia controlul. Eu nu pierd și n-o s-o pierd pe ea. Beth se întoarce și pornește în fugă spre pădure. E iute, dar eu sunt și mai iute. O prind de mijloc, o smucesc cu fața spre mine, îmi înfig degetele în părul ei și-o sărut.

Are un gust ca de ploaie proaspătă și miros ca de petale strivite de trandafiri. Nu-mi pasă că nu-mi răspunde la sărut. Îmi lipesc buzele de ale ei și trupul de al ei. O iubesc pe Beth și ea trebuie să știe asta. S-o știe, în mintea ei. Dar, și mai important, s-o știe în inima ei.

Degetele ei mă gâdilă ușor la ceafa când îi gust din căldura buzelor. Îmi răspunde, sărutându-mi, șovăitoare, buza de jos. Apoi își lasă capul pe spate și ne deschidem amândoi gurile. Limbile ni ne întâlnesc și pot să jur că lumea întreagă explodează în jurul nostru. Își încurcă degetele în părul meu ud și-și lipește strâns trupul de mine. Mâinile ei îmi bântuie pe spate, iar degetele mele îi ating, flămânde, contururile delicate ale taliei, după care se abat mai jos, lunecându-i pe curburile coapselor. N-o s-o las. Nu, o iubesc.

Beth gâfâie după aer în timp ce-mi trage capul mai aproape de ea. Buzele mele îi înșiră sărutări pe gât și savurez gustul delicios al fiecărei atingeri de pielea ei.

Mâinile îi lunecă spre pieptul meu, se strâng în pumni și mă împing înapoi, iar ea face un pas în spate.

– Nu pot să fac asta! strigă și pornește în fugă prin ploaie.

Stau și privesc ecranul monitorului de la zece. E unsprezece și tot stau să-l privesc. Cursorul clipește întruna. Nu am cuvinte. Hotărârea trebuie luată. George, un zombi, și Olivia, o făptură umană, pot să se îndrăgostească și să rămână împreună, sau Beth are dreptate? Nu cumva îmi forțez personajele spre ceva atât de nerealist, încât niciun cititor nu i-ar da vreodată crezare?

Telefonul îmi vibrează iar. Îl privesc nerăbdător. Poate Beth. Dar mă pleoștesc la loc pe scaunul meu. E Gwen. Din non.

Gwen: de ce nu răspunzi?

Pentru că nu te iubesc pe tine. Ea nu e obișnuită să fie refuzată. Eu nu sunt obișnuit s-o refuz și tirul ei constant de mesaje și apeluri de pe toată durata serii îmi înfige și mai adânc cuțitul în trahee. Eu iubesc o fată care nu mă iubește la rândul ei.

Ceva din mirte ar vrea să-i răspund lui Gwen și să revin la viața mea de dinainte. Atunci, nimic nu era complicat. Nimic nu mă facea să sufăr prea tare, nimic nu mi se părea derutant. Totul era planificat. Totul era perfect.

Pe dinafară, adică. Oare cum de mi-a scăpat faptul că totul, pe dinăuntru, era o harababură? Părinții mei. Mark. Eu și Gwen. Lacy. Și în interiorul lui Chris o fi harababură? Sau în al lui Logan? Oare câți alții dintre noi arborează o mască falsă? Câți alții dintre noi pretind că sunt ceea ce nu sunt? Sau, și mai și, câți dintre noi vor avea curajul să fie ei înșiși, indiferent ce cred ceilalți?

Sting monitorul și becul din tavan, îmi smulg tricoul de pe mine și mă întind în pat, chiar dacă știu că somnul n-o să vină. Problema, atunci când simți prea mult, e că suferința îți mistuie fiecare parte din tine. O durere lentă, agonizantă, îmi pulsează în cap.

Ploaia continuă să răpăie pe acoperiș. Un front atmosferic care ar fi trebuit să ajungă mâine a sosit de azi în regiune și a zăbovit deasupra orașului nostru. O parte din mine n-ar vrea ca furtuna să treacă. Asta a fost ploaia noastră: a mea și a lui Beth.

– Pot să intru?

Sar brusc în picioare la auzul vocii dragi a lui Beth, venind de dincolo de fereastra mea deschisă. Bâjbâi cu degetele împingând plasa, care se lovește cu zgomot de perete și cade pe pământ. Întind o mână și-o ajut să-și salte peste cercevea, pe rând, picioarele înfășurate în blugii learcă.

Lumina estompată a ceasului meu deșteptător aruncă o stranie umbră albastră asupra lui Beth, care tremură necontrolat lângă fereastră. Părul ei ud i s-a lipit de cap, iar hainele de trup. Picături de ploaie îi șiroiesc pe față, iar dinții îi clănțnesc.

– Tttrebbbuia sssă tte vwăddd.

– Uite, șterge-te cu prosopul, îi zic.

Îi înfășor umerii cu o pătură, o privesc intens, ca să mă conving că e într-adevăr aici, după care mă apuc să scotocesc prin sertare.

Scot un tricou și o pereche de pantaloni de trening din bumbac și i le întind. Apoi, dintr-o singură mișcare rapidă, mă întorc cu spatele.

– Schimbă-te. Promit că n-o să mă uit.

Cu toate că aș vrea. Ea e aici și-o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o împiedic să mai fugă. Beth parcă seamănă cu furtuna asta. Constantă și persistentă ca întreg, dar cu cât mă apropii, încercând să prind picăturile de apă în sine, cu atât mai mult mi se scurge apa printre degete.

Aud foșnetul materialului ud mișcându-se cu îndărătnicie pe pielea ei, apoi sunetul bumbacului tras peste cap.

– Gata, zice, cu o voce firavă.

Icnesc și-mi reprim un geamăt. Mă omoară de-a binelea. Tricoul meu îmi ajunge până la mijlocul coapselor goale.

– Nu-ți pui pantalonii? o întreb, iar Beth ridică din umeri.

– Mi-ar cădea oricum.

Are dreptate. Îmi forțez privirea să urce spre fața ei.

– Mă bucur că ești aici. Am fost îngrijorat pentru tine.

Pentru noi.

Beth își face de lucru cu tivul tricoului.

– Nu pot să spun același lucru.

Și, deodată, mă zdrobește total.

– Dar aș vrea.

Speranță. Există un singur firicel, iar el ne ține în viață, pe mine și pe Beth.

– Pentru că vrei să mă iubești sau pentru ca mă iubești?

Ea trage de tricou ca să-l îndrepte și-și trece mâinile prin păr.

– Și dac-ar fi așa? Dac-aș simți așa?

Las cuvintele să mă pătrundă. Beth mă iubește. Inima mi se liniștește și înghit, ca să-mi revin în fire.

– Pentru că, dac-ar fi așa...

Șovăie și încep să mă întreb dacă tremuratul ei e provocat de frig sau de emoție.

– Iar tu...

Se întrerupe iar, soarbe o gură de aer, apoi își înalță fruntea, astfel încât privirea rugătoare să-i fie îndreptată spre ochii mei.

– Nu pot s-o spun, dar... vreau să fiu aici... cu tine.

Încă suntem pe un teren mișcător, eu și Beth. Dacă fac ce un trebuie, ea o să fugă. Ploaia se întetește și răpăie mai tare pe acoperiș. Panglica de la mine îi stă lipită pe încheietură. Beth un crede în ceea ce vede. Are nevoie să i se amintească, fizic, că eu cred în ceea ce spun.

Săgetez cu privirea prin cameră și descopăr obiectul ideal pe măsuta pentru toaletă. Îmi fac loc pe lângă Beth, iau sticluța transparentă și torn afară pe fereastră cele câteva picături de apă de colonie rămase.

– Ce faci? mă întrebă, de parcă ar avea impresia că mi-am fi ieșit din minți.

Cine știe, probabil că așa o fi.

Țin sticluța în mâna întinsă afară, prin ploaie, și privesc cum se umple cu încetul. Când e destulă, destulă cât s-o poată vedea clar, astup sticluța și i-o întind lui Beth.

Ea înalță dintr-o sprânceană, cu scepticism, dar o primește.

– Eploaia noastră, Beth.

Capul de-abia i se clatină ca să-i exprime confuzia, în timp ce eu mă frec la ceafă și-mi caut curajul.

– Ți-am spus că te iubesc când stăteam sub ploaia asta și ori de câte ori va fi să te îndoiești de cuvintele mele, vreau să privești sticluța.

Beth își încrețește fruntea, privind cadoul oferit de mine.

– Eu nu... Eu nu am nimic ca să-ți dau.

– Ești aici, îi răspund. E tot ce vreau.

Degetele i se strâng mai tare în jurul sticluței.

– Încă nu pot s-o spun.

– Nu-mi pasă.

Beth se prelinge pe patul meu și eu mă întind alături de ea, ca atunci, în prima noapte când mi-a venit în cameră. Dacă are nevoie de spațiu, o să-i las spațiu. De data asta, însă, Beth își pune imediat capul pe mine. Pielea dezgolită a pieptului meu țipă în semn de protest la contactul cu părul ei ud, rece. Mă concentrez să nu tresar, să nu tremur. N-o să-i dau motiv să se îndepărteze.

Mâna i se destinde pe abdomenul meu și, în ea, ține sticluța cu ploaia.

– Mi-e frică, îmi zice.

Oare zilele i-or fi pe sfârșite? Sau îmi încredințez inima unei fete care o să mi-o frângă? Prefer să nu mă gândesc la așa ceva și să-mi încolăcesc mai strâns brațele în jurul ei, aducând-o mai aproape de mine.

– Și mie. Dar o să fie bine. Îți garantez.

– Tu ai putea să mă rănești foarte rău, dac-ai vrea.

– Dar n-o s-o fac.

– Mai spune-o o dată, șoptește ea și are în glas o sinceritate izvorâtă din inimă care-mi spune tot ce-mi doresc să aud.

Inima îmi explodează și un val vijelios, puternic, de căldură îmi năvălește prin sânge. Ea mă iubește. Știu că mă iubește.

– Te iubesc, îi zic, sărutând-o pe creștetul capului și niciodată nu m-am simțit atât de împlinit, de când mă știu.

– Pot să rămân? mă întrebă.

– Da.

Își mulează de bunăvoie trupul de al meu. Ne cuibărim unul într-altul, iar eu închid ochii, primind cu recunoștință somnul. Beth e aici, și e a mea, și făgăduiesc în tăcere că n-o s-o las niciodată.

BETH

Stând pe ușa rabatabilă din spate a camionetei lui Logan, Ryan mă ține aproape de el, între picioarele lui, cu mâinile pe umerii mei. Bluza lui de trening mă înfașoară ca o rochie mini, iar căldura trupului lui mă apără de frigul serii tomatice de vineri. El m-a învăluit într-un mic balon cald. Vreascurile din focul de tabără trosnesc și pocnesc, înălțând un miros copios care mă relaxează. Mă cuibăresc în el și vibrațiile profunde și ritmice ale vocii lui mă leagă, dându-mi o senzație de alinare. Ryan mi-a creat o senzație de căldură precum cea dată de o pătură abia scoasă din uscător.

Își trece mâna prin părul meu și șoptește:

– Văd că te ia somnul. Vrei să mergem acasă?

– Sunt trează, îi răspund.

Vreau să-mi închipui că el o să mă țină așa pentru totdeauna. Azi, înaintea orei de sport, am sunat-o pe mama. Ca de fiecare dată, veștile bune vin împreună cu cele rele. Ea și-a scos mașina de sub sechestru, dar l-a scos și pe Trent din închisoare, pe cauciuc, și s-a arătat cumva șocată de faptul că arestul nu i-a schimbat deloc individului dispoziția furtunoasă. Mi-a zis să vin ca s-o iau de luni într-o săptămână: după ce-i sosește cecul cu ajutorul social. Mi-au mai rămas zece zile de stat cu Ryan.

Ryan mă sărută pe creștet și revine la aceeași discuție pe care a purtat-o cu prietenii lui în fiecare zi, la masa de prânz: despre faza eliminatorie a campionatului de baseball. Lacy e lângă mine și stă exact în aceeași poziție în brațele lui Chris. Bea dintr-o sticlă cu gâtul lung.

– Mă bucur că tu și Ryan sunteți împreună, îmi zice. E plăcut să mai ai în preajmă pe cineva care nu pronunță niciodată cuvântul baseball.

Mai ia o gură de bere, apoi scutură din cap.

– Îmi retrag cuvintele: nu pe cineva. Mă bucur că ești tu. Mă bucur că te-ai întors.

E amețită. Eu, nu. Mi se pare ciudat să mă găsesc la o petrecere și să nu fiu mângă. Ultimele două săptămâni au fost ciudate. Acum, după ce Ryan a făcut tot ceea ce obișnuiesc vedetele să facă atunci când vor să-și anunțe relațiile, prietenii lui mă tratează ca pe una

de-a lor și nu-mi dau seama precis cum mă simt în privința asta. Adică... ei sunt sportivi. Toți băieții care stau stau în picioare în jurul camionetei, sau pe ea, sunt mari, enormi, și nu le mai tac gurile când e vorba despre baseball. Niciunul nu m-a făcut să mă simt neînsemnată sau ca o ciudățenie. Nu seamănă absolut deloc cu Luke și cu prietenii lui, care se îmbătau la fiecare ocazie. Niciunul dintre tipii prezenți aici nu s-a atins de alcool astă-seară. Ryan și prietenii lui au meci dimineața devreme și vor să fie sută la sută în formă.

Lacy îmi întinde mâna și și-o agită până când i-o apuc.

– Sunt fericită că am din nou o cea mai bună prietenă.

– Foarte bine, intervine Chris, atrăgând-o pe Lacy în brațele lui. A devenit sentimentală, ceea ce înseamnă că e vremea să dansăm.

Și, în timp ce ea râde necontrolat, Chris o duce spre mulțimea dansatorilor din apropierea focului.

Buzele lui Ryan îmi ating în treacăt lobul urechii, trimițându-mi fiori seducători prin tot corpul.

– Mergi la o plimbare cu mine?

Oriunde.

– Bine, îi răspund.

Ryan sare jos de pe platforma camionetei, iar când mă vede trăgându-mă spre capătul ușii rabatabile, mă prinde de șolduri ca să mă ajute să cobor. Eu n-am nevoie de ajutor. Sunt pe deplin capabilă să cobor și singură, dar îmi place să-i simt mâinile pe piele. Căldura lor mă arde, trecându-mi prin veșminte, până pe piele.

Mă ridică și trupul îmi lunecă încet peste al lui. Vreau să-l sărut și, după foamea care-i mocnește în ochi, îmi dau seama că el simte la fel. Mă ia de mână și mă duce mai departe de foc, departe de ceilalți, în pădure, într-o lume numai a noastră.

Luna strălucește argintie, iar bolboroseala pârâului îi conferă momentului o atmosferă mistică. Întunericul nu mai e atât de înfricoșător când sunt cu Ryan. Cu el, pot să cred că sunt o prințesă cu o cunună din flori și panglici încoronându-mi capul și că el e prințul care ajurat să mă apere de relele nopții.

Ryan îmi dă drumul la mână și-și întoarce șapca de baseball cu cozorocul la spate, semn sigur că urmează să mă sărute. Totul din mine tremură. Impresia persistentă de infatuare emanată de Ryan dispăre și-l văd foindu-se și vârându-și mâinile în buzunare.

– N-aveam de gând să mă duc la concursul literar, dar acum o să mă duc. Am vorbit azi cu antrenorul și l-am anunțat că n-o să joc meciul de sâmbăta viitoare.

– Și de ce n-ai fi participat la concurs? Îl întreb, nedumerită.

Ryan are un har. De ce nu si l-ar folosi?

– Tata, el n-a vrut... începe Ryan, dar se oprește, scuturând din cap. Nu contează. Tu mi-ai deschis ochii spre foarte multe lucruri și am vrut să știi că joci un rol important în asta. Un rol de o importanță enormă.

Ridică din umeri și, pentru prima oară, îl văd pe Ryan nesigur pe el. E ceva neobișnuit de observat la cineva care întruchipează mereu, nici mai mult, nici mai puțin, decât perfecțiunea.

– O să te descurci perfect, îl asigur.

Unele existențe sunt binecuvântate. A lui este. A mea, nu. Un-mi dau seama precis cum l-am ajutat, dar e bine cel puțin c-o să aibă încă o amintire pozitivă despre mine. Mai am zece zile la dispoziție ca să acumulez cât mai multe amintiri pozitive cu puțință pentru noi amândoi. Nu vreau ca el să mă urască până la capătul vieții. Vreau să privească înapoi, la timpul pe care l-am petrecut împreună, și să zâmbească.

Ryan inspiră adânc și faptul că-și continuă drumul pe poteca stânjelii mă neliniștește.

– Ai mei or să fie plecați din oraș pentru o săptămână, începând de mâine. N-or să se întoarcă decât duminica ailaltă.

Minunat.

– Deci pot să intru pe ușa din față?

– Mda. Dacă vrei. Să nu mă înțelegi greșit. Vreau să vii... Adică, vreau să dormi cu mine... Adică...

Ryan înjură încet, în barbă.

– Te vreau în casa mea, dacă și tu vrei să fii acolo.

Dac-ar fi fost să-l văd pe oricare altul împotmolindu-se în atâta stângăcie, aș fi râs, numai că e vorba despre Ryan, așa că-mi înghit hohotele.

– Îmi propui să facem sex?

Ryan cascadează ochii cât cepele.

– Nu. Nu ți-aș propune niciodată așa ceva. Adică, ba da. Într-o zi. Și acum, dacă s-ar putea. Dar, nu. Nu. O să aștept. Of, ce naiba, Beth,

chiar nu știu dac-ar fi posibil s-o ard mai aiurea decât am făcut-o deja!

Zâmbesc la auzul expresiei *s-o ard*, iar Ryan pricepe subînțelesul. A pronunțat o expresie despre care credeam că scapă numai partea mea. Obrajii i se înroșesc, iar îmbujorarea de pe fața lui mă face să mă îmbujorez și eu. Dumnezeuule, ne comportăm ca doi virgini!

La drept vorbind, toată săptămâna asta ne-am comportat ca doi virgini. Mereu reluăm dansul ăsta stânjenit când mă strecor în camera lui și mă întind în pat. El așteaptă la nesfârșit până să mă sărute, indiferent câte semnale i-aș transmite. Iar când, în sfârșit ne sărutăm... focul dintre noi e mai încins decât văpăile iadului. Apoi, ajungem într-un anumit punct din care niciunul dintre noi nu pare dispus să treacă granița. Eu sunt obișnuită cu tipii care insistă să meargă mai departe. Bănuiesc că aș putea să trec eu granița, însă simplul gând mă înfricoșează. Senzația asta, că mă port ca o fetiță năzuroasă, îmi dă imboldul de a mă lua singură la palme. Doar nu se poate spune că n-am mai văzut un penis în viața mea.

Ryan își potrivește șapca, iar eu clatin din cap, descifrând semnificația chinurilor care-i schimonosesc chipul frumos.

– Ești virgin, îi zic.

Mă blestem în sinea mea când îl văd că-și întoarce șapca la loc și-și smucește cu putere cozorocul peste ochi. Dă-i înainte, Beth, fă-l pe băiat să se rușineze și mai mult. De ce nu-l întrebi și dacă are puța mică? Asta apropo de arsul aiurea. Nu e o amintire pe care să-mi doresc ca Ryan s-o păstreze despre mine, însă informația furnizată de el mă asigură că-i pot oferi ceva de neuitat: o premieră pentru el.

Mă grăbesc să anulez distanța dintre noi. Îl simt rigid când îl cuprind în brațe și-mi lipesc obrazul de pieptul lui.

– Nu-mi pasă. De fapt, asta te face să fii și mai perfect.

Ryan oftează zgomotos, însă își relaxează trupul în brațele mele. Mâinile lui puternice îmi dezmiardă spinarea și mi se împletesc prin păr.

– Nu sunt perfect, Beth.

– Ba da, ești.

– Ryan! urlă Chris, din apropierea lizierei. Mișcă-ți fundul prăpădit încoace. Logan a primit o provocare!

– Nici nu se putea altfel, bombăne Ryan.

Și, ținându-mă în continuare cu brațul de umeri, mă conduce înapoi pe pajiște.

Logan e lângă Chris și are un rânjel dement pe față.

– Mai ai corzile alea pentru bungee în jeep?

– Da, răspunde Ryan, după o ezitare.

Un licăr de entuziasm care mă înfricoșează până și pe mine scânteiază în ochii lui Logan.

– Grozav. Hai să mergem.

Chris și Logan pornesc spre locul în care sunt parcate mașinile. Îl înghiontesc pe Ryan, când îl văd că nu se clintește.

– Du-te.

Degetele lui îmi descriu cerculețe pe braț.

– N-o să dureze decât vreo câteva minute.

– Nu mă deranjează dacă vrei să mai stai cu prietenii tai.

Ochii îi sunt scăldați de o expresie de sinceritate.

– Dar înseamnă să te las singură!

– Nu știi dac-ai observat, dar uneori prefer să fiu singură.

Ryan își întoarce din nou șapca invers, se apleacă, iar sărutul lui îmi încălzește zone pe care bluzele de trening nu le pot atinge. În clipa în care buzele i se desprind de ale mele, își scoate șapca de baseball și mi-o pune mie pe cap. Râde când vede cozorocul căzând și acoperindu-mi fața. Nevrând să și-o ia înapoi, o sucesc și eu.

– Ai capul mare, îi zic.

– Noo, protestează el. Ești tu mică!

Îl privesc cu mândrie cum traversează pajiștea cu pași elastici. E un sportiv înnăscut, cu umerii lui lați și brațele puternice. Inima îmi dănțuiește de bucurie. Pentru următoarele zece zile... e al meu!

– Nu pot să cred că l-ai lăsat pe Ryan să-ți pună șapca aia pe cap. E transpirată!

Gwen răsare din întuneric și imediat îmi vine în minte frica mea de demonii care așteaptă în umbră, pregătiți să mă înșface în crucea nopții.

– Nu mă deranjează, îi răspund.

- Dac-aș fi fost în locul tău, și eu aș fi vrut să-mi ascund părul, zice ea, apropiindu-se neobișnuit de mult de mine.

Dacă ea crede că e în siguranță când vorbește așa cu mine, înseamnă că m-am înmuiat de tot. Lui Allison i-ar plăcea la nebunie gagică asta. Au același gust vestimentar îngrozitor.

- Mi-aduc aminte cum te-am trântit la pământ și te-am făcut să plângi în școala generală, din cauză că te-ai dat în stambă cu Lacy.

- Eu mi-aduc aminte că purtai aceeași rochie tâmpită, cu găuri, și panglicile alea penibile, ripostează ea.

Îmi studiază încheietura, apoi blugii.

- Văd că gusturile nu ți s-au schimbat.

- Nu, zic eu. Însă ale lui Ryan, da.

Se înroșește toată, iar eu zâmbesc. Ce naiba, chiar îmi place să fiu eu. Spre meritul ei, Gwen reintră repede în joc.

- Uite ce e, eu încerc să-ți fac un serviciu. Bârfele de la școală susțin că Ryan e cu tine numai din cauza unei provocări. Ryan și prietenii lui iau provocările foarte în serios, iar el, ca să câștige, o să te tot ducă de nas. Să nu mă înțelegi greșit, e băiat bun, dar tot băiat rămâne, știi? Nu mi-ar plăcea deloc să te văd înghițind gălușca odată ce provocarea va fi îndeplinită.

Întregul trup mi se încordează. E adevărul. E drept că el m-a invitat să ieșim împreună pentru o provocare, însă acum nu mai e vorba despre așa ceva. Nu mai e.

- Uau, Gwen. Mersi pentru grijă. Aici urmează momentul în care mă rogi să-ți împletesc părul, după care să chicotim împreună povestind cum am parcurs prima etapă cu băieții?

Gwen își răsuțește pe deget o șuviță de păr auriu. Ar trebui să i-o duc lui Scott, ca Proba numărul doi din dosarul De ce urăsc eu blondele.

- Eu încerc să-ți fiu prietenă, Beth, zice ea.

- Dac-ai fi vrut să-mi fii prietenă, n-ai mai fi încercat să-i bagi limba în gură lui Ryan, marțea trecută, când l-ai încolțit după antrenamentul lui de baseball.

Tot sângele i se scurge din față, iar eu chicotesc fără veselie, ca să-i sporesc stânjeneala. Ea n-a crezut că el o să-mi spună.

- Acum mai dau impresia că aș fi o provocare? o întreb.

- De ce nu te-ai retras din cursa pentru prezidiul balului? Săptămâna viitoare se fac pozele pentru anuarul școlii, așa că acum ar fi momentul s-o lași baltă.

- Nu mă retrag.

E adevărat c-o să plec în curând, dar nu vreau să renunț. Ryan m-a dat pe spate, așa că am pierdut pariul. Am zece zile la dispoziție ca să mă țin de cuvânt față de el.

- Credeam că nu ți-ai dorit să fii propusă, zice Gwen, privindu-mă cu răceală, dar eu ridic din umeri.

- M-am răzgândit.

- N-o să câștigi, mă asigură ea. Unele persoane nu te agreează.

Îmi îndrept spinarea.

- Ți se pare că aș da vreo para chioară pe ce cred alții despre mine?

- Ar trebui, zice ea. Pentru că Ryan dă. Dacă-ai ține la el, te-ai da la o parte.

Gwen nu-mi mai așteaptă răspunsul. Își aruncă peste umăr părul ăla grețos de galben și pleacă, pășind țațoșă, de parcă ar fi o regină. Demoni nepoftiți încep să-mi bântuie prin minte, necăjindu-mă cu vorbele ei. Eu nu sunt decât o provocare. Ryan nu mă iubește. Nu sunt bună pentru el.

Poate că ea are dreptate. Sau poate că nu. Oricum nu mai contează. Mai sunt aici timp de zece zile și, chiar dacă n-ar fi cazul, eu tot am o sticlură cu apă de ploaie ca dovadă că n-are dreptate.

Trec împreună cu Chris pe lângă o femeie cu trei copii care urlă și un bătrân stând de pază lângă cărucioarele pentru clienți. E marți seara și, la insistențele lui Chris, am venit amândoi cu mașina mea până în Louisville, ca să ne putem face cumpărăturile la Super Wal-Mart.

– Nu vrei să-mi spui de ce-am venit aici? îl întreb, gândindu-mă că avem un Wal-Mart și în Groveton, lângă șosea, chiar dacă e o variantă mult mai restrânsă și cu treizeci de ani mai bătrână.

– Cu oamenii care lucrează în magazinul Wal-Mart de la noi ne cunoaștem. Dar, și mai important, părinții noștri se cunosc cu oamenii care lucrează acolo, îmi răspunde Chris, în timp ce cotește la dreapta, îndepărtându-se de raionul cu produse alimentare și îndreptându-se spre cel cu articole farmaceutice.

– Și?

– Vrei ca Beth să rămână un secret pentru părinții tăi, nu?

Tresar la auzul modului în care a spus-o, dar, până la urmă, îi dau dreptate. Eu îmi doresc ca Beth să fie a mea în toate ipostazele vieții mele, numai că deocamdată am nevoie să-mi aleg fronturile de luptă. O să bat în cuie participarea la concursul literar, o să iau hotărârea dacă trec la profesionalism sau merg la facultate și abia pe urmă o să-mi recunosc public relația cu Beth.

– Și ce-are asta de-a face cu Wal-Mart?

Chris pătrunde pe un interval dintre rafturi și-și flutură mâna spre mărfurile din fața lui.

– Asta are.

Prezervative. Peste tot. Mă scarpin la ceafă și încerc să găsesc ceva de spus, dar nu descopăr nimic care să facă momentul mai puțin jenant.

– Îți trebuie prezervative, îmi zice Chris.

Noi doi blocăm tot drumul prin intervalul și-așa strâmt al raionului farmaceutic. Femeia între două vârste cu cei trei copii ne măsoară din ochi în timp ce trece.

– Deocamdată o iau mai încet cu Beth.

– Luatul mai încet nu se potrivește cu poziția în care v-am surprins eu ieri. Mă bucur că ești fericit, dar niciunul dintre noi nu

s-ar bucura dac-ar începe să iasă din fata aia tot felul de mici Ryan sau Beth.

Corect. Chiar dacă sexul n-o face parte din plan, e cel mai bine să fii pregătit.

– Tu ce folosești? mă interesez, dar el ridică din umeri.

– Porcăriile obișnuite. Ai de gând să te duci? La concursul literar?

– Mda.

Porcăriile obișnuite. Ce mai simplificare a alegerii! Examinez oferta din fața mea. Colorate, cu nervuri, lubrificate și, ca și cum experiența asta n-ar fi îndeajuns de îngrozitoare... mai sunt și pe mărimi.

– Avem nevoie de tine în meciul cu Eastwick, îmi spune Chris, fără ocolișuri. Suntem cu un joc în urma celor de la Northside, așa că ne-ar trebui două victorii ca să trecem pe primul loc. Dacă nu câștigăm sâmbătă cu Eastwick, nici n-o să mai conteze că batem sau pierdem luni cu Northside.

– Eu oricum nu pot să joc în amândouă de la un cap la altul! Există o lege a statului referitoare la numărul de runde la care pot să particip, ai uitat?

Cum naiba aș putea să aflu ce mărime am? Doar nu stau să le studiez sculele altora. Nu cred că aș avea-o mică și, chiar să fi fost cazul, sunt al naibii de sigur că n-aș cumpăra unul cu număr mic. Un bărbat trebuie să aibă un pic de mândrie.

– Dar poți să ne asiguri victoria contra lui Eastwick sâmbătă, iar cu Northside să joci în ultimele runde. Ne-ai mai scos tu din situații pierdute în ultimele runde, așa că, dac-o să fim conduși luni, o să ne poți scoate. Ia-ți din alea fosforescente. Pariez că Beth se dă în vânt după ciudățenii.

Mi se strânge stomacul.

– Beth nu se dă în vânt după ciudățenii.

– I-am văzut tatuajul. E genul de fată amatoare de ciudățenii. Uite ce e, te înțeleg că nu vrei să refuzi un concurs, chiar și unul literar, dar nu vreau să te mint. Ai făcut echipa să se sperie. Tu ești liderul, cumetre, și ce se-ntâmplă când liderul refuză să joace într-un meci? Băieții încep să se întrebe dacă nu cumva ți-ai pierdut nervul.

Îl privesc concentrat.

– Asta ce mai înseamnă?

Chris îmi întâlnește privirea și descopăr că el e unul dintre *băieți*.

– Nu te-am văzut în viața mea să te dai bătut în fața unei provocări și uite că te-ai dat bătut la aia cu Beth. Pur și simplu, ai renunțat.

– N-am renunțat. M-am îndrăgostit de ea.

– Exact. Puteai să-ți fi adjudecat provocarea aducând-o la următoarea petrecere, dar tu ai aruncat prosopul din clipa în care te-ai cuplat cu ea. Te-a prins în mreje și vreau să fiu sigur că e demnă de tine.

Îmi încrucișez brațele pe piept, neplăcându-mi nici tonul, nici turnura pe care a luat-o discuția.

– Ce vrei să spui?

Chris se apropie încet de mine și mușchii îi freamătă.

– Că te-ai schimbat de când a sosit ea în Groveton și nu sunt sigur că-mi place treaba asta. Până acum, eram numai noi și baseballul: numai astea te interesau. Deodată, apare ea, și suntem eu, tu, Beth, scrisul și, uneori, baseballul. N-ai pomenit nici măcar o dată despre mersul la facultate, iar acum vrei să renunți la profesionalism. Cine naiba ești?

Cine naiba sunt? Dar cine naiba e individul din fața mea? Mă apropii la o distanță de un braț și, pentru prima oară de când mă știu, îmi vine să-mi pocnesc cel mai bun prieten.

– Sunt același afurisit care a condus echipa asta an de an și sunt același afurisit care te-a încurajat să te cuplezi cu cea mai bună prietenă a noastră. N-am ce să-ți fac dacă nu m-ai privit niciodată cu destulă atenție ca să vezi că pot să fiu ceva mai mult decât unul cu o bătă și o minge.

Ne fixăm reciproc cu privirile. Fără să clipim. Fără să ne clin tim. Până când Chris își flexează degetele și arată spre o cutie de prezervative cu ținte.

– Și astea-s din categoria ciudățeniei, îmi zice.

Trag, nervos, de cozorocul șepcii. Ce naiba? O parte din mine e tentată să-l ia la pumni. Cealaltă parte ar vrea să-l întrebe ce-a fost

adineauri între noi. Aleg calea mai ușoară și-l las în pace de data asta.

– Arată-mi de care iei tu.

Dacă ea o fi amatoare de ciudățenii? Dacă vrea cu nervuri? Și când ai nevoie să fie lubrificate? Nici nu vreau să mă gândesc la alea despre care se spune că-i dau furnicături.

– Ea o fi cumva alergică la latex? Ar fi nașpa. Am auzit povestindu-se despre fete care s-au umflat ca baloanele și a trebuit să fie duse imediat la urgență.

Inima mi se oprește în loc.

– Pe bune?

– Noo, doar fac caterincă, dar oricum aș întreba-o despre alergia la latex, înainte să mi-l pun.

Două adolescente trec printre rafturi. Una soarbe dintr-un pahar cu suc și-și flutură părul. Se privesc reciproc și chicotesc. Simt cum mi se urcă un val de fierbințeală la ceafă.

– Eu nu sunt în postura ta, Ryan, îmi zice Chris, după ce ele dispar la următorul colț. Eu nu mă duc la facultate și nici nu-mi stau ciorchine la ușă recrutorii pentru profesioniști. Să fiu campion pe stat anul ăsta e visul meu și am nevoie de tine ca să mi-l împlinesc. Promite-mi că n-o să lași nimic să-i stea în cale.

Încă de când aveam șapte ani m-am obișnuit să privesc în dreapta mea și să-l văd pe Chris susținându-mă, între baza a doua și a treia. El a salvat meciuri pe care puteam să le pierdem din cauza aruncărilor mele. Măruntaiele mi se chircesc când am revelația asta uimitoare: indiferent ce cale aș alege, odată cu terminarea liceului, Chris n-o să mai fie omul din dreapta mea.

– Voi puteți să-i învingeți pe Eastwick și fără mine, iar tu știi asta. Northside e echipa cu cei mai buni jucători la bătaie. În primăvară, o să ajungem în campionatul pe stat. Singurul meci la care o să lipsesc e cel de sâmbătă și nu v-aș fi lăsat dacă n-aș fi fost convins că voi îl aveți în mână.

Chris mă studiază din ochi, în timp ce eu îl îndemn, prin puterea gândului, să fie de acord cu mine. El mi-e cel mai bun prieten și am nevoie ca relația dintre noi să fie cum trebuie. Îmi întinde mâna și răsuflu ușurat.

– Jură, cumetre.

Îi strâng mâna.

- Am jurat.

Un zâmbet nepăsător i se întinde pe față.

- Alege ceva și hai să plecăm de-aici.

Mai fac o încercare.

- Spune-mi de care îți iei tu.

Chris își proptește mâinile în șolduri.

- N-am cumpărat niciodată prezervative. Lacy vrea să așteptăm până după absolvire.

BETH

E vineri seara. Trag aer adânc în piept înainte să bat în ușa. Mi-au mai rămas trei zile până la plecare. Ryan merită ceva mai bun decât pe mine, însă astă-seară pot să-mi închipui că sunt îndeajuns de bună. Ușa se deschide și inima îmi tresaltă, se oprește și se poticnește, când Ryan mă întâmpină cu zâmbetul acelt superb, un amestec ideal de căldură și gropițe.

– Bună, îmi zice și numai plăcerea de a-i auzi vocea îmi face pielea de găină pe brațe.

– Salut.

O să fac dragoste cu tine în seara asta. Simțindu-mă intimidată, privesc în altă parte și-mi vine să mă iau singură la șuturi. Unde e fata capabilă să-i înspăimânte pe fotbaliști doar dintr-o privire?

– Ai ajuns devreme, constată Ryan, închizând ușa, iar eu mă duc drept spre dormitorul lui.

De două ori a încercat Ryan să mă convingă să stăm și în altă cameră, dar orice alt loc din casa lui perfectă mi-ar aminti faptul că niciodată nu m-aș putea ridica la un asemenea nivel.

– Scott și Allison s-au dus la culcare devreme, îmi răspund. Mă reazem de tocul ușii de la camera lui, încercând să-mi potolesc miile de pene care mi se învârtesc în stomac. Chris nu dă astă-seară pe-aici? mă interesez eu.

– Nu. Știe că sunt cu tine în seara asta și că trebuie să mă trezesc devreme ca să ajung la concursul literar.

Ryan îmi cuprinde mijlocul în palmă. Degetul lui mare mi se strecoară pe sub tricou și începe să-mi descrie cerculețe pe piele.

Observ, pe mijlocul patului, un teanc de hârtii legate laolaltă cu două panglici roz.

– Astea ce sunt?

Ryan se îndepărtează puțin, dar își întrepătrunde degetele cu ale mele.

– Un exemplar al nuvelei cu George și Olivia. E pentru tine. La fel și panglicile.

– Super, exclam, pentru că așa și e.

Ryan o să se descurce foarte bine în atât de multe privințe după terminarea liceului.

– Aruncă o privire pe pagina de titlu, mă îndeamnă Ryan, dându-mi drumul și făcându-mă să duc imediat dorul atingerilor lui.

Mă trântesc pe pat, dezleg funda și clilesc. *Dedicată fetei pe care o iubesc: Beth Risk.* Îmi plimb degetele ușor peste foaie, ca și cum mângâind cuvintele aș putea să le fac și mai adevărate. George era personajul unei nuvele scrise ca temă pentru școală. Olivia s-a născut datorită faptului că Ryan nu s-a putut împiedica să se tot gândească la poveste. Și mi-a dedicat-o mie, pentru că... pentru că el chiar mă iubește.

Un junghi de durere îmi trece fulgerător prin piept. Aș putea fiu fericită aici, în Groveton. Scott nu e chiar atât de rău. În realitate, chiar îmi place să mă trezesc dimineața și să-i povestesc despre școală. Apreciez felul în care clatină aprobator din cap în timp ce vorbesc, iar când mă opresc, modul în care îmi pune întrebări, demonstrându-mi că a fost atent la ce-am zis. Ador să stau în clasă lângă Lacy și s-o ascult turuind despre tot felul de bârfe inutile. Iubesc orele de educație sanitară și, în ciuda celor spuse de Allison, încep să-mi placă științele naturii. Îmi place să-i văd pe Logan, pe Chris și pe Ryan străduindu-se mereu să se arate mai presus unul decât altul. Îmi place... îmi place...

Îmi trec din nou mâna peste foaia de hârtie. Îl iubesc pe Ryan. Sunt îndrăgostită de el. Iubesc felul în care zâmbește. Iubesc felul în care se mișcă. Iubesc ceea ce simt când își pune mâinile pe mine și când își lipește buzele de-ale mele. Iubesc felul în care râde. Iubesc felul în care mă face să râd. Iubesc felul în care poate să netezească asperitățile și să mă facă să mă simt ca o ființă demnă de iubire.

– E perfectă!

RYAN

Beth, lungită pe mijlocul patului meu, atinge pentru a treia oară pagina de titlu. Îi place cadoul. Neliniștea bolnăvicioasă care m-a sâcâit toată ziua dispare. Salteaua se lasă în jos când mă așez lângă ea. Obrajii i se colorează în stacojiu când îmi plimb ușor degetele pe ei. E greu de crezut că e una și aceeași fată cu cea din Taco Bell. În seara aia, Beth a fost dură și închisă. Fata de pe patul meu e deschisă și delicată.

Diferențele din punct de vedere fizic sunt evidente. Îmi trec mâna prin șuvițele netede, mătăsoase, și ea se retrage ușor. Nu-i face deloc plăcere că văd ceea ce văd, dar pe mine nu mă deranjează. O întindere de doi-trei centimetri de blond-auriu, pornind de la rădăcină. Auriul îi evidențiază negrul de pe restul părului. Ador negrul. Ador auriul; N-aș suporta să văd dispărând niciunul dintre ele. Cumva, amândouă i se potrivesc.

Îi iau manuscrisul și-l pun pe noptieră. Mâinile îi tremură și-o văd mușcându-și buza de jos. E agitată și nu-mi dau seama de ce.

– Te simți bine?

Face semn din cap că da, însă refuză contactul vizual.

– Mi-aș fi dorit să fi fost perfectă pentru tine.

– Ești perfectă pentru mine.

Beth își lasă mâna pe interiorul coapsei mele și degetele ei îmi urmăresc lent cusătura blugilor. Focul se dezlănțuie în mine, iar flăcările ating zone aflate foarte aproape de degetele mele. Beth încearcă iar.

– Nu, mi-aș fi dorit...

Dar se oprește.

BETH

Ce înseamnă tatuajul meu? Acum patru secunde, trupul îmi dogorea, dar patru cuvinte mi l-au înghețat ca suflul unui vânt arctic. Ryan îmi dă deoparte părul de pe umăr și-și ridică fruntea, așteptând un răspuns.

Îi susțin privirea, în timp ce demonul din mine se luptă cu ii(fl rința de a-i spune lui Ryan un lucru pe care nu l-am mai spH nimănui până acum.

– Înseamnă libertate.

Ryan își schimbă poziția, astfel încât trupurile să ni se atingă. Mușchii abdominali i se unduiesc când se mișcă. Of, Doamne, arată incredibil și eu sunt pe patul lui, cu bustul gol, iar el vrea să stăm de discuții. Ryan poate să fie uneori atât de... atât de... exasperant.

– Și de ce-ai ales tatuajul ăla?

Îmi întorc privirea în altă parte și răsufli printre buze. Anumite secrete sunt numai și numai ale mele. De ce nu se poate ca Ryan să conlucreze cu mine? De ce nu mă lasă să-i ofer noaptea asta. Mă întind spre el și-l sărut pe buze. El îmi răspunde la sărut, dar scurt. Mă trântesc la loc pe pat.

– Tu nu ești gay, nu?

Ryan chicotește.

– Nicidecum.

Și, ca dovadă, îmi face degetele de la picioare să mi se încovoai, plimbându-și ușor un deget prin valea îngustă dintre sânii mie, coborând pe abdomen și jucându-se cu marginea blugilor mei cu talie joasă.

– Și mor de dorință în clipa asta, adaugă el.

Refuz să-i ofer satisfacția de a-mi închide ochii de plăcere. Pentru asta aș merita o nouă decorație.

– Și-atunci, de ce mai stăm să vorbim?

– Tu ce știi despre mine? mă întrebă.

Ridic din umeri.

– O grămadă.

– Spune-mi ceva din ce știi.

Buuuun...

– Iubești baseballul și scrisul. Ai un frate gay capabil să facă varză majoritatea băieților.

Ryan râde, iar eu zâmbesc. Îi ador râsul. Îmi amintește de muzică.

O umbră de suferință îi întunecă ochii și mâna îi încetează să se joace cu elasticul chiloților mei.

– Tu știi mult mai multe decât astea.

– Știu.

Îmi înlănțui degetele de ale lui, dorindu-mi să-i pot lua asupra mea suferința. Știu că părinții lui se urâsc unul pe celălalt și că excursia asta e o încercare de a-și salva căsnicia. Oricum n-or să divorțeze, dar încearcă să reaprindă flacăra. Mai știi și că faptul de a-și vedea familia destrămându-se îl omoară pe Ryan.

Dar, cel mai important dintre toate, mai presus de suferința care-l roade, știi că eu îi aduc zâmbetul pe față și mai știi că el mă iubește.

– Eu știu foarte puține despre tine și vreau să știu totul, zice el.

Și, cu asta, am terminat.

– Știi o mulțime.

Chiar e destul cât știe. Mă rostogolesc și întind mâna după tricoul de pe perna de lângă el. Ryan îl înhață și-l azvârle de cealaltă parte a camerei.

– Tu n-o să mai fugi de mine, Beth!

O furie învăpăiată îmi aprinde sângele.

– Nu fug. Eu am crezut c-o să ne putem bucura unul de celălalt astă-seară, dar e evident că tu n-ai chef de așa ceva.

– Spune-mi despre tatăl tău, îmi cere Ryan, întins alene pe pat, în timp ce spinarea mea devine rigidă pe pernă.

Cum poate să fie atât de arogant, încât să creadă că merită răspunsuri din partea mea?

– Nu e treaba ta.

Nu e treaba nimănui.

– Ei, haide. Spune-mi ceva. Spune-mi despre mama ta.

Vocea îi devine sarcastică și îmi strâng genunchii la piept.

– Numele ei e Sky.

Poftim, tot i-am dat ceva.

– Se poate și mai bine, zice el și în tonul lui răbdător începe să se strecoare furia. Spune-mi de ce nu vrea Scott să te lase s-o vezi. Spune-mi ceva. Orice. Mi-ai zis odată că nu ți-e frică de nimic. În clipa asta văd o mincinoasă, fiindcă tu ești îngrozită.

Îmi smucesc capul în sus.

– Du-te dracului.

Ryan nici nu clipește.

– Spune-mi de ce ești aici, în Groveton. De ce nu mai ești în Louisville, cu mama ta?

– Pentru că am fost arestată, ești mulțumit?

Pulsul îmi bubuie în fiecare punct vital al corpului. Oare asta să fie? Lovitura decisivă care-o să-l alunge de lângă mine? Trei zile. Mai am trei zile până când o să plec și nu așa era vorba să se deruleze seara asta.

Din cauză că nu se aștepta la un asemenea răspuns, Ryan își încrețește fruntea și-și împreunează sprâncenele. Un val de greață mi se rotește în stomac. El mă judecă, în clipa asta. O știi. Mă prinde de gleznă înainte să pot lăsa piciorul pe podea.

– Știi deja părerea mea despre fugă. Pentru ce ai fost arestată?

Broboane de sudoare îmi țâșnesc prin piele. Pot să-mi imaginez ce e în mintea lui, ca și sentința iminentă.

– Are importanță?

Își slăbește strânsoarea și degetele îi lunecă în sus, masându-mi pulpa prin materialul blugilor.

– Nu mă interesează cine ai fost în Louisville, pentru că sunt îndrăgostit de cea care ești acum.

Dragoste. Cuvântul acesta, venit din partea lui, îmi face inima să tresalte și capul să mă doară.

– Și-atunci, de ce vrei să știi?

– Pentru că vreau ca tu să ai încredere în mine.

Aiurea. Încredere.

– Sunt pe jumătate goală pe patul tău. Am putea să facem atâtea alte chestii.

Colțul din dreapta al buzelor lui Ryan se ridică într-un zâmbet.

– Și, dacă-mi spui, poate am ajunge și la chestiile alea.

Îmi smucesc părul peste față. Ce să-i spun? Varianta oficială sau varianta reală? El mi-a spus despre fratele și despre părinții lui. Pot să-i încredințez și eu secretul ăsta.

– Mama i-a spart geamurile de la mașină nemernicului ei de amant, după ce el a bătut-o. Se pregătea s-o lovească iar, așa că eu am luat bâta de jos și tocmai mi-o avântam peste umăr ca să-l lovesc, când au apărut polițiștii. Mama a fost eliberată condiționat, așa că am luat asupra mea vina pentru distrugerea avutului privat. Mama l-a chemat pe Scott ca să mă scoată pe cauciuc, așa că...

Fac un gest cu mâna prin aer.

– Iată-mă aici!

Tăcere. Urăsc tăcerea. Tăcerea înseamnă că gândește, iar gânditul înseamnă că mă judecă.

Ryan se trage mai aproape de mine și-mi dă deoparte părul de față.

– I-ai lăsat pe polițiști să te aresteze în locul mamei tale?

Resimțind lipsa tricoului, îmi ridic iar genunchii.

– Tu n-ai fi făcut la fel?

– Beth, zice el și-i simt ezitarea încordată din glas. Ceea ce ai făcut tu e admirabil, dar nu e normal. Nu trebuia să fi tras tu ponoasele pentru mama ta. Nu trebuia să fi pus mâna pe o bătă de baseball ca s-o aperi pe ea... sau pe oricine altcineva.

Își îndreaptă spinarea și văd cum secretul expediției noastre în Louisville se risipește.

– De fapt, tu nici măcar n-ar trebui să ai grijă de mama ta. Știi c-o s-o găsești în bar, nu-i așa? Știi cu ce-o să ai de-a face. E total aiurea. Mama ta ar trebui să aibă grijă de tine. Nu invers.

Mi se pune un nod în gât. El n-ar avea cum să înțeleagă vreodată.

– Dar asta e ceea ce fac. Ea are nevoie de mine.

Ryan își trece o mână peste față și sare jos din pat. Trupul îi vibrează cu o energie primejdioasă în timp ce patrulează pe podea.

– Pentru ce te certai cu Isaiah în seara aia, în fața sălii de antrenament?

– Pentru nimic, îi răspund, prea repede, iar privirea aspră și tăioasă a lui Ryan îmi dă de înțeles că știe că-i ascund adevărul.

Își continuă turele prin cameră.

- L-am auzit spunând că locul tău e în Groveton și atunci a fost momentul în care te-au apucat pandaliile. Voi ai să fugi în seara aia, nu-i așa? De-aia erai furioasă pe el. El te-a împiedicat să pleci.

Panica îmi invadează corpul. Sar jos din pat. Unde mi-o fi aruncat tricoul? Trebuie să plec înainte ca el să-și dea seama. Văd o pată neagră într-un colț. Fac doi pași, dar două brațe puternice mă apucă de mijloc.

- Ți-am mai spus că n-o să fugi, mă atenționează Ryan, sfredelindu-mă cu ochii lui căprui. Din momentul în care am început să țin la tine, am simțit mereu că-mi aluneci printre degete. Uneori, când mă săruți, simt că-ți iei adio. Îmi tot spun că asta e doar în mintea mea. Că ți-e frică să mă iubești, așa că bați în retragere. Dar e mai mult decât atât, nu? Scott nu vrea să te lase să te apropii de mama ta, așa că ți-ai pus în gând să fugi împreună cu ea.

Acum zece minute, nu-mi doream nimic altceva decât să-i simt corpul cât mai aproape de al meu. Acum, apropierea lui e mult prea greu de suportat. Am nevoie de spațiu, dar nu mă pot mișca.

Degetele lui îmi apasă strâns pielea.

- Când?

Mi se usucă gura. Îmi cobor privirea în podea. Nu așa trebuia să decurgă seara asta. Deodată, Ryan ridică tonul.

- Când?! urlă el.

Nu vreau să-l mint.

- Curând.

Ryan își ia mâinile de pe șoldurile mele și mă lipește de trupul lui. Un trup care, acum doar câteva secunde, era țeapăn de furie. Mi se frânge inima când îi simt disperarea înfrângerii. Își lasă fruntea peste a mea și mă apucă de păr cu o mână.

- Rămâi, Beth.

Închid ochii și-l încolăcesc cu brațele. Or să-mi lipsească toate astea: forța lui Ryan, căldura lui, dragostea lui.

- Te iubesc, Ryan, șoptesc, pe jumătate sperând că n-o să audă.

De ce naiba o durea totul atât de rău?

Îl simt că redevine rigid și inima mi se oprește din bătaie. Poate că el chiar m-a auzit. Își pune mâinile pe umerii mei și mă împinge cu blândețe. Mă săgetează cu privirea.

- Eu nu pierd. M-ai auzit? Eu nu pierd și asta te include și pe tine. M-am săturat să fiu ținut în întuneric. M-am săturat să simt că-mi aluneci printre degete. Tu n-o să-mi spui mie adio. Eu te iubesc și tu mă iubești. Tu o să rămâi.

O spune de parcă ar fi o alegere ușoară. De parcă aș putea să-mi abandonez responsabilitățile. De parcă lanțurile astea care mă sugrumă de atâția ani ar putea fi lepădate cu ușurință.

- Nu pot.

Mânia și tulburarea îi dispar de pe chip, lăsând locul calmului și stăpânirii pe care i le-am văzut numai când era pe teren, în postul aruncătorului.

- N-o să te las să pleci.

Clipesc, nedumerită. De parcă ar putea să mă oprească.

- Tu n-o să mă lași să plec?

- Nu, n-o să te las să pleci. Tu ești a mea, iar eu nu pierd.

Își proptește mâinile în șolduri și văd aceeași trufie de la Taco Bell, ca și cum între a-mi spune să-mi las mama să moară și a-mi cere numărul de telefon n-ar fi nicio diferență.

- Țasta nu e un joc pe care să-l câștigi sau să-l pierzi. Există în viața mea lucruri care au fost puse în mișcare înainte ca eu să respir pentru prima oară. Aici n-am de ales.

- Asta-i o tâmpenie. Toată lumea are de ales, iar eu am ales pentru mine. Nici vorbă să pleci.

Atât e de încrezător, încât o parte din mine îl crede.

- Nu plec?

- N-ț. În urmă cu trei luni tu nu aveai rădăcini aici, dar acum le ai.

- Rădăcini...

- Rădăcini, repetă el. Faci parte din prezidiul balului și ai început să te descurci bine la școală. Prietenii mei țin la tine. Ești mai apropiată de Scott. Ai și o foarte bună prietenă în Lacy.

Gândurile îmi gonesc vijelios prin minte și la fel mi se comportă și respirația. Mi-am făcut o viață aici, în Groveton. O viață care-mi place. O viață pe care aș putea să mi-o păstrez. Ryan mă trage spre el. Își coboară fruntea, iar degetele îmi trasează o cărare fierbinte de-a lungul obrazului.

- Mă ai pe mine, adaugă el.

Emoția absolută din vocea lui îmi provoacă frisoane. Aș putea încerca să-mi înalț un zid, însă ardoarea privirii lui îmi spune că ar putea să vadă prin orice. Secundele se dilată între noi. Buzele se apropie periculos de mult de ale mele și totuși le menține la distanță. Mâna lui îmi încălzește fața, nasul îmi atinge ușor maxilarul, iar eu încerc să inspir, ca să-mi normalizez pulsul.

Ryan mă trage de găicile blugilor, conducându-mă înapoi spre pat. Luându-mă de mână, mă îndeamnă să mă întind lângă el. Blugii i s-au lăsat fix până la oasele bazinului. Înghit în sec.

Sunt îndrăgostită de el. În seara asta, aveam de gând să-i ofer o amintire despre mine. Îmi găsisem încrederea în mine și aveam inițiativa. Inima îmi palpită. Am pierdut inițiativa. Mi-am pierdut încrederea în mine. Îmi tremură mâna când îi ating pieptul.

– Vreau să ai încredere în mine, îmi spune Ryan.

Își coboară mâna pe brațul meu, făcându-mă să tremur. Semnalele pe care mi le trimite sunt inconfundabile. Există momente în care te afli pe piscuri atât de uriașe, încât știi că o să ți le amintești mereu. Și acesta e momentul pentru mine și Ryan. Eu nu-l seduc. El nu mă seduce. În loc de asta, alegem să fim împreună.

Inspir precipitat și-mi lansez în grabă cuvintele, până nu-mi pierd curajul de a le articula.

– Am încredere în tine.

Și te rog, te rog, nu folosi asta împotriva mea.

– Sunt îndrăgostit de tine, îmi șoptește.

– Ești speriat? Îl întreb.

Pentru că eu sunt. Îngrozită. Mai devreme eram neliniștită, dar nu înfricoșată. Acum nu mai e vorba ca eu să-i dăruiesc o amintire. Aici e vorba că-i dăruiesc inima.

– Nu vreau să-ți provoc durere. Spune-mi, dacă e cazul, și-o să mă opresc.

Degetul mare al lui Ryan îmi lunecă pe buza de jos. Căldura pe care mi-o creează face să se topească frica.

Neputând să vorbesc, încuviințez din cap. Cu mișcări dureros de lente, Ryan își coboară capul spre mine și se ridică deasupra mea. Buzele lui mi le apasă cu blândețe pe-ale mele, iar după ce icnesc după aer îi șoptesc din nou cuvintele:

– Te iubesc.

N-am mai fost niciodată atât de aproape de cineva. Piele, atingându-mă pe piele. Brațe și picioare încolăcite strâns unele peste altele. Întinsă pe patul meu, Beth mi s-a cuibărit foarte aproape de piept și-și plimbă încet unghiile în sus și-n jos pe interiorul brațului meu.

O sărut din nou pe creștet, mă delectez cu mireasma trandafirilor și mă lupt cu tentația de a închide ochii. Absolut toți mușchii mi-au adormit, iar mintea îmi rătăcește alene, însă vreau să mai prelungesc măcar puțin momentul.

– Ești sigură că nu te-a durut?

Mi-a mai răspuns o dată, însă îngrijorarea tot mi se furișează în adâncul sufletului. Beth mă privește pe sub genele ei lungi și negre.

– N-am nimic.

– Gradul de îngrijorare sporește. Am trecut de la *sunt bine* la *n-am nimic*.

– Spune-mi adevărul.

– M-a usturat puțin, dar nu-i nimic. Doar nu se poate spune că ai fost..

Se întreprinde, dar fierbințeala îmi pârjolește fața și gâtul. Doar nu se poate spune că-am fost prea mult timp înăuntru.

– O să fie mai bine. Va fi nevoie de ceva antrenament, după care o să ne simțim bine amândoi.

Beth chicotește și veselia ei îmi mai domolește îngrijorarea.

– Antrenament? Nu te deconectezi niciodată din funcția de sportiv?

– Ar trebui să alcătuim un program. Poate să facem o încălzire înainte.

Râde cu zgomot și mi se strânge inima la auzul sunetului acesta plăcut. Beth rareori se lasă copleșită de veselie, iar acum, ca la un semnal, scoate un suspin împovărat. Îi simt trupul devenit mai greoi și-o strâng mai tare în mine. Beth se înșală amarnic dacă-și închipuie că poate să mă părăsească.

– Mă gândeam... începe ea, reluându-și plimbarea degetelor pe brațul meu, numai că de data asta atingerea ei e rigidă și temătoare. Poate că ar fi o idee să discut cu Scott despre mama. Poate că el m-ar ajuta să-o ajut.

O sărut din nou pe creștet, închid ochii care mă ustură și tușesc ca să-mi dreg glasul. Până la urmă, o s-o păstrez. Pe Beth a mea.

– Grozavă idee.

– Tu ar trebui să dormi acum, murmură ea, somnoroasă, la pieptul meu. Ai mâine concursul literar.

– Te iubesc, îi șoptesc în ureche.

Ea se cuibărește și mai strâns în mine și-mi dau seama ce ticălos sunt. O să le spun părinților mei despre Beth imediat cum s-or întoarce și-o să intru pe teren, la bal, cu ea de braț. Mi se rupe de ce păreri au mama și tata. Mi se rupe de restul orașul! Mi se rupe de perfecțiune. Fata asta e a mea.

BETH

Mă trezesc în ciripitul vesel al păsărilor, cu razele soarelui luminând dansul particulelor de praf prin aer. O pasăre cardinal se odihnește pe un tufiș, în dreptul ferestrei mele din casa lui Scott. Deodată, pasărea flutură din aripi și se înalță pe cer... spre libertate. Mă întreb dacă pasărea din hambar o fi reușit până la urmă să evadeze.

Mirosul de bacon și de ceapă plutește prin aer. Scott a promis c-o să facă în dimineața asta chifteluțe din cartofi. Sar jos din pat și rămân surprinsă la vederea imaginii din oglindă. Zâmbesc. Dar e mai mult decât atât: sunt altfel. Noaptea trecută m-a făcut să fiu altfel. Ochii îmi strălucesc ca ai lui Scott atunci când e prin preajma lui Allison. Mai bine zis, întreaga față îmi strălucește. Și mi-e foame. Mor de foame. Nu numai de mâncare. Vreau să-l întreb pe Scott dacă poate s-o ajute pe mama. Speranța îmi inundă trupul și mă face să mă simt euforică. Aș putea să mă obișnuiesc cu speranța.

Îmi răsucesc părul într-un coc și mă duc în bucătărie. Scott îmi aruncă o privire, în timp ce se învârtește pe deasupra mașinii pentru gătit.

– Bună dimineața, Elisabeth.

– Bună dimineața, Scott.

Aproape că-mi vine să chicotesc de cât de veselă mi-a sunat vocea. Eu, să chicotesc. E ceva nostim în sine.

Lui Scott îi pică fisa în timp ce mă așez la masă și enervantul lui zâmbet atotștiutor i se întinde de la o ureche până la cealaltă.

– Nu știi pe care parte a patului te-ai dat jos în dimineața asta, dar știi că pe partea aia ar trebui să te dai jos în fiecare zi.

– Ce poantă bună.

De pe cealaltă parte a mesei, Allison mă studiază, dar nici pe departe cu disprețul ei obișnuit. Pare pe punctul de a spune ceva, dar apoi își concentrează atenția spre ziarul din fața ei.

Se aude sunând telefonul lui Scott. Îl extrage din buzunarul la spate și-l proptește de umăr ca să răspundă în timp ce întoarce chifteluțele în tigaie.

– Alo.

Se întunecă la față și împinge tigaia pe un ochi neaprins, după care stinge aragazul. Se întoarce și privirea tulburată a ochilor lui albaștri mă caută pe mine. Orice speranță mi se risipește.

– Venim imediat, rostește el la telefon.

Zumzetul scăzut al conversațiilor plutește peste sala de festivități care se umple. Ziua de azi a fost, totodată, euforică și chinuitoare. Am cunoscut profesori de facultate care mi-au oferit reacții nemaipomenite cu privire la *George și Olivia*. Am ascultat prelegeri despre scris, am învățat noi tehnici și mi-am petrecut întreaga zi asudând în așteptarea acestui moment.

Aș prefera oricând o zi cu ploaie rece în postul aruncătorului, decât asta: să stau îmbrăcat în cel mai bun costum al meu de duminică, așteptând să aud dacă nuvela mea e îndeajuns de bună sau nu.

Mă gheboșez pe scaunul meu pliant din sala de festivități, cu mâinile împreunate. Picioarele nu vor să mi se oprească din mișcare. Singurele lucruri care mă mai mențin măcar pe jumătate sănătos la cap sunt amintirile nopții trecute. Imediat cum ies de aici, cumpăr două duzini de trandafiri și mă duc direct la Beth. Vreau să-i demonstrez că nu sunt cătuși de puțin ca jigodia care a rupt-o cu ea a doua zi. Eu sunt cel care-i va fi alături pe vecie.

Doamna Rowe ridică plăcuța de rezervare de pe scaunul de lângă mine și se trânteste pe el.

– Ești emoționat?

În chip de răspuns, îi arunc o privire și-mi frec mâinile. E înspăimântător cât de mult îmi doresc să câștig. Dar și mai înspăimântător e să mă gândesc la ce-o să se-ntâmpile dac-o să câștig. Dac-o să pierd, atunci o să-mi știu drumul: baschetul profesionist. Dac-o să câștig... asta îmi deschide alte posibilități. Posibilități ca eu să fiu bun și la altceva, în afara jocului cu mingea; să fiu bun și la scris. Atunci, aș avea de ales.

– Mare păcat că n-au putut fi și părinții tăi aici, zice ea. Aș pune pariu că mor de ciudă pentru faptul că sunt plecați.

– Mda.

Probabil, mor de ciudă pentru că sunt aproape unul de celălalt. Nu-mi pun speranțe prea mari în ideea că o vacanță de o săptămână ar rezolva problemele dintre ei. Divorțul nu e o variantă realistă, mai ales din moment ce tata se gândește să candideze la primărie.

Poate c-ar trebui să fiu recunoscător, însă nu știu cât aș mai putea îndura tăcerea lor de gheață.

– Am convingerea că sunt mândri de tine, continuă ea.

– Sigur, încuviințez, chiar dacă ei habar n-au că sunt aici.

Printre țipetele microfoniilor, o femeie într-un costum protocolar negru cere asistenței să facă tăcere. În timp ce ea ne mulțumește pentru lucrările înscrise, doamna Rowe se apleacă spre mine.

– Indiferent care vor fi rezultatele, Ryan, a fost o imensă onoare calificarea în finală.

Încuviințez, dar ceea ce nu înțelege ea e că mie nu-mi place să pierd.

– ... prin urmare, cu aceasta, suntem pregătiți să anunțăm câștigătorii.

Inspir adânc ca să-mi potolesc emoțiile. Cincizeci am fost cei ajunși în ultima rundă. Toți am intrat în finală, sunt numai trei locuri pe podium și, sincer să fiu, pe mine mă interesează numai primul.

– Locul al treilea îi revine lui Lauren Lawrence.

Mulțimea din sală aplaudă, iar eu mă las pe spătarul scaunului, mai neastâmpărat decât până acum. Fata înaintează incredibil de încet, iar celor de pe scenă le ia chiar și mai mult ca să-i înmâneze premiul.

Prezentatoarea își drege glasul și reia anunțurile.

– Premiul al doilea a fost câștigat de...

O parte din mine râvnește să-mi aud numele, iar cealaltă parte, un. Primul loc e cel mai bun. Primul loc e cel pe care mi-l doresc, însă pentru prima oară în viața mea, mă gândesc c-aș fi mulțumit și cu al doilea.

– ... Tonya Miles.

Toată lumea aplaudă iar. Bine măcar că fata asta se mișcă mai iute. Mă cocoșez iar, întrebându-mă cum aș resimți o pierdere ca asta. Puteam să fiu mulțumit cu locul al doilea. Poate și cu al treilea. Și, în sfârșit, îmi dau seama că nu-mi doresc calea cea ușoară... îmi doresc alegerea. Îmi doresc posibilitatea de a merge la facultate.

Sau nu. Nu știu. Dar ceea ce știu e că-mi doresc să câștig premiul întâi aici.

– ... iar premiantul nostru întâi este...

Femeia face o pauză, accentuând efectul dramatic. Îmi las capul în jos și stomacul mi se strânge. Dacă n-am fost îndeajuns de bun?
– Ryan Stone.

Adrenalina îmi năvălește prin vene în timp ce ridic capul și privesc către estradă. Mulțimea aplaudă, iar doamna Rowe îmi face semne să mă duc pe scenă, rostind cuvinte pe care nu le înțeleg. Pornesc împleticindu-mă, întrebându-mă dac-am auzit bine. Chiar se întâmplă asta? Chiar e adevărat că am câștigat?

Când ajung pe scenă, doamna aia îmi strânge mâna și-mi oferă o plăcuță și o diplomă. Le simt grele în mâini: grele și minunate. Eu am făcut asta. Am câștigat un concurs literar.

Doamna Rowe e în picioare. La fel și alți câțiva dintre profesorii de facultate care mi-au citit lucrarea. Și, chiar dacă le sunt recunoscător pentru aplauzele lor, tot mi se pune un nod în gât, prăbușindu-se apoi în stomac. Părinții mei nu sunt aici. Și chiar dac-ar fi știut despre concurs, tot n-ar fi fost aici.

Îmi înclin capul spre public, după care mă întorc spre trepte. Aplauzele se sting, cu excepția unor puternice bătăi din palme venind din fundul sălii.

O voce profundă, bubuitoare, îmi captează atenția, iar o parte din mine care tocmai se prăbușea dintr-odată zboară înalturi.

Mă opresc pe scenă și Mark zâmbește. Își duce palmele la gură ca un megafon și urlă:

– Biiineee, Ry!

Cum de-am putut să fiu atât de orb? El nu m-a părăsit niciodată. Fratele meu... nu m-a părăsit niciodată.

BETH

Există în mintea mea amintiri care sunt atât de clare, încât, dacă m-aș concentra suficient la ele, aș putea, practic, să le retrăiesc. Cerul era albastru ca apa oceanului și doi porumbei se odihneau pe acoperișul rulotei bunicului, atunci când Scott m-a învățat să arunc mingea. Palma bătătorită a tatălui lui Lacy era rece în ziua în care m-a condus spre bancheta din spate a mașinii lui de poliție. Mama mi-a cumpărat o prăjiturică Hostess în prima seară pe care am petrecut-o amândouă, singure, în Louisville.

Ceea ce mi-a înrădăcinat în minte momentele astea a fost faptul că, atunci când le-am trăit, am știut că mi le voi aminti mereu. Când m-a învățat Scott să joc baseball, timpul și-a pierdut orice semnificație. Am ținut mingea în mână mai mult decât era nevoie, ca să-mi pot aminti senzația dată de textură. Am ezitat când tatăl lui Lacy mi-a zis să mă sui în mașină, ca să pot fotografia mental rulota noastră. Am stat o jumătate de oră să ciugulesc glazura prăjiturii înainte de a mușca din ea, știind că mama i-a dat noului nostru proprietar toți banii pe care-i avea.

Salonul pentru urgențe capătă aceeași senzație de derulare cu încetinitorul când mă reped printre ușile glisante. Scott își face loc pe lângă mine și se duce să stea de vorbă cu asistenta de la recepție. Pulsul îmi bubuie în timpane. Un îngrijitor trece pe lângă mine și se holbează la capul meu. Nu m-am pieptănat. N-am făcut nimic.

Asistenta își ridică privirea de pe computerul ei și face semn spre ușile închise ale salonului pentru urgențe. Cuvintele scrise cu litere mari pe afișe și mai mari mă avertizează că n-am voie să intru, dar dacă mama e acolo, nimeni nu mă poate opri. Izbesc în ușa batantă de mă doare mâna și abia îmi aud numele strigat din spatele meu. Ambele laturi ale coridorului sunt pline de spații delimitate cu draperii. Aparatele piuie, iar oamenii șușotesec încetșor.

În timp ce merg pe coridor, silueta mătăhăloasă care-mi torturează visele trece după un colț. Mă reped după el. E Trent. Furia îmi curge prin vene și mă propulsează înainte. Dincolo de paturi. Dincolo de asistenta care mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Dincolo de orice e sănătos sau rațional.

La capătul unui coridor lung și pustiu, el intră într-o încăpere. Celelalte saloane din jur sunt goale. Nu sunt nici asistente, nici medici de gardă. Trent se oprește în picioare lângă patul mamei. Nu mă vede pe mine și nici pumnul care se repede și-l pocnește în falcă.

– Naiba să te ia!

Articulațiile degetelor mă dor și junghiuri îmi trec prin încheietură, dar asta nu mă oprește. Văd totul ca prin ceață. Măinile mele lovesc, încă o dată și încă o dată. Trent mă plesnește peste față, mă trage de păr și urlu din răspuțeri când un genunchi mă izbește în stomac. Mă azvârle ca pe o păpușă din cârpe și tot aerul îmi zboară din plămâni când mă trântesc de perete.

Încerc să-mi revin și mă reped din nou spre el. Dacă-i las timp suficient, o să mă lovească și-o să mă pună jos. Și să fii la podea cu Trent nu e deloc bine. El preferă loviturile de picior. Aud un pocnet, urmat de imaginea lui Trent, împleticindu-se prin salon.

– Elisabeth, ai pățit ceva? mă întrebă Scott, rămânând cu spatele spre mine.

Își desface ușor brațele în lateral, în așteptarea riposteii.

– Nu, îi răspuns, scuturându-mă din amorțeală. Sunt bine.

Lui Trent îi curge sânge din nas. Bravo lui Scott. I l-a spart. Trent îmi aruncă o privire firoasă, ceea ce-l determină pe Scott să facă un pas spre el.

– O dată dacă te mai atingi de nepoata mea, te omor.

Trent nu-l ia în seamă; nemernicul pleșuv continuă să mă fixeze cu privirea.

– Știu că încerci să-mi iei ce e al meu. Mai bagă-i chestii din astea în cap și data viitoare medicii de la salvare n-or s-o mai poată salva.

– 'Te dracu' de jigodie! urlu, năpustindu-mă spre el, dar Scott îmi încolăcește mijlocul cu brațele, practic desprinzându-mă de podea ca să mă împiedice să-l trosnesc pe Trent. Trebuia să te fi lovit cu bâta aia, când am avut ocazia, îi strig nemernicului și chiar îmi doresc să fi apucat să dau lovitura. Ce-aș fi vrut să fii mort acum!

– Ieși de-aici până nu chem paza! răcnește Scott la Trent.

Ochii lui Trent devin inexpresivi și aproape că zâmbește când trece pe lângă noi. Scott își întetește strânsoarea, simțindu-mă că încerc să mă reped iar după el. Trent n-o să mă ierte niciodată pentru că am încercat să fug cu mama. El o să vrea răzbunare, iar

dacă n-o să-și poată exercita răzbunarea asupra mea, atunci o va folosi pe mama în schimb.

Scott îmi dă drumul, dar blochează ieșirea.

– Ce dracului s-a întâmplat? mă întrebă.

Mâna îmi zvâcnește, arătând spre coridor.

– Ți-a bate. Mă bate și pe mine. E un traficant nenorocit de droguri care se folosește de mama și dacă n-ai fi fost tu, cu regulile tale tâmpite și cu șantajul tău tâmpit, ea n-ar mai fi ajuns aici, pentru că așa fi stat eu lângă ea ca s-o apăr!

O asistentă își face apariția în ușă și le întorc spatele amândurora.

– E vreo problemă pe-aici? întrebă ea pe un ton liniștit, dar grăbit, dând de înțeles că știe că toți cei prezenți în salonul ăsta sunt vai de mama lor.

– Totul e în regulă, îi răspunde Scott.

Mai spune ceva, însă vocea lui și a asistentei se aud înfundat din clipa în care-mi mut privirea spre făptură demnă de plâns de pe pat. Acum câteva ore, întregul meu univers era așa cum trebuie. Ryan mă ținea în brațe, iar eu mă convingeam pe mine însămi că totul o să fie bine. Asta se-ntâmplă atunci când crezi în speranță. Vine karma de după colț și ți-o face praf.

Mă așez pe pat și ating degetele reci ale mamei. Asta e senzația pe care ți-o dă moartea.

– A murit?

Pălăvrăgeala din spatele meu încetează.

– A avut un stop respirator, îmi răspunde asistenta. Numai că medicii de pe ambulanță i-au dat naloxon și așa au contracarat efectele heroinei.

Heroină. Inima mi se oprește în loc și plămânii mă dor. Heroină.

Urmăresc cu degetele tubul perfuziei, dar trec intenționat peste urmele de ace presărate pe brațele ei.

– De când a început să ia?

Asistenta tușește încet.

– Nu știm, zice apoi.

– Când poate să meargă acasă?

– Acum doarme. Medicul o va consulta când se va trezi și, atât timp cât încă nu are nimic, i se va da voie să plece.

Îi șoptește ceva lui Scott. El îi răspunde tot în șoaptă.

– Elisabeth, îmi zice el. Eu mă duc să completez câteva formulare.

Asta însemnând c-o să-i plătească spitalizarea. Deocamdată. Cum de-am putut să nu observ până acum semnele de pe brațele ei?

– Bine.

Salonul rămâne cât se poate de nemișcat, excepție făcând ritmul regulat al monitorului cardiac al mamei. Din clipa în care mătușa mea Shirley l-a sunat pe Scott, m-am simțit ca și cum aș fi fost învârtită la bâlci, în Gravitron. Dacă ar fi posibil, m-aș târî direct în purgatoriu și aș dispărea. Am obosit și tot ce vreau e să cobor din mașinăria asta blestemată.

– Care dintre voi l-a pocnit pe Trent? aud din spatele meu vocea lui Shirley.

– Amândoi. Bine te-ai mai descurcat cu grija de sora ta!

Îmi împletesc degetele cu ale mamei. Oare ea știe că sunt aici? Probabil că nu. Mama nu observă că sunt cu ea nici măcar când e oarecum coerentă.

– Unde ai fost?

– La o țigară, îmi răspunde Shirley și-și întărește spusele cu tusea ei de fumătoare, iar mama tresare în somn. Cine crezi că ți-a găsit-o pe maică-ta și i-a târât fundul până pe alee, înainte de a suna la 911? Dacă intrau polițiștii în apartamentul mamei tale, intram într-un morman de rahat mult mai mare decât ăsta de acum.

Mama se foiește, iar eu îmi doresc să se trezească și să-mi spună că regretă.

– Mersi pentru că l-ai sunat pe Scott.

– El are bani. Ai grijă să-i folosească pentru plata facturilor.

Shirley se apropie de pat cu pași ușori și-mi pune o mână pe umăr. Eu rămân cu ochii pe mama, de groază că, dacă-aș privi în altă parte, ar dispărea.

– Acum două zile, maică-ta mi-a spus o poveste ciudată. Era de genul care ar putea începe cu *a fost o dată ca niciodată*, mă informează Shirley. A zis că o să vii tu curând și s-o iei de acolo. Partea mai tristă a fost că le-a spus-o și tuturor celorlalți din bar, după care cineva de acolo l-a anunțat pe Trent. Iar el s-a enervat puțin.

Enervat puțin? Obrazul drept al mamei e plin de vânătăi proaspete. Din câte o cunosc, a luat heroină ca să uite de bătaie, ca să-și aline durerea.

– Știi că nu cred în basme, îi zic.

N-ar fi trebuit să plec de lângă mama. Niciodată. Trebuia să fi găsit o posibilitate de fugă de acum câteva săptămâni. E vina mea.

– Mare păcat, zice ea. Pentru că aş fi plătit să văd una ca asta.

Îmi smucesc capul ca s-o privesc.

– Bani gheață, continuă Shirley. Ea n-o să mai reziste mult, după cum a luat-o. Hotărârea îți aparține. Ea e responsabilitatea ta.

Și, cu asta, Shirley iese din salon. Încerc să inspir, dar e practic imposibil cu povara asta care mă apasă. Încă de când aveam opt ani, responsabilitatea pentru mama a fost a mea. Eu am avut grijă de ea. Am mutat-o. Am hrănit-o. Am avut grijă să se ducă la muncă sau am ajutat-o să-și găsească serviciu. Dar, în clipa asta, ceea ce-mi doresc mai mult decât orice este ca mama să aibă grijă de mine. M-am săturat să fiu eu persoana matură. Pentru câteva minute, vreau să fiu copilul. O vreau pe mama. Atât vreau, pe mama.

Simt o ușoară atingere pe mână.

– Nu fi tristă, Elisabeth, murmură mama.

– Nu sunt tristă, îi răspund, trăgându-mi nasul.

– Te-am visat. Pe tine și pe tatăl tău. Mi-e dor de el.

Mă apucă ușurel de încheietură.

– Mi-e dor de tine. Ai fost un copilaș frumos.

– De ce?

Un vălmășag de furie și tristețe și fericire îmi șerpuiește în jurul sufletului și-mi sugrumă țipătul care se zbate să-mi părăsească gâtul. Ea e în viață, dar a fost la un pas de moarte.

– De ce dracu' trebuie să faci ca totul să fie atât de greu?

– Vino încoace. Te prefer când ești tristă. Nu suport când ești furioasă.

Mă trage de încheietură, trecând peste întrebarea mea.

– Vreau să-mi țin copilașul în brațe.

Mă simt de parcă aş avea cinci ani când mă sui în pat și-mi așez capul între îndoitura brațului și pieptul ei. Degetele mamei îmi mângâie, slăbite, părul.

– Tu te-ai născut într-o marți.

Închid ochii și mă concentrez să alung suferința, dar ea nu vrea să plece. Mă înjunghie, iar și iar. Sunt atât de obosită... Atât de al naibii de obosită. Nu vreau să mă mai gândesc la Trent, sau la heroină, sau la fugă, sau la responsabilitatea pe care am crezut că aş putea s-o abandonez.

– A fost o zi groaznic de caniculară. Tu erai atât de frumoasă, dar atât de micuță! Doctorul nu mi-a dat voie să te țin în brațe până la trei săptămâni, din cauză că te născuseși prematur. Tăticul tău te iubea atunci. A venit de două ori la spital până când ne-a luat bunica ta acasă. Scott a fost entuziasmat să țină pentru prima oară un bebeluș în brațe.

Degetele ei osoase se relaxează pe capul meu și-mi doresc ca ea să-mi spună că mă iubește, pentru că eu o iubesc. O fi ea dependentă de droguri și alcoolică, probabil și curvă, dar e mama mea. Mama mea.

– Îmi plăcea să te duc în mall. Oamenii mă opreau și-mi spuneau ce copil frumos am. Eu îi lăsam să te ia în brațe și ei încercau să-ți ghicească numele. Erai foarte drăguță și nu plângeai niciodată. Tu ai fost păpușica mea personală.

O cuprind cu brațul și mă crispez când îi simt coastele ieșindu-i prin piele. Mama suspină și continuă:

– Ți-am dat numele după mami a mea, sperând că așa aş face-o să se răzgândească și să ne iubească pe amândouă. Mami a mea m-a părăsit, Elisabeth, dar eu nu te-am părăsit niciodată. Niciodată.

Nu, mama mea nu m-a părăsit niciodată și ăsta e motivul pentru care îi sunt datoare. Am crescut știind ce sacrificiu a făcut ea pentru mine. Îmi țin respirația ca să-mi împiedic trupul să fie zguduit de hohotele plânsului. Mama mea are nevoie de mine și eu nu mai am voie să fiu moale. Eu i-am făcut asta. Pentru că am lăsat-o.

– Tu tot o să vii după mine, nu-i așa, Elisabeth? Luni, da?

Într-o bluză polo șifonată și o pereche de blugi, Scott stă sprjinit de perete la capătul salonului pentru urgențe. Înalță dintr-o sprânceană când mă observă, dar apoi o coboară la loc, ca și cum ar fi prea istovit ca să-i mai pese.

– De unde-ai știut că e aici? se interesează el.

– Mi-a spus soția dumneavoastră.

M-am dus direct acasă la Scott după concurs, ca să-i pot da lui Beth vestea și trandafirii. Lumea întreagă mi s-a prăbușit atunci când Allison a rostit acele șapte cuvinte: mama lui Beth a luat o supradoză.

Arunc o privire prin salon și imediat mi-o întorc în altă parte. Imaginea lui Beth, ghemuită pe pat lângă mama ei, e prea intimă pentru ochii oricărui martor... inclusiv pentru ai mei.

– De când e aici? îl întreb pe Scott.

– De ceva timp, îmi răspunde, frecându-se la ochi cu nodurile degetelor, exact așa cum face Beth când crede că a primit atât cât poate să ducă.

Văd foarte multe din Beth la Scott.

– Cum a fost la concursul literar?

Și, tot exact la fel ca Beth, el preferă să pretindă că nu vede elefantul însângerat din sufragerie³⁰.

– Am câștigat.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, zâmbetul de pe fața lui ar fi părut firesc.

– Felicitări. Și echipa ta cum s-a descurcat cu Eastwick?

– Și ei au câștigat.

Exact ceea ce știam eu că or să facă. Am o echipă grozavă și sunt mândru că fac parte din ea.

– Bun.

Știți care e diferența dintre mine și familia Risk? Eu nu-mi fac probleme când e de discutat despre elefanți.

– Cum se simte mama lui Beth?

³⁰ Expresie idiomatică din limba engleză, desemnând ocolirea intenționată a unei realități mult prea evidente.

- E în viață.

Ezit puțin.

- Dar Beth cum se simte?

Scott clatină din cap. Tăcerea se așterne peste noi, însă amândoi ne smucim capetele spre salon când auzim un hohot de plâns înfundat. Beth îmi frânge inima și după suferința care văd că-i sfâșie chipul lui Scott, și lui îi face același lucru. Din nou, tăcere între noi. Se aude un smiorcăit și mă mănâncă degetele s-o iau în brațe pe Beth și, cumva, să-i îndrept lumea. N-o să-i permit să se folosească de întâmplarea asta ca pretext pentru fugă. O să vorbesc cu ea și-o s-o fac să înțeleagă că e momentul să-l implice pe Scott.

- Elisabeth mi-a zis că încerci să te hotărăști între facultate și profesioniști.

Clatin din cap în semn de încuviințare. Alegerea e și mai grea acum, după ce am câștigat concursul.

- Pot să-ți ofer un sfat nesolicitat? mă întrebă și-mi ridic imediat capul.

- V-aș fi recunoscător.

- Încearcă să vezi ce înseamnă baseballul pentru tine, pentru că dacă joci ca să faci bani, atunci o să ai o amarnică dezamăgire. Numai o mică parte din jucătorii recrutați ajung vreodată să și joace măcar o dată în liga superioară și ai câștiga mai mult muncind la McDonald's decât dac-ai juca în ligile inferioare.

O asistentă trece printre noi, iar eu îmi las capul să se lovească de perete.

- Dumneavoastră ați trecut la profesioniști.

- Când aveam eu optsprezece ani, baseballul era singura mea variantă. Din ce mi-a zis Elisabeth, tu ai mai multe variante. Dacă baseballul e ceea ce-ți dorești mai mult decât orice, atunci va merita sacrificiul. Dar dacă trecerea la profesioniști e un mijloc de atingere a unui scop, eu îți spun că șansele îți sunt potrivnice.

Deodată, în ochii lui Scott apare licărul acela nebunesc. Licărul acela pe care eu îl înțeleg.

- Dacă baseballul e lucrul pentru care trăiești, pentru care respiri și pentru care mori, îți spun c-o să simți nevoia adrenalinei date de alergatul pe teren. Eu n-am mai cunoscut altceva asemănător.

- Mulțumesc, îi zic.

Comentariile lui sunt bine primite, dar nu și de ajutor. Nu mă apropie cu nimic de luarea unei hotărâri. Trag cu coada ochiului prin încăpere și-i întâlnesc privirea lui Beth.

- Stai cu ea un timp, îmi zice Scott. Numai că Elisabeth merge acasă cu mine.

BETH

Mâna lui Scott de pe spatele meu mă îmboldește să merg mai departe în timp ce privesc cum mașina mătușii Shirley se îndepărtează, luând-o cu ea pe mama. E târziu, bănuiesc. Soarele a apus. Stelele sclipesc pe cer. Ryan a venit și-a plecat, deși mi-am dat seama că n-ar fi vrut să plece. El mă iubește. O știu. Într-un fel, mă întreb dacă nu cumva iubirea lui o fi singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd mințile.

– Hai să mergem acasă, îmi zice Scott.

Acasă. Camera mea, cu hainele mele și cutia de Lucky Charms în cămară. Acasă. Ar putea fi acasă pentru mine, dacă Scott ar vrea s-o ajute pe mama. Luminile de poziție ale mașinii lui Shirley dispar după ce ea virează la dreapta, pe strada principală.

Dau afară tot aerul din mine și mă întorc spre Scott.

– Trebuie să stăm de vorbă.

El clatină din cap în semn de încuviințare și-mi cuprinde umerii cu brațul. Acum trei luni, l-aș fi pocnit dacă mă atingea. Acum, îi primesc cu recunoștință îmbrățișarea. Cu genunchii înmuiați de epuizare, mă sprijin pe unchiul meu.

– O să vorbim mâine, îmi zice Scott, continuând să mă ducă spre mașina lui. Acum adormi pe picioare.

Suntem la jumătatea drumului spre mașina lui, când mă izbește o senzație de déjà vu.

E ca și cum aș vedea un lucru pe care l-am mai văzut altădată: o amintire derulată cu încetinitorul. Îmi smucesc capul spre dreapta și-mi dau seama că nu e o amintire, ci realitatea.

Mă opresc, tresărind, iar Scott se oprește odată cu mine.

– Care-i problema?

– Isaiah, zic eu, nu către Scott, ci pentru mine însămi. Cel mai bun prieten al meu e aici.

Rezemat de capota Mustangului negru, Isaiah ne urmărește cu privirea, pe mine și pe Scott, de la distanță. Își lasă capul în jos când mă observă că-l privesc. Fac un pas spre el, dar Scott mă apucă de braț.

– Nu, Elisabeth.

Îmi întorc iute capul spre el.

– Numai pentru o clipă. O singură clipă. Te rog.

Strânsoarea slăbește la auzul cuvintelor *te rog*. Iar când, în sfârșit, îmi dă drumul, mă clatin. Sunt epuizată, atât fizic, cât și emoțional, dar caut să-mi adun puterile. Trebuie să vorbesc cu Isaiah.

El rămâne unde e, fără să se sinchisească măcar să mă întâmpine la jumătatea drumului, și începe să vorbească înainte să ajung eu la el.

– Mi-a zis Shirley despre mama ta. Tu ești bine?

Întrebarea lui mă face să mă opresc la distanță de o mașină de el. Suferința i se revarsă din ochi și toți mușchii abdomenului mi se încleștează. Aproximarea mea chiar îi provoacă durere, iar adevărul ăsta îl simt ca pe o palmă peste față.

– Da, îi răspund, după care mă gândesc mai bine. Nu. E dependentă de heroină.

Isaiah își întoarce privirea în altă parte și o sferă din plumb mi se prăbușește în stomac.

– Tu ai știut.

Îmi întâlnește din nou privirea.

– Ea e soi rău, Beth. Tu n-ai cum s-o schimbi.

Ba o să se schimbe. Scott o să mă ajute. Știi asta.

– Tu ce faci?

– Supraviețuiesc.

Isaiah studiază cerul nopții, după care se desprinde de mașină.

– Îți doresc o viață frumoasă.

– Isaiah... zic eu, neștiind cum să dreg situația dintre noi. Asta nu înseamnă adio!

– Ba da, răspunde el, în timp ce deschide portiera din dreptul volanului. Asta înseamnă.

– Dac-ai fi crezut asta n-ai mai fi fost acum aici, argumentez, căpătând un nou val de energie pe măsură ce conștientizez cuvintele. Suntem prieteni. Pe viață.

El își trece o mână peste față înainte de a se urca în mașină, după care pornește motorul, cu un mârâit furios. Efemerul val de energie se scurge din mine, începând de la cap și prelingându-se afară prin degetele picioarelor. Mă doare să știu că i-am provocat suferință lui Isaiah, dar într-o zi el o să se îndrăgostească de-a

binelea și-o să descopere că noi doi n-am fost niciodată altceva decât prieteni.

Deschid ochii și trag o înjurătură. E a doua oară când adorm în chip penibil, iar Scott e nevoit să mă ducă pe sus în casă. Exact ca în prima noapte dormită în casa asta, pătura e îndesată pe sub mine, iar pantofii îmi sunt așezați frumos lângă pat. E întuneric și nu mă obolesc să privesc ceasul. Arunc deoparte pătura, cobor din pat și mă duc spre hol.

Scott stă la masa din bucătărie, privindu-i fix tăblia. Mă trântesc pe canapeaua moale din piele. Locuiesc de trei luni în casa asta și până acum n-am stat niciodată pe ea.

– Drăguță canapea.

– Era și timpul s-o încerci, răspunde Scott.

E într-un tricou cu Yankees și o pereche de blugi. Se comportă ca un om matur într-o asemenea măsură, încât uneori uit că nu are încă nici măcar treizeci de ani. Se ridică de pe taburet și vine spre mine, în living.

– Vrei să-mi povestești despre Trent?

– Nu.

– Atunci, dă-mi voie să reformulez. Povestește-mi despre Trent.

Scott chiar l-a lovit pe nemernic. Îmi alung somnul din privire și încerc să găsesc explicația cea mai simplă și mai rapidă.

– Dracu' să-l ia, nemernicul e vlăstarul Satanei și cineva trebuie să-i înfigă nenorocitului un țaruș în inimă, să-l sfâșie în bucăți și să le dea foc bucăților.

– Sau să-i tragă una în cap cu o bătă de baseball?

– Sau așa.

Îi adresez un zâmbet palid, iar Scott îmi răspunde cu unul la fel de palid. I-am zis lui Ryan c-o să rămân. Îmi pipăi materialul neted al panglicii legate la încheietură.

– Tu de ce ne-ai părăsit? Nu m-ai părăsit numai pe mine. Ai părăsit-o și pe mama.

– Ești pregătită să discuți despre asta cu calm sau ești în căutarea unei partide de urlete?

– Să discut.

Cred.

- Când am plecat din Groveton, am crezut în ce-am spus. Aveam întru totul intenția să mă întorc după tine. Știu că eram tânăr, dar te iubeam ca și cum ai fi fost copilul meu.

Iar eu îl iubeam ca și cum mi-ar fi fost tată. Îmi ridic genunchii la piept și mi-i înfășor cu brațele.

- Și-atunci, de ce nu te-ai întors?

- Pentru că...

Începe și se oprește de mai multe ori, cuvintele rămânându-i în gât.

- Pentru că n-aș fi reușit dacă m-aș fi întors. N-aș fi putut să te iau pe drumuri cu mine și dacă te-aș fi ales pe tine ar fi trebuit să mă las de baseball. Dacă-aș fi rămas în Groveton, nu mă îndoiesc cătuși de puțin că aș fi ajuns ca tata. Tatăl tău mi-a jurat că el n-o să fie niciodată ca tata, dar în ziua în care a absolvit liceul s-a transformat în același nemernic care a fost tatăl nostru. Eu nu voiam campinguri de rulote, nu voiam fete agățate sub influența drogurilor și nu voiam să-mi petrec tot restul vieții răbindu-l pe oamenii pe care ziceam că-i iubesc. Dacă-aș fi rămas, m-aș fi transformat în tatăl meu și, într-o zi, te-aș fi rănit.

Clatin din cap. Scott nu m-ar fi rănit niciodată. Nu era capabil de așa ceva.

- Mi-era al naibii de teamă că, dacă încep să fug, n-o să mă mai pot opri. Mi-era teamă să dau iar cu ochii de tine. Mi-era teamă că, dac-o să te văd, o să rămân și-o să mă transform în tatăl meu.

Scott înjură încet și-și împreunează mâinile ca pentru rugăciune. Îmi mușcă buza când îi aud vocea frângându-se.

- La început, când te-ai mutat aici... de fiecare dată când te priveam îl vedeam pe bătrânul. Îi vedeam mânia țâșnind din ochii lui. Vedeam înverșunarea tatălui tău ascunsă în tine. Oricât m-aș fi detestat pe mine însumi pentru că te-am lăsat în urmă, nu regret. Dacă-aș fi rămas, nu m-aș fi eliberat niciodată și toată mânia și înverșunarea pe care le văd în tine ar fi fost în interiorul meu.

Cunosc mânia și înverșunarea despre care vorbește el. Sunt lanțurile care mă împovărează și amenință zilnic să mă înece... asta, cel puțin, până când l-am descoperit pe Ryan. Numai că lanțurile astea au revenit odată cu un apel telefonic de la Shirley și se strâng tot mai mult la gâtul meu.

– Ura pentru tine. Tu te-ai eliberat, iar eu m-am făcut praf.

Scott se apleacă în față.

– Știu că așa pare, dar eu m-am eliberat și pentru tine. Doar că am dat-o în bară. Trebuia să mă fi întors când am semnat cu Yankees și să te fi tras după mine în New York. N-am făcut-o și regret, dar acum sunt aici, iar asta...

Desface brațele și arată spre casă.

– Asta e eliberarea ta, puștoaico. Asta e baseballul tău. Tot ce trebuie să faci e să ai încredere în mine și să le iei. Orice vrei, îți aparține, dar trebuie să renunți la trecut.

Scott vorbește despre speranță, iar speranța e un mit. Se poartă de parcă mi-ar fi ușor s-o părăsesc pe mama. Ca și cum aș putea să-i dau cuiva în primire demonii din coșmarurile mele și, cumva, printr-o șfichiuire de baghetă magică, totul ar fi bine.

– Dar cu mama, cum rămâne?

El nu-mi răspunde imediat. Privește fix o cicatrice subțire de pe mâna lui dreaptă, unde mi-a zis că l-a tăiat bunicul cu cuțitul când era copil.

– Ea nu e în responsabilitatea mea și nici în a ta.

– Nu. Aici greșești tu. Mama e în responsabilitatea mea. Eu sunt de vină pentru că e nefericită.

– Te înșeli.

– În fine. M-am tot gândit, poate dacă i-ai da ceva bani... Am putea s-o internăm în vreo instituție din aia, pentru reabilitare, iar după ce-o să fie vindecată, s-o mutăm într-un loc mai drăguț. Mama altădată muncea, așa că am putea să-i găsim un alt serviciu. Ea a fost la pământ multă vreme și știu că stă cu Trent pentru că el are bani. Dacă o s-o ajuți, sunt sigur că o să-i fie mai bine.

– Nu pot.

Capul mi se smucește spre spate ca și cum mi-ar fi tras o palmă.

– Cum adică nu poți?

Eu am făcut ce trebuia. Am venit la el după ajutor. Eu am încredere în el și el mi-o aruncă înapoi în față?

– Am făcut o mulțime de promisiuni, mie și lui Allison, atunci când ne-am mutat în Groveton și ceea ce e și mai important, când te-am readus în viața mea. Mama ta e un hotar pe care nu pot să-l trec.

Nu, nu, nu, nu. NU! Nu așa se presupunea că ar trebui să se deruleze discuția noastră.

– Dar trebuie s-o faci!

Încăperea mi se pare dintr-odată o închisoare și mă ridic. Am nevoie să ies la aer. Oriunde mă întorc e câte o fereastră sau o intrare în altă încăpere. Nu există nicio ușă afurisită care să dea, dracului, spre exterior, în camera asta enormă.

– Elisabeth, zice Scott, de-a dreptul tărăgănat, ce-ar fi să te așezi la loc?

– Tu trebuie s-o ajuți!

Pentru că eu nu pot, iar conștiința acestui fapt îmi fisurează sănătatea mintală.

– Trimite-o la dezintoxicare. Vindec-o. Ea o să fie mai bine atunci. Tu nu înțelege. Ea n-a avut niciodată o șansă. Noi n-am avut niciodată nimic. Nu ne-a ajutat niciodată nimeni.

– I-am trimis bani, zice Scott, încetșor.

Aud un vuiet în cap și încremenesc cu un picior în aer. Sunt în bucătărie și habar n-am cum am ajuns aici.

– Ce-ai zis?

Scott se apropie de masă.

– I-am trimis bani în fiecare lună mamei tale. I-am deschis un cont bancar și lună de lună ea îl storcea. N-am fost destul de bărbat ca să te sun pe tine, dar am fost destul de bărbat ca să-mi plătesc greșelile. Allison a descoperit contul acum câteva luni și a crezut că am o amantă. Am adus-o aici, în Groveton, ca să-i dovedesc că n-am mințit nici în privința ta, nici în a mamei tale, dar când am ajuns aici nu mi-a plăcut ce-am găsit. Așa că am rămas, dar i-am promis lui Allison c-o să-i închid robinetul mamei tale. Era evident că ea nu întrebuința banii în folosul vreuneia dintre voi.

– Minți! exclam, trântind cu palma în masă. Minți, fir-ar să fie!

Nu se poate, sigur minte.

– Pot să-ți arăt extrasele de cont, dacă vrei.

Nu pot să respir. Nu pot... Nu pot să respir. Nu pot.

– Elisabeth, insistă Scott, stai jos.

Încerc să absorb aerul, însă plămâniile mele nu vor să se umfle. Apucându-mă de marginea bufetului, mă îndoi de mijloc, în căutarea oxigenului. Scott se înșală. Sigur se înșală. Mama nu mi-ar

fi făcut niciodată una ca asta. Niciodată. De ce dracului nu pot să respir?

– Elisabeth!

Scott împinge un scaun din drum și mă prinde înainte să mă lovesc de podea. Se așază lângă mine, iar eu îmi las capul în mâinile lui.

– Respiră, îmi ordonă el.

Inspirația mea sună ca un șuierat și mă simt de parcă mintea mi s-ar spinteca în două jumătăți.

– E în regulă, îmi zice Scott.

Numai că nu e. Nimic nu e în regulă.

Beth n-a mai apărut aseară. Ceea ce nu mă surprinde. Ai mei s-au întors în oraș, plus că Beth și-a petrecut întreaga zi și o parte din seara de sâmbătă la spital și avea nevoie de o zi de odihnă. Cu toate astea, sperasem c-o să vină. Sâmbătă n-am văzut-o decât pentru câteva secunde și asta de față cu Scott. Părea de-a dreptul distrusă. Simt nevoia s-o țin în brațe și să-i spun c-o iubesc și am nevoie s-o aud răspunzându-mi cu aceleași cuvinte.

O s-o prind la școală înainte să înceapă orele și-o să încerc toată ziua să-i aduc zâmbetul pe față. Lacy, Chris și Logan vor vrea să mă ajute. Toți patru vom putea s-o distragem de la necazuri.

Deschid frigiderul, îmi scot o sticlă de Gatorade, îmi iau chelile de pe masă și schimb repede direcția ca să n-o dobor pe mama.

– Scuze, îi zic. Ne vedem mai târziu, la meci.

Când o să le-o prezint oficial părinților mei pe Beth, ca iubită a mea. Niciunul dintre ei n-ar avea cum să facă o scenă în public.

– E devreme. Stai jos, îmi ordonă mama, făcându-și loc pe lângă mine.

S-a ferchezuit deja pentru azi. Pantaloni din stofă. Pulover asortat. Perle. O să ia prânzul la clubul ei monden.

Tata intră în bucătărie dinspre sufrageria de protocol și abia dacă o onorează cu o privire pe mama. Vacanța era menită să le salveze căsnicia. Azi-noapte au dormit în camere separate.

Îmi zornăi cheile în mână.

– Am ceva treburi de care trebuie să mă ocup înainte de școală. Putem să vorbim mai târziu?

Mama se strecoară pe un scaun la masă și-mi face semn să-i urmez exemplul. În loc de asta, eu mă sprijin cu șoldul de toci ușii.

– Foarte bine, zice mama. Își desface mâna dreaptă și, răsfirându-se ca un acordeon, prezervativele mele zboară pe masă. Ești amabil să explici asta?

Cheile îmi intră în carne în timp ce încerc să-mi păstrez furia sub control.

– Mi-ai scotocit prin cameră?

– Suntem părinții tăi. Avem dreptul.

Îl studiez din ochi pe tata, iar el mă fixează cu o privire răbdătoare din celălalt capăt al încăperii. Panica mi se combină cu greață și cu adrenalina, dar naiba să mă ia dac-o să-i las să-mi vadă asta pe față. Oare cât or fi scotocit? Mi-or fi găsit plăcuța de la concursul literar câștigat? Or fi deschis computerul? Mi-or fi descoperit poveștile? Exact așa s-au purtat cu Mark când s-a întors acasă în prima vacanță din facultate, vara asta. Imediat înainte ca el să-i informeze că e gay.

– Le-am numărat, zice mama. Lipsește unul.

Nu mi s-a întâmplat niciodată până acum s-o urăsc pe mama, dar, în clipa asta, chiar o urăsc.

– Și ce vrei?

– Cine e fata?

– Nu-ți spun.

Nu mai e cazul acum, când mama ar coborî-o pe Beth la rangul de fată cu care am folosit un prezervativ. Mama e în stare să ia un lucru care a fost atât de frumos și să-l schimonosească până-l murdărește.

– E o fată? vrea să știe tata.

Strâng mai tare în mână sticla de Gatorade.

– Tu ce problemă ai?

Tata se desprinde de tocul ușii, cu mușchii încordați. Mama sare de pe scaunul ei direct în drumul dintre mine și tata.

– Am auzit un zvon ieri, când am mers la cină. Știu că trebuie să fie neadevărat, fiindcă tu niciodată nu ne-ai încălca dorințele. Aș fi discutat-o ieri cu tine, dar ai fost plecat. Am făcut ceea ce trebuia ca să obțin anumite răspunsuri.

– Trebuia să mă aștepți până veneam, mamă. Nu să-mi cotrobăi prin lucruri.

– Ești cuplat cu Beth Risk? întrebă ea, pe un ton imperativ.

– Sau e doar fata cu care experimentezi? intervine tata.

– Andrew! exclamă mama, răsucindu-se spre el.

– Cu unele fete ieși în oraș. Cu altele faci sex. Așa fac băieții.

– Sunt informată despre comportamentul tău din vremea liceului, zice mama. Numai că fiul meu nu va avea o fată cu care să se culce și o alta cu care să iasă în public. Gwen merită mai mult decât. Eu meritam mai mult decât!

- Terminați! strig eu, sătul de certurile lor.

- A fost doar o noapte, Miriam! urlă tata. Acum douăzeci și cinci de ani!

Arunc prin bucătărie cu sticla de Gatorade. Se izbește de dulăpiorul cu porțelanuri, împrôșcând cu cioburi. Mama se ferește, ridicându-și mâinile deasupra capului.

- Voi mai auziți măcar din când în când ce spuneți? V-ați dichisit vreodată să-l ascultați pe Mark? Dar pe mine, mă auziți, măcar? Eu nu ies cu Gwen, iar pe Beth să n-o amestecați în asta!

- Ryan! zbiară tata, însă mama ridică o mână, cerându-i să tacă.

- Ryan, rostește ea lent, jucându-se cu perlele de la gât. Beth Risk nu e cine crezi tu că ar fi. Gwen a devenit îngrijorată când ai continuat să umbli cu Beth pe la școală, chiar și după ce ți-am interzis noi să te vezi cu ea, așa că s-a dus să stea de vorbă cu părinții ei... din nou.

Înjur încet în barbă. Gwen nici măcar nu conștientizează ce catastrofă a creat.

- Să nu te superi pe Gwen, continuă mama. Ea ține la tine și a făcut ceea ce trebuia. Vezi tu, tatăl ei cunoaște adevărul despre Beth. Ea nu s-a mutat la New York cu Scott, acum atâția ani. Tatăl ei a fost închis, așa că mama ei s-a mutat, împreună cu Beth, în Louisville. Mama lui Gwen îl cunoaște pe administratorul de la fosta școală a lui Beth, din Louisville. Îmi pare rău, Ryan, dar uneori copiii sunt meniți să ajungă cu nimic mai presus decât proprii lor părinți. Beth e consumatoare de droguri. A fost arestată, iar reputația ei cu băieții în fosta școală...

Nu mai aștept să aud și altceva.

- Gwen știe ceva din toate astea? întreb, pentru că până acum nu știa. Altfel, mi le-ar fi aruncat în față, ca să mă despartă de Beth.

- Da. A fost de față ieri, când ne-au povestit părinții ei.

Strângând cu putere cheile în mână, îi întorc spatele și plec.

- Ryan! strigă mama din bucătărie. Vino înapoi!

Dar e prea târziu. Mă năpustesc în garaj, pornesc jeepul și demarez în trombă pe alee. Dacă Gwen știe, asta înseamnă c-o să afle toată lumea din școală.

BETH

Scott oprește mașina pe un loc de parcare aproape de intrarea principală a școlii. Am ajuns devreme. Niciunul dintre noi n-a vorbit prea mult la micul dejun. Eu n-am mâncat. Și nici el.

– Ești sigură că vrei să te duci azi? mă întreabă, pentru a zecea oară. Nu-i problemă dacă vrei să stai acasă. Te-am auzit, și eu, și Allison, umblând de colo-colo pe la parter, așa că știu că n-ai dormit în ultimele câteva nopți. Ea e îngrijorată pentru tine, și eu, la fel.

Sunt al naibii de istovită ca să-mi mai pot măcar da ochii peste cap la auzul minciunii cu îngrijorarea lui Allison în privința mea. Era vorba ca azi să plec cu mama. Plănuisem s-o tai de la școală și să iau un taxi până în Louisville. După care eu și mama aveam să plecăm. Îmi simt totul pe dinăuntru torturat, maltrat și strivit. Ca și cum Trent ar fi avut frâu liber asupra organelor mele interne. Dar cea mai rea dintre toate e încordarea din plămâni, senzația că mă înec.

Îmi pipăi panglica de la încheietură.

– Nu. Vreau să merg la școală, îi răspund.

Am nevoie să-l văd pe Ryan. El mi-a zis că am rădăcini aici. Am nevoie să-l aud spunând-o încă o dată. Am nevoie să râd cu Lacy. Vreau să zâmbesc văzându-i pe Logan și Chris cum se întărită unul pe celălalt la prostii. Vreau să dau gata testul la anatomie. Vreau să mă conving că nu fac cea mai mare greșeală a vieții mele lăsându-mi mama de izbeliște.

Mi-am lăsat ghiozdanul pe podeaua mașinii și țin la piept cartea de științele naturii. Sunt tare la științele naturii. Chiar tare. Profesoara mea mă place. În loc să urle la mine pentru că am scăpat, accidental, o înjurătură când dădeam un răspuns, ea a râs și mi-a făcut cu ochiul. După oră, mi-a zis să-mi supraveghez, nabii, limbajul. Am un B în ultimul meu raport de activitate, iar săptămâna trecută profesoara mi-a zis că sunt aproape de un A. Eu, Beth Risk... aș putea să iau un A.

– N-aș fi vrut să-ți spun despre bani.

Scutur din cap și Scott se oprește din vorbit. Aș prefera să nu mă gândesc la asta. Încă doare prea rău. Încerc să-mi șterg din minte gândurile referitoare la mama și la bani și la faptul c-o las de izbeliște cu Trent. În loc de toate astea, încerc să mă concentrez pe

Lacy. Ea mi-a zis că-i sunt cea mai bună prietenă și m-a invitat să rămân la ea peste noapte în weekendul viitor. De când am plecat din Groveton, la vârsta de opt ani, n-am mai dormit niciodată la vreo prietenă. A zis c-o să mâncăm tot felul de creme și-o să vedem filme. Acum, cel mai bun prieten al meu e o fată.

- Nu arăți deloc bine, puștoaico.

L-am lovit pe Trent sâmbătă, ceea ce înseamnă că el o s-o lovească pe mama. Încerc să respir și mă sufoc. Cum pot să fac una ca asta? Nu pot s-o las de izbeliște.

- Mama mi-a jurat că n-o să ia niciodată heroină.

- Îmi pare rău, răspunde el, cu simplitate.

Cam cum e când un copil află că Moș Crăciun sau iepurașul de Paști nu există. Lui îi pare rău că basmul s-a terminat, dar se bucură că am pătruns în realitate.

Mama nu ripostează când o lovește Trent. Ar trebui să mă duc în Louisville.

- Și tata se injecta cu heroină. El și vindea.

Scott oprește motorul.

- N-am știut.

O las eu pe mama, dar îi sunt datoare. Ea nu m-a lăsat niciodată.

- Nu era rău când se injecta. În cele mai multe cazuri, dormea. Dar acele erau cele care mă înfricoșau. Mama devenea foarte agitată dacă mă jucam prea aproape de ele.

- Ce s-a întâmplat?

De ce nu i-o fi spus mama? Sau Shirley? De ce trebuie să i-o spun tocmai eu?

- Tata nu m-a vrut.

- Tatăl tău era tânăr. El nici nu știa ce vrea. Asta n-a avut nicio legătură cu tine.

E adevărat. Tata avea șaptesprezece ani când m-am născut eu. Mama avea cincisprezece. Tata știa că o voia pe ea. A luat-o și m-a făcut pe mine. Dar Scott nu cunoaște esențialul.

- Mi-a zis asta cu gura lui, din cauză că am... ăăă... am făcut o greșală.

Greșeala sunt eu.

Scott mă privește cu ochii lui albaștri, care sunt mult mai blânzi decât ai tatii și mult, mult mai plini de viață decât ai mamei. Nu vreau să existe mânie și înverșunare în ochii mei.

– Când eram într-a treia, a venit un tip în rulota noastră și la început totul a fost bine, dar la un moment dat el și tata au început să se certe. Tipul și-a băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor și a scos de-acolo un pistol.

Un fior îmi trece prin tot corpul. Privesc disperată în fața mea. Îmi văd ghiozdanul, văd podeaua, aparatul de radio din mașină, însă corpul meu reacționează de parcă aș fi iar în rulotă.

– L-a îndreptat spre tata, iar când tata a început să râdă, el și-a întors pistolul spre mine. Era atât de aproape...

Foarte aproape. Suficient de aproape încât să simt metalul pe frunte. Mama a țipat și un șuvoi cald de urină mi-a șiroit în jos pe picioare, spre podea.

– Elisabeth... mă încurajează ușor Scott.

– S-au mai certat cât s-au certat, după care ăla a tras piedica.

A fost un sunet înspăimântător: clic, clic. Îmi frec brațele ca să scap de pielea de găină care deja începe să mi se formeze. Știam că am să mor și-mi amintesc că L-am rugat pe Dumnezeu să un mă doară. Mama țipa, și țipa, și țipa.

– Tata i-a aruncat un sac cu bani. Atunci, ăla a pus piedica la loc și-a lăsat pistolul în jos.

Iar eu am fugit. Pe lângă mama, care s-a prăbușit pe podea, plângând. Pe lângă tata, care-l înjura din răspuțeri pe individ. Am trecut pe lângă baie și am intrat în dormitorul mamei și tatii.

– M-am ascuns sub pat și am sunat la poliție.

Scott clatină din cap, privind prin parbriz intrarea în școală.

– Câtă heroină era în casă?

– Nu știu, îi răspund în șoaptă. Mama m-a găsit cu telefonul în mână și și-a dat seama ce-am făcut. Tata încă se străduia să tragă apa după heroina aruncată în vasul de toaletă când i-a pus cătușele tatăl lui Lacy.

Au încătușat-o și pe mama și ea a plâns atât de tare, încât se zguduia din tot corpul. Cât timp au percheziționat ei casa, mama și tata au stat în genunchi în living.

– Elisabeth.

E un ton de implorare, dar nu-mi dau seama precis ce așteaptă de la mine.

– Elisabeth a murit, Scott. Te rog, încetează să-mi mai spui așa.

Îmi amintesc cu câtă ură m-a privit tata când tatăl lui m-a condus pe lângă ei. Pentru el, am murit în clipa aia.

– Mama a fost eliberată condiționat. Tata a ispășit șase luni. După ce-a ieșit, a venit în Louisville, să mă vadă. S-a pus în genunchi, m-a privit în ochi și mi-a zis că sunt cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Apoi s-a ridicat. S-a întors spre mama și a întrebat-o dacă vine cu el. Mama a hotărât că vrea să rămână cu mine.

– Și a plecat.

Iar mama n-a plecat, pentru că m-a ales pe mine. Chiar dacă-l iubea pe tata, ea a rămas. Îi sunt datoare.

Scott pornește din nou motorul.

– Hai să mergem acasă.

– Nu!

Am nevoie să iau un A la științele naturii. Am nevoie să-l văd pe Ryan, să merg la meciul lui și să-mi dau seama că am luat hotărârea corectă. Eu am o viață aici, în Groveton, și am nevoie să mă împac cu ideea că renunț la mama.

– Ara un test azi, iar după ore e meciul lui Ryan. Lasă-mă să mă duc.

– Dacă așa vrei tu, fie. Dar o să mai stăm de vorbă despre asta când o să ajungi acasă.

B Acasă. Habar n-am ce-o însemna cu adevărat cuvântul ăsta.

Soneria începe să se audă când mă strecor în clădire și fac slalom pe coridorul plin de elevi. Îmi simt străină până și pielea de pe mine. Aproape de parcă ar fi prea strâmtă și trebuie lepădată. Ani de-a rândul m-am preocupat cum să chiulesc de la ore, iar astăzi m-am luptat ca să merg la școală. Ce-o fi cu mine?

O față se ciocnește de umărul meu și începe să râdă când vede peste cine a dat.

– Ea e, șoptește sonor prietena ei.

Mi se zbârlește părul la ceafă. Eu sunt. Ce-o însemna asta? Îmi continui drumul pe coridor și nimeresc peste un grup de băieți

oprinde-se din vorbit și privind după mine. Îmi strâng la piept cartea de științele naturii, ca pe un scut. Atât de multă atenție n-am adunat nici măcar în prima mea zi din școala asta.

Dă-i naibii. Eu vreau să-l găsesc pe Ryan și să mă duc la ora de științele naturii. El a câștigat concursul și are meci după-amiază. Nici n-am reușit să-l felicit cum se cuvine. Trec de un colț și mă opresc în clipa în care văd o mulțime de elevi în apropierea dulăpiorului meu.

O față dintr-o clasă mai mică face semn cu capul în direcția mea.

– A venit.

Șușotelile și râsetele încetează și toți se depărtează de mine și de dulăpiorul meu. Groaza îmi alungă cu forța orice speranță. Pe dulăpiorul meu e scris cuvântul de care mă tem cel mai mult: *curvă*.

Curvă.

Vineri noaptea m-am culcat cu Ryan.

Curvă.

Da, dar el a venit sâmbătă la spital. Mi-a trimis mesaje și m-a sunat duminică, dar am fost prea epuizată ca să-i răspund. Ryan ține la mine.

Curvă.

Mă răsucesc pe călcâie și încerc să evaderez pe coridor: cât mai departe de dulăpiorul meu, cât mai departe de șușoteli și râsete. Trec de un colț și mă izbesc de-o prietenă a lui Gwen.

– Ei, ia priviți cine e aici: Beth Risk. E adevărat că ai fost arestată în Louisville?

Singura persoană căreia i-am spus despre asta a fost Ryan.

– Du-te naibii.

Prietenele ei izbucnesc în râs, iar ea zâmbește.

– Gwen a încercat să te avertizeze. Ryan și prietenii lui iau provocările foarte în serios. Ce te-a făcut să crezi că ai fi mai mult de-atât?

Ryan mi-a dăruit o sticlă cu ploaie. El mi-a zis că mă iubește. El nu le-ar spune altora că s-a culcat cu mine și nici că am fost arestată în Louisville. El n-ar spune despre mine că sunt curvă.

– Eu nu sunt o provocare, îi răspund.

– Serios? Atunci cum se face că părinții lui Ryan n-au știut că voi doi ieșiți împreună? De fapt, mama lui i-a zis mamei mele că i-a interzis să te vadă încă de acum câteva săptămâni!

Vorbele ei, ca un șpiț pentru spart gheața înfipt în inima mea, mă lasă fără grai. Fac un pas înapoi, însă retragerea mea nu e suficientă. Ea își întoarce privirea spre prietenele ei, apoi mijește ochii spre mine.

- Nu numai că ai fost o provocare pentru Ryan, ci și micul lui secret murdar!

Parchez jeepul în spatele camionetei lui Chris și sar jos din el. Trebuie s-o găsec pe Beth și trebuie s-o găsec pe Gwen. O să-i fac cadou lui Gwen prezidiul balului. O să-i spun că eu și Beth ne retragem, cu condiția ca Gwen să nu divulge secretele lui Beth. Îi găsec pe Chris și pe Logan rezemați de ușa din spate a camionetei. Îmi zâmbesc când mă observă. Ziua de azi ar putea să fie un coșmar pentru Beth, așa că o să am nevoie de ajutorul lor.

– Ați văzut-o pe Beth? Îi întreb, dar amândoi fac semn din cap că nu.

– Tu ai văzut-o pe Lacy? se interesează, la rândul lui, Chris. Rămăsese c-o să ne întâlnim aici.

Îmi rotesc privirea prin parcare și-o zăresc pe Lacy țâșnind din școală pe o ușă laterală.

– Uite-o.

Chris își îndreaptă spinarea când o vede venind în grabă spre noi.

– E ceva în neregulă, remarcă el.

Lacy trece pe lângă Chris, ridică o mână și mă plesnește peste față. Mă doare destul de nașpa, dar mai rău îmi face să văd lacrimile care-i siroiesc pe față.

– Cum ai putut? mă întrebă, cu glasul sugrumat.

Lacy nu m-a mai lovit niciodată până acum. Ea n-a lovit pe nimeni vreodată până acum.

Chris se interpune între mine și Lacy, în timp ce Logan urlă la câțiva pierde-vară adunați să urmărească spectacolul, cerându-le să-și vadă de drum.

– Lace, ce naiba ai? se miră Chris.

Lacy îl îmbrânțește, iar îmbrâncelile ei se apropie înfricoșător de mult de lovitură.

– Ce naiba aveți voi? Era vorba că-i sunteți prieteni!

Din spatele ei, Logan o prinde de mâini.

– Las-o mai ușor, Lace. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Ochii lui Lacy se umplu de lacrimi când își întoarce privirea spre mine.

– Tu mi-ai promis că n-o s-o rănești. Mi-ai jurat că ea nu mai e o provocare.

Beth. Se referă la Beth.

– Dar n-a fost! Adică, a fost, dar știi bine că am anulat-o.

Ea își smucește brațele din mâinile lui Logan, însă el rămâne pe- aproape, în eventualitatea că ea s-ar hotărî să atace din nou.

– Toată lumea vorbește că Logan și Chris te-au provocat să te culci cu ea. Se spune că ai câștigat atunci când te-ai dus cu Beth în pădure, la ultima petrecere în aer liber. Că te-ai culcat cu ea și că atunci ți-a povestit trecutul ei. Toată lumea știe acum ce-a pățit ea în Louisville. Toată lumea știe.

Gwen. Izbesc cu pumnul în camioneta lui Chris.

– Ai văzut-o pe Beth? o întreb, dar Lacy scutură din cap.

– Spune-mi că n-ai făcut tu asta. Te rog!

Chris îi pune o mână șovăitoare pe obraz.

– Nu, iubito. Provocarea s-a anulat în seara în care s-a îndrăgostit Ryan de ea.

Lacy își șterge lacrimile de pe față.

– Cineva a scris *curvă* pe dulăpiorul ei, ne spune.

Logan își trece ambele mâini peste față, iar Chris scapă o înjurătură. Coșmarul deja a început.

* * *

Cercetez coridoarele ca s-o găsesc pe Beth, dar degeaba. Se aude prima sonerie, avertizându-ne că trebuie să ne grăbim clase, iar din celălalt capăt al coridorului o văd pe Lacy clătinând din cap. Fir-ar să fie. Nici ei n-au reușit s-o găsească. Logan mă bate pe umăr.

– Tocmai a intrat la oră, îmi zice el.

În sfârșit. Mă reped pe coridor și ajung în clasă tocmai când sună soneria pentru întârziiați. Mă urmează alaiul alcătuit Lacy, Chris și Logan. Chris mă bate cu palma pe spate, după care se duc tustrei la locurile lor. Cineva face un semn, iar șușotelile și râsetele încetează. Toată lumea e cu ochii pe mine. Eu o studiez din priviri pe Beth. Și-a ocupat un loc în colțul clasei, în locul celui de lângă mine, pe care stătea de câteva săptămâni.

Exact ca în prima zi de școală, Beth și-a acoperit fața cu părul și mângălește ceva în caiet. Panglica mea nu-i mai împodobește încheietura.

O femeie necunoscută își drege glasul. Înseamnă că avem și o suplinitoare azi.

– Ești amabil să-ți ocupi locul? îmi zice ea.

Beth își ridică privirea spre mine, dar imediat și-o coboară la loc. Mă simt de parcă aș fi înghițit cuțite. Ea a auzit bârfele și le dă crezare.

Perfecțiune. Asta așteaptă toată lumea de la mine. Să-mi ocup locul. Să-mi fac treaba. Să mă duc la antrenament. Să joc baseball. Să țin totul închis în mine și să mă las să putrezesc pe dinăuntru, atât timp cât exteriorul arată perfect.

– Beth...

Ea își ține în continuare capul în jos, iar suplinitoarea se postează în fața mea.

– Ori îți găsești un loc, ori ajungi în detenție după-amiază.

– Ryan, îmi șoptește Chris, meciul!

Meciul cu Northside. I-am promis lui Chris că n-o să mai lipsesc la vreo altă partidă, iar detenția m-ar împiedica să-mi țin promisiunea. Fără tragere de inimă, îmi ocup locul și-mi întorc fața spre Beth, implorând-o în gând să mă privească.

– O prindem noi după oră, îmi șoptește Chris de dincolo de interval.

Se sună de ieșire și începe concursul: cine se ridică mai repede de pe locul lui. Beth e prima care iese pe ușă și statura îi permite să se strecoare și să facă slalom prin mulțimea de trupuri care aglomerează coridorul. Clasa pentru următoarea mea oră e în direcția opusă celei în care se îndreaptă ea, dar nu-mi pasă.

Își continuă fuga pe coridorul catedrei pentru istorie, dar reușesc s-o prind de braț imediat înainte ca ea să ajungă la adăpostul clasei. Mă aplec spre ea și-o privesc drept în ochi.

– Tu știi că te iubesc.

Privirea ei îmi cercetează chipul. Arată la fel de zdrobită ca alaltăieri, la spital.

– Mi-ai tras-o ca să îndeplinești o provocare?

Îmi vine s-o zgâlțâi, dar mă împotrivesc impulsului.

– Eu nu ți-am tras-o, eu am făcut dragoste cu tine. Nu face una ca asta, Beth. Nu urâți tot ce-a fost frumos între noi.

Ochii i se umplu de lacrimi, iar inima mea se rupe în milioane de bucățele. Beth nu e genul care să plângă, dar eu o fac să plângă. Crezusem că dacă fac dragoste cu ea o să-i dovedesc cât de mult o iubesc. Să-i dovedesc că poate avea încredere în mine. Și mor de ciudă că tocmai asta ar putea să ne despartă.

– Ți-am dat cuvântul meu că s-a terminat cu provocarea. Te-am mințit eu vreodată?

– Pe treptele din fața casei lui Scott mi-ai promis că n-o să mă ții în secret.

Încalc regulile privitoare la manifestările de afecțiune în public, trăgând-o mai aproape de mine. Cum poate să creadă ea că am mințit?

– Le-am spus tuturor de la școală. Te-am luat cu mine la meciuri. Te-am dus la petreceri.

– Spune-mi că i-ai anunțat și pe părinții tăi. Spune-mi că atunci când te-au întrebat părinții tăi despre noi, le-ai zis că suntem un cuplu.

Degetele mele își slăbesc strânsoarea, iar ea își smucește brațul, eliberându-l. De unde știe asta? Privesc peste umărul ei și-o zăresc pe Gwen pândind la capătul culoarului. Îmi aruncă o privire, după care, imediat, întoarce capul în altă parte. Fir-ar să fie!

Beth se freacă la ochi cu nodurile degetelor.

– Iarăși mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de cel mai frumos băiat din școală. Dar cel mai rău e că eu te-am învățat cum să mă joci pe degete. Convinge-mă că mă iubești și eu o să-ți cad la pat. Proastă mai sunt, fir-ar să fie!

Se sună de intrare, iar eu o privesc șocat pe Beth cum îmi întoarce spatele. Nu se poate! Nu e posibil să creadă așa ceva!

– Dar eu chiar te iubesc!

Beth se oprește în pragul clasei și mă rog în gând ca ea să-mi spună că mă crede.

– Nu, nu mă iubești. Doar vrei să nu te simți prost pentru că ai câștigat pariul.

După care intră în clasă, în clipa în care pornește soneria pentru întârziată.

Profesoara de la a doua oră a lui Beth mă măsoară cu priviri.

– Du-te la clasa ta, îmi zice, apoi intră și-mi închide ușa în nas.

Simțindu-mă ca și paralizat, mă întorc în direcția clasei pentru următoarea mea oră. Am făcut dragoste cu Beth și am pierdut-o. Înghit în sec și ochii încep să mă usture. A fost prea devreme. Ea încă nu avea suficientă încredere în mine. Îmi trec o palmă peste față, străduindu-mă să pricep cum a fost posibil ca totul să scape brusc de sub control.

– Ryan! o aud strigând pe Gwen din spatele meu. Ryan! Te rog, stai!

Furia străbate tot corpul în timp ce mă răsucesc și mă aplec amenințător spre ea.

– Ești fericită, în sfârșit, Gwen? Felicitări, ți-ai adjudecat prezidiul balului! Sper că a meritat efortul.

Gwen face ochii mari și un pas înapoi.

– Dar n-am făcut-o pentru asta?

– Dar pentru ce? Pentru ce m-ai lovit în halul ăsta?

Ea clipește mirată.

– Să te lovesc pe tine? Dar n-am zis nimic despre tine!

– Dacă lovești în ea, lovești în mine. O iubesc.

Gwen se albește la față.

– Tu doar îți închipui c-o iubești. Eu... eu le-am spus doar câtorva. Doar cât să ajungă vestea la tine, pentru că pe mine știam că n-o să mă ascuți. Nu m-am gândit c-or să spună despre ea că e curvă. N-am știut despre dulăpior. Îți jur, Ryan. Mă simt groaznic. Chiar mă simt. Habar n-am avut c-o să iasă așa.

Când dau să-i întorc spatele, ea încearcă să întindă mâna spre mine.

– Te rog, trebuie să mă crezi. Ryan...

Mă depărtez cât să nu mă poată ajunge și degetele îi plutesc prin aer pentru o clipă, după care-și lasă mâna să cadă.

– Ea e total nepotrivită pentru tine. M-am gândit că, dac-o să auzi, poate, din partea altora, o să-ți dai seama cine e ea în realitate și-o să...

O senzație de greață începe să mi se urce în gât.

– O să ce? Ce te-ai gândit c-o să fac?

Ochii i se umplu de lacrimi. Ridică din umeri.

– O să te întorci la mine.

Îmi fac gâtul să trosnească, încercând să eliberez tensiunea, dar constat că gestul nu mă ajută cu nimic.

– Între noi se terminase totul cu mult înainte să ajungă Beth în școala noastră. Dacă nu reușești să înțelegi asta, să încercăm altfel: o iubesc, Gwen. O iubesc pe ea.

Îi întorc spatele și pornesc spre clasa în care am următoarea oră. Școala asta nu e chiar atât de mare și, în consecință, Beth n-o să se mai poată ascunde de mine mult timp.

BETH

Săptămâna trecută stăpâneam materia asta. Cu siguranță. Am învățat seară de seară, iar Scott m-a supus la teste fulger în majoritatea dimineților. Dar acum am un gol în cap. Cuvintele mi se învâlmășesc în fața ochilor, așa că foaia mea e goală. Se sună de ieșire.

– Vă rog să-mi aduceți lucrările, zice doamna Hayes.

Mâna în care țin creionul îmi transpiră. Mi-am scris doar numele. Și atât. Capul îmi cade în față. Am eșuat. Din nou. Sunt ceea ce mi-a fost sortit să fiu.

– Beth!

Doamna Hayes vine spre banca mea, după ce toți ceilalți și-au predat lucrările și au plecat.

– Ești bine?

– Nu, îi răspund. Nu sunt bine.

Sunt o curvă și o proastă. Îmi iau ghiozdanul și las foaia goală pe bancă.

Mă reped afară din clasă. Groveton e o eroare. Eu sunt o eroare. Ryan m-a mințit. S-a folosit de mine. Eu n-am fost decât subiectul unei provocări. Nu sunt decât o curvă proastă care face greșeală după greșeală după greșeală. Exact la fel ca mama.

Ceilalți râd când trec pe lângă ei. Mă judecă, iar judecățile lor sunt corecte. Locul meu nu e aici. Niciodată n-a fost. Nu pot să mă duc la masa de prânz și nu suport să mă gândesc la ora de sport. Nu vreau să-l ascult pe Ryan înșirându-mi minciuni doar ca să se simtă el mai puțin vinovat, nu vreau să-i ascult râsetele lui Gwen, pentru că sunt gunoiul care vrea ea să fiu, nu vreau s-o ascult pe Lacy implorându-mă să vorbesc cu ea.

Ryan apare de după colț, iar eu mă strecor pe coridorul în care m-am întâlnit cu Isaiah în prima mea zi de școală. Dumnezeuule, am făcut varză totul. Mi-am pierdut cel mai bun prieten din cauză că m-am îndrăgostit de un sportiv tâmpit care nu mă iubește. Îmi înfig degetele în păr și trag tare, ca să-mi provoc durere. Proasta, proasta, proasta de mine!

De ce n-am putut eu să fac măcar un lucru cum trebuie în viața mea? Dacă-ș fi plecat cu mama acum câteva săptămâni nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat vreodată.

Deodată, mi se taie respirația. Încă aș putea să plec. Săptămâna trecută mi-am pus într-o geantă banii care mi-au rămas și un schimb de haine. Ghiozdanul e o povară. De cărți pot să scap lăsându-le în dulăpior. Celelalte obiecte pe care le păstrez ca amintire pot fi și ele lăsate, dar nu aici. Știu exact unde pot să mă lepăd de ele în drumul meu spre ieșirea din oraș.

Trosc. Mingea se lovește de mănuașă mea. E capătul celei de-a șase runde și scorul e egal. Îmi flexez degetele mâinii cu care arunc, ca să nu-mi înțepenească de frig. E sfârșitul lui octombrie și cea mai friguroasă zi a anului de până acum. Meciurile disputate pe vreme rece dau senzații ciudate. Vântul îmi mușcă obrații și degetele, însă transpir de la căldura produsă sub imitația de guler rulat a echipamentului meu.

– Hai, Ryan! strigă tata, din tribună.

Jucând rolul soției și mamei perfecte, mama stă lângă el, cu o pătură din lână pe genunchi. Scrutez încă o dată cu privirea tribunele. Beth nu e aici și nici n-o să apară.

Un fluierat ascuțit se aude dinspre prima bază. Noul adversar de la bătaie trage de timp înaintea celei de-a treia aruncări, în ceea ce presupun că e o tentativă de a mă face să îngheț. Logan își scupă locul în stânga postului celui de la bătaie și-mi face semn să arunc. El vrea să mă țină în mișcare, astfel încât mușchii să-mi rămână încălziți. Sunt neatent și am făcut cea mai mare porcărie de meci din viața mea. Îmi iau avânt cu brațul, arunc și scot o înjurătură când văd că mingea zboară la mai bine de o jumătate de metru de mănuașă lui Logan.

Logan își ridică masca de prințător pe cap și vine spre postul meu.

– O s-o găsim noi, mă asigură Chris, apropiindu-se din dreapta mea. Lacy o caută deja, iar după meci, tu, eu și Logan, vom face tot ceea ce e de făcut ca s-o convingem să te asculte.

Beth a plecat de la ore. Ar fi trebuit să mă duc atunci după ea, însă antrenorul nu m-ar mai fi lăsat să joc.

– Nu pot să mă concentrez.

– Ba da, poți, zice Chris. Tu ai sânge în instalație când arunci. Du-te la locul tău și-o să-ți fie bine.

Cum să-i explic că eu n-am avut deloc sânge în instalație azi? Că am, dimpotrivă, o permanentă presiune arzătoare care amenință să-mi anihileze aruncările, chiar și când nu sunt distrat?

– Aruncarea ta, îmi zice Logan când ajunge în fața mea, e decisivă. Strunește-o cum trebuie și o s-ajungi mai repede la ea.

Are dreptate. Așa o să fac.

Îl aud pe Chris înjurând încet și-i urmăresc privirea tulburată până spre gardul din dreptul primei baze. Lacy e de cealaltă parte a gardului, cu ghiozdanul lui Beth atârnat de umăr.

Logan mi se pune în față.

– O aruncare. Încă o singură aruncare.

– Dar mai avem o rundă! protestează Chris.

Logan îl privești chiorâș.

– O singură aruncare, repetă el.

Se întorc amândoi la posturile lor, iar adversarul de la bătaie își înfinge crampoanele în pământ. Asta e pentru Beth. Logan îmi face semnul păcii de două ori la rând. Clatin afirmativ din cap, arunc o privire peste umărul stâng și zăresc o umbră de mișcare. Ducându-mi brațul drept de-a curmezișul peste stângul, îi arunc mingea omului nostru de la prima bază și aud plăcutul cuvânt ieșind din gura arbitrului:

– Aut!

Publicul ovaționează, iar eu ies în fugă de pe teren, trec pe lângă banca de rezerve și ies în partea cealaltă. Lacy mă privește cu ochii măriți de panică și-mi întinde ghiozdanul lui Beth.

– Nu știi ce înseamnă asta, îmi zice.

Desfac fermoarul ghiozdanului, în timp ce Lacy vorbește în continuare.

– M-am dus cu mașina până acasă la ea, dar nu era nimeni. Pe urmă, am bântuit prin oraș, dar tot degeaba. Așa că m-am dus la mine, sperând că poate o fi trecut pe-acolo sau c-o fi sunat pe fix și așa am găsit asta.

Simt că explodez și trântesc ghiozdanul pe pământ. Țin în mână sticluța cu apă de ploaie, cu panglicile legate de ea. Trag aer în piept înainte de a despături bilețelul strecurat sub panglici: *Am crezut că aș putea, dar nu pot.*

Fir-ar să fie! Maică-sa! Beth s-a dus după maică-sa și a avut destul timp până acum ca să găsească un mijloc de a ajunge în Louisville. Mă reped înapoi spre banca de rezerve și-mi înșfac geanta pentru echipament.

– Ryan? mă strigă antrenorul, din celălalt capăt al băncii.

– Îmi cer scuze. Am o urgență. Băgați-l pe Will în locul meu.

Îmi arunc geanta pe umăr, după ce am strecurat în ea sticlucă cu apă. Chris mă apucă de braț cu o mână vânjoasă.

– Unde te duci? Mai avem o singură rundă și scorul e egal. Will nu poate să-i pună la punct pe ăia de la bătaie așa cum poți tu.

– Beth vrea să fugă. Dacă n-o opresc, o pierd.

Chris mă strânge și mai tare.

– Mi-ai promis că n-o să te mai sustragi de la vreun alt joc.

Acel sânge în instalație pentru care s-a rugat Chris își face, în sfârșit apariția.

– Dă-mi drumul până nu-ți iau eu mâna de pe mine, la propriu!

– O alegi pe ea în detrimentul nostru?

Logan se strecoară între mine și Chris.

– Lasă-l, Chris. El nu ți-ar face niciodată capul mare dac-ai alege-o pe Lacy în detrimentul unui meci.

– Asta-i altceva, urlă Chris. Eu o iubesc pe Lacy.

– Uită-te la el, ripostează Logan, gesticulând spre mine. Și el e îndrăgostit de Beth. Tu și Lacy n-aveți monopol pe sentimente!

Chris mă privește, și-mi dau seama de războiul care se duce în el. Își smulge șapca de pe cap și-mi întoarce spatele. L-am dezamăgit, însă mai întâi am dezamăgit-o pe Beth. Logan îmi face un semn de încuviințare din cap, iar eu îi răspund la fel, ca mulțumire.

Tribunele zumzăie de comentarii când ies din spațiul băncii de rezerve. Țin capul în jos și nu iau în seamă privirile oamenilor și nici strigătele izolate. Stone cel perfect face un gest cât se poate de imperfect, dar nici în cot nu mă doare de părerea oricui. Aud bubuituri puternice de pași în metalul tribunelor. Dacă am noroc, pot să fug până la jeep înainte ca tata să ajungă în parcare.

Dar, la fel ca în tot restul zilei, norocul nu ține cu mine.

– Ryan!

N-am timp pentru așa ceva. Deschid portiera și-mi azvârl, geanta pe bancheta din spate. Tata apucă de ușă.

– Ce faci? Mai ai o rundă de jucat și scorul e egal!

– Beth are probleme și mă duc după ea.

– Ba nu te duci nicăieri. Stai aici și joci până la sfârșitul meciului! strigă tata, devenind roșu la față și proptindu-și mâinii le în șolduri.

Peste douăzeci și cinci de ani, aș fi clona lui, dac-aș continua pe calea actuală. De când mă știu nu mi-am dorit nimic mai mult decât să fiu ca el. Tare nostim ce întorsături are viața.

– Dacă nu mă duc după ea, o să plece.

– Las-o să se ducă! Ea chiar trebuie să se ducă. De când a intrat în viața ta, nu te-ai mai concentrat la ceea ce e important. Îți lași baltă echipa, Ryan. Îți distrugi cu mâna ta cariera în baseball. Toate lucrurile pentru care am trudit eu atât!

Un straniu amestec de gheață și foc îmi năvălește prin vene în timp ce mă înfrunt cu tatăl meu.

– Nu tu ai trudit pentru asta! Eu am trudit. E viața mea. Nu a ta. Dacă vreau să joc baseball, o să joc. Dacă vreau să mă duc la facultate, o să mă duc. Dacă vreau să vorbesc cu fratele meu, o să vorbesc. Dacă vreau să mă duc după Beth, mă duc. Nu mai iei tu hotărâri în numele meu.

– Ai de gând să-ți distrugi viața pentru o pierde-vară consumatoare de droguri? urlă el, împrôșcând cu salivă.

Un val de energie năvălește prin mine și pumnul meu îl izbește în față. Tremur de atâta adrenalină, în timp ce-mi privesc tatăl împleticindu-se înapoi.

– Să nu-i mai spui așa niciodată.

Sar în jeep, pornesc motorul și apăs pe accelerație. Eu nu pierd și n-o s-o pierd nici pe ea.

Îmi frec mâinile și suflu în ele, poate pentru a treizecea oară. Ascunsă pe alea din spatele barului, stau cu ochii pe apartamentul mamei. Trent a intrat imediat după ce am ajuns eu și stă întuntru de trei ore. N-am de ales, trebuie să aștept. M-ar omorî dacă m-ar vedea iar.

Ușa apartamentului se deschide și nemernicul chel iese, în sfârșit, împleticindu-se. De-a dreptul fabulos, ce rahat! E smucit, ceea ce înseamnă c-o să aibă chef de cafeală. Aș prefera oricând un consumator împătimit de heroină în fața unui smucit.

Lăsându-și greutatea pe portiera mașinii, Trent bâjbâie după chei, le scapă și se apleacă să le ridice. Mda, nemernicule, acolo e locul tău, la volan. Sper să intri într-un zid și să crăpi.

Mașina nu-i pornește din prima. Motorul se vaită la primele două încercări. Hai odată! La a treia cheie, motorul se trezește la viață, gemând. Mașina trepidează în timp ce dă în marșarier și intră pe strada principală.

Mă reped să traversez parcare și bubui în ușa mamei, încercând în același timp clanța. Nu se deschide, dar o aud pe mama, de cealaltă parte, desfăcând lanțurile. Deschide ușa și șovăie când mă vede.

– Elisabeth...

Îmi fac loc cu forța pe lângă ea.

– Bagajul e gata?

– Nu, îmi răspunde ea. Nu sunt sigură dacă e bine să facem asta.

Dumnezeule, ce jegos e ăsta! Peste tot vezi numai hainele lui și micile pachețele goale în care-și ține drogurile. Iau un sac pentru gunoi și mă duc în baie.

– De ce ai nevoie?

Ea vine după mine, frecându-și brațele goale. Îmi amintesc că și tata avea gestul ăsta. Înseamnă că s-a făcut de băgat în venă. Dezintoxicarea o să fie al naibii de afurisită cu ea.

– Trent a avut grijă de mine după ce m-am întors acasă din spital. Zice că regretă felul în care mă tratează și că vrea s-o luăm de la capăt.

– Trent mănâncă rahat.

Îi arunc în sac periuța de dinți, peria de păr, dar mă opresc când observ o punguță maro în spatele tamponelor mamei.

– Ce-i asta?

– Nu știu, răspunde ea și mâna i se mișcă iar în sus și-n jos pe braț. Shirley a pus-o acolo când m-a adus acasă.

Înhaț punguța.

– Parcă ziceai că Trent a avut grijă de tine când te-ai întors acasă.

– Am vrut să spun că a trecut și el pe-aici azi-dimineață.

În punguță găsesc un sul de bancnote de câte cincizeci de dolari și o sticlută cu medicamentul prescris ca să-i vindece mamei dependența de heroină. Mulțumesc, Shirley! Încerc să nu mă gândesc la ce-o fi vândut sau ce-o fi făcut ca să obțină banii. Îi am în mână, am nevoie de ei și asta îmi ajunge pentru moment. Arunc totul în sacul pentru gunoi și trec în camera ei. Posibilitățile de alegere din domeniul vestimentar sunt destul de subțiri, așa că azvârl în sac hainele cele mai puțin pătate și mai puțin rupte.

– Elisabeth, scâncește mama. Poate c-ar trebui să mai amânăm... o zi, două.

– Nu amânăm o zi, nici două, plecăm acum. Unde sunt cheile mașinii?

– Păi... nu... știu.

Ceea ce înseamnă că știe.

Îmi avânt sacul plin cu lucruri și-i dărâm sticlele de alcool de pe noptieră. Din perete sar zeci de cioburi.

– Asta o să facă Trent cu capul tău, într-o zi, cât de curând. Plecăm de-aici și gata!

Cuprinsă de frustrare, ies ca o furtună din cameră și arunc o privire rapidă spre dormitorul liber. Ca niciodată, ușa e deschisă, iar eu îngheț.

– Cred că-ți bați joc de bine, fir-ar al dracului!

Îmi sprijin capul de tocul ușii; sunt mult prea amețită de dezamăgire, ca să pot sta pe propriile picioare. Pe măsuța veche, găsită de mine acum vreo doi ani lângă un container pentru gunoi, sunt mai multe pungi cu un praf alb. Pe podea zac tot felul de punguțe mai mici și balonașe. Abia dacă sunt în stare să șoptesc cuvintele.

- Tu vinzi heroină.

Mama mă împinge deoparte și închide ușa.

- Nu eu. Trent vinde. Îl mai lăsam s-o țină aici peste noapte, din când în când, dar după noaptea în care i-ai spart geamurile, polițiștii au devenit cam băgăreți cu el, așa că și-a adus-o aici tot. Măcar atât puteam să fac și eu.

Îmi desfac pumnul și-l închid la loc.

- Tu i-ai spart geamurile de la mașină lui Trent. Eu am luat totul asupra mea ca să nu te trimită pe tine la închisoare.

- Prefă-te că n-ai văzut nimic, Elisabeth. Trent o să se înfurie dac-o să afle că știi. El crede că tu l-ai ciripit la poliție.

- Tu ce dracu' ai? îi urlu în față. Ai uitat deznodământul ultimei noastre experiențe cu heroina?

Mimez din degete un pistol, pe care mi-l lipesc de frunte.

- Ăla voia să mă omoare, mamă. Aveam opt ani! Mi-a pus pistolul la cap și a tras, naibii, piedica!

Mama scutură din cap prea repede și nici gând să se oprească.

- Nu, nu te-ar fi omorât. Tatăl tău a zis că a încercat doar să ne sperie, pe mine și pe el. Tatăl tău a zis că tu ai fost tot timpul în siguranță. A și jurat.

Cum e posibil să se mintă singură cu atâta ușurință? Cum de poate continua să întoarcă spatele adevărului, iar și iar? Deodată, mama își freacă brațul. Fac un pas împleticit înapoi și mă lovesc de perete. Dumnezeuule, nici eu nu sunt mai brează! Toate semnele că am de-a face cu o consumatoare de heroină erau vizibile, de săptămâni, dacă nu de mai mult timp, iar eu le-am ignorat pe absolut toate.

În schimb, nu ignor adevărul, nu-l mai ignor. Traversez livingul și încep să arunc toate porcăriile de pe bufetul din bucătărie, ca să gălesc cheile. O scot afară și de păr, dac-o să fiu nevoită. Clanța ușii de la intrare se mișcă, iar mie mi se strânge inima și-mi cade în stomac. Am zăbovit prea mult, iar acum Trent o să mă omoare.

Beth clipește cu iuțeală când mă vede intrând. E în picioare, într-o bucătărie minusculă, și ține în mâini un sac din plastic pentru gunoi. Nu m-am simțit niciodată, de când mă știu, atât de ușurat la vederea cuiva. Nici n-am fost tentat vreodată atât de aprig să zgâlțâi pe cineva.

– Pleci undeva? o întreb, străduindu-mă să-mi păstrez calmul,

Beth nu reacționează bine la amenințări, sau la accese de furie, sau când îi stă cineva în cale dacă ea vrea să facă un lucru.

Îmi întoarce spatele și continuă să arunce hârtii și gunoaie pe podea.

– Ieși de-aici.

– N-am nimic împotriva. Hai să mergem. Am venit de două ori în Louisville ca să luăm cina și încă n-am reușit.

Beth iese din bucătărie și se apucă să scotocească pe o măsuța pliantă. Îi tremură mâinile și e prea albă la față prin contrast cu părul negru.

– Eu nu mă joc, Ryan. Eu și mama plecăm azi. Așa a fost planul de la început, ți-aduci aminte?

– A fost, subliniez eu, săgetând cu privirea prin încăperea înghesuită, încercând să identific primejdia care o îngrozește pe Beth.

Adrenalina mi se revarsă în sânge, pregătindu-mă pentru un atac invizibil.

– Dar ți-ai schimbat părerea, sâmbătă, îi amintesc.

În living intră o femeie. Mult prea slabă. Cu părul blond, lățos. E prima oară când o văd pe mama lui Beth de aproape.

– Cine ești? mă întrebă ea.

Mă forțez s-o privesc în ochii lipsiți de expresie. Sunt de aceeași culoare cu ai lui Beth, însă fără strălucire.

– Sunt Ryan, iubitul lui Beth.

Buzele i se zbat să alcătuiască un zâmbet palid.

– Ai un iubit, Elisabeth?

Beth aruncă pe podea un PET de doi litri, gol.

– Fost iubit. Mi-a tras-o și pe urmă le-a zis lui mami și lui tati că mă urăște. Unde sunt cheile alea afurisite, mamă?

Calmul mi se duce de râpă.

– Eu nu ți-am ficut așa ceva. Dacă-mi dai o șansă, îți explic cum stă treaba cu părinții mei.

– Mamă! țipă Beth. Cheile. Imediat!

– Bine, zice femeia și iese pe hol, târșându-și picioarele.

Beth se răsuțește spre mine, cu nările fremătând.

– Ieși de-aici, Ryan.

– Nu ies fără tine.

Strânge din pumni și se lovește cu el în picior odată cu fiecare cuvânt.

– Mama mea e o alcoolică. Și dependentă de heroină. Distracția preferată a amantului ei e să mă bată până fac pe mine, iar dacă nu-i sunt eu prin preajmă, nu-l deranjează să-și transfere agresiunile asupra mamei. Mai am, poate, câteva minute ca s-o scot de-aici înainte ca el să se întoarcă și să ne omoare pe toți.

Un calm sinistru mă cuprinde. Nimeni nu se atinge de iubita mea.

– El te lovește?

– Da, Ryan. Mă lovește cu pumnii, și cu picioarele, și cu palmele. Eu sunt jocul lui video personal cu subiectul violență. Dacă n-o scot pe mama de-aici, o s-o omoare, iar dacă n-o omoară el, atunci o să aibă grijă heroina de asta.

Fiecare cuvânt spus de Beth e, probabil, adevărat, dar mie nu-mi pasă de mama ei. Singura mea preocupare e Beth.

– Și cu tine ce-o să se-ntâmpile dacă ieși pe ușa asta împreună cu mama ta? Crezi cu toată sinceritatea că dacă te urci într-o masină și te duci în alt oraș o să se schimbe ceva în bine?

BETH

– Da, îi răspund automat, dar o voce din adâncul minții mele țipă la mine că nu. Trebuie să se schimbe!

Arătând nelalocul lui în echipamentul de baseball, Ryan ocupă aproape tot spațiul din living, grație staturii lui masive.

– Tu știi ce cred eu?

– Eu cred că m-ai mințit, îi întorc vorba.

Așa a fost și mă străduiesc cu disperare să mă agăț de asta.

– Am dat-o în bară. Nu sunt perfect. Mi-am mințit părinții în legătură cu noi, dar am recunoscut public că sunt cu tine. Toți știu că te iubesc.

Cuvintele sunt cele potrivite, numai că...

– Ai venit prea târziu.

– Tâmpenii! exclamă el, cu ochii dogorind de furie. Luni de-a rândul am crezut că ești cea mai curajoasă persoană din câte am cunoscut. Nu ți-ai cerut niciodată scuze pentru faptul că ești tu însăși, dar cum stăm aici, în clipa asta, îmi dau seama că ești o lașă. Într-atât te îngrozește gândul că ai putea să simți ceva, încât preferi să renunți la tot ce-i bun în Groveton, doar ca să te simți tu în siguranță.

Îmi smucesc capul într-o parte și-l privesc, micșorându-mi ochii.

– În siguranță? Stau aici, într-o vizuină cu droguri, încercând să-mi salvez mama de un amant care ar fi entuziasmat să măucidă, după care s-o tortureze pe ea. Unde vezi tu o cât de mică siguranță în asta?

– E siguranța ta. Ai prefera să te lupți cu viața asta, decât să trăiești în Groveton.

Aruncă o privire spre mizeria din apartament.

– În Groveton, simți. În viața asta de-aici, nu ești nevoită să simți nimic, iar asta te face să fii o lașă.

Las să cadă sacul pe podea și-mi ridic o mână tremurătoare spre frunte. Nu are dreptate. Nu se poate să aibă. Nu de-asta fug eu. Eu am nevoie să-mi salvez mama, pentru că, dacă n-o salvez eu, atunci cine?

Ryan reduce distanța dintre noi. Inima mi se poticnește când mă prinde cu o mână de mijloc.

- Aș vrea să fi putut spune că eu sunt cel care te-a mânat să pleci, dar nu sunt. Eu n-am puterea asta. Tu ai tot fugit încă din clipa în care te-am cunoscut și pariez că ai fugit și înainte de asta. Semenii mult cu pasărea aia din hambar. Ești atât de speriată, încât o să stai în cușcă toată viața, pentru că nu vezi ieșirea. Te izbești de perete încă o dată, și încă o dată, și încă o dată. Ușa e deschisă, Beth. Încetează să mai alergi în cerc și ieși pe ea.

Cealaltă mână a lui îmi înlătură părul căzut peste față și buza de jos începe să-mi tremure.

- Dac-o las aici, ea o să moară, îi zic.

Stomacul mi se chircește și ochii mă ustură.

El îmi cuprinde fața între palme și-mi las capul în mâinile lui. Ryan e mereu capabil de asta: mă face să mă simt în siguranță.

- Dar dacă rămâi, viața asta o să te omoare pe tine. Poate nu fizic, dar o să mori pe dinăuntru. Dacă nu mă vrei pe mine, îți las toată libertatea, numai că tu ai acumulat mult mai multe în Groveton, în afara mea. Renunță la noi dacă simți nevoia, dar nu renunța la tine.

Instinctul îmi cere să fug. În loc să-l ascult, mă prind de brațele lui. Frica mă râcâie cu ghearele ei și nu-mi place cât de despuiată mă face să mă simt.

- Mi-e frică.

Ryan își coboară fruntea spre a mea.

- Și mie, dar o să fiu mai puțin înfricoșat când o să plecăm de aici.

Ușa de la intrare se deschide. Razele strălucitoare ale soarelui se reverasă înăuntru și o pală de vânt rece anunță sosirea diavolului. Statura impunătoare a lui Trent pătrunde în living. Pierzându-mi controlul asupra propriului trup, simt cum mâinile îmi cad neputincioase, iar inima îmi sare în gât. Ryan se postează în fața mea.

Trent trânteste ușa după el și chicotește când mă vede. Săgetează cu privirea sacul de la picioarele mele.

- Trebuia să fi stat în banca ta, îmi zice.

În spatele meu, aud târșăitul moale al pașilor mamei.

- Elisabeth tocmai pleca.

Ryan își lipește palma de spatele meu și mă împinge în direcția ușii. Minteaa mea țipă fugi, dar picioarele parcă sunt prinse în ciment de podea. N-are importanță dacă mă mișc sau nu. Trent n-o să mă mai lase să ies pe ușa aia.

– Lasă-l pe Ryan să plece, îi zic pe un ton rugător, iar Trent zââbește.

E pentru prima oară când îl rog ceva, iar ticălosul savurează momentul.

Trent desface un pachet de țigări, își vâără una în gură și-o aprinde. Trage prelung, apoi suflă fumul afară, cu ochii pe mine. Mă cutremur în timp ce privesc jarul incandescent. Ultima dată, Trent s-a distrat ascultându-mă cum țip în timp ce-mi ardea brațele cu țigara.

– Du-te, băiete. Ieși de-aici. Problema mea nu e cu tine.

– Nu plec fără Beth, ripostează Ryan, cu vocea tremurând de furie.

Îl iubesc pe Ryan în pofida a orice și dacă n-aș fi fost eu, el nu s-ar fi aflat aici. Îmi proptesc palmele în pieptul lui și-l împing.

– Du-te!

Ryan îl măsoară din ochi pe Trent, iar Trent face același lucru.

– Ieși pe ușă, Beth, mă îndeamnă Ryan. El n-o să se atingă de tine.

Trent râde. Ryan e vânjos, puternic și tânăr. Trent e mai mare, mai matur și un ticălos afurisit. Anul trecut, Isaiah și Noah s-au pus cu el și au scăpat cu viață doar pentru că unchiul meu l-a amenințat pe Trent cu o armă. Acum, unchiul meu nu e aici, iar eu n-am atât noroc încât să fiu posesoarea vreunei arme.

Ryan se apropie, puțin câte puțin, de mine și de ușă, fără să-l scape vreo clipă din ochi pe Trent.

– Hai să mergem.

Pulsul îmi bubuie în timpane. Poate chiar reușim să plecăm.

– Mamă?

– Nu îndrăzni să te clinești, Sky, o avertizează Trent, dar eu întind mâinile spre ea.

– Vino cu noi!

Ryan îmi urlă numele, iar brațele îi zboară înaintea mea. Durerea îmi spintecă țeasta. Podeaua se năpustește spre chipul

meu. O combinație de întuneric și lumină îmi pâlpâie din spatele pleoapelor închise. Zgomotele se contopesc într-un zumzet ascuțit și un lichid cald îmi șiroiește de deasupra sprâncenei până spre rădăcina nasului. Îmi ling buzele și tresar simțind gustul sărat al sângelui.

Pleoapele îmi tremură și mă lupt să le țin deschise. Camera se sucește și se învârtește. Forțându-mi privirea să se limpezească, văd resturile sfărâmate ale veiozei mamei pe podea, lângă mine.

Zumzetul se stinge treptat și întorc capul spre sunete de încăierare și mormăituri. Ryan îl plachează de mijloc pe Trent și-l împinge în ușa de la intrare. Trent ripostează prompt, trimițându-i un pumn în stomac.

Cioburile de ceramică îmi crestează palma în timp ce mă târăsc spre el.

– Terminați.

Cuvântul îmi iese moale și răgușit. Ryan se împiedică, dar reușește să pareze o lovitură, după care câștigă câteva secunde, expediindu-i lui Trent un pumn în maxilar. Îmi forțez picioarele ca să mă pot ridica, dar cad la loc.

Ghemuită pe podea în poziția fătului, de cealaltă parte a camerei, mama se leagănă înainte și-napoi. Înghit și forțez cuvintele să-mi iasă din gâtul rănit.

– Ajută-l pe Ryan, mamă.

– Nu pot.

– Țasta o să ne omoare!

Mama își lasă capul între genunchi și continuă să se legene.

– Mamă! Țip eu. Te rog!

Mama începe să fredoneze mai tare și simt cum mi se despică inima în două. Ea n-o să se schimbe niciodată. Indiferent ce-aș face. Indiferent cum aș încerca. Mama va fi mereu așa, o sărmană viață irosită, demnă de plâns. Eu n-o să fiu ca ea. Nu pot să fiu ca ea. Mă prind de un scaun răsturnat și mă forțez să mă pun pe picioare. Trent îl plachează pe Ryan și amândoi se prăbușesc pe podea.

– Lasă-l în pace!

Trent se ridică în genunchi, îl lovește cu pumnul în față pe Ryan, iar Ryan cade încă o dată. Panica mă sfâșie, la gândul că el o să-l

omoare pe Ryan sub ochii mei. Ticălosul naibii o să-mi ia tot ceea ce iubesc.

Mă arunc peste el și pocnesc, și lovesc, și sfâșii cu unghiile. El îmi sucește încheietura și brațul într-o poziție imposibilă din punct de vedere fizic. Oasele îmi pocnesc și-mi trosnesc. Un țipăt îmi sfâșie trupul de sus și până jos, iar durerea mă orbește.

Îmi dă drumul și cad în genunchi, pradă unei suferințe cumplite. Țipătul meu devine tăcut când Trent își înfășoară degetele pe gâtul meu și strânge. Icnesc, încercând să sorb aer. Nimic. Gândurile mi se perindă prin minte într-un ritm frenetic. Am nevoie de aer. El o să măucidă. Îmi reped mâinile spre degetele care-mi zdrobesc beregata, dar nu pot să le desfac.

El e mai puternic ca mine și mai viguros și-o să triumfe.

Deodată, Trent se zguduie, iar strânsoarea îi slăbește. Îl văd pe Ryan cum îl ține pe Trent într-o *cravată* în timp ce mă prăbușesc pe podea și trag aer în plămâni care-mi ard. Îmi ridic mâinile tremurătoare spre gât și acopăr locurile în care degetele lui mi-au însemnat pielea.

– Puiule! strigă mama, ale cărei mâini se reped lângă ale mele. Ești teafară?

Fac semn din cap că da, amețită.

Mama mă apucă de braț și smucește, sforțându-se să mă ridice de pe podea.

– Hai să mergem, îmi zice.

Îl aud pe Ryan înjurând și mă lupt fără succes să mă pun pe picioare.

– Ajută-l, mamă!

Ryan își încolăcește celălalt braț de gâtul lui Trent și urlă:

– Du-te, Beth!

Trent se zbate să scape din strânsoarea lui Ryan, pe care-l văd tot mai încordat la față pe măsură ce se luptă să-și mențină priza.

Mama clatină din cap.

– Hai să mergem. Acum. El o să mă rănească.

Trent îl nimerește pe Ryan cu un cot în burtă, apoi se răsucește și-i expediază o directă în față. Ryan cade.

– Nu!

Tot felul de țipete și de implorări îmi zboară de pe buze. Ryan are fața plină de sânge. Trent e în picioare și-l izbește cu picioarele în burtă. Urlu de durere când îmi las greutatea pe brațul stâng.

– Ajută-l, mamă!

– Trebuie să plecăm chiar acum, Elisabeth, rostește mama, calmă, molfăindu-mi numele. Eu vreau să plec. Acum vreau să merg cu tine.

Întorc capul și privesc imaginea sinistră a mamei mele. Ochii ei oboșiți cu pupilele contractate mă privesc de parcă aș fi o umbră, nu fiica ei. Mă strânge din nou de mână. Pentru prima oară, nu-și mai freacă brațul.

Ținându-mi brațul stâng cât mai aproape de corp, mă apuc cu mâna dreaptă de masă și mă ridic în picioare.

– Ți-ai băgat în venă? o întreb.

Când mă ridic eu, mama se prăbușește. De rușine? De epuizare? De prea multă heroină? Nu știu.

Refuzând să-l vadă pe Ryan omorât, refuzând contactul vizual cu mine, mama își acoperă capul cu brațele și reîncepe să se legene, iar și iar.

Îmi curge sânge peste ochi și vederea mi se înceteșează, în timp ce trupul mi se balansează în lateral. Nimeresc cu degetele, accidental, peste telefonul fără fir al mamei, aproape de marginea mesei.

Heroină.

Asta m-a distrus pe mine acum nouă ani și un singur apel telefonic m-a costat pierderea tatii.

Heroină.

Dacă sun, mama ajunge la închisoare.

Heroină.

Degetul îmi lunecă pe taste și, la fel ca în urmă cu nouă ani, aud sunând o dată, de două ori, a treia oară. Universul se întunecă, apoi reapare într-un tunel scâmos. Genunchii mi se înmoaie și mă forțez să mai rămân conștientă pentru încă vreo câteva secunde.

– Nouă-unu-unu, ce urgență aveți?

Îmi aleg cea mai zgomotoasă dintre soneriile telefonului și mi-l pun pe piept înainte de a-mi lăsa capul pe pernă. E vorba ca Beth să se întoarcă azi acasă din spital și, din cauza asta, am refuzat calmantele. Vreau să-i aud vocea la telefon și să știu că e la doar un kilometru și jumătate distanță, nu la o jumătate de oră de mers cu mașina; în Louisville.

Pe urmă, pentru prima dată în mai mult de o săptămână, o să pot dormi adânc.

Trupul îmi e tot numai durere lentă, vibrantă. Fiecare punct vital îmi zvâcnește la unison cu pulsul. Coaste rupte, vânătași și tăieturi peste tot. Absolut toate vătămarile meritând prețul salvării lui Beth.

– Poți să-mi spui de ce?

Vocea tatii plutește prin cameră.

Deschid ochii și întorc capul. Stă rezemat de tocul ușii, cu privirea pironită în podea. Sunt primele cuvinte pe care mi le adresează de când l-am lovit. A tot fost prin preajmă. Prezent, dar fără să vorbească. Nu mă deranjează asta, pentru că nici eu n-am vorbit cu el... până acum.

– De ce, ce?

– De ce-ai riscat totul pentru fata aia?

– Pentru că o iubesc. Și numele ei e Beth.

Niciun răspuns. Uneori mă întreb dacă tata o ști ce-i aia iubire.

– A sunat Scott, mă anunță el, bășos. A ținut să-ți amintească faptul că de acum există anumite reguli. E supărat pe voi amândoi și n-o s-o lase să mai iasă din casă prea curând.

Îmi întorc din nou privirea spre tavan. Pot să mă împac cu regulile, atât timp cât o am pe Beth. Scott a arătat un amestec de recunoștință și enervare. Privind retrospectiv, poate c-ar fi trebuit să-l sun când am găsit bilețelul lui Beth, însă nu cred că Beth l-ar fi ascultat. Ea de mine avea nevoie.

– Nu cred că ar trebui să te mai vezi cu ea, continuă tata.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea.

Se lasă din nou tăcerea și, când trag cu coada ochiului, constat că tata a plecat. Cine știe dacă noi doi vom mai putea repara ceea ce s-a stricat.

Telefonul îmi bâzâie și simt un plumb în stomac când citesc numele lui Beth deasupra mesajului. Ea promisese c-o să sune. *Prieteni, nu?*

Aproape că-mi vine să râd. E primul mesaj pe care mi l-a trimis ea vreodată. *Totdeauna.*

Se aude soneria de la intrare și mă frec la ochi. Sunt prea istovit pentru musafiri, numai că ei sosesc întruna: prietenii mei, colegii din echipa de baseball, antrenorii, profesori, prieteni de-ai părinților mei.

Vocile ușor ridicate ale mamei și tatii îmi indică faptul că sunt în dezacord cu privire la ceva și nu mă prea interesează să deduc care o fi problema. Mă aștept ca ei să-și continue controversa, dar nu mă aștept deloc să aud vocea mamei la ușa camerei mele.

– Pentru că așa am zis eu!

Aruncă o privire furioasă spre hol înainte să mi se adreseze.

– Ryan, ai o vizită.

Până să pot întreba cine e, Beth îmi intră în cameră, cu brațul stâng atârnat de gât. Tot aerul îmi iese brusc din plămâni. Ea e aici. Uitând de rănile mele, mă grăbesc să mă ridic în capul oaselor... și tresar de durere. Mirosul de trandafiri mă copleșește și, când îmi ridic privirea, o văd pe Beth lângă mine.

– Arăți ca naiba. Te-ai odihnit măcar cât de cât?

Colțul drept al gurii mi se arcuiește în sus.

– Și eu mă bucur că te văd.

– Eu vorbesc serios!

Beth nu se împacă prea bine cu îngrijorarea și suferința de pe fața ei mă necăjește.

Îi capturez mâna de care s-a folosit ca să mă împingă înapoi jos, o ridic la buze și-i sărut podul palmei. Doamne, ce dor mi-a fost de ea!

Aud cum cineva își drege glasul și-l observ pe Scott, stând lângă mama, în dreptul ușii.

– Câțeva minute, Beth, după care mergem acasă.

Beth încuviințează, iar eu urmăresc reacțiile mamei la prezența unei fete în camera mea. Ne studiază, aproape ca și cum ar vedea un tablou pe care nu-l prea înțelege. Nu există răutate în expresia ei, doar curiozitate.

– Las ușa deschisă, anunță ea.

– Mulțumesc, îi răspund și-o zic din toată inima.

Mama se străduiește acum: nu numai cu mine, ci și cu Mnrk, iar pentru asta trebuie să-i mulțumesc lui Chris. El l-a sunat pe Mark după ce m-a dus ambulanța la urgență. Mama și Mark au stat de vorbă pentru prima dată în timp ce eu eram la radiologie. Amândoi păstrează tăcerea cu privire la discuția lor, dar important e că vorbesc iar. E un început.

Scott își vâra capul înăuntru după ce pleacă mama și-o fixează cu privirea pe Beth.

– Vezi cum te porți.

Ea își dă ochii peste cap.

– Asta pentru că, din clipa în care pleci tu, noi o să ne punem pe treabă ca animalele sălbatice. Hai, te rog!

Face un semn spre brațul ei vătămat.

– Oasele rupte și vânătăile sunt foarte atrăgătoare, nu?

Scott clatină din cap înainte s-o urmeze pe mama în living, iar Beth îi imită întocmai mișcările. Oare ei și-or da seama că sunt ca două clone?

Beth se lasă pe pat și întoarce capul spre mine. Nu-mi place cum arată. Pe lângă tăieturile de pe față și de pe cap, plus vânătăile, e prea palidă și cercuri întunecate îi subliniază partea de sub ochi. Întrebându-mă dacă nu cumva visez, întind mâna, îi prind o șuviță de păr și-o frec între degete. E mătășos și real. Las șuvița să cadă și-i caut privirea.

– Cum te simți? o întreb.

Detest felul în care i se încrețește fruntea și durerea care-i împovărează trăsăturile. Închide ochii pentru câteva clipe.

– Îmi pare foarte rău. E vina mea că te-a rănit.

– Nț, nici nu vreau să aud!

O apuc de mână și încerc s-o conving să se întindă pe pat lângă mine. Ea se împotrivește.

– Dar mama ta...

– Ce să spună? Sunt rănit. Tu ești rănită. Ne-a ajuns oboseala pe amândoi și ne-am întins. Vreau să te țin așa în brațe, așa că, măcar o dată în viață, n-ai putea să nu te mai lupți cu mine?

– Uau. Cineva e țăfnos!

– Păi să știi că sunt!

Însă nodurile care-mi torturau măruntaiele încep să se desfacă atunci când mă întind pe spate, iar Beth își lipește cu prudență trupul de al meu. Ezită, încercând mai întâi diferitele zone, ca să-și confirme că atingerea nu-mi va provoca durere, iar eu mă mișc cu blândețe când o cuprind cu brațul, ca să nu i-l lovesc pe-al ei.

După ce ne aranjăm, răsuflu ușurat și închid ochii. De o săptămână visez la asta. Cine știe, poate că în clipa asta chiar visez. Dacă e așa, poate că Beth va face un lucru atât de greu pentru ea: poate că-mi va da răspunsuri.

– De ce-ai crezut-o pe Gwen, și nu pe mine?

BETH

Îmi adaptez poziția, cuibărindu-mă mai strâns în Ryan, dar așteptând încordată eventualele semne cum că i-aș provoca dureri. Acum pot să-i aud inima, ca și inspirația și expirația aerului în și din plămâni. Dacă n-aș fi fost al naibii de istovită, poate c-aș fi plâns. Am crezut că l-am pierdut atunci, în apartamentul mamei.

Ryan își trece o mână prin părul meu, iar eu îmi umezesc buzele, căutându-mi curajul. El merită să primească un răspuns. Dacă nu pentru că și-a riscat viața ca să mă salveze, atunci fiindcă îl iubesc.

– N-am avut încredere în tine.

Inima îi bate de câteva ori până să vorbească din nou.

– De ce?

Pentru că am fost proastă.

– Nu știu...

Eu n-am priceperea lui Ryan la cuvinte. Mie îmi vin greu. Cu dificultate. Cel puțin, cuvintele care conțin sentimente.

– Presupun că mi-a fost mai ușor să cred că te-ai folosit de mine, decât că mă iubești. Ca să fiu sinceră... nu mă prind. De ce-ar vrea unul ca tine să fie cu una ca mine?

Ryan mă apucă de bărbie și-mi ridică fața ca să fiu nevoită să-l privesc în ochi.

– Pentru că te iubesc, Beth... tu ești tot ce vreau eu să fiu. Ești vie, și trăiești fără să te scuzi. N-aș fi făcut niciodată dragoste cu tine, dacă mi-ar fi trecut prin cap că n-ai încredere în mine... sau că nu mă iubești. Și n-aș fi făcut-o niciodată dacă n-aș fi avut încredere în tine și dacă nu te-aș fi iubit.

Mă ridic într-un cot și inima îmi e practic smulsă din piept de suferința din ochii lui.

– Eu te iubesc, și vreau să am încredere în tine. Doar că... Încerc... Și...

Of, fir-ar al naibii! Îmi trântesc mâna teafară de pat. De ce nu sunt în stare să-i explic? De ce sunt atât de neputincioasă?

– Hei!

Tonul lui autoritar mă face să-i caut privirea. Inima mi se oprește când Ryan îmi dezmiardă obrazul cu un deget și, sub

atingerea lui, mă înroșesc la față. Mi-a fost dor de asta. Mi-a foit dor de el. Poate că nu stric chiar totul.

– Respiră, mă îndeamnă el. Nu e nimic. Nu te grăbi, dar nici nu te opri din vorbit.

Să nu mă opresc din vorbit... Chiar scot limba în semn de dezgust, iar Ryan își stăpânește cu greu zâmbetul. Dacă n-ar fi fost deja atât de bumbăcit, i-aș fi ars un pumn în braț. Răsuflu zgomotos și mai încerc o dată.

– Nu știi... pur și simplu, eu n-am... încredere... în mine.

Clipesc și același lucru îl face și Ryan și simt că e oarecum înfricoșător și indecent să spun ceva atât de brutal. Mă mângâie pe brațul teafăr, îndemnându-mă să continui, dar eu nu știu cum să mai continui. Aiurea. Pur și simplu, nu vreau să continui. Dar aici e vorba despre ceva mai presus decât ceea ce vreau eu. Aici e vorba despre mine și Ryan.

– Nu vreau să mai fac alegeri greșite, îi explic, privindu-l în speranța că vorbele mele au o logică, deoarece nu sunt sigură că ar avea. Și, cumva, cred că orice alegere e greșită, pentru că eu o fac, dar deodată te întâlnesc pe tine, și tu ești grozav, și ești minunat, și mă iubești, și eu te iubesc, și eu sunt al naibii de speriată c-o să stric totul...

Închid ochii brusc și buza de jos începe să-mi tremure.

– Ceea ce am și făcut. Am stricat iar totul.

Ryan îmi cuprinde obrazul în palmă. Îmi las capul pe mâna lui și deschid ochii.

– Mă bucur că s-a întâmplat așa, îmi zice.

– Credeam că ți-au făcut un RMN la cap.

Ochii îi râd.

– Mi-au făcut. Răspunde-mi doar la asta: înainte să sosească Trent, aveai de gând să pleci cu mine?

Înghit nodul din gât și încuviințez din cap înainte să pronunț cuvântul.

– Da

– De ce?

Îmi mijesc ochii spre el, căutând să înțeleg întrebarea.

– Nu, Beth. Nu sta să te gândești. Doar dă-mi primul răspuns care-ți vine în minte. De ce voiai să pleci cu mine?

Privesc fulgerător în ochii lui și rămân cu gura căscată. Nu, nu e posibil, pentru că, dacă ar fi, ar însemna o premieră pentru mine.

Aceeași speranță pe care am văzut-o la Ryan de un milion de ori îi crește pe față. Să fie posibil ca el să fi știut asta tot timpul?

– Spune-o, Beth.

– Te iubesc.

Astea erau până nu demult cuvinte greu de spus, dar acum îmi vin mai ușor. Răsuflu și aerul tremură când îmi iese din gură.

– Frumoasă încercare, zice el. Cealaltă chestie. Spune-o.

– Ryan...

Gâtul mi se usucă și broboane de sudoare îmi apar la rădăcina părului.

– Mi-e frică.

– Știu, încuviințează el, dându-mi părul după ureche. Dar nu-i nimic.

Degetele lui îmi coboară lent pe braț, peste eșarfa cu care e legat, apoi se opresc cu vârfurile pe ale mele. O senzație de căldură se răspândește în mine, pornind de la inimă și curgându-mi prin sânge. E o senzație stranie, de lanțuri desfăcute, de eliberare. E aproape de parcă aș pluti.

– Am încredere în tine, îi zic. Aveam de gând să plec cu tine, pentru că am încredere în tine.

Ryan tace, însă micul zâmbet senin de pe chipul lui mă face și pe mine să zâmbesc. Mă întreb dacă zâmbetul meu o semăna cu al lui. Am încredere în el. În Ryan. E un pic înfricoșător, dar nu atât cât crezusem că ar fi. Poate că asta o fi: poate că o fi începutul despre care a tot vorbit Scott de atâtea luni: începutul de la zero.

– Chiar a fost atât de greu? mă întrebă.

– Da.

Ryan îmi atinge din nou părul. E ca și cum ar avea nevoie ca, prin contact, să-și confirme că nu sunt o fantomă.

– Ai nevoie să înveți cum să capeți încredere în tine.

Mă trântesc cu capul pe perna de lângă el. Ryan se întoarce, cu mișcări încete. Fețele ne sunt atât de aproape, încât nasurile mai au puțin și se ating. Brațul începe să mă doară și presimt că Scott își va face curând apariția, pentru că și-a introdus programul meu de medicație în telefon.

– Te superi dacă aștept să mă vindec întâi, înainte de a scoate la suprafață alte probleme emoționale de mult pierdute?

Ryan își înalță fruntea, iar eu înjur în sinea mea. Se pare că n-am terminat încă.

– Glumești, nu? îl întreb.

– Mi-a zis Scott că Isaiah a venit la spital, începe el.

Încuviințez, preferând să nu mai intru în subiectul ăsta acum... sau niciodată. Noah m-a vizitat de mai multe ori cât timp am fost în spital: o dată împreună cu Echo și de două ori singur. El mi-a zis că Isaiah a tot patrat prin sala de așteptare până când a auzit c-o să fiu bine, după care a plecat. Cel mai bun prieten al meu a plecat.

– Cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Degetele mâinii stângi încearcă să se strângă, însă explozia de durere mă împiedică să formez un pumn. Scot un șuierat de suferință și Ryan se apropie încă puțin.

– Ești bine?

– Da, mă stropșesc eu. Doar că... Ți-am mai spus deja că nu e același lucru pentru mine cu el.

– Te cred.

Fruntea începe să mi se încrețească, dar se oprește când mi se întind copcile. Fir-ar să fie, n-o să mai fiu niciodată în stare să mă mișc!

– Și-atunci, de ce-ai mai deschis subiectul?

Ryan inspiră adânc și-mi dau seama că discuția asta îl roade la fel de mult ca pe mine.

– O să te mai vezi cu el?

Nu. Da.

– Dac-o să mă lase. Numai că el a plecat de la spital fără să vorbească absolut deloc cu mine. Nu știi ce-o însemna asta.

Pe naiba!

– Da, sigur c-o să mă mai văd cu el. Eu și Isaiah suntem prieteni și el o să înțeleagă asta, chiar dacă va trebui să i-o bag în cap cu o scândură.

Ryan pare împărțit între un zâmbet și-un suspin.

– Și te mai întrebi de ce sunt îngrijorat?

– Asta ce mai vrea să însemne?

- Trebuie să recunoști că viața pe care ai dus-o în Louisville e diferită de cea de acum. Mă tem că, dacă ai avea un loc în care să fugi, o persoană la care să fugi, atunci când situația ar deveni dificilă, ai pleca.

Ryan îmi desface degetele mâinii stângi, care începuseră iar să se strângă.

- Mereu o să fie cineva care să se îndoiască de noi, Beth, iar eu nu pot s-o scot la capăt dacă tu o să fugi mereu.

- Gata cu fugitul. Promit!

E aproape dureros să-mi calc pe orgoliu și să spun ce urmează.

- Ai avut dreptate... în Louisville... despre faptul că am o viață în Groveton. Te am pe tine... dar îi mai am și pe Scott, pe Lacy, școala... îmi place cine sunt aici.

- Și mie, zice el, parcă vrând să-și demonstreze dreptatea.

- Dar istoria mea cu Isaiah e prea veche ca să-l abandonez. Sunt aici. Cu inima. Cu sufletul. Cu trupul. Groveton e casa mea, dar niciodată n-aș fi în stare să abandonez un prieten, cu atât mai puțin pe cel mai bun prieten al meu.

Fixez cu privirea cuvertura de sub noi.

- Am nevoie ca tu să fii de acord cu asta, pentru că nu cedez nici cu un milimetru când vine vorba despre el.

După câteva clipe de tăcere, risc să arunc o privire. Ryan se dă bătut, până la urmă.

- Foarte bine. E prietenul tău. Dacă tu o să ai încredere în mine, atunci o să am și eu încredere în tine.

Îmi arunc pantofii din picioare și-mi frec degetele de talpa lui. Mai bine de-atât n-am ce să fac cu un braț legat de gât.

- Ne-am înțeles. Te iubesc și...

Îmi înhită frica și merg mai departe.

- Am încredere în tine.

- Bun!

Mușchii lui Ryan se relaxează vizibil, iar pleoapele îi flutură.

- Bun, repet eu, permițându-mi să mă relaxez odată cu el. Știi că vreau s-o mai aud și eu.

Ryan se trage mai aproape, îmi cuprinde mijlocul cu un braț protector și închide ochii.

- Am încredere în tine.

- Frumoasă încercare, îi zic.

Îl lovesc în joacă, ușor, cu ghipsul meu căptușit, și-i văd pieptul umflându-se de râs. Ce bine mă simt că pot să-l tachinez iar!

- Cealaltă chestie. Spune-o.

- Te iubesc.

Bucurându-mă de căldura și de puterea lui, mă topesc în el și închid, la rândul meu, ochii.

- Încă o dată.

- Te iubesc, șoptește el.

- Încă o dată.

Numai că, de data asta, mintea îmi plutește când îi aud declarația delicată. Vreau să-i cer să repete cuvintele, dar tocmai atunci capul meu îi întâlnește pieptul. Îi aud bătăile regulate ale inimii și am răspunsul dorit. Ne pierdem unul în celălalt și adormim.

RYAN

Acum un an, viața mea era complet planificată. După cum s-a dovedit, nimeni nu poate să cunoască viitorul. Îmi strecor brațele în mânecile sacoului și-mi refac poziția umerilor, astfel încât să-mi stea cum trebuie pe corp. Vânătăile și rănile s-au mai dus, dar coastele încă mă mai dor la capătul zilei. Mai ales dacă mă forțez prea tare.

– Cravata îți stă strâmb, remarcă mama, rezemându-se cu un umăr de tocul ușii și clătinând din cap a dezaprobare când privește spre gâtul meu. Vino încoace.

Mă depărtez de oglindă și mama îmi dezleagă nodul.

– Arăți frumos, apreciază ea.

– Cu excepția cravatei.

Colțurile buzelor i se ridică. Îmi măsoară lungimea cravatei pe piept.

– Cu excepția cravatei. Cum te simți?

– Bine.

În jurul ochilor îi apar cute de îngrijorare și se încordează să-și păstreze zâmbetul.

– Știu că medicul ți-a dat voie să reîncepi antrenamentele, dar sunt de părere că ar trebui să mai aștepți o săptămână, sau două. Doar ca să fii sigur că totul s-a vindecat cum trebuie.

Mama îmi manevrează cravata cu mișcări experte, legându-i nodul și strângând-o până sus, la gât. O mai privește pentru o clipă, înainte de a-și lăsa mâna să-mi atingă obrazul: contact fizic rar pentru amândoi.

– Mă bucur că ești bine.

După care și-o retrage.

– Am vorbit iar cu fratele tău azi-dimineață. M-a întrebat ce mai faci.

Mark știe ce fac. Am vorbit la telefon în fiecare zi de când m-au externat din spital. Probabil că el încă se simte stânjenit când vorbește cu mama, motiv pentru care caută cele mai ușoare subiecte de conversație. Îmi găsesc o ocupație, încheindu-mi butonii.

– Și ce i-ai zis?

- Că ești la fel de încăpățânat ca taică-tău și că nu mi-ai spune dacă ai avea dureri.

- N-am nimic, mamă.

Mama își face de lucru cu perlele de la gât.

- Dacă noi te-am fi ascultat în dimineața aia... Dacă te-am fi ascultat cu săptămâni înainte... Dacă eu m-aș fi împotrivit tatălui tău când ne-a spus Mark... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Nu-i nimic.

Mi-ar fi plăcut ca ei să mă fi ascultat în dimineața în care a fugit Beth. Mi-ar fi plăcut să mă fi ascultat cu câteva săptămâni înainte, când le-am spus că țin la ea. Mi-ar fi plăcut ca mama să i se fi împotrivit tatii și să-l fi păstrat pe Mark în familia noastră, însă nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Și, chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu se știe dacă s-ar fi putut opri coșmarul care deja se pusese în mișcare. Beth a fugit, din cauză că viața din Groveton o îngrozea. Ea ar fi fugit indiferent de ce s-ar fi întâmplat între noi și, pentru că o iubesc, eu aș fi urmat-o.

Mama oftează și trece în modul de comportament monden.

- Mark o să vină acasă duminică, la cină. M-am gândit că ar putea să fie ceva simplu. Numai eu, tu, Mark... să sperăm că și tatăl tău.

- Sună grozav.

Chiar dacă știm bine amândoi că tata o să se ducă în oraș cât timp Mark o să fie acasă. Tata încă refuză să recunoască existența lui Mark. Nu s-a schimbat mare lucru în privința căsniciei lor. Mama ne-a ales pe mine și pe Mark, iar tata a renunțat la ideea de a candida la primărie. Dar el încă e în casă, iar ei încă se duc la ședințele de consiliere maritală. Cum am spus, cine poate ști ce-o să aducă viitorul?

- Nu uita buchetul pentru corsaj, mai zice mama și se strecoară afară din cameră.

Îmi iau cheile mașinii, buchetul din trandafiri roșii pentru corsaj și pornesc spre garaj. Cu coada ochiului, îl văd pe tata, stând la biroul lui. N-am mai vorbit din ziua aia, în camera mea, și presupun că azi nu va fi ziua în care vreunul dintre noi să rupă tăcerea.

Când deschid portiera jeepului, îi aud scaunul scârțâind, apoi zgomot de pași pe cimentul podelei. Tata se duce spre bancul lui cu scule și începe să scotocească prin cutiile cu șuruburi și piulițe.

– Mama ta mi-a spus că ai semnat o scrisoare de intenție ca să joci pentru Universitatea din Louisville.

Mușchii mi se încordează, în așteptarea unei confruntări. Cerința era ca scrisoarea să fie semnată și de unul dintre părinți, pe lângă mine, așa că i-am cerut ajutorul mamei.

– Da, așa e.

– Ea mi-a spus că ai de gând să joci în echipa lor timp de un an, după care să reevaluezi dacă ești pregătit sau nu să treci la profesionism.

Simțindu-mă despuiat fără șapcă pe cap, mă frec cu palma la ceafă. Aș putea să aleg calea mai ușoară și să-i ofer un simplu da, însă m-am săturat să spun sau să fac orice e necesar ca să-l liniștesc.

– La sfârșitul primului an de facultate o să mă hotărâsc dacă sunt suficient de bun încât să trec la profesionism. De asemenea, o să mă specializez în creația literară. Iubesc scrisul, iubesc baseballul și vreau să le dau ambelor câte o șansă.

Tata închide un sertar plin de cuie și clatină aprobator din cap.

– I-ai luat un buchet pentru corsaj? Fetelor le plac florile.

Ridic mâna în care țin cutia transparentă.

– Mda, îi răspund. Tu m-ai învățat asta.

BETH

Camera lui Scott și Allison e prea ți pătoare pentru gustul meu. Draperiile sunt din mătase albastră și tot felul de chestii inutile, cum ar fi florile și tablourile cu flori, decorează fiecare spațiu disponibil. Patul e mai mult decât masiv. Scott și Allison n-au nevoie să se culce în camere separate dacă se ceartă: n-au decât să se rostogolească de vreo două ori și sunt la adrese diferite.

Mă așez pe fotoliul excesiv de tapițat din fața oglinzii lui Allison și privesc cum îmi prinde părul în creștet. Urâsc coafurile înălțate, dar nu pot să mă plâng. Acum o oră, ea mi-a vopsit cu spray negru șase șuvițe de păr. Acum, părul meu e alcătuit din patru centimetri de blond-auriu la rădăcini, o cascadă neagră peste umeri și șuvițele negre, care să echilibreze totul.

– Scott o să se enerveze, îi zic.

– Da, încuviințează ea, dar o să-i treacă.

Buzele mi se arcuiesc, iar când mă observă în oglindă, Allison zâmbește la rândul ei. Între noi două a existat un armistițiu fragil de când m-am întors acasă din spital și uneori mi-e frică să nu spun ce nu trebuie și s-o împing de partea cealaltă.

– De ce te porți frumos cu mine?

Allison ridică din nou ondulatorul și mă săgetează cu o privire aspră când mă foiesc. Răsuște câteva șuvițe care se încăpățânează să nu se conformeze planului ei.

– Pentru că Scott te iubește.

El mă iubea și înainte, dar asta n-a împiedicat-o să urască fiecare celulă din corpul meu. Nu-i vorbă, că nici eu n-am ajutat-o.

– Îmi pare rău că te-am acuzat că i-ai întins o capcană.

Ondulatorul mă trage de rădăcinile părului și-mi mușcă buza. Ea îi dă drumul și mici cârlionți încep să-mi danseze la ceafă. Bun, merit tragerea de păr... și cârlionții. Poate acum o să fim chit.

Allison pune la loc ondulatorul pe măsută.

– Îmi pare rău... în fine, îmi pare rău. Nu te-am vrut aici.

Clipesc, surprinsă. A fost o dezvăluire brutală, dar cinstită.

– Scott mi-a povestit despre trecutul tău, dar a fost ușor să-mi închipui că e doar o poveste, până când ai apărut în peisaj. Eu prefer o viață curată și simplă. Tu l-ai făcut pe Scott să fie complicat.

- Scott totdeauna a fost complicat.

Allison îmi pulverizează părul cu spray fixativ.

- Acum știi asta.

Scott tușește încetișor și ne întoarcem amândouă capetele ca să-l vedem intrând în cameră. Eu mă ridic în picioare și Scott zâmbește când mă vede într-o rochie neagră, fără bretele, cu tivul la nivelul genunchilor. Se încruntă la loc când îmi observă părul.

- Eu i l-am făcut, mărturisește Allison, cu o undă de vinovăție.

- Tu ai făcut asta? se miră Scott, făcând ochii mari.

- Tu i-ai zis weekendul trecut că poate să încalțe pantofii ăia îngrozitori cu rochia asta, iar eu ți-am spus c-o să regreți.

Mă fâțâi un pic în perechea mea de Chuck Taylors veritabili.

- Port și dres, îl anunț, fiindcă asta a fost o concesie capitală din partea mea.

- Ar trebui să-ți pui un pulover, își dă cu părerea Scott.

- N-o să poarte niciun pulover, protestează Allison, prefăcându-se că-l plesnește. Ar arăta deplorabil.

- Nu mă interesează cum arată. Mă interesează cât de multă piele se vede.

Allison se apleacă în față și Scott o sărută pe buze. Eu privesc în altă parte. Ei doi fac asta mai mult ca de obicei, de când m-am întors eu din spital. Nu numai că se sărută, dar se sărută pentru că asta simt. Se sărută pentru că se iubesc cu adevărat. Ea iese din cameră, iar Scott își înfundă mâinile în buzunare.

Mă împotrivesc ispitei de a-mi scărpină tâmpla pe cale de vindecare.

- Mi-a acoperit rana cu fond de ten.

- Am observat, zice el, arătând spre mâna mea stângă. Cum îți mai e?

- Bine, răspund ridicând din umeri.

Pansamentul ghipsat negru e temporar. Trent mi-a sfărâmat o mulțime de oase din mână, din încheietură și din braț. Va trebui să suport o nouă operație peste două săptămâni. Degetele mele tefere bat darabana pe gambă. Crezusem c-aș putea să rezist fără să întreb, dar nu pot.

- Cum a decurs înfățișarea mamei la tribunal?

Mama și Trent au avut ieri audierile preliminare. Eu i-am zis lui Scott că nu vreau să știu ce s-a întâmplat, însă curiozitatea mă mănâncă de vie.

– Nu-i nicio problemă dacă vrei să știi, îmi zice el, întâlnindu-mi privirea, în timp ce eu mă lupt cu milioanele de sentimente care trag de mine în direcții diferite.

Clatin aprobator din cap, iar el continuă:

– Ea a acceptat învoiala propusă de apărare și va ispăși șase ani. Trent s-a declarat nevinovat, contrar recomandărilor avocatului. Procurorul e de părere că poate să-i dea cincisprezece ani.

Un ghem de groază mi se formează în stomac și mă las să cad la loc pe fotoliu.

– Atunci, înseamnă c-o să fie proces.

Scott își lasă capul în jos. Noi toți sperasem să evităm așa ceva.

– Da, îmi răspunde.

Eu și Ryan vom fi nevoiți să dăm iar ochii cu Trent, când o să depunem mărturie. Inspir adânc ca să mă liniștesc.

– Ai vorbit cu mama? îl întreb.

El scutură din cap și nu-mi dau seama cum mă simt în legătură cu asta. Nu sunt sigură nici de ce simt în legătură cu mama. Șase ani. Mama o să stea la închisoare șase ani și eu sunt cea care a trimis-o acolo.

– Ai făcut ceea ce trebuia, puștoaico.

– Știu, îi răspund încet.

Știu, într-adevăr, dar asta nu înseamnă că sentimentul ar fi mai puțin nașpa. Se aude soneria și groaza începe să mi se risipească. A venit Ryan.

Un zâmbet bonom se instalează pe chipul lui Scott.

– Și Făt-Frumos te așteaptă.

– Auzi, Scott?

El îmi face semn să continui.

– Cum ai putut să ții chestia cu heroina doar pentru tine? Ca să zic așa, e un secret destul de important. Știu că-ți doreai ceva cu care să mă șantajezi, dar aici a fost vorba despre heroină!

Scott se scarpină după ureche.

– Tocmai mă pregăteam să angajez detectivi particulari ca să afle, când a sunat mătușa ta. După ce am ajuns la secția de poliție,

mi-am dat seama că nu se poate să pleci acasă cu altcineva, decât cu mine. O singură privire spre mama ta și am știut că lucrurile stau rău.

Oftează, apoi continuă.

– Era atât de iritabilă în prezența polițiștilor, încât mi-am dat seama că ascunde ceva. Aș fi zis orice ar fi fost nevoie, numai ca să te păstrez. Dar n-am folosit niciodată cuvântul heroină, nici față de tine, și nici față de mama ta, și nici n-am intrat vreodată în apartamentul mamei tale. Am ghicit că ea are un secret, așa că am blufat.

Iar eu acum mă simt ca o idioată. O idioată fericită, dar, oricum, o idioată.

– Bine jucat.

– Cred și eu, răspunde Scott, zâmbind mândru.

La semnalul care anunță că mai sunt două minute, mâinile încep să-mi transpire, inclusiv cea în ghips. Vara indiană are, în Kentucky, felul ei ciudat de a face ca noiembrie să pară ca iulie. În timp ce înaintăm pe teren prin spatele tablei de marcaj, Ryan mă ține de mână și nu pare să-l deranjeze că e rece și umedă. Lumea din tribune urlă și țipă, iar crainicul informează mulțimea că echipa noastră e la prima și zece... ce naiba o mai însemna și asta.

Celelalte perechi propuse pentru prezidiul balului stau mai aproape de stâlpul de felinar, dar eu șovăi mai spre fund, iar Ryan îmi ține isonul.

– Gwen n-o să te deranjeze, îmi zice el.

– Știu.

Așa e. N-o să mă deranjeze. De când ne-am întors la școală, eu și Ryan, ea n-a mai fost cu nasul pe sus ca de obicei, ci tăcută și retrasă. Și-a cerut scuze, atât mie, cât și lui Ryan. Eu i le-am acceptat, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă de ea, sau să fiu în apropierea ei. Perfect aranjată, Gwen stă deoparte, la marginea grupului. Într-un fel, îmi pare rău pentru ea. Vinovăția e un sentiment oribil. Eu știu foarte bine.

– Am putea să mergem să vorbim cu Carly și Brent, mă tachinează Ryan. Ea e o mare admiratoare a ta.

Îmi dau ochii peste cap.

- Azi la ora de laborator m-au pus să fac pereche cu Carly.
- Vezi, deja sunteți cele mai bune prietene. Lacy o să se enerveze că-i încalcă altcineva teritoriul.

- Exact asta o să se și întâmple, zic eu, cu sarcasm.

- Carly e drăguță.

- E palavragioaică.

- Tot aia.

- Drăguță înseamnă drăguță. Palavragioaică înseamnă enervantă.

- Ar trebui să ieșim împreună cu ei.

Ochii aproape că-mi ies din orbite.

- Îți bați joc de mine? Eu sunt pe cale să intru pe terenul de fotbal și să mă fac de râs și tu vrei să mă gândesc la posibilitatea unei ieșiri în comun cu domnul și doamna Pălăvrăgeală? Ti-ai ieșit din minți?

Ryan chicotește, apoi îmi face cu ochiul.

- Am vrut doar să văd cum te enervezi.

- Ești chiar enervant, remarc eu, strâmbând din nas.

El îmi lasă mâna, își strecoară brațele pe după talia mea și mă trage aproape de trupul lui puternic.

- Ești chiar frumoasă.

Colțurile buzelor mi se ridică și-mi petrec brațul drept după gâtul lui.

- Mi-e dor să te ating cu amândouă mâinile.

- Mi se pare ciudat să-ți văd panglica la încheietura cealaltă, zice el.

Mă străbate un fior când Ryan îmi mângâie pielea sensibilă de deasupra ghipsului și mă freacă ușor pe adâncitura spinării. O căldură, a bucuriei și a sincerității, mi se răspândește prin tot trupul.

- N-o scot niciodată, îi mărturisesc.

- Mi-e dor de tine în patul meu, murmură Ryan, astfel încât numai eu să-l pot auzi.

Zâmbetul meu se întinde până spre urechi și Ryan se înroșește tot la față.

- Nu la asta m-am referit. Ziceam că mi-e dor să dorm cu tine.

Știu la ce s-a referit.

- E un pic cam greu să mă strecor afară din casă cu o mână ruptă.

El își coboară fruntea spre a mea și mă strânge un pic mai tare.

- Îmi pare rău că nu te-am apărat mai bine.

- Ryan, nu spune asta. Aș fi murit dacă n-ai fi fost tu.

- Acum s-a terminat, șoptește el, foarte aproape de gura mea,

- Așa e, confirm, despărțindu-mi buzele, așteptându-i cu nerăbdare sărutul.

- Domnule Stone, domnișoară Risk, ne strigă directorul adjunct. Puțin mai mult spațiu între dumneavoastră și mult mai multă atenție. Este timpul să intrați pe teren.

Mă dezumflu și-mi strecor mâna pe sub brațul îndoit al lui Ryan, ca să mă poată escorta sub luminile orbitoare ale nocturne. Eu voiam ca Ryan să mă sărute. Aveam nevoie ca el să mă sărute.

Numele noastre sunt anunțate prin stația de amplificare și Ryan mă conduce până la linia de cincizeci de metri. Lumea urlă și țipă, cele mai zgomotoase aclamații venind dinspre sectorul în care i-am lăsat pe Lacy, pe Chris și pe Logan.

- După ce câștigi, zice Ryan, nu uita că trebuie să porți toată seara diadema pe căpșorul tău drăgălaș.

Fac ochii mari, dându-mi seama cum pot să obțin exact ce-mi doresc. Ne oprim la centrul terenului și mă întorc spre el.

- Sărută-mă. Nu doar un pupic. De-adevăratelea.

Ryan aruncă o privire spre tribunele înțesate de sute de oameni.

- Poftim?

- Eu, Beth Risk, te provoc și re-provoc să mă săruți de față cu toată lumea asta.

Ochii lui Ryan se luminează și zâmbetul arogant care-mi face inima să se poticnească i se întinde pe față.

- Iar ai uitat protocolul provocărilor? Mai întâi trebuie să provoci, abia după aia să re-provoci.

- Foarte bine, încuviințez, dându-mi ochii peste cap. Te provoc să mă săruți.

- Și dacă o fac?

- Dacă o să câștig concursul, ceea ce n-o să se-ntâmple, o să port diadema aia blestemată timp de fix o săptămână.

El îmi cuprinde fața între palme. Buzele lui mi le ating ca o adiere pe-ale mele și mor de dorință să mă sărute. Creierul mi se văicărește, spunând că n-o s-o facă, dar deodată el se apucă să-mi muște ușor buza de jos. Gura i se deschide și amândoi începem să ne mișcăm buzele într-un dans flămând, în sincron unul cu celălalt.

Între două gâfâieli după aer, ne auzim numele strigate ca perechea câștigătoare. Simt cum buzele lui Ryan se destind într-un zâmbet, înainte de a pronunța un singur cuvânt: *Pot*.